EN QVINNAS ED

ROMAN AF **M:rs Henry Wood** (förf. till “Slottet East Lynne“, m. fl.)

Öfvers. från Engelskan.

GÖTEBORG D. F. BONNIER 1867

Förord till den elektroniska utgåvan

Ellen Price föddes 1814 och gifte sig 1836 med Henry Wood. Det är som hans hustru hon anges på titelsidan till sina romaner. Efter debuten med *Danesbury House* (1860) blev hon mest känd för *East Lynne* (1861). Av hennes romaner finns bara *Lady Adelaide's Oath* (1867) i svensk översättning, nämligen denna som samma år utgavs i Göteborg. Översättaren är okänd. Boken digitaliserades i augusti 2018.

En senare utgåva (1896) av det engelska originalet **finns hos Internet Archive**.

I.

Harry Dane.

I en något vild del af England, mellan en och två hundra engelska mil från hufvudstaden, ligger en liten stad eller by kallad Danesheld. Landet på båda sidor derom höjer sig, på några ställen mer, på andra mindre, och lemnar utsigt öfver hafvet, mot hvilket dtt på somliga ställen stupar ned med lodräta bergväggar. Så är det dock icke öfverallt. På vissa ställen är sluttningen så ringa, att en säker fot med lätthet kan nedstiga, och här synes klippornas hårda natur ha uppmjuknat med tiden, ty gräs och äfven vilda blommor gro uppå branterna. I fordna tider var stället en dansk koloni, och det är intet tvifvel om att namnet, nu förvandladt till Danesheld, fordom, efter sina första bebyggare danskarne, hetat Danes' held*). Till höger om byn, om man står vänd emot sjön, är landet vildt och ojemnt och utan tecken till en mensklig bostad; till venster, mot öster, kan man se några spridda hus af bättre beskaffenhet, och två eller tre äro tillochmed vackra landtställen. Derbakom ligger en ordentlig koloni af fattiga kojor och fiskarhyddor, äldre än landtställena, äldre tillochmed än sjelfva byn. Man bör anmärka att alla dessa hus ligga med framsidan åt sjön; landsvägen passerar omedelbarligen framför dem och gröna kullar samt här och der gräsbeväxt slättland ligger emellan landsvägen och klipporna.

*) Dansk heter på engelska "dane."

Öfv:s anm.4

Öfver allt det öfriga reser sig, ännu mera mot öster och omkring en mil från byn, Dane Castles torn. Slottet är en lång men icke hög byggnad af röd sten, hvilken blifvit nästan svart af ålder. Ett torn ligger vid hvardera ändan, liksom ett fyrkantigt torn beherrskar den stora porten i midten. Från detta senare torn svajar alltid en flagga, då slottets herre, lörd Dane, befinner sig der. Likt de öfriga byggnaderna i grannskapet vetter slottet mot sjön; en smal gräsmatta ligger emellan porten och landsvägen. Utanför vägen, hvilken hvarken är begränsad af någon stenmur eller häck, sträcker sig den gräsbeväxta slätten utan minsta ojemnhet ända bort till branterna mot hafvet. Slätten är bred här, nära en fjerdedels engelsk mil mellan slottet och klipporna. Midtemot slottets yttersta ända och mycket nära branternas brädd, ligga ruiner af en byggnad som i munkarnes dagar var ett kapell. Dess murar stå ännu, och dess fönsteröppningar, från hvilka glaset för längesedan försvunnit, äro rundtomkring skyddade af

lummig murgröna som gifver en mörk skugga. Lorderna af Dane bruka understundom låta klippa denna murgröna, men den blir snart åter en oredig sammantrass-lad massa. Spår af altaret och af de en gång med inskrifter försedda grafstenarne kunna ännu ses inom kapellet, men intet tak finnes; byggnaden ligger lika öppen för det lugna vädret som för det stormiga. Den gamla ruinen utgör en pittoresk syn i den upp- eller nedgående solens sneda strålar, men är det ännu mera i en månljus natts bleka mystiska skönhet. På denna del af kusten äro klipporna lodräta, men icke mycket höga; något längre bort bli de mycket mindre branta och några klumpiga trappsteg äro huggna i dem till stranden dernedanför; i sina gossår brukade de unga Danes, den nuvarande lordens söner, utan fara springa upp och ned för dem för att komma till sin båt, hvilken låg förtöjd vid stranden derstädes.5

Bakom slottet är en trädgård ehuru icke stor; blommor och frukt synas icke trifvas här. Emellan slottet och byn kan man se tecken till åkerbruk, plöjda åkrar, ängar och här och der en farmbyggnad, omgifven af dess stackar och lador — alltsammans, eller nära allt tillhörande lörd Dane -— by, byggnader och åkrar. De personer som brukade de olika delarne af egendomen voro sålunda blott lordens arrendatorer.

Det var en solskensdag på våren. Uppkrupen på en grind som ledde till ett klöfverfält, med utsigt till slottets fönster, åt den ändan som vette mot Danesheld och äfven med utsigt till landsvägen och den gröna planen framför densamma, satt en gentleman sysselsatt med något arbete på ett metspö. Han såg ut att vara omkring åtta och tjugo år, var smärt och högväxt, hade vackra anletsdrag, ehuru något tunna och skarpa, samt mörka ögon. Hans skjutjacka af sammet var kastad tillbaka från hans axlar, ty dagen var verkligen varm. Han hvisslade sakta medan han satt vid sitt arbete. Då ban hörde fotsteg, höjde han ögonen och såg en medelålders man, en främling som bar en sjökaptens drägt, nalkas från byn. Då främlingen nalkades porten lyftade han på den lackerade hatten ; men om det skedde af höflighet eller blott för att torka pannan med sin näsduk var ej fullkomligt tydligt.

— Ar detta Dane Castle? frågade den främmande.

— Ja.

— Jag trodde det, var sjömannens halfhögt uttalade anmärkning vid detta svar; är familjen hemma nu?

Mannen med fiskspöt pekade mot flaggan på tornet.

— Der är tecknet derpå. Om mylord Dane är hemma, så ser man flaggan svaja der; i hans frånvaro är den ej att skåda.

— Men hvarför så.

Den unge mannen höjde på axlarne. Hans sätt att uttrycka sig var släpande, utmärkt af ett kallt lugn, hvil-6

ket nästan gränsade till förlöjligande — icke af främlingen utan af familjen Dane som han talade om.

— Det är en af de gamla Dane-sedvänjorna. De ha några sådane som äro besynnerliga. De der figurerna som ni ser på flaggan utgöra Dane vapnet.

— Äro båda sönerna hemma? Förlåt mina frågor, fortfor främlingen. Jag gjorde bekantskap med en af dem utomlands för några år sedan.

— Den yngre är hemma — f. d. kaptenen, svarade den unge mannen lugnt, liksom hade det varit hans dåvarande lifsuppgift att besvara frågor om familjen Dane lika mycket som att splitsa metspöt. Arfvingen, äldste sonen är i Paris. Han är begifven på nöjen och lifvet på kontinenten roar honom.

— Äro bröderna fortfarande oense ?

— Ja de äro och skola alltid förbli det.

— Något gräl om förmögenheten, eller hur?

— Missnöje, icke gräl. Det skulle kunna bli gräl också ifall detta kunde ändra sakernas bestående förhållanden, men det gör det icke. De mindre vänliga känslorna hysas dock icke af kaptenen, jag vill gifva honom rätt deri:

felet är äldste sonens.

— Det vistas en ung dam på slottet? återtog främlingen efter un t aus, men jüg har glömt bort hennes namn.

— Adelaide Errol, blef svaret, gifvet med samma köld i ton och sätt; men denna gång höjde den unge mannen på ögonen och betraktade sjömannen. En yr skotsk tös, liar ni kanske hört henne kallas, ty det är så som Danes-held benämner henne.

—-Jag har hört henne kallas en engel, hvarken mer «ller mindre, svarade sjömannen.

— Jaså, yttrade den andre och hans mörka ögon voro fästade på sjömannen liksom ville han läsa tvärs igenom honom, — om ni har hört det vill jsg slå vad att det är af ingen annan än Harry Dane.7

— Af William Dane.

— William Henry; det är alldeles detsamma. Vi dubba honom till Harry här. Den gamle lorden tycker om namnet Harry; mylady likaså, och de ha sällan kallat honom något annat.

— Och namnet på den äldre är Geoffrey, vill jag erinra mig. Han —

— Ni skall finna att arfvingen till Danes kallas allting annat än Geoffrey, afbröt den unge mannen. Detta är återigen en vidskepelse.

— Verkligen! Skall William Dane gifta sig med Adelaide Errol?

Gentlemannen höjde på ögonbrynen.

— Folk säger så, svarade han. Kaptenen, tapper son af Mars som han är, eller rättare sagdt var, har svedt sina vingar i glansen af hennes behag. Han —

— Jag önskar ni ville tala tydlig engelska, sir, utropade främlingen litet häftigt, hvilket föranledde gentlemannen att en lång stund stirra på honom.

— Hvad talar jag eljest? holländska?

— Eapsodier, och det är ett språk som jag aldrig förstått. Skall kapten Dane gifta sig med den unga damen eller icke?

— Hvilken oresonlig man ni tyckes vara, blef svaret åtföljdt af ett halft skratt. Sade jag er icke, att man berättar det han skall det. Kapten Harry tillbeder till-ochmed sjelfva marken som hon trampar på. Ni kallar detta rapsodier igen, kanhända, men det är dock fakta.

— Och hon?

Den unge mannen drog ned läpparne liksom för att antyda det saken icke roade honom.

— Hur skall jag kunna veta det? Man kan aldrig svara för qvinnor. Kanhända återgäldar hon honom hans kärlek, kanhända icke. Mylady Dane framhåller för henne att William Henry, ehuru han kanske icke kommer upp8

i de högre kretsarne af lifvet, dock icke är något dåligt parti för en flicka utan hemgift.

— William Dane är ju rik?

— Jag önskar jag vore en tiondedel så rik. Det finnes inom familjen Dane något arrangement, genom hvilket de yngre grenarne få förmögenhet så fort de blifva myndiga; och Harry, som ensam innefattade alla grenarne, tog således alltsammans. Det var femtiotusen pund. Dessutom fick han ytterligare femtiotusen pund efter sin onkel William Henry Yerner. Kaptenen kan för öfrigt icke göra öfver med hälften af sina inkomster. Nu t. ex. då han är på besök i hemmet depenserar han ingenting.

— Huru länge ämnar han dröja qvar hemma?

-t- Det vore bättre om ni frågade Adelaide Errol derom. Då han kom hem sade han att han blott kommit på en eller två veckor — —

— Ni menar då han återkom från Förenta Staterna?

— Ja. Och hvad tusan som förmådde honom att så länge uppehålla sig i Förenta Staterna är en hemlighet för mig. Han måste ha blifvit en riktig amerikanare! Han kom hem sägande att han skulle stanna en vecka eller två: det är nu sex månader sen; och han är ännu här förblindad af sin galna passion för — Men detta angår mig icke, afbröt sig den unge mannen. — Han talade en gång oin att åter köpa en plats i arméen. För min del kan jag ej begripa hvarför han sålde den han hade.

— Hvarför kallar ni det en galen passion?

Den unge mannen tog upp en pennknif och skrapade likgiltigt en fläck på metspöt.

— Allmänna uttryck undfalla oss ibland. De innebära ofta icke någon mening.

— Jag ber er om förlåtelse. Det der måtte vara familjen Dane?9

Den unge mannen vände på hufvudet. En grupp personer hade framträdt på den gröna planen nära kapellet. Den mest framstående figuren bland gruppen var en gammal man med fint utseende, hvars hår börjat öfvergå från grått till hvitt. Han hvilade i en sjukstol, som sköts af en betjent i Danes livré, väst och byxor af purpursammet och en hvit röck besydd med silfver. En smärt, högrest och mycket vacker gammal dam åtföljde sjukstolen. Bakom kom en man med ädla anletsdrag hvilken tycktes nalkas sitt fyrtionde år, rak och ståtlig, ännu smärt och vida öfver medelstorlek. En vacker flicka om nitton år gick, eller rättare sagdt dansade vid hans sida; ty än var hon framför honom, än bakefter honom, pratande med honom och framhållande alla sina behag, såsom det var hennes natur att göra.

Hon hade en mycket? vacker hy, blå ögon och en massa guldgult hår — onekligen en älsklig syn, då man betraktade hennes behag i deras helhet; men hennes drag voro ej särdeles rena och ögonen irrade för mycket omkring för att ingifva riktigt förtroende. Bakom de öfriga kom ännu en betjent i samma livré.

— Ni har rätt, svarade den unge mannen; det är familjen Dane. De ha varit ute med mylord på hans morgonutflygt. De båda betjenterna aflösa hvarandra med att skjuta sjukstolen.

— Är lörd Dane invalid?

— Invalid, ja! upprepade den unge mannen i det han hastigt lade ihop metspöt; vi skola hoppas att hvarken ni eller jag någonsin skola bli det så mycket. Lörd Dane hade förliden höst ett förskräckligt fall från hästen, då han var ute på en jagt, och har blifvit lam i de nedre extremiteterna. Det finnes ingen hjelp för honom, säga läkarne; det skall blott bli värre och värre. Och nu, min herre, får jag önska er god morgon.10

— Jag tackar er för er artighet att besvara mina frågor, yttrade sjömannen.

— Sir, svarade den unge mannen i eftertänksam ton i det han vände sig om, jag har ej sagt er något som ni ej skulle kunnat få höra af hvilken man eller qvinna, gosse eller flicka som helst inom mylord Danes besittningar. Familjpolitiken är så till vida bekant för hela verlden.

Han vandrade sin väg, i det han yttrade detta, med denna indolenta vårdslöshet i gången, hvilken vi äro vana att förbinda med föreställningen om en gentleman — måhända emedan den är gemensam för de högre klasserna. Sjömannen betraktade den fitlägsna gruppen. Det var ej svårt för honom att gissa det den högresta damen måste vara lady Dane och att den unga och vackra var Adelaide Errol. Kapten Dane kände han förut.

I detta ögonblick kom ;en annan person, gående på vägen från byn; en mörk, kortväxt, starkbyggd man, klädd i en högre tjenares enkla svarta drägt. Sjömannen — såsom vi ha kallat honom, ehuru han ingalunda var det — gick fram till vägen och nalkades honom.

— Kan ni säga mig hvem dender herrn är? frågade han och pekade ; å honom med metspöt.

— Det är mr Herbert Dane.

— Väl icke en son till lörd Dane! utropade den andre och syntes icke veta hvad han skulle tro.

Mannen kastade hufvudet tillbaka, liksom hade frågan stött hans stolthet öfver Daneska familjen.

— ih, han är blott en slägting. Det är lörd Danes son, kapten Dane.

Han gick vidare då han yttrat detta, men sjömannen hejdade honom ännu en gång.

— Eavensbird, jag tror att ni glömt mig.

Mannen vände sig om och stirrade och tog derefter med vördnad i hatten.11

— Öfverste Monoton! Jag ber er om förlåtelse, sir. Jag tror ej jag såg på er, utan på familjen Uane. Yi se ofta främmande sjömän här och jag tog er för en sådan.

— Säg er herre, att jag är här, Eavensbird. Vänta! Nämn ej hvem jag är för de andra. Säg kapten Dane, att en främmande gentleman önskar tala med honom.

Betjenten lyftade åter på hatten och skyndade framåt. Herbert Dane hade då förenat sig med det öfriga sällskapet. Eavensbird talade med kapten Dane, hvars betjent han var, och denne vände sig om.

— En gentleman vill tala med mig? Hvilken gentleman, Ravensbird? Hvar är han?

— Der nere, sir. Han önskar mycket ifrigt att få se er.

Kapten Dane gick, otålig öfver att bli störd, sin väg. Denna vackra flicka^ vid hans sida var för honom mer än alla gentlemän i friden. Hon såg efter honom och kastade derefter ögonen — mycket nyckfulla ögon och trots all sin klarhet icke alltid intagande — på betjenten.

— Hvem är det, Eavensbird ?

— En främling, mylady.

— Och en yankee, såsom jag vill försäkra, att dömma af hans dialekt.

De befunno sig nu under den stora porten och den unga damen stack genast sin arm under mr Herberts och började att promenera fram och åter medan betjenterna togo in lörd Dane. Herbert berättade henne om främlingens frågvisa nyfikenhet, och båda skrattade tillsHmmans.

Den berättelse som Herbert Dane gifvit om familjen var riktig, så långt den sträckte sig, och var, såsom han anmärkt, väl bekant för verlden — det vill säga för verlden i Danesheld. Lörd och lady Dane hade blott tvenne söner, inga andra barn; och sedan de växt upp hade de ej haft mycken glädje af någondera. Arfvingen, Geoffrey,12

var en slösare, som blott sökte fördrifva tiden och hvilken då han var i hemmet gjorde detta obehagligt genom sitt lynne. Icke destomindre var han föräldrarnes favorit och hade tillåtits ett ytterligt sjelfsvåld. Han var förskräckligt afundsjuk på sin yngre broder, för dennes popularitet, fördelaktiga utseende och framför allt för hans vackra inkomster — vida större än han sjelf åtnjöt, ty lörd Dane hade haft stora utgifter och kunde ej gifva honom något stort årsunderhåll. En fiendtlighet uppstod mellan de båda bröderna — ondt blod kallades det i Danesheld — och det fanns blott föga utsigt för en försoning. Den som hade orätt var otvifvelaktigt Geoffrey; han hopade förakt och förolämpningar på Harry, och Harry, som hade hetsigt lynne, svarade på samma sätt. Det var å andra sidan otvifvelaktigt att Harry i sitt hjerta förbittrades öfver den kärlek och gunst som i hemirøt hopades öfver hans broder. Då kapten Dane var tjugotre år följde han sitt regemente till Canada; efter några års vistelse der kom han sjuklig hem och sålde derefter sin plats. Sedan han omkring ett år vistats hemma, begaf han sig åter till Amerika, och från denna tid hade han hufvudsakligast lefvat i nya verlden, under resor i dess olika delar och blott sällan görande ett besök i England. Denna gång lofvade hans besök i hemmet att bli längre, ty han hade blifvit förälskad i lady Adelaide Errol. Han talade redan till henne om giftermål; han talade med ömhet om att taga henne ut till Amerika efteråt och införa henne bland sina vänner der samt att sedermera återvända till England och slå sig ned på allvar. Herbert Dane hade ej mycket orätt, då han sade att kaptenen tillbad tillochmed den mark, hvarpå hon trampade. Hans tillvaros förnämsta sällhet syntes vara att få vistas hos henne för alltid, och

det är otvifvelaktigt att han förtrodde henne mycket af historien om sitt förra lif.13

f

Och lady Adelaide ? Hon var en af de största, fåfängaste koketter som någonsin satte en mans hjerta i lågor: välmenande i det hela, men på samma gång bestämdt hjertlös. Folk som med nöje såg hennes tilldragande sätt brukade tala om hvilken varmhjertad, söt flicka hon var. De hade fullkomligt orätt: få flickor äro så medfödt sjelf-viska, ehuru hou ännu var omedveten deraf. Hon hade för två år sedan kommit till Dane Castle. Dotter af den aflidne earlen af Irkdale, en mycket fattig skotsk pär, fann sig Adelaide Errol då hennes mor, som var lady Danes syster, dog, utan ett hem, ty hennes broders, en ung skotsk earls, var icke lämpligt för henne. Lady Dane sände efter henne och hon anlände till Danesheld med sin franska kammarjungfru Sophie, och allt sedan dess hade hon förvridit hufvudet på alla karlar i grannskapet.

Ka riten Dane gick hastigt bort till främlingen, och de möttes med ett varmt handslag. Öfverste Moncton var amerikanare, och de hade varit nära vänner. De korresponderade ännu; det var i kapten Danes senaste bref som öfversten hade läst om Adelaide Errol. Ingenting kunde öfverträffa kapten Danes förvåning. Han hade trott Moncton vara välbehållen i Newyork.

— Hvar i all verlden kommer ni ifrån? utropade han. Har ni gjort en tur genom jordens inelfvor och kommit upp på denna sidan ?

Öfverste Moncton log.

— Jag blef frestad att köpa en lustjakt och måste försöka den med ens, alldeles likt ett barn med en ny leksak. Vinden var god och förde oss till England. Vi an-löpte Plymouth och der —

— Och derifrån kom ni hit till Danesheld, likt en hederlig vän som ni är! afbröt kapten Dane med förnöjelse. i ag hörde för en timma sedan att det låg en stor klipperbygd jakt i viken, visande amerikanska stjernbane-ret, men jag tänkte aldrig på er. Jag skulle just bege14

mig ned oeb se på den; passionen för lastjakter delades fordom äfven af mig.

— Jag skulle just säga, fortsatte amerikanaren allvarsamt, att då vi kommo till Plymouth fann jag att sista posten medfört bref till mig. Det var en återkallelse till Newyork. Min hustru har blifvit plötsligt sjuk och vi bege oss tillbaka med all skyndsamhet.

— Men ni stannar väl en liten tid hos mig ? Åtminstone en dag eller två?

— Jag kan det verkligen icke. Förlåt den skenbara ohöfligheten, Dane. Alldenstund jakten lade till här, ville jag ej lemna stället utan att besöka er, men —

— Ni lade således icke till särskildt för att besöka mig, yttrade kaptenen förebrående.

— Kaptenen på jakten lade till emedan han icke kunde hjelpa sig sjelf. Vi stötte tillsammans med ett dumt barkskepp igår afton och fingo en lätt skada: ingenting att tala om för öfrigt — några få timmars reparation skall afhjelpa det. Kom med mig och bese jakten.

— Men ni vill väl komma till slottet först och introduceras i min familj ?

— I eftermiddag, ja, svarade air

tog sin väns arm och förde honom med sig till byn, utanför hvilken var en liten vik.

— Ni har ännu Ravensbird med er, ser jag ?

— Åh ja, han är oundgänglig för mig. De tycka icke om honom på slottet: han är för oberoende för dem. Men han passar för mig och är dessutom min förtrogne.

— Hvem var dender flickan med det lifliga utseendet, som ni just nu gick med.

Kaptenen rodnade som om han varit en pensionsflicka. Hans kärlek var stark inom honom.

— Det var Adelaide Errol.

— Jag trodde det. Och när skall ni taga besittning af henne ? — såsom vi säga om andra saker.15

— Det är omöjligt att reta med någon visshet, svarade kaptenen med ett ömt leende på sina läppar. Hon är en nyckfull liten skönhet och leker kurrugömma med mig. Det blir någon gång detta år.

— Och skall ni aldrig mera besöka det nya landet?

— En gång till, och föra henne med mig, hoppas jag. Jag måste göra anordningar, som ni vet, ty att ställa om —

I detta ögonblick upphann Herbert Dane dem, med metspöt ännu i handen. Han gick vid deras sida och yttrade några fraser; men kapten Dane tycktes icke uppmuntra honom, ej heller presenterade han honom för sin vän. Herbert Dane gick således vidare.

— Denne herre är en slägting till er, förmodar jag? anmärkte öfverste Moncton.

— Han är min kusin. Hans fader var Herbert Dane, lörd Danes broder. Men Herbert gjorde slut på sina pen-n' <»ar och lemnade son och och dotter nästan utblottade. : ' ei i -itet kapital blifvit testamenterad! särkildt till 'u haft v g • lefva af. Jag tror dock ätt ' v † t. ,_uet hela icke betyder mycket för Herbert; nan liar" ' . " Kr »léwri ou '-kulle ovilkorligen ha förstört alltsammans, om-ickereä?n fadren gjort det. En guldgrufva mer eller mindre k †>.. ett intet för honom, om han blott hade fri disposiu .. "r.

— Bor han på slottet?

— Nej. Jag skall genast visa er hvar han i. I »et värsta hans fader någonsin gjorde för honom var att .'< uppfostra honom till något yrke. Kyrkan, lagfarenhei civiltjensten äro alla lämpliga banor för en fattig man familj; arméen är det deremot knappast, emedan man -iei icke kan komma någon väg utan enskild förmögen' är ledsen för Harry på det hela, ehuru jag icke tyckt honom.16

Han tog af åt en grön gata, medan han så talade. Gatan ledde till tre eller fyra hus. Kapten Dane stannade framför ett af dem, en låg liten byggnad, botäckt med murgröna. Det var ett täckt ställe, ehuru föga större än "ett cottage." En grönskande gräsmatta med några anspråkslösa blomstersängar låg framför huset.

— Detta är hans hus, och här vegeterar Herbert, utan att göra någonting i verlden utom att han fiskar litet emellanåt eller är ute och jagar en eller annan dag. Huset är hans, och han bor der med sin syster, en enfaldig flicka, som tror honom vara fullkomligheten sjelf. Hon har omkring trehundra pund om året i egna penningar, Herbert har omkring ett hundra och så —

De meddelanden som kapten Dane vidare kunde ha att göra afbrötos plötsligt. En ung dam med ett öfverflöd af krusigt hår och mycket röda kinder kom framspringande på trädgårdsstigen, öppnade den lilla jernporten och fattade hans arm. Hon bar en tunn luftig klädning och hade det mest barnsliga sätt i verlden.

— Ack, Harry, jag är så glad att se er! Jag skall resa bort i eftermiddag, som ni vet, på en öller ett par veckor. Ni sade att. ni skulle komma igår afton och taga afsked af mig.

— Men jag kunde icke komma, Cecilia. — Öfverste Monctön, rniss Dane.

Mijjg Dane neg, smålog, rodnade, tog i sina lockar och bltf med ett ord ytterst förlägen vid åsynen af främ-lingeh. Men kapten Dane hade ingen tid att förspilla på heijne denna morgon. Han önskade henne en angenäm resa och gick vidare.

— Stackars Cecilia! skrattade han, i det han tog sin väns arm. Hon är en godhjertad liten själ men har icke särdeles stort förstånd.

De gingo vidare genom staden och kommo till den lilla viken — så liten att den icke kunde begagnas af17

stora fartyg — hvarest jakten låg. Denna jakt var en vacker skuta; den bar namnet "Pearl"' och var för ögonblicket öfverste Monctons stolthet. Han tyckte om nya tidsfördrif och nya leksaker, och som han var en man med stor förmögenhet hade han råd att tillfredsställa sina nycker.

Under tiden hade mr Ravensbird gått in i slottet och sökt ett sällskap som han mycket tyckte om — sällskapet var lady Adelaides fransyska kammarjungfru Sophie Deffloe. Han var en mörk, blek man med ett strängt utseende, ful vid första påseendet. Icke dessmindre hade han ett redbart utseende och det låg ett vänligt uttryck i hans genomträngande svarta ögon. Man undrade på slottet hvad vackert Sophie kunde se hos Richard Kavens-bird; men fula karlar ha ofta det största insteget hos qvinnor. Han hade nu varit i staden i ett ärende för henne.

— Der är hvad ni bad mig köpa, rn:ll Sophie, sade han och lade på bordet ett litet papperspaket. Jag hoppas att det är så som ni önskat det.

Sophie vek upp papperet och tog ut dess innehåll, tre eller fyra alnar af tumsbreda band. Hon var en utomordentligt nätt flicka, klädd förträffligt i sin enkla drägt. Hennes anletsdrag voro spotska, hennes ögon mörkblå och hennes hufvud och hår skulle ha gjort lycka i en hårfrisörs butikfönster. Hon stampade otåligt med foten då hon fick syn j å banden.

— Jag såg då aldrig maken! utropade hon på flytande engelska, ehuru med utländsk brytning. Jag skickar er att köpa mig fyra alnar blåa band, och ni kommer tillbaka med purpurfärgade. Jag har sagt er femton gånger att ni ej har något öga för färger.

Ravensbird log. Hennes smågräl var ljufvare för honom än andras beröra; men demoiselie visste att så var

och handlade derefter.

— Jag gjorde mitt bästa, Sophie, duger det icke ?

— Duger. Det måste duga. Om jag ber er gå tillbaka, så kanske ni kommer hit med gråa. Men tro aldrig att ni skall få köpa band mer för mig.

— Ni sände mig, Sophie.

— Och om jag det gjorde r Kunde jag tro att ni skulle vara dummare än en kamel ? Gif mig min 3ylåda, monsieur. Den är på bordet der borta. Hvem var dender sjömannen ni talade med vid grinden?

Eavensbird lemnade henne sylådan och kastade dervid sina skarpa ögon på henne.

— Huru vet ni att jag talade med någon vid grinden, Sophie?

—- Jag stod vid tornfönstret i lady Adelaides rum; jag såg ut efter er och banden. "Han tar sig god tid", sade jag för mig sjelf, "som står der och talar." Hvem var det?

— En vän till kaptenen; en gentleman med hvilken han brukade umgås i Amerika.

—- Hvad talade han om? frågade Sophie som hade hela sin nations och sitt köns omättliga nyfikenhet.

Eavensbird log. Han besvarade vanligen hennes frågor med samma slags nedlåtande nöje som man svarar ett täckt barn.

— Han talade icke om mycket, Sophie. Det förnämsta han frågade mig var om Herbert Dane var mylords son.

— Ah! svarade Sophie, om han vore mylords son, skulle sakerna gå litet bättre.

— Hvilka saker? frågade Eavensbird.

— Hvilka saker! upprepade Sophie ironiskt. Jag säger sedan lång tid tillbaka att ni och er herre äro de enda blinda på slottet, utom kanhända lörd Dane. Ni tror att lady Adelaide älskar er herre; han tror detsamma. Bah!

— Hvad vill detta säga? utropade Eavensbird efter

en paus af förvåning.19

— Det vill ej säga något annat än hvad som har varit hela tiden om ni hade sett upp för att se det, svarade Sophie med kallt lugn. Min unga lady är en kokett; hon är fåfäng; hon tycker om all den beundran hon kan få, vare sig af

kapten Dane eller squire Lester; men i en vrå af hennes hjerta är der en, som är dyrbarare än alla andra. Han har varit der länge; långt innan er herre kom hem och vände upp och ned på alltsammans genom att vilja ha henne för sig sjelf.

— Hvad i all verlden menar ni? utropade Eavensbird.

— Jag menar att det är kärlek emellan dessa två, mr Eavensbird. Är ni från förståndet efter ni stirrar så?

— Kan ni syfta på Herbert Dane?

Sophie nickade i det hon bet af en trådända.

— De älska hvarandra till galenskap, sade hon.

— Men om så är, huru vågar hon då bedraga min herre med sina falska leenden? utropade Eavensbird och bleknade af förtrytelse.

— Hon gör det med afsigt, var det lugna svaret. Just vid samma tid som er herre kom hem började my-lady Dane att misstänka det de tyckte om hvarandra och talade derom. Min unga lady var sjuk intill döden af fruktan att hon skulle bli sänd bort eller att de på annat sätt skulle bli skiljda åt. Då kapten Dane kom med sina storartade anbud låtsade hon sålunda att emottaga hans kärlek för att förblinda lady Dane; hon låtsar det ännu för att förblinda honom, emedan hon icke vill att sanningen skall bli känd för mr Herberts skull. Hvad beträffar, att hon skulle gifta sig med kaptenen, tror jag aldrig att den tiden kommer.

Richard Ravensbird som stod stödd emot ett sidobord kände sig lik en som lyssnar till en ryslig komplott, någon elak konspiration. Hade Fieschis helvetesmaskin blifvit riktad mot hans hufvud, kunde han ej ha ryggat20

tillbaka för densamma som en värre fara än den han syntes rygga tillbaka för nu. Då han nu betraktade Sophie med förvirrade ögon tycktes mycket af det förflutna plötsligt blifva honom klart. Han ihågkom huru ofta han sett lady Adelaide dröja hos Herbert Dane; han mindes huru han tid efter annan hade sett henne taga sin tillflykt till någon liten illparig list för att undvika hans herre. Och han hade hittills förklarat detta genom qvinnans naturliga koketteri.

— Mötas de i hemlighet ? frågade han.

— Då de kunna. Hon springer emellanåt ut någon vacker afton för att få en liten promenad med honom. Mylady somnar efter middagen in i salongen; mylord behåller kapten Dane hos sig vid middagsbordet, och lady Adelaide tager på sig sin gråa kappa, drager kapuschongen öfver hufvudet och går. Mr Herbert väntar på henne, och de taga derefter en promenad öfver höjderna vid ka-pellruinen och tillbaka igen. Hon vågar ej stå många minuter af fruktan att saknas.

— Falska orm! mumlade Ravensbird, hvars förvånade ögon voro brinnande röda af förbittring. Sophie det — det — det är ohyggligt af henne att göra på det sättet. Det är ej hederligt.

— Är icke? hvad är det icke? skrek Sophie.

— Nej det är icke hederligt, vidhöll Eavensbird, icke för en ui g dam sådan som hon. Hon är till hälften förlofvad med min herre, kapten Dane, och hon går ut med en kapuschong öfver hufvudet för att möta någon annan. I alla händelser är det icke passande.

— Ni borde just ha en kapuschong öfver hufvudet! utropade Sophie med qvinnlig talförhet. Ar icke Herbert Dane mylords brorson, och är icke han betrodd att taga vård om henne ? Man kan för öfrigt anförtro åt henne sjelf att göra det, ty aldrig var det mindre troligt att någon skulle utsätta sig för faror än hon. Hon är tanklösoch oförsigtig i småsaker, men hon är lika vis som ni, *mon ami*, i vigtiga saker. Hvad fruktar ni för henne? Att hafvet skall stiga öfver höjderna och uppsluka henne? Skulle ni, om hon gick ut med kapten Dane, med squire Lester eller med mylord sjelf, äfven säga att det icke vore respektabelt? Åh, ni pratar!

— Men tänk er huru förrädiskt det är! utropade Ravensbird. Min herre är hederlig, omisstänksam, så öppen som

dagen, och han borde veta om detta. Det är ett skamligt förräderi, säger jag er, Sophie. Om ingen annan underrättar honom, vill jag göra det.

— Min vän, yttrade Sophie eftertryckligt, lyd mitt råd ty det är godt — blanda er icke i saken. Folk som säger obehagliga sanningar erhåller aldrig tack derför. Låt saken ha sin gång; då kapten Dane yrkar på att giftermålet skall bestämmas, såsom han snart gör, då måste hon sjelf tala ut, och det blir det bästa. Kanhända, när allt kommer omkring, hon tager honom — jag skulle så göra, det vet jag; i alla händelser får hon välja emellan dem båda. Men gå icke ni och krossa hufvudet emot väggen.

Metaforiskt taladt krossade mr Ravensbird just vid detta tillfälle hufvudet emot en vägg. Han hade aldrig förr i sitt lif kännt sig så rådvill, så uppfylld af förtrytelse. Han gjorde ingen öppen oposition mot hennes råd derigenom tillåtande henne att tro det han ville följa det.

— Herbert Dane! upprepade han, läggande allt det förakt, hvaraf hans natur var mäktig, i detta namn. Om hon måste vara falsk emot min herre, skulle jag snarare ha trott att hon skulle älska squire Lester.

Mademoiselle Sophie Deffloe höjde med medömkan på ögonbrynen.

— Det visar huru pass ni känner till dylika saker, yttrade hon. Squire Lester är två gånger så gammal som hon. Hvad bryr hon sig om mr Lester? Han är den vackraste karl i Danesheld och så lyssnar hon till hansartiga tal och tycker om att ega honom till slaf. Om ni vore en gentleman skulle hon sätta armarne i sidorna för att hålla er på afstånd, emedan ni är så ful.

— Ja det kunde hon gerna för mig göra, svarade Richard Ravensbird.

Han var för mycket förbittrad öfver den dubbelhet som bevisades emot hans herre, för att akta på de pilar som Sophie afsköt mot honom sjelf. Han var djupt fästad vid kapten Dane. Knytande sin hand der han stod, kände han att han skulle velat tillintetgöra lady Adelaide — en sällsynt känsla hos den vanligen flegmatiske Richard Ravensbird. Men hans natur kunde ibland bli retad till utbrott af vild passion, och i detta afseende liknade han fullkomligt sin herre, kapten Dane.

*

II.

Sparkad utför trapporna.

Dörren på venster hand i Dane Castle’s förstuga ledde till den så kallade “salen“, ett rum som tillfölje af sin rymlighet och praktfulla inredning utgjorde hela grefskapets stolthet. Dess väggar voro behängda med målningar, ingen matta tilläts betäcka dess med rik mosaik inlagda golf; dess möblering var massiv snarare än elegant. I forna dagar, då lord Dane var vid helsa och det var stora middagsbjudningar på slottet, begagnades denna sal som mottagningsrum. Den stod i förbindelse med matsalen, äfven ett vackert rum, men icke af så stora proportioner som salen. Båda dessa rum hade utsigt åt slottets framsida och åt sjön; salen sträckte sig genom slottets hela bredd, oberäknadt en korridor som gick bakom densamma och till hvilken äfven en dörr ledde från salen. Bakom matsalen låg ett mindre rum nu begagnadt som lord Danes artiga tal och tycker om att ega honom till slaf. Om ni vore en gentleman skulle hon sätta armarne i sidorna för att hålla er på afstånd, emedan ni är så ful.

— Ja det kunde hon gerna för mig göra, svarade Richard Ravensbird.

Han var för mycket förbittrad öfver den dubbelhet som bevisades emot hans herre, för att akta på de pilar som Sophie afsköt mot honom sjelf. Han var djupt fästad vid kapten Dane. Knytande sin hand der han stod, kände han att han skulle velat tillintetgöra lady Adelaide — en sällsynt känsla hos den vanligen flegmatiske Richard Ravensbird. Men hans natur kunde ibland bli retad till utbrott af vild passion, och i detta afseende liknade han fullkomligt sin herre, kapten Dane.

*

II.

Sparkad utför trapporna.

Dörren på venster hand i Dane Castle’s förstuga ledde till den så kallade “salen“, ett rum som tillfölje af sin rymlighet och praktfulla inredning utgjorde hela grefskapets stolthet. Dess väggar voro behängda med målningar, ingen matta tilläts betäcka dess med rik mosaik inlagda golf; dess möblering var massiv snarare än elegant. I forna dagar, då lord Dane var vid helsa och det var stora middagsbjudningar på slottet, begagnades denna sal som mottagningsrum. Den stod i förbindelse med matsalen, äfven ett vackert rum, men icke af så stora proportioner som salen. Båda dessa rum hade utsigt åt slottets framsida och åt sjön; salen sträckte sig genom slottets hela bredd, oberäknadt en korridor som gick bakom densamma och till hvilken äfven en dörr ledde från salen. Bakom matsalen låg ett mindre rum nu begagnadt som lord Danessängkammare och hvilket likaledes stod i förbindelse med korridoren. Öfver dessa rum voro salongerna och de bästa sängkamrarne. På andra sidan porten voro mindre betydande rum. De som lågo åt framsidan voro icke mycket begagnade. Åt baksidan lågo köken och betjeningens rum. Den nyss nämnda korridoren gick utefter nära hela längden af huset — en mörk och minst sagdt dyster passage. En trappa gick upp från hvardera ändan af korridoren — den ena nyttjad af familjen, den andra hufvudsakligen af betjeningen. Två eller tre obebodda rum öppnade sig från densamma åt baksidan af slottet. Det ena af dessa rum var anmärkniagsvärdt, åtminstone tillfölje af dess namn — dödsrummet. Andra korridorer, besynnerliga, invecklade gångar, öfverflödade i slottet; några af dem ledde till en ingångsport på baksidan, hvilken port på lord Danes befallning hölls stängd, och hofmästaren mr Bruff hade hand om nycklarne till densamma, så att den enda in- och utgången till byggnaden var genom stora porten.

Aftonen kom, aftonen till den dag vi ofvan omnämnt, och man samlade sig i salongen före middagen. Sällskapet var helt litet — lady Dane, Adelaide och en gäst, mr Lester. Denne, vanligen kallas squire Lester, måtte ha varit åtta eller nio och trettio år, men såg icke ut att vara det. Han var en glad och intagande, mycket vacker man, af medellängd, med mörkt hår och violettblå ögon. Danesheld började säga, att hvad som drog honom till slottet var Adelaide, att han hoppades vinna henne, trots Harry Danes öppna frieri, till sin andra hustru.

Hon stod nu emot fönstret talande med honom. Han lutade lyssnande sitt ståtliga hufvud framåt och hans violettblå ögon voro fastade på henne med en beundran, som förtäljde sin egen historia — en historia som lady Adelaide ingalunda var missnöjd att lyssna till, ty hon lefde blott och hade sin varelse i detta slag af smicker. Hon bar en hvit klädning utan prydnad, utom ett rödt bandpå bröstet inneslutande ett perlsmycke. Ett perlhalsbaud låg kring hennes hals och perlarmband omslöto armarne just ofvanför handskarne. Harry Dane kom in och mr Lester drog sig litet åt sidan.

— Jag trodde att ni gått bort! utropade lady Adelaide.

— Jag är senare än jag bort vara, svarade han. Jag har sett efter några papper, som jag vill att Moncton skall medtaga till Amerika åt mig.

— Jag tänkte att din vän skulle göra oss ett besök i dag, Harry, anmärkte lady Dane.

— Han kommer imorgon i stället. Skepparen finner att han icke kan gå till sjös förrän imorgon afton. Moncton stannar således ännu en dag här. Farväl, Adelaide.

— Mycket nöje i afton svarade hon, i det hon för ett ögonblick lät sin hand hvila i hans.

Just i detta ögonblick tillkännagaf hofmästaren att middagen var färdig. Kapten Dane bjöd Adelaide sin arm.

— Jag har slutligen fått någon belöning för det jag dröjde så länge, yttrade han i det han förde henne ur rummet efter mr Lester och lady Dane.

— En skön belöning! sade hon gäckande i det hon med ett skratt kastade hufvudet bakut.

— En ljuf belöning, halfhviskade han i hennes öra. — Adelaide, tillade han passioneradt, att på detta sätt ha er vid min arm, ehuru det blott är för en minut, skall komma mig att darra af sällhet hela aftonen.

Nedför den vackra trappan, genom den rymliga salen gingo de tills de inträdde i matsalen. Der lemnade han

henne, med ett slags chevaleresk artighet bugande sig öfver hennes hand, hvilken han ännu höll i sin. Han skulle nu gå och äta middag ombord på jakten med öfverste Moncton, hvilken afböjt en middagsbjudning till slottet.

Lord Dane satt redan vid öfre ändan af bordet. Han satt altid liksom nu, på sin plats innan gästerna kommo

25

in. Ännu tog han sig ståtlig ut. Ingenting af hans sjukdom var nu synligt. Han njöt af middagen oeh var full af qvickhet och ordvändningar. Lörd Dane hade alltid varit en man med lysande sällskapsgåfvor. Ingen som såg honom sålunda kunde misstänka, att han icke hade fullt bruk af sina lemmar, eller att han hölls uppe genom mekaniskt stöd. Lady Dane intog platsen midt emot honom, Mr Lester och Adelaide på hvar sin sida, och middagen började. Bruff och tvenne betjenter passade upp.

Det var en tjusande qväll, nästan lika så klar som en dag. Richard Ravensbird, som något senare på aftonen stod i slottsporten, njöt af månskenet. Framför honom låg den jemna, gröna slätten, och utanför denna låg hafvet, nästan lika jemnt och lugnt. Der han stod, kunde han emellertid blott se den aflägsna hafsytan, icke vågorna under den branta kusten. Till höger lågo de spridda villorna; längre bort byn med dess ljusskken; nära midtemot honom låg den gamla kapellruinen med sina tomma fönsteröppningar och murgrönklädda murar, här och der brutna, spök-lika och mystiska i månens strålar.

Mr Richard Ravensbird betraktade scenen tills han blifvit mätt derpå, och gick derpå öfver vägen och slätten samt vidare in i ruinerna. Der var en öppning i hvardera ändan af byggnaden, tjenande till dorr, så att man kunde gå tvärs igenom byggnaden. Gräs växte här och der; grafstenarne, ännu skönjbara, betäckte, kalla och gråa, qvarlefvorna af dem, som i århundraden varit stoft. Stycken af marmorgoifvet funnos ännu qvar, och spår ufnicher och miniaturaltaren, egendomliga för romersk-katolska kyrkor, funnos äfven. Sådane reliker hade ingen lockelse för Richard Ravensbird, och han lemnade ruinerna samt gick till kanten af klipporna. Dessa voro här icke synnerligt höga och långt ifrån fruktansvärda, och mr Ravensbird blickade ned på den remsa af land som utgjorde stranden. Denna var mycket trång här, och vid flodtiden un-26

der omkring två timmar betäckt med vatten, då den naturligtvis icke kunde passeras. På de öfriga tiderna af dygnet vandrade här kustvakter — en varning för smugglare.

Dessa kustvakter hade hvardera sitt bestämda stycke att bevaka, nominel! sträckande sig en engelsk mil framåt, men i verkligheten vida mindre! Deras vandringar voro så bestämda — eller borde ha varit det — att de i ett visst ögonblick möttes på gränsen af sina distrikter, utbytte en nick till tecken att allt stod rätt till och derefter vände tillbaka igen. Malicen påstod dock att de ibland dröjde i hvarandras sällskap vid dessa mötesplatser, att de hade blifvit sedda tända sina pipor, framtaga svarta buteljer ur hål i klipporna och med ett ord tillbringa en treflig stund. Ofveruppsyningsmannen hörde ryktet och sade, att de blott skulle lata honom beträda dem en gång med något sådant. En sorglig händelse hade timat en vecka förut på stranden. Mannen på denna del af den bevakade sträckan hade, såsom man förmodade, satt sig ned och fallit i sömn, hvarefter flodvattnet öfverraskat honom och fört honom ut i hafvet. Kroppen kastades nästa dag i land och en insamling gjordes nu för hustrun och barnen. Lörd Dane satte först sitt namn derpå med en gåfva af fem pund sterling. Nästa summa på listan var tjugofem pund. Den var betecknad med initialen H. och man förmodade (detta med rätta) att gåfvan kom från Harry Dane, som icke öppet ville anteckna sig för en större summa än fadren.

Medan Ravensbird stod och såg ned kom den kust-vakt som hade tjenstgöring långsamt omkring udden ett litet stycke längre upp, hvarest klipporna sköto ut och bortskymde utsigten åt detta håll. Ravensbird väntade tills han var under honom och ropade nu till mannen.

— Är det ni, Mitchel.

Karlen såg uppåt. Till en början kunde han ej ur-ßkilja hvem som talade.27

— Känner ni icke igen mig, Mitchel? Det är dock tillräckligt ljust. Akta er, att ni icke somnar som den stackars Biggs gjorde.

— Åh! är det ni mr Ravensbird. Nej, ni; jag skall nog akta mig. Vi tro, att det måtte ha varit just på denna plats som han satte sig ned och gaf vika för sömnlusten. Och vi ha talat temligen öppet oss emellan och sagt att det är en stor dumhet att låta oss gå på detta stycke af stranden. På somliga ställen, borta vid dender udden t. ex., ha vi icke en fotsbredd att gå på! Biggs kan just likagerna ha halkat och drunknat på detta sätt, som fallit i sömn.

— Om ni kan få tulltjenstemännen att tro det vara dumheter, skola smugglarne bli er tack skyldiga.

— Alldeles icke, ni. De kunde förflytta oss upp på höjderna och der skulle vi icke löpa någon fara. Det finnes icke många smugglare qvar nu för tiden.

— Ni måtte vara rädda af er, om ni tro att det är fara der ni befinna er. Ett barn skulle kunna akta sig der.

— Om man är på sin vakt beständigt, kunde det kanske låta sig göra; men man är icke alltid uppmärksam pa sig.

Ravensbird skrattade.

— Ne] ni, der har ni orätt. Vi förtära ingenting och våga det icke. Det skulle kunna kosta oss våra platser. Men akta er, mr Ravensbird, luta er icke så långt öfver klipporna? Ni kunde få ett anfall af svindel.

— Har ingen fara, svarade Ravensbird. Jag tycker om att se utför höjder; mina nerver äro fasta.

— Det är mer än jag kan säga, genmälde mannen. Det skulle vara ett styggt fall. Man kunde vara säker om att bryta armar och ben af sig, och måhända kunde mail mista lifvet också. God natt, sir.28

— Nej, att falla ned här skulle ej vara angenämt. God natt, ifall ni går framåt. Jag förmodar att tidvattnet snart är uppe.

Kustvakten gick vidare, och Richard Ravensbird återvände till ruinerna. Knappt hade har gått in i dem förrän han såg någon nalkas från Danesheld till och igenkände Herbert Dane.

— Sophie hade således rätt? tänkte han.

Ända intill detta ögonblick hade det funnits ett litet välkommet tvifvel i Ravensbirds sinne.

Mr Dane nalkades hvisslande; han ställde sig med ryggen mot en af de murgrönsbeväxta fönsteröppningarne och tittade ut i riktning mot ruinerna; på detta sätt behöfde han ej hysa någon farhåga för att bli upptäckt af någon som tillfälligtvis passerade på vägen.

Adelaide kom kort derefter upp till ruinen, med snabba steg och inhöljd i sin kappa. Herbert Dane skyndade framåt att möta henne, och mr Ravensbird, säkert undangömd inuti ruinen, nedkallade någonting som icke var en välsignelse öfver allt förräderi. Herbert Dane tog henne under armen, och båda gingo hastigt genom kapellet till den öppna platsen emellan ruinen och branterna. De nästan sprungo ty den unga damen syutes otålig. Ravensbird gömde sig i den mörkaste vrån af ruinen, medan de passerade, och följde derpå varsamt efter dem samt tittade ut medan de spatserade fram och åter på slätten i det hon kärleksfullt slöt sig intill hans arm.

— Är den tappre kaptenen hemma i afton? hörde Ravensbird honom fråga.

— Nej han har gått ombord på den amerikanska jakten. Squire Lester är på middag hos oss. — Åh, Herbert, tillade hon med ett gladt skratt, jag tror att med alla dessa beundrare skall mitt hufvud till slut bli förvridet. Han, squiren håller på att bli mera tydlig.29

— Squire Lester är icke farlig, Adelaide. Den ende som behöfver fraktas är närmare hemmet.

— Du behöfver ej vara rädd, svarade hon häftigt. Jag hatar honom, jag föraktar honom! Han må vara en person som männen värdera och qvinnorna beundra, men han har fäst sin ovälkomna kärlek vid mig och derföre hatar jag honom.

— Han är the honourable Harry Dane och hans börs är tung, anmärkte Herbert bittert. Ingen rival att förakta!

—- Om du börjar på detta sätt, går jag tillbaka igen, genmälde hon, affekterande en täck barnslighet. Du vet att han är intet för mig, att jag alldrig skall gifta mig med honom, ehuru jag är tvungen att låta folk tro att jag vill

det. Han — men jag får icke berätta det; jag gaf mitt löfte. Fruktar du att jag skall gifta mig med honom, Herbert, då jag — jag —- icke bryr mig om någon annan än dig?

— Hvad var det du icke skulle tala om? frågade Herbert Dane.

— Åh ingenting; blott något som han sade, svarade hon likgiltigt. Det rör hvarken dig eller mig. Du är missnöjd med mig Herbert; du lycker att jag icke borde uppmuntra honom, men hvem kan hjelpa det? Om min tant misstänkte, att jag brydde mig om dig, eller du om mig, skulle vi i flygande bli sända till motsatta hörn af jorden.

— Adelaide, denna förställning kan ej pågå för evigt; en förklaring måste komma.

— Jag fruktar att den måste göra det någon gång.

— Och då den gör det?

— Ack, bråka icke med framtiden, Herbert! Då den kommer, hoppas jag att jag skall kunna reda mig på ett eller annat sätt. Vet du hvilken tanke som ibland flyger på mig — att jag skall säga Harry sanningen, huru30

vi älska hvarandra, och öfverlemna mig åt hans ädelmod samt öfvertala honom att tiga med hemligheten.

— Tala icke barnsligheter. Adelaide.

— Hvarför är du så elak i afton?

— Jag är icke elak, jag är blott ledsen. Mitt lif förefaller mig nu likt en lång dröm af qval. Ibland tror jag att du icke riktigt håller af mig.

Anklagelsen var ogrundad, och Adelaide Errol blickade förebrående upp till honom. Hennes ögon fylldes med tårar, som glänste i månskenet. Han hviskade några ångerfulla ord och tryckte en kyss på hennes läppar. Mr Eichard Eavensbird önskade på sitt gömställe att det i stället måtte varit ett dragplåster som lagts på hennes täcka mun.

Under ett par minuter hörde Eavensbird intet mera; de scodo sida vid sida på kanten af klippornn och blickade ut öfver hafvet. Lady Adelaide syntes derefter hastigt vända sig om.

— Nej, skrif icke, sade hon då de åter kommo inom hörhåll, — vi måste förändra det. Jag är icke säker om att det skulle gå an att anförtro biljetterna åt Sophie: hon och Harrys fula betjent äro mycket goda vänner. Det är skam att du ej kan gå in och ut på slottet efter behag, såsom du brukade göra; men det är sannt som du säger att de alla se med köld på dig. Nu måste jag gå, Herbert. Tänk om tant vaknade upp och finge veta att jag vore här. Sådant väsen det skulle bli.

— Hvad ondt vore det deri? svarade Herbert med hetta. Du är lika säker med mig hoppas jag, som du är inomhus med henne.

— Men du är just den hon icke vill att jag skall vara med, vet du ju! sade flickan skrattande. Hon skulle tro att vi kokade ihop förräderi emot Harry. Har Cecilia rest bort på sitt besök?

31

— Hon reste i eftermiddags. — Du har så brådtom att gå, tillade han liksom ytterst nedslagen. Det är icke ofta du kommer hit, det skall gudarna veta. Och jag har sagt dig att jag icke kan vara här imorgon afton.

— Det är icke ofta vi få så vackra aftnar. Du vill väl icke, att jag skulle komma ut en mörk och regnig qväll. Icke genom kapellet, Herbert, tillade hon då han syntes vilja taga vägen mot ingångsdörren. Jag går aldrig derigenom utan att tänka på spöken. Du måtte ha smak för sådana.

Han skrattade, och Ravensbird såg dem långsamt passera förbi utanför samt fick en klar anblick af deras drag, genom öppningen i murgrönan.

Herbert Dane gick icke långt; han var möjligen rädd för att bli sedd. De stannade ett ögonblick och skakade händer; hon sprang derefter hastigt sin väg öfver gräsmattan. Han å sin sida kom tillbaka och stödde ryggen mot

muren, liksom förut, medan han såg henne inträda i slottet. Han tog derefter med snabba steg vägen mot Danesheld. Mr Richard Ravensbird, utträdande från de skyddande ruinerna, afkylde sin harm genom en promenad på klipporna innan han återvände hem.

Morgonen kom lika tjusande som qvällen varit, ehuru ej fullt så lugn, ty en lätt bris började blåsa.

— Så mycket bättre för Monotons jakt, anmärkte kapten Harry Dane då han satt vid frukosten med sin moder och lady Adelaide, medan solstrålarne föllo på bordet och kommo den hvita duken och silfret att glittra. Vinden är god och jakten får en präktig fart.

— När går hon till sjös ?

— I qväll.

— Du stannade sent ombord, Harry, eller hur?

— Ja, jag tror att klockan var öfver tolf då jag gick i land. Jag och Monoton talade om gamla tider. Han hop-32

pas på nöjet att någon gång få välkomna er till sitt hem, Adelaide. Han har en förtjusande egendom vid Washington.

Lady Adelaide kastade hufvudet tillbaka för att tala och det låg en början till trots i hennes ton.

— Det kan hända att han icke får det nöjet. Det är långt till Washington, kapten Dane.

— Kapten Dane! upprepade han, ingalunda belåten med titeln.

— Nå Harry då, återtog hon fryntligt, ty lady Dane kastade en ogillande blick på henne; om ni blygs öfver det andra namnet.

—- Jag blygs icke deröfver, Adelaide, sade han lugnt; men jag älskar ett annat af er.

— Åh, suckade Adelaide för sig sjelf, huru bakvändt och förargligt allting går i denna verlden ?

— Hvad går bakvändt och förargligt? frågade lady Dane.

— En hel mängd, tant. Sophie var tvär och ond-sint i morse, och den vackra fågel som mr Lester gaf mig sitter ruggig på sin pinne. Jag tror att han snart dör.

Då kapten Dane efter frukosten lemnade rummet, möttes han af sin betjent Ravensbird, som begärde fem minuters samtal med honom. De gingo upp till ett litet tornrum, som kapten Dane använde till sin salong, och stängde in sig. Lady Dat:e befallde att frukosten skulle afdukas och öppnade sin bönbok för att läsa psalmerna för dagen. Hon var en mycket god qvinna. Då Adelaide Errol först kom till slottet hade lady Dane haft henne att deltaga i dessa bönestunder; men hon hade hållit dålig min dervid och visat otålighet, och lady Dane rådde henne då mildt att vänta tills hennes hjerta var mera stämdt derför. Den stackars Adelaide som aldrig blifvit öfvad i dylika vanor ansåg dem blott vara tråkiga och tidsödande, och lady Dane hade nog godt förstånd att erinra sig det ingen bör tvingas till religion. Hon satt i sin länstol33

nära elden; Adelaide stod vid ett fönster i sin täcka per-sikofärgade musslinsklädning. med de vackra händerna tittande ut genom de med spetsar försedda klädningsärmarne och med kinder, tack vare en inre rörelse, så röda som musslinet.

Rummet låg nära salongen vid ändan af huset, med ett fönster vettande åt hafvet och ett annat åt Danesheld. Det var en strålande vårmorgon. Himlen var blå med några få lätta moln; solen sken klart; häckarne sköto fram sin späda grönska, och de tidiga blommorna slogo ut. Men icke på något af dessa föremål, huru angenäma de också voro för ögat, blickade Adelaide: den varma solen, himlens azur, häckarnes lofvande grönska, de leende blommorna voro intet för henne; hon egnade ej en tanke åt hafvets sköna fält, som sträckte sig ut i rymden, eller åt de ståtliga skeppen, som långsamt seglade framåt med de hvita seglen glittrande i solskenet; hon såg ingenting af de närbelägna täcka villorna eller af arbetarnes sysselsättningar på åkrarne: nej, hennes uppmärksamhet var upptagen af något annat.

Grensle på samma grind, hvarest man såg honom dagen förut, satt Herbert Dane. Han kunde bli sedd der ofta, ty platsen låg inom synhåll från det ena fönstret i frukostrummet och för ett förtjusande ungt ansigte som brukade visa sig der. Han hade icke med sig det metspö han dagen förut arbetade på, men hade nu i stället ett silfverbeslaget ridspö, med hvilket han slog än på sina egna stöflar än på grindens bommar, allt på sitt vanliga vårdslösa sätt. Kan man väl tro att lady Adelaide skulle ha ögon för något annat då han var der ? Han tog af sig hatten för henne då hon först visade sig, och en främling skulle i denna rörelse ej ha sett något annat än en vanlig helsning af en gentleman. Hon såg förmodligen deri mycket mera.

— Tant! ropade hon, plötsligt brytande tystnaden,» ty det föreföll henne som om minst en halftimma hade förflutit sedan lady Dane fattade sin bönbok; är det icke tid tror ni, att göra sig i ordning att gå ut med onkel?

— Icke ännu, Adelaide. Klockan är ännu blott — Hvad är det?

Högljudda och vredgade röster, som tycktes tvista, hördes plötsligen från våningen ofvanför. Lady Dane sprang förskräckt upp från sin stol och Adelaide sprang till dörren samt öppnade den.

Kapten Dane och hans betjent Eavensbird voro i trapporna; kaptenen höll betjenten i kragen och körde honom i vild vrede framför sig. Båda syntes vara i ett tillstånd af ohejdadt raseri, af gränslöst ursinne. De kommo ned i förstugan och kapten Dane gaf nu betjenten en stöt och en spark, så att han till hälften föll utför trappan till nedra våningen.

Ytterligt förskräckt blickade lady Dane öfver trappans ledstänger ned på Eavensbird. Mannen reste sig upp och skakade knytnäfven mot sin herre, men tycktes icke se damerna.

— Akta er, kapten Dane, sade han och orden kommo hväsande öfver hans läppar. Jag skall aldrig ha glömt denna förolämpning förrän jag betalt den.

— Gud i himlen, Harry! utropade lady Dane, då Eavensbird försvann midt ibland en hop tjenare, hvilka af bullret kommit att samlas der nere, — hvad betyder allt detta? Hvad har Eavensbird gjort?

— Bry er ej derom, moder. Han skall icke vidare störa freden i slottet. Jag har afskedat honom.

— Afskedat Eavensbird?

— Den gemene slyngeln! utbröt kaptenen, som ej i ringaste mån kunde beherrska sin vrede.

— Men hvad hade han gjort?35

— Han försökte att bedraga mig med lögner, och då jag ville aftvinga honom motivet till hans nedrighet, så — men, jag kan icke fortsätta med detta, jag blir allt för ursinnig, afbröt sig kaptenen.

Han vände om och gick tillbaka till sitt rum igen, lemnande lady Dane och Adelaide göra hvilka gissningar de behagade.

Mr Richard Ravensbird värdigades ej att gifva någon tydligare förklaring än hans herre gjort, och passerade förbi de undrande tjenarne och genom korridoren som förut blifvit omnämnd. Han yttrade ej ett ord; ansigtet var krithvitt och näsborrarne arbetade. Blott då han vände sig mot porten såg han sig om och bad en af betjenterna samla ihop hans kläder och öfriga saker samt sända dem efter honom till värdshuset "Sailors Rest". Nu ankom Sophie och begärde förklaring, men Ravensbird vinkade henne att gå sin väg. Med sitt köns ihärdighet fattade hon tag i honom, men Ravensbird ryckte sig lös i det han sade, att hon följande dag skulle få höra af honom. Något annat svar kunde hon ej erhålla af honom, oaktadt hon följde honom utom porten och stod der tills han var ur sigte.

Herbert Dane satt ännu grensle öfver grinden, nära nog trött, såsom man måste förmoda, vid att piska sina stöflar och ben. Mr Ravensbirds uppträdande med ett så synnerligt ursinnigt uttryck i ansigtet var ett välkommet afbrott.

— Hollah, Ravensbird! Hvad är på färde?

Mannen stannade då han svarade, såg den frågande

rakt i ansigtet och yttrade med eftertryck på hvarje ord.

— Jag har blifvit sparkad ur slottet, sir!

— Sparkad ur slottet I upprepade Herbert Dane förvånad. Af hvem? — Icke af dess herre heller? tillade han med ett försök till skämt.36

— Jag har skymfligt blifvit stött ut ur slottet och ur min långa tjenst; sparkad utför trapporna i åsynen af lady Dane och domestikerna, upprepade Ravensbird. Den som gjorde det var min herre. Men låt honom akta sig, ty jag svär, att jag skall bli hämnad. Det finnes förolämpningar, sir, som blott vedergällning kan utplåna. Detta

af dem.

— Och hvarför skedde allt detta ? På hvad sätt stötte ni honom? återtog den undrande Herbert.

— Jag ville göra honom en tjenst; och mina vänskapliga ord — vänskapliga hade jag afsett dem att vara — upptogos på motsatt sätt. Jag upprepar det, låt honom akta sig!

Ravensbird gick vidare utan att vänta på något svar. Herbert Dane stirrade efter honom, ur stånd att säga något mera. Ridpiskan var stilla nu.

— Han synes i detta ögonblick ej vara god att tagas med då han förolämpas, tänkte han för sig sjelf. Huru blekt och ursinnigt hans ansigte var. Jag tror att mr Harry verkligen har skäl att akta sig.

Under tiden hade lörd Dane, till hvars öron de skandalösa ljuden äfven hunnit, kallat sin son till sig och begärt en förklaring. Men kapten Dane vägrade helt och hållet att ingå i detaljer.

— Ravensbird har burit sig gement åt och erhållit sin förtjenta lön, sade han och detta var allt som lorden kunde få veta af honom.

Öfverste Moncton gjorde ett besök på förmiddagen och intog luncheon på slottet. Jakten var färdig att gå ut nu och väntade endast på tidvattnet på qvällen. Lörd Dane frågade vid hvad tid den kunde segla och öfversten svarade, att han trodde den kunna afgå klockan nio på aftonen. Han bad kapten Dane äta middag hos honom ombord kl. sju, och kaptenen lofvade att göra det.37

De båda vännerna gingo ut tillsammans efter måltiden, och lady Adelaide, som likgiltig stod vid salongsfönstret, såg dem vandra framåt. Kapten Dane visade sin vän de få punkterna af intresse i närheten. Han tog honom inom kapellets ruiner, visade honom trappstegen utför klippan litet längre bort med den lilla landningsplatsen nedanför, der Harry och hans bror brukade lägga sin båt. De gingo nu utför dessa trappsteg och fortsatte den smala vägen till byn, hufvudsakligen begagnad af kustvakterna. De skiljdes åt då de hunnit fram till jakten, ty kapten Dane uppgaf att han lofvat bort sig på eftermiddagen.

Det led emot aftonen. Ingen middagsgäst fanns denna qväll på slottet. Lörd Dane, hans hustru och Adelaide suto vid bordet, då till deras förvåning, ty de hade hört det löfte som gifvits till öfverste Moncton af kapten Dane, denne inträdde och tog sin plats.

— Ar det du, Harry! ropade lörd Dane. Jag trodde att du åt middag ombord på jakten.

Jag ändrade mig sedan och sände ett bud till Moncton. Kanhända jag går ned och ser honom afresa.

Orden uttalades i en kort, underlig ton. Lörd Dane såg, att hans son led af något bekymmer.

— Du låter dender affären med Ravins bird oroa dig, Harry, yttrade han seende på Harry.

— Den har oroat mig mycket, mer än jag kan omtala.

— Harry, ni måste akta er för denne man, sade Adelaide, som denna qväll var klädd i blått silke, genom-väfdt med hvitt, som skimrade i gasljuset. Jag hör att han tänker på någon hämnd emot er.

Harry Danes enda svar var ett föraktfullt småleende åt Kavensbird och hans hämnd, men lörd Dane frågade

henne hvar hon fått denna underrättelse.38

— Jag kom att möta mr Herbert i eftermiddag, då jag var ute och gick, yttrade hon; och ingen som hörde hennes svar och såg hennes lugna ansigtsuttryck skulle ha trott annat än att mr Herbert var en aflägsen äldre bekantskap, soin hon knappt brukade tala vid. — Han sade att Eavensbird passerade förbi honom då han lemnade slottet idag på morgonen och lofvade att han skulle ha hämnd; och han tänkte att Harry snarare borde ha en sådan man till vän än till fiende.

Ett leende af ironi blandad med nästan oförsonlig vrede gick öfver kapten Danes ansigte.

— Låt Eavensbird komma! var allt hvad han sade, och derefter yttrade han sig under hela middagen blott i enstafviga ord, och lörd Dane anmärkte att han skickade ifrån sig nästan hvarenda rätt orörd.

in.

Fallet från klippan.

— Skall jag gå, eller skall jag icke gå? öfverlade Adelaide då hon stod vid ett af fönstren i salongen och mellan musslinsgardinerna såg ut i den vackra qvällen. — Herbert sade, att han icke kunde komma i qväll och det är stor skada. Hvilket tråkigt folk! Och en sådan qväll som det är! — Jag tror jag måste gå, tillade hon efter en paus. Jag vet ej hvad det är som gör att jag tycker om denna frihet att springa ut ensam, alldeles oberoende, om det icke är hvad de lärde mig som barn att frihet och oberoende betydde. Huru klart månskenet är då det skimrar mot vattnet. Jag vill gå ut i fem minuter. Jag tror att mina lungor äro mycket anspråksfulla och fordra frisk luft efter hettan i matrummet.

Hon vände sig om och såg på lady Dane. Ja, der fanns intet hinder, ty ladyn sof godt i sin länstol. Det 38

— Jag kom att möta mr Herbert i eftermiddag, då jag var ute och gick, yttrade hon; och ingen som hörde hennes svar och såg hennes lugna ansigtsuttryck skulle ha trott annat än att mr Herbert var en aflägsen äldre bekantskap, soin hon knappt brukade tala vid. — Han sade att Eavensbird passerade förbi honom då han lemnade slottet idag på morgonen och lofvade att han skulle ha hämnd; och han tänkte att Harry snarare borde ha en sådan man till vän än till fiende.

Ett leende af ironi blandad med nästan oförsonlig vrede gick öfver kapten Danes ansigte.

— Låt Eavensbird komma! var allt hvad han sade, och derefter yttrade han sig under hela middagen blott i enstafviga ord, och lörd Dane anmärkte att han skickade ifrån sig nästan hvarenda rätt orörd.

in.

Fallet från klippan.

— Skall jag gå, eller skall jag icke gå? öfverlade Adelaide då hon stod vid ett af fönstren i salongen och mellan musslinsgardinerna såg ut i den vackra qvällen. — Herbert sade, att han icke kunde komma i qväll och det är stor skada. Hvilket tråkigt folk! Och en sådan qväll som det är! — Jag tror jag måste gå, tillade hon efter en paus. Jag vet ej hvad det är som gör att jag tycker om denna frihet att springa ut ensam, alldeles oberoende, om det icke är hvad de lärde mig som barn att frihet och oberoende betydde. Huru klart månskenet är då det skimrar mot vattnet. Jag vill gå ut i fem minuter. Jag tror att mina lungor äro mycket anspråksfulla och fordra frisk luft efter hettan i matrummet.

Hon vände sig om och såg på lady Dane. Ja, der fanns intet hinder, ty ladyn sof godt i sin länstol. Det39

var verkligen en förtjusande natt — sjön lugn, luften ljum, månskenet klart som dagen. Den bris som morgonen lofvade hade sjunkit till en lätt vind, jemnt tillräcklig för att föra ut fiskarbåtarne och öfverste Monotons jakt. Adelaide Errol lemnade rummet på tå, tog på sig sin gråa kappa med dess skyddande kapuschong och stal sig ut genom stora porten. Hade någon predikat för henne om det oförsigtiga i dessa korta månskensutflykter skulle hon ha skrattat honom i ansigtet och sagt att hon var lika säker utom som inomhus. Måhända var hon det, ty ett rop skulle ha kallat hela slottet till hennes hjelp.

Lady Dane sof alltjemt — dess mera djupt måhända emedan det denna qväll dröjt längre än vauligt innan hon somnade, till hennes otåliga systerdotters hemliga förtret. Hade hon blott i detta ögonblick kunnat se den unga damen som nu med lätta och sorglösa steg trippade öfver gräset! Lady Dane hade kommit betydligt ur sin jemnvigt tillfölje af dagens förnämsta händelse — tvisten med Ravensbird. Harry hade aldrig varit hennes älsklingsson, men han var hennes son, och hvarje sorg eller obehag som träffade honom fann ett tiofaldigt eko i hennes bröst. Ah! om dessa likgiltiga söner blott visste hvilka smärtor de förorsaka!

Plötsligt började lady Dane att drömma. Hon tyckte att tvisten förnyades, att Harry höll fast i Ravensbird och gaf honom slag på slag. Så liflig var denna sensation att lady Dane vaknade.

Hon vaknade för att finna det ropen voro verkliga. Hon satte sig upp i sin stol, förvirrad till en början och undrande hvad som var på färde. Ropen voro dock icke Ravensbirds; det var en qvinnas gälla skri och de kommo från platsen utanför slottet. Lady Dane gick till fönstret, kastade upp det och såg utåt. Ett grått föremål flög öfver gräsmattan mot slottet. Lady Dane kände till en början icke igen det, ehuru kapuschongen blifvit kastad till-40

baka från det gråa ansigtet. Derefter såg hon Bruff, åtföljd af andra tjenare, springa öfver vägen och den unga damen med genomträngande skrik falla i hans armar. Lady Dane knäppte ihop händerna i ett anfall af förvåning blandad med fruktan. Det var hennes nièce, Adelaide.

Hon gick nedför trapporna så hastigt som hennes ålder tillät, och mötte Bruff införande lady Adelaide. Flämtande, darrande, ännu gråtande, ur stånd att sjelf stå, var flickan synbarligen under inflytande af någon förskräcklig fruktan, någon djup fasa. Lady Danes frågor voro fullkomligt gagnlösa, ty Adelaide var icke i stånd att svara. Hon föll ned på en stol i ett svårt hysteriskt anfall och hennes rop skulle kunnat höras halfvägs till Danesheld. De undrande tjenarne aftogo hennes kappa och sprungo efter luktsalt och vatten. Lady Dane värmde henne^ händer. Förvirringen var mycket stor då lörd Danes sten-torsröst hördes ropande på Bruff. Mannen skyndade till matrummet, och lörd Dane, som ännu satt vid ändan af bordet med klocksnodden medelst ett silkesband fästadt vid sin stol frågade vredgad hvad allt detta opassande buller betydde.

— Mylord, ropen upphäfvas af lady Adelaide. Hon tyckes ha blifvit illamående.

— Tyckes ha blifvit illamående ? Hvad menar ni ?

— Hon synes ha varit ute och gått, mylord. Hon kom springande och upphäfde högljudda skri, då vi kommo ut. Någonting måtte ha skrämt henne.

— Lady Adelaide skrikande på detta sätt! Lady Adelaide ute på kullarna vid denna tid på dygnet! upprepade lörd Dane misstroget och vredgadt. — Det är ej troligt, Bruff.

— Men mylord, det är så, vidhöll Bruff. Dessa hysteriska skri ni nu hör upphäfvas af lady Adelaide. Hon är i salen och mylady är hos henne.

— Lossa detta, sade lörd Dane.41

Han menade silkesbandet som var fästadt vid hans stol. Hofmästaren lydde; och lörd Dane vidrörande en fjeder i stolen dref denna långsamt framåt öfver mattan. Det var en af dessa stolar, hvilka utgöra en hjelplös invalids tröst, i det de sätta honom i stånd att flytta sig från en del af rummet till en annan. BrufF öppnade dubbeldörrarne, och lörd Dane kom ut i salen samt lät sin stol stanna framför Adelaide. Hysteriska anfall äro ej så oöfvervinneliga som somliga personer tro, och åsynen af lörd Dane afbröt de nu ifrågavarande. Men Adelaide darrade i hela kroppen liksom i ett anfall af frossa, och hennes ansigte var blekt som döden.

— Hvad betyder allt detta, Adelaide? frågade lorden. Har ni blifvit skrämd? Hvad är det? — tillade han skarpt, vändande sig till sin hustru, ty Adelaide slog plötsligt händerna för sitt ansigte liksom vägrande att svara. — Bruff säger att hon var ute på kullarna och kom skrikande hem igen. Jag förstår det icke.

— Jag icke heller, svarade lady Dane. Det är sannt att hon var ute, ty jag såg och hörde henne. Hon måtte ha blifvit på något sätt skrämd.

— Men hvad gjorde hon ute ?

— Det är just hvad som ej är bekant. Då jag somnade efter middagen satt hon och läste i salongen. Det tycktes mig, att endast fem minuter hade förflutit, då hon kom tillbaka, skrikande på det sätt ni hört. Jag har frågat henne tio gånger hvad som förde henne ut, men hon svarar ej.

Äfven lady Dane var ond. Hon ansåg att den unga ladyn kunde svara ifall hon ville. Lörd Dane, lika kolerisk som någonsin hans andra son och ovan vid motsägelse, förde sin stol närmare och lade sin hand på hennes skuldra. Några af tjenarne stodo bredvid, men han tänkte ej på dem.42

— Hör på nu, Adelaide, detta duger icke. Jag önskar veta hvad som händt, och jag skall veta det. Hvad föranledde er att gå ut?

— Jag vet icke, svarade hon, synbarligen darrande i sin häftiga rörelse.

— Men ni måste veta det; ni gick icke ut i sömnen heller. Adelaide, förstå mig! — jag frågar för att få svar! Gick ni ut för att möta någon? fortfor han i det en miss-tanka for igenom hans hufvud.

— Ack, nej, nej; det gjorde jag verkligen icke; nej, nej, lörd Dane, svarade hon med en som det tycktes mycket onödig häftighet.

— Jag trodde att ni möjligen gått ut i förväntan att möta Harry eller i sällskap med honom. Det hade varit mycket dåraktigt af er båda om ni det gjort, då ni kunna gå ut så mycket ni behaga medan det är ljust. Men Harry begaf sig ombord på jakten förmodar jag. Nå, fram nu med er förklaring, Adelaide.

— Jag vill säga sanningen, yttrade hon med en ström af mera tysta tårar. Jag stod vid fönstret sedan tant insomnat och såg ut i den herrliga qvällen. Jag har aldrig sett en mera skön afton, och det kom i mitt hufvud, att jag skulle springa öfver till höjderna och tillbaka igen. Jag tog på mig min gråa kappa och gick. Jag menade intet ondt.

— Och ett mycket dumt streck var det! inflickade lady Dane. Unga damer bruka ej springa ut ensamma här i landet, Adelaide, huru klar månen också må vara.

Adelaide aktade ej på förebråelsen; hvad hon deremot fästade sig vid var lörd Danes genomträngande blick. Hans skarpa ögon voro alltjemt fästade vid hennes ansigte.

— Ni har ej sagt oss hvad som skrämde er, yttrade han lugnt.43

—• Och jag vet ej hvad som skrämde mig; jag vet det verkligen icke, onkel. Jag var så enfaldig att jag ville göra mig djerf nog och springa igenom kapellruinerna, men knappt hade jag kommit dit in förrän en förfärlig fruktan kom öfver mig och jag sprang skrikande hem. Jag kunde ej ha låtit bli att skrika om det gällt mitt lif.

— Stackars barn! sade lady Dane medlidsamt.

— Jag fruktar för ruinerna äfven vid dagsljus, återtog hon med en rysning; och nattetid tyckas de mig fulla af spöken. Åh, tant! jag skall aldrig springa ut ensam igen.

Lörd Dane kände sig icke öfvertygad. Hvad spöken beträffade hade han hittills trott att den unga damen var lika litet tillgänglig för dylik fruktan som han sjelf var.

— Adelaide, yttrade han allvarsamt, var det något annat som förskräckte er? Var det ingen som nalkades er vid ruinerna?

— Nej, alldeles ingen, svarade hon; ingen såg mig eller visste att jag var der. Det brukar aldrig gå någon dit om aftnarne.

— Gick då en arg tjur lös derute? utropade mylord i ett anfall af vrede. Ingenting mindre än ett rasande djur af detta slag skulle kunna framkalla en så vansinnig förskräckelse.

— Stackars barn! hviskade åter lady Dane medlidsamt, fullt troende hvartenda ord som hennes systerdotter yttrade. —• Hon har berättat oss sanningen, det är jag säker om Geoffrey. Kommer du ej ihåg huru rädd för

spöken jag sjelf brukade vara då jag var ung, huru jag sprang förbi dödsrummet med ansigtet gömdt i mina händer, då jag måste passera det, och huru du brukade att skratta åt mig.

— Seså, aftorka tårarne! ropade lörd Dane, antagande ladyns åsigt, ehuru det ännu fanns qvar åtskilligt tvifvel i en vrå af hans bröst. — Det är bäst att ni kommer till matsalen och dricker ett glas vin. Och spring nu44

icke vidare ut på qvällarne, så att ni icke får se verkliga spöken i stället för inbillade.

Lörd Dane förde sin stol långsamt tillbaka och Bruff lyftade den öfver kanten af mattan vid dubbeldörrarne. Lady Dane följde honom. Adelaide steg upp från sin plats passivt lydig — såsom hon skulle varit, om lörd Dane bjudit henne att taga ett glas opium i stället för vin — då i detsamma hennes blickar föllo på hennes kammarjungfru. Den franska flickans ögon voro fästade på henne med en så besynnerlig blick, att Adelaide studsade tillbaka i ett nytt anfall af fasa.

— Hvad är det Sophie? flämtade hon.

— Ingenting, mylady. Jag är ej rädd för spöken för min del, och jag trodde ej att ni var det heller, mylady.

Men tonen i dessa ord var märkvärdigt djerf, tilloch-med förtäckt oförskämd. Och lady Adelaide tycktes, i stället för att tillrättavisa henne, vara färdig att falla till flickans fötter och bönfalla att hon måtte tiga.

Ungefär vid samma tid eller kort förut kom Mitchel» kustvakten, under sin patrullering gående rundt omkring bergsudden nära Dane Castle, alldeles som föregående qväll då Richard Ravensbird ropade till honom från klipporna.

Han gick försigtigt omkring udden, ty berget sträckte sig så långt ut just der, att han knappt hade en fots bredd att gå på. Hans enformiga steg voro måhända litet snabbare än vanligt, ty detta var hans sista tur innan flodvattnet skulle komma, och Mitchel, som aldrig varit stark, längtade beständigt efter hvilotimman. Hans tankar återvände till dagens stora händelse — tvisten emellan Ravensbird och hans herre — hvilken hade blifvit bekant för hela Danesheld en timma sedan den egt rum. — Det är möjligt att minnet af hans samtal med Ravensbird qvällen förut på samma ställe återkallade för hans erinring uppträdet mellan kapten Dane och hans betjent.45

Plötsligt och innan han väl hunnit förbi udden hörde han ett ljud af vredgade röster i den stilla qvällen. De tycktes komma från höjderna i riktningen af kapellruinerna, just hvarest Ravensbird hade varit föregående qväll. Mitchel såg naturligtvis uppåt. Han kunde icke urskilja någonting, ty klipporna höjde sig alltför lodräta; men i nästa minut syntes tvenne män, såsom de i månskenet tycktes vara, framträda på sjelfva kanten af klipporna, inbegripna i en häftig strid. Rösterna hade nu tystnat: striden tycktes gälla lifvet — och Mitchel full af fasa öfver faran stod stilla och såg på.

Inom ett ögonblick föll den ene af männen utför klippan, måhända hade han blifvit kastad utför; omedelbarligen hördes några gälla skri af fasa, tydligen icke från någon man, uppstiga på något afstånd.

Mitchel stod förfärad och hans hjerta slog våldsamt. Såsom man kanhända funnit af döt förut anförda korta samtalet med Ravensbird, var Mitchel icke särdeles modig; få personer med svag och sjuklig kropp äro det. Han höll sig uppe och gjorde sin tjenst, men han var aldrig riktigt frisk och hade i sin ungdom lidit af epileptiska anfall. Han måste ordentligt tvinga sig dertill innan han kunde nalkas; åsynen af en död person var lika förfärlig för Mitchel, som ett spöke skulle vara för en pensionsflicka, och han tviflade knappt på att det olyckliga offret framför honom var död — dödad i fallet. I andlös förskräckelse gick han slutligen utefter stranden till stället och lutade sig öfver den man som låg der.

Han syntes verkligen vara död. Ansigtet låg vändt uppåt i det klara månskenet, ögonen voro slutna, munnen lätt öppnad och hyn spöklikt blek. Mitchel igenkände anletsdragen och studsade, tillbaka dervid; om någonting kunde ha ökat ögonblickets fasa så var det detta igenkännande, ty han såg framför sig kapten William Henry Dane46

Den första tanke som kustvakten hade var att den andre måtte ha varit Eavensbird; den andra, hvad han sjelf nu

skulle göra. Han var alldeles förvirrad och visste lika litet hvad han kunde, som hvad han borde företaga. Impulsen ledde honom att lyfta hufvudet och ropa, i det hopp han skulle bli hörd uppifrån; men intet svar gafs. Föga utsigt var det för att angriparen skulle svara, och ingen annan var ute denna qväll.

De svaga ropen uppifrån — gälla i och för sig sjelfva men svaga på ^afstånd — hade mest dött bort, och Mit-chel började tvifla på att han någonsin hört några. Mit-chel tog at sig sin egen röck, vecklade ihop den och lade den under kapten Danes hufvud; han gned hans händer och stänkte vatten från hafvet öfver hans ansigte och frotterade bröstet öfver hjertat.

Men kapten Dane gaf icke det ringaste tecken till lif. Intet fartyg var vid tillfället i närheten, eljest skulle Mitchel i sin förtviflan ha anropat detta. Återigen höjde han sin röst — en svag röst alltid och icke så stark som andra mäns — men genljudet dog bort i tystnad och intet svar hördes. Plötsligt fattades han af en panisk förskräckelse — dels öfver att finna sig sjelf hjelplös och allena med den döde och dels öfver erinringen deraf att tidvattnet snart skulle vara uppe och bortspola kroppen, och dels öfver fasan af situationen i dess helhet.

Mitchel var en af dessa personer, hvilka blifva alldeles rådvilla och oförmögna till all handling vid hvarje plötslig svårighet; han visste lika litet som ett barn hvad som nu var bäst att göra. Närmaste vägen från stranden var rundtomkring bergsudden som han nyss passerat och uppför trappstegen litet längre bort, samma trappsteg som kapten Dane på morgonen gått nedför med sin vän, den amerikanske gentlemannen. Detta hade varit den väg som Mitchel bort taga, ty han kunde då lätt ha erhållit hjelp från slottet. Men Mitchel trodde att han på den andra47

vägen mot Danesheld skulle nästan omedelbarligen möta nästa kustvakt, enär gränspunkten för deras patrullerings-områden icke var långt aflägsen. Tvenne obestämda idéer föresväfvade Mitchel och bestämde honom att gå den senare vägen; den ena att det skulle vara förskräckligt hemskt att gå ensam uppför trapporna och vidare till slottet, och den andra var att han kunde medföra tillbaka sin kamrat, den andre kustvakten, och att de båda gemensamt skulle kunna bära kapten Danes kropp undan det stigande hafvet.

Stående i beklaglig rådvillhet, alldeles förvirrad, lutade sig Mitchel öfver kapten Dane. Hans ansigte hade icke blifvit skadadt i fallet. Han strök håret från den kalla pannan, han tog upp en af händerna för att känna efter pulsen, men darrande som han var släppte han handen, och den föll tungt tillbaka till marken. Mitchels förskräckelse återvände med fördubblad kraft, och mannen, som nu knappt visste hvad han gjorde, vände tillbaka med halsbrytande snabbhet, medan hans hjerta vildt bultade mot hans sidor. Man behöfver ej fråga hvilken väg han tog. I vissa ögonblick gifver förståndet vika för impulsen. Mitchels steg vände sig mot Danesheld under det han ansträngde sina ögon för att uppfånga den välkomna synen af kamraten.

Men han mötte honom ej. Huruvida mannen ej brytt sig om att gå sin vakt fullt ut, hvilket var det troligaste, och aflägsnat sig för tidigt, eller, såsom han sedermera förklarade, han satt på en trädstam, till en del skyddad af klipporna, betraktande en "misstänkt båt," blef aldrig fullkomligt uppdagadt. Visst är att de båda männen icke möttes eller sågo hvarandra, och att Mitchel sprang vidare mot Danesheld, allt under det hans hjerta bultade hårdare och emellanåt tvingade honom att stanna på ett sätt som han icke tyckte om och icke förstod.48

Det första ställe han kom till var kustvaktstationen, en låg byggnad nära stranden. Utanpå såg den ut som en lada; inuti bestod den af tvenne rum och en sofskrubb. Då Michel närmade sig den, erfor han en känsla af lättnad tillfölje af tvenne orsaker, först emedan han åter befann sig i närheten af lefvande varelser, och för det andra emedan det skulle vara tid att rädda kapten Danes kropp undan flodvattnet.

Den yttre dörren till stationen öppnade sig till ett temligen stort rum. I detta rum och rundtomkring en flammande eld suto fyra män, trefligt samspråkande: uppsyningsmannen, hvars namn var Cotton, tvenne vänner som helsat på, och en kustvakt. Denna station, hvarest man hade litet att göra, hade rykte om sig för att taga om hand alla skandaler som tilldrogo sig i Danesheld. Det var länge sedan en sådan läckerhet erbjudit sig som den hvilken tilldragit sig denna dag — uppträdet på Dane Castle, då kapten Dane sparkade utför trapporna och körde bort sin betjent. Man hade alltsedan morgonen icke talat om något annat i Danesheld, och detsamma utgjorde nu ämnet

för samtalet på stationen, i det en hvar af de fyra männen kring brasan yttrade sin egen öfvertygelse om orsaken eller upphofvet till skandalen, alltid motsatt med de andras. De disputerande blefvo ytterst öfverraskade at att finna det dörren hastigt slogs upp och en karl utan röck kom inrusande rakt ibland dem med ett slags gällt tjut. De igenkände honom för att vara Mitchel; hans hår stod på ända, ögonen tycktes vilja brista ur sina hålor och ansigtet var hvitt som snö.

— Hvad i all verlden går det åt er? frågade uppsyningsman Cotton, hvilken gjorde den slutsats att Mitchel var öfverlastad.

Mitchel kunde icke svara, utan gaf upp några half-skrik — resultatet af hans försök att hemta andan. Hans hjerta bultade på ett sätt som han ej kunde erinra sig att49

det någonsin förut gjort, äfven då han fick sina epileptiska anfall, och det brukade då att bulta förfärligt. Han lade båda händerna derpå och raglade mot väggen; läpparne blefvo hvita och stora svettdroppar utträngde genom pannan. Mr Cotton började undra om det ej fanns andra orsaker till dessa besynnerliga symptomer än de som han i hastigheten antagit.

— Hvarför har ni lemnat er patrullering? Hvad för er hit i detta tillstånd? Hvar är er röck? frågade han uppretad och undrande, då han fann, att Mitchel icke talade.

— Han är död! Han är död! flämtade Mitchel slutligen. Jag måste ha hjelp åt honom. Jag —

Mitchel fortsatte ej; synbarligen var han alldeles andiös; måhända hindrades han också af sin hjertklappning att tala.

— Hvem är död? Hvad talar ni om ? ropade upp-syningsmannen.

Mitchel öppnade läpparne för att svara, men intet ord framträngde. Plötsligt höjde han armarne i vädret, och om de icke sprungit framåt och tagit emot honom, skulle han ha fallit till marken.

— Hvad går det åt honom ? utbröt uppsyningsman-nen. Han ser ut som om han fått ett anfall. Lägg ned honom här, Sims, och gå efter doktorn.

Mitchel hade verkligen fått ett anfall. Den fruktan han känt på stranden eller ock. det långa och häftiga springandet, eller måhända båda tillsammans hade framkallat ett epileptiskt anfall, sådant som han brukade vara utsatt för i sitt tidigare lif.

En Qvinna» Ed. 50

IV.

ßavensbirds arresterande.

De voro samlade i kustvaktstationen och stodo med ansigtena lutade öfver den sanslöse Mitchel. Doktorn var närvarande nu, och uppsyningsman Cotton höll sjelf ljuset. Kustvakten Sims, som blifvit sänd efter doktorn, hade ej kunnat finna honom omedelbarligen; han råkade honom slutligen i byn, gående arm i arm med mr Apperly, lörd Danes lagkarl. Någon tid hade likväl då gått förlorad. Sims berättade om Mitchels anfall, hvilket han kallade "besynnerligt", och de båda herrarne riktade sina steg till stationen. Mitchel var ännu sanslös, och fradgan trängde ut genom munnen.

— Gå ur vägen och gif mig rum, sade doktorn till de omkringstående åskådarne. Vet ni hvad som föranledde detta anfall, mr Cotton ? Jag tror att mannen har erfarit en alltför stark sinnesrörelse.

— Han kom inrusande här i ett förskräckligt tillstånd utan sin röck, blef mr Cottons svar. Jag har aldrig sett en så förvirrad karl: han kunde hvarken tala eller a-Odas. Jag trodde att han var drucken.

— Doktorn, en mager rörlig mnn, gjorde ingen anmärkning. Han sysselsatte sig med Mitchel. Uppsynings-mannen återtog:

— Efter någon ansträngning fick Mitchel fram några ord om att han behöfde hjelp för någon som var död — så

vidt vi kunde förstå hvad han sade. För min del, mr "Wild, tror jag att han har blifvit litet galen.

— Jag tror det ej, motsade Sims vändande sig till sin förman. Jag tror att han måtte ha blifvit mycket skrämd. Mitchel är en lugn, stadgad karl, icke begifven på att dricka eller sådant, men han är en ordentlig kruka.

Det enda sättet att erhålla en lösning på hemligheten var att vänta tills Mitchel sjelf kunde lemna den. Mr51

"Wild stannade qvar hos mannen, som blef bättre. Det dröjde dock nära en timma innan han knnde tala. De satte honom i en stol midt emot elden och gåfvo honom något att dricka.

— Nå, Mitehel, började doktorn, vi få lof att veta det. Hvad var det som förorsakade detta ert anfall.

Mitehel svarade icke. Han letade förmodligen i sitt ininne efter aftonens olika tilldragelser.

— Huru mycket är klockan? frågade han plötsligt och försökte att springa upp för att se på vägguret bakom honom.

— Nära tio. Ni gör bäst i att sitta stilla Mitehel.

I stället för att sitta stilla raglade Mitehel ett par steg framåt, men sjönk derefter åter tillbaka. Han var ännu svag.

— Då är det för sent! utropade han förvirrad. Kroppen måste redan ha blifvit bortspolad!

Han berättade sin historia så godt han förmådde, men hans meningar och ord voro ännu orediga. Der hade varit en strid på klipporna emellan tvenne män, och den ene af dessa hade blifvit kastad utför. Detta var kapten Dane.

Namnet slog dem alla med häpnad. Mr Apperly var finnu närvarande och såg upp med ett uttryck at skarp misstanka.

— Ni säger att en man brottades med kapten Dane och möjligen kastade honom utför, Mitehel?

— Såsom det tycktes mig, sir. Att de grälade och brottades är säkert; och kapten Dane kastade sig troligen icke sjelf utför.

— Jag fruktar då, anmärkte mr Apperly allvarsamt, att hans angripare var dender karlen Eavensbird. Han har blifvit hörd yttra hotelser om hämnd mot sin herre i dag.52

— Det var troligtvis han! utropade Mitchel, talande i öfverensstämmelse med sitt redan gjorda antagande. Jag skulle dock aldrig ha trott det om honom. Men hvad är att göra, tillade han energiskt; flodvattnet har säkert bortfört kroppen.

— Är ni säker om att han var död, Mitchel? frågade läkaren.

— Stendöd, sir. Det var just detta som skrämde mig så.

Hvad var som sagdt att göra ? De kunde väl fråga det! Utan vidare dröjsmål begåfvo de sig alla, undantagande Mitchel och en person som stannade qvar för att se till honom, till platsen för olyckshändelsen. De gingo öfre vägen, ty stranden visste de vara omöjlig att passera tillfölje af floden, som uu redan stigit högt.

Då de hunnit till klipporna utanför kapellet sågo de nedåt. Flodvattnet var nära vid sin fulla höjd och stranden betäckt deraf. Icke ett spår hvarken på ena sidan eller den andra kunde ses af tilldragelsen, sådan don »f Mitchel beskrifvits och det var knappast något annat alt antaga än att den döda kroppen blifvit förd ut till sjös. De tillfredsställde sin nyfikenhet genom att blicka ned på vågorna, som skimrade så klara i månskenet, och öfverlade derunder om hvad som borde blifva deras nästa åtgärd. Någon måste meddela den sorgliga nyheten åt lörd Dane, och läkaren samt advokaten, såsom de mest passande, åtogo sig uppdraget.

—• Jag tycker icke om att göra det, utbröt doktorn plötsligt, då de gingo öfver gräsplanen och sågo slottet med dess ljus framför sig. — Harry Dane var visserligen icke favoritsonen, men — han var likväl en son.

— Det är på samma sätt med mig, yttrade mr Ap-perly. Vet ni, det faller mig just nu in att ni och jag ej äro de rätta att göra detta. Jag tror att det bör tillhöra Herbert Dane.53

Han kunde ej ha gjort ett mera välkommet förslag. Läkaren antog det med glädje och de vände sina steg mot Herbert Danes bostad. Denne gentlemans blygsamma hushåll bestod blott af systern och tvenne tjenare, en piga och en dräng. Den senare kom till dörren och sade att hans herre var hemma.

Mr Herbert Dane hade som det tycktes slagit sig ned i ro. Han satt på en soffa framför brasaii med en cigarr i munnen och ett par glas vid sidan. Han vände ryggen åt dörren då de kommo in.

— Är detta klockan nio, som ni lofvade komma, Harry? utropade han. Jag har fått vänta just en god Btund! Jag förmodar att du varit på besök på jakten.

— Mr Herbert — —

Herbert Dane vände sig om vid doktorns röst och steg upp.

— Ah, jag ber er om förlåtelse, yttrade han med ett halft leende. Jag trodde det var kapten Dane; jag väntade honom.

De besökande emottogo icke de erbjudna stolarne. De väntade tills tjenaren stängt dörren, och sågo derefter allvarsamt på Herbert, i det fåfänga hopp att deras ansigten skulle i någon mån förbereda honom på nyheten. Det var ånyo doktorn som talade:

— Mr Herbert, vi ha ett mycket obehagligt ärende att uträtta. Vi voro på väg till slottet med onda tidningar till lörd i>ane. En olycka har händt hans son.

Men Herbert Dane var mera sysselsatt med att uppfylla gästfrihetens fordringar än att lyssna till dferas ord och var ifrigt sysselsatt med att ställa dryckesvaror på bordet och ringa på klockan efter flera glab. Blott en gasbrännare var tänd och brann helt dunkelt, men eldeu flammade muntert. Han förde undan soffan och utsträckte handen för att skrufva upp gasen, — men i stället släckte han den.54

— Så tafatt jag bär mig åt! Jag vet då aldrig åt hvad håll dessa kranar skola vridas. Mina herrar —

— Mr Herbert, ni hörde visst ej hvad jag sade, afbröt läkaren. Bry er ej om gasen. En ryslig händelse har tilldragit sig med kapten Dane, och vi måste underrätta hans fader derom.

— Kapten Dane ? Hvad är det som händt ?

— Han har fallit eller blifvit kastad utför klipporna vid kapellet. Det är blott föga tvifvel om att han är död.

Herbert Dane hade vridit i hop ett stycke papper och stack det in i kaminen för att åter tända gasen. Han släppte det nu ur handen och vände sitt om en sorglig öfverraskning vittnande ansigte, på hvilket eldskenet lekte, mot de besökande. De anmärkte huru blek han blef.

— Fallit utför klipporna! yttrade han. När? Huru? Huru kom detta till? Jag har väntat honom här sedan klockan nio.

De berättade allt hvad de visste och bådo honom att meddela lörd Dane nyheten. Herbert Dane tycktes icke vilja fullgöra denna begäran. Han ville heldre gå hundra mil än att göra det, sade han. Han hade på senare tider icke varit i gunst på slottet, och hans onkel kuade känna underrättelsen djupare om den komme från honom än från någon annan. Han ville gå med dem och vara till deras hjelp, men han ville icke vara den som hufvudsakligen torde ordet. Det föreföll honom som ett mycket rysligt tillägg i den förut grymma nyheten, att kroppen skulle ha blifvit bortförd af hafvet: Harry hade kanhända ej varit död.

— Kustvakten var i sanning en narr, sade han med eftertryck. Han borde ha gått uppför trapporna och fått hjelp på slottet. Hvilken af dem var det?

— Mitchel, svarade mr Wild. Jag sade detsamma. Det var högst bedröfligt att det skulle vara Mitchel. Ingen af de andra kust vakterna skulle ha tappat hufvudet55

på detta sätt. — Att tänka sig det han skulle svimma oeh vara ur stånd att tala tills det var för sent! fortfor läkaren förbittrad.

Herbert Dane kastade håret ur pannan. Han lutade hufvudet i handen och stödde armbågen mot spiseln.

— Säger Mitchel, att han kunde urskilja hvem den andre var, som stred med Harry — med kapten Dane ? frågade han.

— Det är tydligt 110g! utropade advokaten iunan mr Wild hann att svara. Hvem skulle det kunna vara annat än den afskedade betjenten, Eavensbird?

— Ah! utropade Herbert Dane, och en rodnad flög öfver hans bleka anlete. Jag sade Harry, då jag mötte honom i eftermiddags att han borde akta sig för den mannen, — ehuru min varning då var uttalad lika mycket på skämt som på allvar, tillade han i drömmande ton.

— Vi förlora tiden, mr Herbert, yttrade doktorn. Om vi ej besöka lörd Dane genast, kan han få höra om det utan att bli förberedd, och detta skulle icke vara önskvärdt. Dessutom är det redan sent.

— Men vill ni icke förtära något först?

De afslogo bjudningen och Herbert Dane följde dem genom rummet, tagaude sin hatt i den lilla förstugan, då han passerade den. Tjenaren öppnade dörren.

— Skall jag be kapten Dane vänta då han kommer? frågade karlen.

— Kapten Dane ? upprepade Herbert mekaniskt, seende på tjenaren liksom förvirrad. — Nej.

Den förste person de råkade på slottet var Brufif. Lörd Dane var i matsalen, hvarest han på senare tiden vanligen uppehöll sig. Lady Dane var hos honom. BrufE yttrade att de väntade hem kapten Dane hvar minut. Herrarne kunde gå in.

De tvenne gingo in, förda af Bruff genom salen. Herbert Dane gick till hälften igenom den och vande deref-56

ter om. Då Bruff kom tillbaka, fann han honom stående i stora porten.

— Jag tycker verkligen icke om att gå intill dem, Bruff. Att berätta dåliga nyheter kom mig att rysa, då jag var gosse. Det skall bli en förfärlig stöt, isynnerhet för lady Dane.

— Hvad har händt, mr Herbert ? De hviskade något om kaptenen då de gingo in. Han var alldeles frisk, då han gick ut efter middagen.

— Jag kan verkligen icke säga er hvad som händt, jag förstår det ej, blef Herbert Danes svar. De kommo just nu till mig och berättade att han fallit utför klipporna nära ruinen och bådo mig följa dem upp samt hjelpa dem att underrätta lörd Dane. Låt oss gå till kapellet, Bruff, och se efter om vi kunna upptäcka något.

Bruff hemtade sin hatt och följde Herbert, kännande sig slagen af förvåning, men på det hela tviflande. Herbert berättade honom hvad han hört, och Bruff undrade om Mitchel var "född till tok."

Under tiden meddelade de båda gentlemännen tidningen till lörd och lady Dane. Detta slags saker äro ofta på ett barmhertigt sätt förmildrade. Så var fallet äfven här. Mr Apperly sade att uppsyningsmannen, mr Cotton, alldeles misstrodde hela historien och ansåg den vara en fantasi af Mitchels egen hjerna, föranledd af mannens begynnande illamående, och om lörd och lady Dane icke alldeles kunde förlita sig t å denna förhoppning, så funno de åtminstone betydlig tröst deri. Mr Wild medgaf, att Mitchels hjerna, ifall den blifvit öfverretad af berättelsen om kapten Danes tvist med Ravensbird, verkligen kunde ha uppdiktat deras strid på klippan och att således den berättelse han afgifvit kunde vara helt och hållet en inbillning.

Men lörd Dane lät icke denna förhoppning förmå sig att sitta stilla och göra ingenting. Han egde ej sjelf bru-\

57

ket af sina ben, men han satte hastigt i rörelse dem som så hade. Några af tjenarne sattes i rörelse efter Mitehel och andra efter polisen, somliga upp till klipporna och andra att se efter om öfverste Monoton afseglat. Herbert Dane kom tillbaka med Bruff och kom öfverens med sin onkel om att berättelsen var otrolig.

— Jag har väntat honom hem till mig hela qvällen, yttrade Herbert. Jag mötte Harry på eftermiddagen, och han yttrade att han skulle komma hem vid niotiden, sedan jakten gått till sjös, för att röka en cigarr med mig. Han hade lofvat att göra det förliden vecka, men kom aldrig.

— Det är icke möjligt att Ravensbird skulle våga anfalla honom som en stråtröfvare skulle göra! utropade lörd Dane och hans högdragna ansigte rodnade.

— Mylord, yttrade Bruff, en biljett till kapten Dane lemnades här för en timma sedan. Segelsömmaren Mills kom hit med deu. Han har arbetat ombord på jakcen och sade att den amerikanske gentlemannen gaf honom den just som de lade ut.

— Jakten är således afseglad! utropade lörd Dane. Kom hit med biljetten, Bruff.

Lörd Dane öppnade den genast. Han var en man som brukade handla hastigt och afgörande, och han ansåg omständigheterna rättfärdiga denna åtgärd. Biljetten var adresserad till William Dane och innehöll:

"Klockan half 9.

Bäste William!

Hvad har blifvit af er. Jag fick ert bud som afslog middagen, men har väntat er sedermera. Det är ej vänligt uf er, ehuru jag förmodar, att något oväntadt uppehållit er. Vi afgå om fem minuter. Jag skall se efter er till det sista.

För alltid er C. Monoton."58

— Men då Harry lemnade middagsbordet sade han att han skulle gå ombord på jakten! utropade lörd Dane, lemnande biljetten till mr Apperly.

— Yid hvad tid var det, mylord?

— Hvad tid var det Bruff?

-— Jag tror att det måtte varit klockan half nio, mylord, svarade hofmästaren, eller ock mycket nära den tiden.

— Jag tror det var sa. Han satt och var så dyster vid bordet och drack ingenting. Men han sade att han ej trodde det jakten skulle afgå förrän klockan nio eller half tio.

Polissergeauten infanu sig på kallelsen och inställde sig på slottet; men icke kustvakten Mitchel, som var för sjuk dertill. Segelmakaren Mills, som äfven blifvit efterskickad, kom och intygade att kapten Dane icke varit ombord på jakten den aftonen. Öfverste Moncton, sade han, såg efter honom till sista ögonblicket, men kaptenen kom icke. Just då jakten lade ut gaf öfversten honom biljetten oeh bad honom bära den till slottet.

Slutligen voro efterfrågningarne gjorda och slottet ut-rymdt sedan polisen fått lörd Danes order att häkta Ravensbird. Lörd och lady Dane suto uppe hela natten, för hvarje ögonblick förlorande alltmera af sitt hopp. Flodvattnet drog sig tillbaka från stranden, utan att lemna något qvar på den eller ett enda tecken att någonting dödt eller lefvande funnits der — icke en gång Mitchels röck. Och slutligen dagades det och morgonsolen sken ned för att glädja verlden, men intet spår af Harry Dane kunde finnas.

Straxt innan man inträdde i Danesheld, beläget på en undangömd plats och midt emellan det första huset i byn och sjön, låg ett litet värdshus kalladt "Sailors' Rest." Det hölls af en karl med namnet Hawthorne, som förr varit lörd Danes skogvaktare.59

Det var ett väl skött värdshus, af vida bättre klass än vanliga sådane, erbjudande den resande en god säng och god förplägning. Det hade äfven sin andel af kunder vid disken. Det manliga tjenstefolket på slottet gick gerna in der för att dricka sitt glas öl med värden; och det var i detta hus som Ravensbird hade tagit in, då han blifvit bortkörd af sin herre.

På morgonen efter olyckan, som ännu ej var allmänt känd, var värden ensam inne i skänkrummet, eller trodde sig åtminstone vara det. Han var ifrigt sysselsatt med att polera kranarne på faten och efter sin vana ordna allt före frukosten, då en af kustvakterna på sin väg till stranden inträdde.

— Ett glas rom, värd; morgonluften är kall.

— Vi få en vacker dag i dag, anmärkte värden, då han räckte mannen hvad han begärt.

— Jag hoppas vi få det för det arbete som skall göras, svarade kunden. De skola dragga vid kusten efter liket, och jag förmodar att hela Danesheld skall ut och se på.

— Dragga? Efter hvem? Har någon drunknat?

Mannen skulle just föra romglaset till sina läppar.

Han tog det tillbaka och såg på värden.

•—- Vill ni säga, att ni icke hört den olycka som drabbat slottet? Kapten Dane är mördad.

— Kapten Dane mördad! upprepade värden, undrande om hans öron bedrogo honom.

— Han blef angripen på klipporna just midtemot slottet och kastad utför, fortfor mannen. Mitchel patrullerade nedanför och såg det alltsammans. Då han kom för att undersöka den nedfallne mannen, såg han att det var kapten Dane och att han var sten död.

Mr Hawthorne raglade tillbaka bland sina tunnor, kännande sig icke långt ifrån "sten död" sjelf.60

— Och Mitchel kom rusande upp till vakthuset med samma snabbhet som en ångmaskin, hvarigenom han fick ondt i hjertat eller någon annan ädlare del, och svimmade så att han ej på hela följande timman kunde tala. Följden var att icke en själ visste om det i tid och att flodvattnet kom och förde bort liket. Sjukligt folk sådane som Mitchel duga aldrig till mycket.

— Och hvem var det som anföll honom? Hvem kastade honom utför klippan? frågade värden då han kunde finna ord.

— Ingen behöfver fråga det två gånger. Det var hans betjent Ravensbird.

Ännu en gång raglade värden tillbaka bland sina tunnor, och en messingsslef som han hade i handen föll klingande till golfvet.

— Ravensbird! — Ravensbird säger ni? Men han hsr varit här sedan i gar. Jag kunde icke ha sofvit under samma tak som han om jag vetat det.

— Det var Ravensbird som gjorde det och ingen annan. Han väntade icke länge innan ban utförde sina hotelser om hämnd. Det besynnerligaste är, att han lyckades narra kapten Dane till branten af klipporna. Några säga — —

I detta ögonblick inträffade ett afbrott, hvilket nära gjorde att talaren, såsom han sedermera uttryckte sig, "for ur skiDnet." Öfver den höga träskärmen, hvilken blifvit uppförd öfver en del af värdshussalen, syntes Ravensbirds hufvud. Han hade lugnt sutit der hela tiden.

— Ert namn är Dubber, tror jag? yttrade han med djup förtrytelse betraktande kustvakten.

Dubber var alldeles slagen. Han stod tyst och var förmycket förvirrad att gifva något svar.

— Huru vågar ni stå der och förtala mig? frågade Ravensbird. Med hvad rätt anklagar ni mig för det brottet att ha begått mord?61

— Om det ej är sannt, mr Ravensbird, och ni är oskyldig, så ber jag er om förlåtelse, yttrade mannen samlande sitt mod. Hvad det beträffar att jag berättade saken för Hawthorne, så om jag ej gjort det skulle det varit den nästkommande som omtalat detsamma. Besynnerligt är att han ej hörde det redan i går afton. Om det ej anginge er, skulle ni sjelf vara den förste att tala om det. Det var ej af elakhet jag yttrade mig.

— Förstod jag rätt, eller sade ni ej att Mitchel påstår, det jag kastade kapten Dane öfver klippan? — att han såg mig göra det?

— Det är hvad Mitchel säger.

— Har han sagt så till er?

— Ej till mig; jag har ej sett honom sedermera. Sims berättade tilldragelsen för mig, och han var i vakthuset då Mitchel kora in.

— Är det sannt att kapten Dane är död? frågade Ravensbird efter en tystnad.

— Det är fullt säkert, och flodvattnet har bortfört kroppen. De göra sig i ordning att dragga nu. Lörd Dane har haft polisen uppe i slottet halfva natten, säga de. Men jag måste bege mig af, om jag ej vill ha en anmärkning i tjensten.

Han gick med denna anmärkning hastigt ut, glad att vara borta från Ravensbirds bleka ansigte och stränga blick. Ravensbird steg ned från stolen bakom skärmen, på hvilken han stod och gick bort till Hawthorne.

— Hvad vet ni om denna händelse, Hawthorne? frågade han.

— Om ni satt innanför skärmen, mr Ravensbird, måste ni veta lika mycket som jag, svarade mannen, som ingalunda kände sig säker om att icke Ravensbird skulle angripa honom sjelf. — Jag hade ej hört ett ord om alltsammans förrän Dubber kom in. Ni skrämde mig genom62

att sticka upp ert hufvud på det sättet. Jag trodde att ni var till sängs.

— Jag har varit nere en half timma. Hvad tänker ni om denna historia?

— Jag vet ej hvad jag skall tänka. Hvem ville göra kapten Dane något ondt! Han hade inga fiender och var en vän till oss alla. Jag är säker på att hans gräl med er var alldeles olikt honom.

— Ja det var så. Han blef uppretad, och det blef äfven jag. Hvar är min hatt? I öfra våningen tror jag. Jag skall gå och höra efter sanna förhållandet.

Han lemnade skänkrummet för att gå till sitt rum och nästan i samma ögonblick inträdde polissergeanten. Han kastade en lugn blick rundt omkring sig och nickade derefter åt värden.

— God morgon, Hø-wthorne. Ni har Eavensbird till hyresgäst, hör jag. Har han stigit upp ännu?

— Han var här i skänkrummet för ett ögonblick sedan, mr Bent. Han gick upp på sitt rum nu för att hemta sin hatt. Han ämnar gå ut för »tt höra efter huru det förhåller sig med den bedröfliga händelsen med kapten Dane. Dubber har varit här inne och berättat derom. Då jag fick höra denna tilldragelse skulle ni kunnat skjuta omkull mig med knäppen af hanen till en oladdad bössa.

Sergeanten gick ut i förstugan och ställde sig der emot muren. I denna position hade han utsigt både öfver fram- och bakdörren till huset,

— En vacker morgon, mr Eavensbird! ropade han så snart denne blef synlig.

— Ja, mycket. Jag skulle just gå ut för att njuta af den.

— Ett ögonblick först. Jag ville säga några ord till er.

— Icke nu, svarade Eavensbird i otålig ton.63

— Just nu är aldra bäst, var sergeantens svar i det han lade handen på den andres skuldra. Var icke mot-Bträfvig, jag måst* qvarhålla er.

Ravensbird vände sitt brunbleka ansigte mot tjenstemännen, och hans ögon blixtrade af vrede. Med hvad rätt? Hvad menar ni med detta ?

— Seså, Ravensbird, var ej oresonlig. Tag saken lugnt. Ni är min fånge och allt det motstånd ni kan göra tjenar er till intet.

Ravensbirds svar härpå var dock att göra motstånd. En lätt brottning följde, och han fann plötsligt ett par handklofvar på sina handleder.

— Det oförståndigaste en karl kan göra är att göra motstånd mot en tjensteman, då denne utöfvar sin pligt, anmärkte polissergeanten i samma ton, som om han af-handlat saken bland några vänner. — Lörd Dane gaf mig befallning i går afton att arrestera er: jag kunde ha bultat upp huset och tagit er då; men jag ville vara höflig och vänta tills på morgonen. Jag ställde ett par karlar utanför huset för att vara säker om att ni ej skulle undkomma mig.

— Huru vågar lörd Dane befalla att jag skulle arresteras? Han har ej rätt att göra det! Han är ingen magistratsperson.

Sergeanten utbrast i ett lätt skratt.

— Nej ban är ingen aflönad magistratsperson, det är sannt; men han är lordlöjtnant i grefskapet. Sätt ej i fråga lörd Danes rätt att låta häkta er min gode man.

— Förstå mig rätt . . . började Ravensbird, som nu började lugna sig. — Ert namn är Bent? afbröt han sig sjelf.

— Bent, ja.

— Förstå mig, mr Bent: jag vill ej göra motstånd mot någon laglig auktoritet, och om jag vore fri som luften i detta ögonblick, skulle jag stanna och möta ankla-64

gelsen. Hvad jag är ledsen öfver är följanuc: jag skulle just gå ut och höra efter huru det förhöll sig med anfallet på kapten Dane och samla ihop, hvad jag kunde, ty med goda eller dåliga medel vill jag söka att göra saken klar. Jag har ett skäl för att göra så, hvilket ni icke vet om, och jag skulle heldre ha velat ge en tiopundsnote ur min egen ficka än bli uppehållen häri.

Sergeanten hostade; en hostning uttryckande lika mycken misstro som någonsin gaf sig luft inför i a häktad person. I mr Bents tanke fanns det icke en skugga af tvifvel, och han förmodade att det icke heller kunde finnas i någon annans, om att den som anfallit kapten Dane nu stod framför honom.

— Jag är ledsen att jag ej kan hjelpa det. Det låter visserligen mycket troligt att ni visar er vilja inhemta detaljer af tilldragelsen; men ni har fått en gammal räf att göra med.

Ravensbird blickade fast på sergeanten utan att sänka blicken.

— Ni må vara en gammal räf; erfarenheten har gjort er dertill: men ni har tagit fel, då ni tog mig. Jag visste ej att någon olycka händt kapten Dane, tills Dubber just nyss berättade det; jag visste ej annat än att han var frisk och vid lif. Jag svär er att detta är sannt.

— Seså, svär icke på något nonsens, eljest kan det komma att bli användt emot er, var det skarpa svaret. Det är ej mitt sätt att göra saken värre för dem som komma i mitt förvar; men då de i sin dårskap vilja göra alla slags erkännanden, så är jag nödsakad att ihågkomma det. Det bästa ni kan göra är att tiga tills ni kommer inför lörd Dane. Detta är ett vänligt råd, kom ihåg det.

Måhända kände Ravensbird att det så var och försjönk derföre i tystnad. 65

V.

Hennes ed.

Bland alla de gissningar, tvifvel och misstankar, som uppfyllde mylord Danes bröst, liksom hvarje innevånares i slottet, framträdde tvenne öfvertygelser så småningom ur det töcken hvari allt var insvept — den ena att Richard Ravensbird otvifvelaktigt var brottslig, och den andra att Adelaide Errols ovanliga uppförande qvällen förut måste ha varit beroende af olyckan.

Lady Adelaide förnekade det. Lörd Dane kallade genast på morgonen in henne och framställde frågan på sitt rättframma sätt: — Hade hon sett något af striden, och var det denna som förskräckt henne ? — Med många tårar och försäkringar och synbarligen ännu förskräckt, försäkrade hon att så ej var. Lörd Dane vidhöll detta oaktadt, detta måste erkännas, sina misstankar.

Omkring klockan tio fördes Ravensbird till slottet. Lörd Dane satt i sin stol i stora salen. Mr Apperly befann sig jemte honom ; och lagkarlen — ehuru icke i kraft af sitt embete, ty undersökningen var icke officiel, utan blott hvad lörd Dane kallade den, privat — hade bläck och penna framför sig, ämnande att för sin egen uppbyg-gelse anteckna de punkter som föreföllo honom märkliga. Lörd Dane var kraftig till själen om ock svag till kroppen. Han hade ännu ej sett Mitehel, men mannen väntades upp till slottet. Squire Lester var hos lörd Dane, ehuru icke i sin egenskap af magistratsperson utan som vän. Uppsyningsman Cotton var äfven der. Alla tvifvelsmål angående kapten Danes öde voro häfda; morgonens flodvatten hade fört hans hatt i land och en fiskarbåt hade tagit upp Mitchels röck ur sjön. Man började tro att fallet icke var följden af en tillfällighet eller följden af ett slag gifvet i hettan af en tvist utan ett öfverlagdt mord.

Aldrig blef en fånges brott mera bestämdt antaget än Ra-vensbirds, icke blott af lörd Dane och hans familj utan äfven af polisen. Polissergeanten hade gjort sina egna förfrågningar och hans opinion var afgjord. En icke ringa sensation uppstod då Ravensbird framträdde, icke i handklofvar, ty dessa hade blifvit borttagna, men officielt vaktad af sergeanten.

— Ni dålige, grymme man! utbrast lörd Dane i sin ångest och i sina faderskänslor, glömsk af sin ställnings värdighet, kunde ni ej vara nöjd med mindre än att mörda min stackars son ?

— Jag mördade honom ej, mylord, svarade Ravensbird vördnadsfullt.

— Det tjenar till intet att strida om ord här, afbröt mr Apperly innan lörd Dane kunde tala; — om ni ej öf-verlagdt dödade honom med en knif, eller klubba eller pistol, eller något vapen af detta slag, så angrep ni honom och kastade honom utför klippan. Jag vet ej hvad jag kan kalla det annat än mord.

— Jag var icke alls på klipporna i går qväll. Jag såg aldrig kapten Dane sedan han körde bort mig på morgonen, svarade Ravensbird. — Hvem är det som anklagar mig?

— Åh, dessa orimliga påståenden tjena er till ingenting, och ni endast förspiller er och mylords tid dermed! utropade mr Apperly häftigt. Han var nemligen af ett retligt temperament och brukade gerna bli het. — Ni har bringat nog sorg öfver mylord, utan att ni behöfver söka förlänga denna plågsamma scen.

— Jag frågade er, mr Apperly, hvem som var min anklagare, och jag har rätt att få svar, yttrade fången något buttert, ty han såg att de närvarande antogo hans brottslighet som gifven.67

— Omständigheterna och edra egna handlingar äro edra anklagare, och kustvakten Mitchel är vittnet, förklarade mr Apperlv.

— Hvar är Mitchel? afbröt lörd Dane feberaktigt. Kunde ban icke varit här förr.

Uppsyningsman Cotton trodde att han verkligen kunde ha varit det och gick ut för att se efter om han ej syntes komma.

— Säger Mitchel, att det var jag, mylord, som stred med kapten Dane — att han säg mig? frågade Ravens-bird.

— Naturligtvis säger han det, afbröt lagkarlen innan lörd Dane kunde svara. — Hoppades ni att han skulle dölja det?

— Då säger han en elak, medveten lögn, mr Apperly, var fångens svar, i det han vände sig om och betraktade advokaten. —• Och han måste göra det för att dölja den verkligen brottslige.

— Lörd Dane lutade sitt hufvud framåt och yttrade:

— Såsom mr Apperly säger, Ravensbird, detta beteende skall endast tala emot er. Hade också ingen person bevittnat handlingen, skulle det ej funnits något rimligt tvifvel; ty hvem annan än ni var i oenighet med min son ? Om orsaken till uppträdet emellan er och honom igår morse är jag okunnig; men säkert är att ni måtte retat honom djupt; och ni lemnade slottet yttrande hotelser emot honom.

— Mylord, så tillvida är det sannt, svarade Ravensbird lugnt och vördnadsfullt; jag gaf kapten Dane en viss underrättelse, genom hvilken jag trodde mig göra honom en tjenst, men han tog det i alldeles motsatt anda. Underrättelsen rörde hans egna affärer och var icke angenäm; den uppväckte hans vrede mot mig. Sårad af den oför-tjenta behandlingen, blef jag i min ordning ond, och jag rekänner att jag svarade min herre på ett sätt, hvarpå jag68

ej borde svarat honom. Detta uppretade honom ytterligare och han sade några hårda och bittra saker. Vi voro båda vredgade — han ohejdadt, och han befallde mig lemna huset i ögonblicket samt sparkade mig utför trapporna. Jag frågar er, mylord, om det ej var naturligt att jag skulle känna denna behandling bitter? Jag hade varit en god tjenare åt min herre; jag hade tjenat honom troget i flera år; han hade skänkt mig sitt förtroende och nästan behandlat mig som en vän. Allt detta gjorde att jag desto djupare kände förolämpningen. Jag lemnade slottet uppfylld af vrede, och under de följande tvenne timmarne gjorde jag intet annat än gaf dem luft i bittra ord — —

— Man hörde er säga att ni skulle hämnas, afbröt honom lörd Dane.

— Jag sade det, mylord, minst tio gånger, och många hörde mig; men efter förloppet af de tvenne timmarne var min vrede uttömd. Jag hade hotat, men mina hotelser voro tomma som vinden. Jag hyste aldrig allvarsamt den tanken att taga hämnd på min herre. Jag tyckte alltför mycket om honom dertill. Jag hade blott talat i hettan af min passion, och innan dagen var slut började jag att inom mig finna ursäkter för honom.

— Ni glömmer att er strid med honom bevittnades af kustvakten Mitchel, yttrade lörd Dane, som otåligt lyssnat.

— Det var den ej, mylord, ty ingen strid med mig egde rum. Hvad Mitchels motiv för att anklaga mig kan vara är jag ej i stånd att säga; antingen har hans ögon bedragit honom eller också döljer han den verklige förbrytaren på min bekostnad. Men jag fruktar ej: sanningen skall utan tvifvel komma i dagen.

— Sanningen är redan i dagen, afbröt mr Apperly iarkastiskt. Men detta är blott att öda bort tiden. Kunna vi ej, mylord, förhöra någon annan medan vi vänta på69

Mitchel? Sergeant Bent begär tillstånd att göra Adelaide Errol några frågor. Han har hört att hon bevittnat striden.

— Hon säger att hon icke var der, yttrade lörd Dane, medan squire Lester öfverraskad höjde på hufvudet.

— Huru är det möjligt, att lady Adelaide skulle kunnat bevittna tilldragelsen, frågade han tviflande.

Lörd Dane förklarade, att hon frestad af qvällens skönhet hade dåraktigt gått upp till ruinerne. Hon kom omedelbarligen tillbaka gråtande och synbarligen skrämd. Han sjelf trodde att hon måtte sett något, men hon nekade dertill.

— Förlåt, mylord, om jag yttrar min öfvertygelse, sade polissergeanten; lady Adelaide är en ung och blyg flicka och studsar utan tvifvel tillbaka från att medgifva det hon varit vittne till något så rysligt. Af hvad jag hört tjenstfolket säga, särskildt den franska kammarjungfrun, är jag säker om att hon såg något af det. Om ni vill tillåta henne komma in, skall jag göra henne en fråga eller ett par.

— Låt henne komma in, om ni så vill, svarade lörd Dane, som gillade tjenstemannens åsigt och trodde, att om hon visste någonting skulle hon nu förmås att tala.

Mr Lester gick efter henne, och det är troligt att lady Adelaide icke vågade att vara kallelsen ohörsam, ty hon kom in, stödjande sig på hans arm. Då hon stod der nära lörd Dane i sin hvita morgondrägt med dess blå band, tycktes hon vara en verklig uppenbarelse af älskvärdhet. Solskenet lekte med hennes ljusa hår, och rodnaden på hennes kinder gick och kom. Mr Lester ställde fram en stol, men hon antog den icke utan syntes ifrig att komma ut igen och stod framför bordet med båda händerna hvilande emot det.

— Mylady, ni bevittnade striden på klippan i går, började den skarpsynte polissergeanten, talande mycket70

mildt, men i en fullkomligt öfvertygad ton; vill ni vara god och. säga oss huru mycket deraf ni såg.

Den säkra tonen bedrog henne. Hon antog att ett eller annat hade kommit ut för att förråda henne och att vidare förnekande var gagnlöst. Seende sig rundtomkring i rummet med en fasa, på hvilken man icke kunde misstaga sig, och med ett uttryck i blicken som påminde om en hind, hvilken upphinnes af hundarne, mötte hon Sophie Deffloes genomträngande blick. Hvarför hade hon kommit in? Ett svagt skri gick öfver lady Adelaides läppar.

— Hade ers Dåd något skäl för att ga ut till ruinen i går qväll? fortfor tjenstemännen, som ej aiiado, att det var något annat än en undantagshändelse. — Ni kunde icke, förmodar jag, ha vetat om att någon tvist skulle komma att ega rum derstädes?

— Oh! nej, nej, svarade hon häftigt och brast dervid ut i tårar.

— Uppträdet öfverraskade er således ? Vi ha också antagit detta. Vill ni, mylady, berätta hvad ni såg?

Adelaide såg sig om i rummet med ett uttryck i ansigtet, på hvilket man icke kunde misstaga sig. Hon sökte medlidande och att komma undan; hon blickade bedjande upp till lörd Dane och till mr Lester. Derpå vände hon sig om och mötte sin kammarjungfrus stränga blick.

— Hvarför står Sophie der? frågade hon.

Hon vände sig med detta soörjsmål till lörd Dane. Han hade sett flickan och förmodade att hon följt med lady Adelaide. Polistjenstemannen trodde att den senare gjorde narr af honom.

— Det är bättre, sade han, att mylady nu förklarar hvad hon sett och vet. eljest kan ni komma att få göra det mera offentligt.

— Tala, Adelaide, fortsatte lörd Dane stängt, miss-änkande att det låg mera bakom saken än hon ville med-71

gifva samt ond öfver hennes föregående nekande. — Om ni icke säger hvad ni vet, skall jag låta förhöra er på ed. Ni berättade mig, att ni ni gick inom ruinerna och började tänka på spöken och att denna tanke skrämde er.

— Ack, nej, nej, onkel, icke edgång! utbröt hon, liksom hade donna hotelse kommit henne att glömma allt annat. — Jag skall berätta er hela sanningen genast — jag vill det verkligen, tillade hon, vändande sig från polissergeantens skarpa blick. — Det är sannt att jag började tänka på spöken då]ag sprang genom ruinerna och jag vände förskräckt tillbaka, då jag hörde några röster utifrån, nära kanten af klipporna. Jag kände mig glad deröfver, emedan det gjorde att jag icke kände mig så ensam, och jag gick försigtigt till dörröppningen och såg ut. Tvenne män voro på kanter af klippan, stridande med hvarandra — och i nästa ögonblick försvann den ene af dem — han hade fallit' utför. lag blef häraf nästan dödsskrämd. Jag sprang genom ruiien och tillbaka till slottet, och jag tror att jag skrek, eluru jag icke vid tillfället visste derom. Bruff kom ut och mötte mig, och detta är allt hvad jag vet.

— Hvarför uppgaf ni icke dstta genast? utropade lörd Dane och hans panna mörknade.

— Jag var för förskräckt, siyftade hon. Dessutom tänkte jag att tant skulle vara tillräckligt ond på mig derföre att jag gått ut, utan att jag lehöfde bekänna hvad jag sett.

— Hade ni talat i går afton, så hade ni kanske räddat Harrys lif, yttrade lörd Dane i låj ton. Igenkände ni honom?

— Ack nej, onkel, yttrade hon n»d en klagan, huru kan ni fråga det?

- Igenkände ni den andre då? frågade polissergeanten.

— Jag igenkände ingendera af dem.72

— Icke alle? icke på något tecken? — Ni måste åtminstone sett om det var en högväxt eller liten man?

Aldrig hade lady Adelaide visat större förskräckelse än hon nu gjorde. Hennes läppar hvitnade och händerna darrade. Hon försökte tvenne gånger att tala innan hon mäktade frambringa ett ord.

— Jag vet ej huru någondera såg ut, om de voro korta eller långa. Det skedde alltsammans i ett ögonblick.

— Har ni ej den ringaste åsigt om hvem någondera af dem kunde vara? fortsatte frågaren ihärdigt.

— Nej, jag blott tänkts att de voro röfvare, angripande hvarandra.

— Än rösterna, mylady igenkände ni icke dem?

— Jag hörde icke rösterna, utom i första ögonblicket då jag var inom ruinerna sparade hon med en rysning. — De talade icke med hvarardra under striden, eller om de gjorde det, så hörde jag dem icke.

— Ni kände således bestämdt icke igen hvarken kapten Dane eller den som sngrep honom?

— Hvarför tror ni mig ej? sparade hon i en ton af vild smärta. — Yar ej kapten Dane min kusin? Hade jag igenkänt vare sig honom eller den andre, skulle jag väl vara färdig att nedgifva det. Låt mig gå tillbaka, tillade hon bedjande til lörd Dane. Om jag stannade här för alltid, skulle jag e) kunna säga er mera.

— Ännu ett ögonblick, mylady, vidhöll polissergeanten. Försökte den aidre, den som icke föll utför klippan, att följa er då ni sjrang er väg?

— Icke som jig vet. Jag vände mig ej om för att se efter detta.

— Jag hoppas och litar på att ni berättat allt, tillade polissergeanterj då hon gick mot dörren för att aflägsna sig.

Mr Lester 'teg fram och ledsagade henne från salen, långsamt följd af Sophie Deffloe. "Så grymma de äro",73

sade hon medan tårarne runnö utför hennes kinder; "liksom jag ej med glädje skulle omtala allt hvad jag vet. Jag undrar att ni tillät den mannen att förfölja mig med sina frågor."

— I lörd Danes närvaro och vid ett tillfälle, sådant som detta, har jag intet att säga, hviskade mr Lester med ett uttryck af den ömmaste sympati. Jag kände för er mer än jag kan uttrycka. Men, Adelaide, spring icke ut mera ensam om aftnarne.

— Aldrig, aldrig! utropade ho q lifligt. Detta har varit en lära för mig för lifvet. Men jag menade intet ondt.

— Ondt! nej, mumlade mr Lester då han vid förmaksdörren böjde sig öfver hennes hand och lemnade henne, medan Sophie Deffloe stannat på något afstånd för att se henne gå in.

— Hvad ser ni efter, Sophie ? frågade mr Lester då han gick förbi flickan för att återvända till salen.

— Det är en sak som blott rör mig, svarade hon mera öppenhjertigt än hon eljest brukade.

Lörd Dane blef otålig der han satt i sin stol, väntande på kustvaktens ankomst. Det tycktes dröja länge. Den bland de närvarande som tog saken lättast tycktes vara Richard Ravensbird, och hans lugna obesvärade hållning nästan retade lörd Dane. Att ingen möjlighet fanns för honom att bevisa sin oskuld, derom var hela Danesheld fullt öfvertygadt.

Ett sorl hördes och Mitchel kom slutligen in, beledsagad af mr Cotton. Han såg blek och sjuk ut och lörd Dane lät ställa fram till honom en stol medan han berättade hvad han sett och hört. Han beskref huru han hörde rösterna som ordvexlade, såg brottningen på klippkanten och fallet af den person, hvilken han sedermera fann vara kapten Dane.

— Nedkastad af Ravensbird! utropade mr Apperly.74

— Ja, bekräftade Mitchel.

— Funnos alls inga tecken till lif qvar hos min son, frågade lörd Dane, medan han möjligast sökte undertrycka alla tecken på sin inre rörelse.

-—- Nej mylord, han var utan all fråga död. Jag ön-Bkar att jag skulle kunnat bära honom bort i mina armar, i stället för att qvarlemna honorà der för att bortföras af tidvattnet, tillade mannen varmt och med ett uttryck af ledsnad och samvetsqval; men det öfversteg mina krafter. Om jag ej afsvimmat, skulle det funnits tillräcklig tid att hinna fram till honom.

— Ni rädde ej derför, Mitchel, svarade lörd Dane vänligt. Igenkände ni min son på klippan, innan han föll ?

— Nej mylord, svarade Mitchel skakande på hufvudet. Månen var klar, men månsken är icke dagsljus och jag kunde ej se synnerligen tydligt från den platsen der jag stod. Det var först då j«g kom för att upplyfta honom som jag såg att det var kapten Dane.

Ett afbrott hördes från Ravensbird. Alltsedan Mitchel inträdde hade han haft sina lugna, svarta ögon fästade på honom; de tycktes sluka hvarje rörelse i haus anletsdrag, hvarje ord som undföll hans läppar.

— Mylord, sade han vändande sig till lörd Dane, om jag befunne mig inför en domstol, undergående ett lagligt förhör, skulle det medgifvas mig att få en sakförare, det förnekas ej den största brottsling; men här har jag ingen att hjèlpa mig, jag står ensam. Jag skulle önska, mylord, att göra denne man en fråga.

— Fråga honom, sade lörd Dane.

Ravensbird vände sig mot Mitchel och betraktade honom. Ni sade nyligen att ni ej kunde se tydligt nog för att igenkänna kapten Dane på klippan. Då så är, huru kunde ni då igenkänna mig?

— Jag igenkände er icke, svarade Mitchel.75

En paus uppstod. Richard Ravensbird fortfor derefter häftigt och med hetta: hvarföre sade ni då att ni gjorde det?

— Jag har icke sagt det.

— Ni har; man har berättat mig det.

— Nej, jag sade det icke. Min syn räckte ej så långt. Det —

Orden afbröts af polissergeanten. — Vill ni förneka, Mitchel, nu då ni står framför mylord, att det var Ravensbird som nedslungade kapten Dane ?

— Jag kan icke säga om det var eller icke var. Det må ha varit han och det må ha varit någon annan; mera vet jag ej.

Polissergeanten såg på lörd Dane. — Jag tyckte att ni, mylord, igår afton yttrade att Mitchel hade igenkännt Ravensbird såsom den skyldige.

— Jag trodde han hade, svarade lörd Dane; ni berättade mig det, Apperly, och äfven mr Wild.

Mr Apperly vände sina glasögon ock sitt röda ansigte mot Mitchel och frågade i en skarp, kort ton: hvad menar ni med detta förnekande, Mitchel? Ni minns att ni i går afton i vakthuset sade att det var Ravensbird.

— Jag sade att det säkerligen måtte varit Ravensbird på grund af den träta han på morgonen haft med sin herre, svarade Mitchel; hvar och en annan sade så ock, men jag sade det aldrig derföre, att jag sjelf visste eller sett det.

— Är det således meningen, Mitchel, att ni icke bestämdt vet hvem det var som brottades med min son? — att ni ej igenkände'personen? frågade lörd Dane.

— Jag gjorde det ej, mylord. Jag misstänkte naturligtvis att det var mr Ravensbird tillfölje af den tvist jag hört omtalas; men jag kunde icke se de personer, som brottades på klippkanten — det vill säga att jag icke igen-76

kände dem. Jag skulle icke ha vetat att den ene var kapten Dane, hade han icke fallit ned der jag befann mig.

Alla närvarande kände sig bedragna i sin väntan. Hvar och en, äfven den vanligen skarpsynte polistjensteman-nen, hade föreställt sig att Mitchel var färdig att svära på det han sjelf sett att Eavensbird begått mordet.

— Det gör icke den ringaste skilnad! utropade mr Apperly i sin ifver för Daneska familjen och bestämd i sin öfvertygelse som han var. — Eichard Eavensbird har hörts yttra hotelser mot sin herre — —

— Jag ber om förlåtelse, mr Apperly, det gör stor skilnad, afbröt Eavensbird skarpt. Om ett trovärdigt vittne säger sig ha sett mig begå mordet, är en sak; och om han säger att han icke sett mig begå det, är en annan.

— Måhända kan ni göra reda för ert användande af tiden igår, timma för timma, tills kl. 10 igår afton? utropade lagkarlen.

— Måhända kan jag dot, ifall sådant är nödvändigt. Sedan jag lemnade slottet gick jag rakt till värdshuset, och värden sjelf kan säga er det.

— Men ni stannade väl icke der?

— Jag stannade der, och tjugo personer som gingo ut och in sågo mig der. Jag gick icke ut på hela dagen. Jag åt middag och drack the med Hawthorne och hans hustru.

— Hvad gjorde ni sedan ?

— Sedan jag druckit the satt jag hos dem en stund och derefter gick jag ut på en promenad.

-— Jag trodde just det! utropade den häftige mr Apperly. Hvart gick ni? Hvilken väg?

— Jag tror ej att det rör någon hvilken väg jag gick, blef svaret.

— Jo, det rör en hvar. Måhända gick ni häråt? — Åh, för tusan! tillade lagkarlen i det han sprang upp vid en hastig erinring, — jag mötte er ju sjelf, Ravensbird !77

Jag var på min väg hem från en klient och jag mötte er kommande i denna riktning — åt slottet till. Det var omkring kl. sju på aftonen.

— Jag såg er icke, svarade Bavensbird.

— Kanske icke, men jag såg er, och det betyder mera. Hvart gick ni?

— Det angår blott mig, svarade mannen. Jag ämnade ej göra något ondt och gjorde det icke. Jag var icke ut« länge utan återvävde snart till värdshuset.

— Yid hvad tid kom ni hem ? frågade mr Apperly hastigt.

— Mitchel, sporde Bavensbird lika hastigt, vid hvad tid var det ni såg brottningen och fallet?

— Det var emellan half och tre qvart till nio, svarade Mitchel. Nära tre qvart skulle jag tro.

Bavensbird drog sig tillbaka likt en man som besegrat sin fiende och vederlagt alla invändningar.

— Detta afgör frågan hvad mig beträffar, mylord. Jag var tillbaka i det enskilda rummet på värdshuset då klockan var tjugo minuter öfver åtta. Jag kommer ihåg att jag hörde tornklockan slå en qvart till nio just som jag gick in och jag tog upp mitt ur för att se om det gick rätt. Jag gick sedan icke ut på hela qvällen.

Lörd Dane kände sig förvånad öfver mannens säkra sätt. Han trodde icke ett ord af detta.

— Mitchel, sade han, är ni sjelf säker om tiden?

Just som han yttrade detta, erinrade han sig dock

sjelf att hans son satt jemte honom vid middagsbordet till klockan half nio, eller åtminstone nära den tiden.

— Jag är fullt säker derpå, mylord, blef Mitchels svar. Det är icke ofta som vi kustvakter misstaga oss i afseende på tiden; vi ha intet att göra medan vi vandra omkring på stranden, utan lyssna till qvartslag efter qvart-slag från tornet. Dessutom ha vi flodvattnet att leda oss; det är ett ordentligt nöje att anmärka huru tiden och flo-78

den hålla jemna steg med hvarandra. Jag tror att den verkliga tiden då kapten Dane föll var tretioåtta minuter öfver åtta. Klockan slog tre qvart kort efter det jag lemnade honom och medan jag sprang utefter stranden.

— Jag förmodar, att ni kan sviira på detta, Mitchel, ifall så behöfves, utropade mr Apperly.

— Ja, det kan jag, Sir; det är rena sanningen.

Svaret öfvertygade dock icke mr Apperly, som bestämdt trodde att något misstag var begånget.

— Måhända, Eavensbird, yttrade han, vill ni underrätta mylord, hvad ni hade för er medan ni var frånvarande från värdshuset och hvar ni då var. Enligt er egen berättelse måste ni ha varit borta nära en och en half timma.

— Jag hemställer ödmjukast till mylord om det betyder något för detta förhör hvar jag var, blef Eavens-birds svar. Mitchel förklarar att mordet måste ha blifvit begånget — —

— Vänta ett ögonblick. Detta är andra gången som ni kallat det ett "mord."

— Nåväl, utropade Eavensbird, det är hvad andra personer kalla det.

— Icke i den bestämda ton som ni begagnar.

— Mitchel säger att det egde rum då klockan fattades tjugotvå minuter i nio. Jag var tillbaka på värdshuset klockan tjugo minuter öfver åtta. Hade jag också gått direkte från klipporna till värdshuset (hvilket jag icke gjorde, då jag icke var på klipporna under hela förliden qväll) måste jag ha lemnat dem klockan åtta eller så omkring, för att komma hem vid nyssnämnde tid. Jag var inne klockan tjugo minuter Öfver åtta och gick sedan ej ut igen. Om detta är bevisadt, — och ni kan erhålla ett dussin vittnen härpå genom att sända bud till värdshuset, — då förmodar jag att ni ej eger rätt att fråga hvad jag hade för mig. Jag behöfver blott visa att jag icke79

varit, att jag icke kunnat vara den som anföll kapten Dane, och jag är lika fri och oberoende som ni är. Och nu satt jag kl. half nio och spelade domino med en af kunderna och spelade till kl. 10.

Det naturligaste som nu återstod att göra var att skicka bud till värdshuset, på det att den tilltalades ord måtte blifva bekräftade eller vederlagda. Polissergeanten sjelf gick dit, och lörd Dane väntade med illa dold otålighet. Liksom förut var Ravensbird den ende person i rummet hvilken var fullkomligt lugn.

Mr Bent kom tillbaka. Han såg mycket handfallen ut och medgaf att han verkligen var "besegrad" — "besegrad for det närvarande". Hawthorne och hans hustru jemte två eller tre andra trovärdiga vittnen hade förklarat, att Ravensbird fästat deras uppmärksamhet vid vägguret i det enskilda rummet, då han kom in och yttrat att det gick alldeles lika med tornuret. Klockan var då tjugo minuter öfver åtta. Det var för öfrigt fulit sannt att han icke ånyo lemnade huset och att han spelade domino tills det var nära liggdags.

Då sådane bevis förëfunnos, hade man intet skäl att qvarhålla Ravensbird som fånge och lörd Dane gaf motvilligt befallning om att han skulle lössläppas. Han trodde ännu i djupet af sitt hjerta att kapten Danes förre betjent var skyldig.

— Ni har frihet att gå, Ravensbird, sade han.

— Mylord, yttrade f. d. fången, i det han steg fram ur det hörn hvarest han för det mesta stått, för att konfrontera lörd Dane, jag tror att ni ännu, i trots af vittnesmålen, anser mig ha varit den som angripit min herre. Låt mig ännu en gång försäkra er om sanningen: Jag såg honom ingen gång sedan jag lemnade slottet på morgonen.

— Jag tror att det var ni, ni och ingen annan, sva-ade lörd Dane i det han lutade sitt stränga anlete framåt.80

Ni har triumferat för ögonblicket, men jag önskar att ni måtte ihågkomma, Richard Ravensbird, att sådane brott som dessa helt visst komma i dagen förr eller senare.

Ravensbirds enda svar var en bugning, ganska vördnadsfull. Hans sätt emot lörd Dade hade hela tiden varit karakteriseradt af en i ögonen fallande vördnad. Man kunde för öfrigt icke säga att han brutit i vördnad mot någon; han hade blott visat sig oförfärad och oberoende. Han gick ut utan att yttra ett ord till. Bruff stod i porten, men Ravensbird passerade förbi honom utan att säga ett ord och tog vägen åt Danesheld. Efter honom kommo mr Cotton och Mitehel; de voro icke osällskapliga och mr Brufl bjöd dem att dricka ett glas öl. Detta var i synnerhet för den nervsvage Mitehel något som var mycket välkommet.

I salen voro qvar lörd Dane, squire Lester, mr Apperly och polissergeanten. De båda förstnämnda talade med hvarandra. Mr Apperly var förargad och polistjen-stemannen nedskref några anteckningar i en gammal anteckningsbok som han tagit ur sin ficka. Hans ansigte var mycket tankfullt.

— Ni ser ut att icke veta hvad ni skall tänka, Bent, anmärkte lagkarlen.

— Det är just hvad jag är, mr Appeily.

— Tror ni ännu att han är skyldig?

— Jag är säker derom, blef det bestämda svaret.

— Men, yttrade mr Apperly, hvars opinion nu något vändt sig efter det afgörande alibi som blifvit bevisadt, jag är ej säker derpå numera. Man kan ej tillsluta sina ögon för fakta. Om mannen verkligen var tillbaka på värdshuset vid den tid han säger, så — —

— Men han var icke tillbaka, eller ock har Mitehel misstagit sig om tiden, yttrade sergeanten. Hör på. Ni upptecknade ju hvad jag sade, nemligen att mr Hawthorne omnämnde det Ravensbird, då han kom in, fästat deras81

uppmärksamhet på att klockan blott var tjugo minuter öfver åtta? Detta är tillräckligt att för hvarje erfaren man bevisa hans brottslighet. Han yttrade detta af någon särskild anledning, lita derpå. Troligen hade han sjelf ställt klockan efter tiden. Det är icke detta som ger mig att tänka. Ravensbird är hvarken mer eller mindre fiffig än andra af hans slag, och vi skola ännu få honom fast. Hvad beträffar ett alibi har jag hört alldeles motsatta vittnesmål afläggas i afseende på tid. Båda sidor trodde sig svära pä hvad som var sannt, men de hade dock misstaget sig. Deras klockor eller ur gingo galet, eller solen gick för fort, eller var det någon annan oberäknelig orsak till misstaget. Bah! Jag vet hvad ett alibi är värdt.

— Hvad är det då, som gör er fundersam ? frågade mr Apperly.

De hade talat sakta, men polissergeanten sänkte sin röst nästan till en hviskning då han svarade:

— Den unga ladyn. Jag kan ej begripa henne. Jag är säker om att hon vet mera än hon berättat. Folk aflägga ofta blott hälften af sitt vittnesmål och förtegenheten hvilar lätt nog på deras samveten.

— Tror ni henne icke ?

—- Jag säger icke att jag alldeles misstror henne. Men hör på, tillade sergeanten, begagnande den fras han brukade göra då han var mycket allvarsam. — Jag kan förstå att hon blifvit mycket förskräckt vid tillfället: hvarje ung flicka skulle blifvit det om hon biefve vittne till en sådan scen. Men hvad är det som förskräcker henne nu ?

Mr Apperly syntes blifva träffad af frågan.

— Hon tycktes vara rädd medan hon stod der, det kan icke förnekas, yttrade han.

— Ja, märk mina ord, sir. Om det finnes någon utom han sjelf som skulle bevisa Bavensbirds brottslighet, så är det lady Adelaide. Hon — —

— Sergeanten tystnade, hejdad af mr Apperlys blick. Han vände sig om och sig lörd Danes vackra gamla ansigte sträckt framåt och uttryckande den spändaste uppmärksamhet. Mr Bent hade talat högre än han trott sig göra.

— Hvad är det ni säger, Bent? frågade lorden.

Sergeanten förklarade det. Han önskade ej särskildt

att förtiga sin misstanka för lörd Dane och han erkände sin öfvertygelse att lady Adelaide, om hon ville, skulle kunna intyga Bavensbirds brottslighet.

— Men hennes skäl för att icke göra det, hennes skäl? frågade lörd Dane hetsigt.

— Mylord, jag kan ej fatta det; det är detta som förvirrar mig. Dender franska favoritkammarjungfrun är Bavensbirds fästmö; kanske det är för hennes skull hon skyddar honom. Hon tycktes förskräckt för fransyskan då hon var här inne.

Af alla de oliua tilldragelser, tvifvelsmål och gissningar, i hvilka denna hemska händelse varit insvept, var denna den som mest slog an på lörd Dane. Han var mycket böjd för att draga slutsatser efter blotta impulser och han

gjorde så äfven nu. Från början hade han hyst en hemlig öfvertygelse om att Adelaide Errol icke sagt sanningen, och han hade äfven då hon förhördes trott detsamma. Denna tanka erbjöd en lösning af gåtan och han antog denna öfvertygelse för säker med nästan gränslös vrede och djup smärta. Att hon skulle skydda den som mördat hans stackars son, hennes egen trolofvade!

— Tack för det ni talade härom, Bent, yttrade han med darrande läppar och i en ton af koncentrerad vrede, — Intet tvifvel om att ni har rätt. Jag kommer ihåg att omnämnandet af att hon skulle komma att gå eden förskräckte henne särdeles mycket; vi skola se hvad hon säger derom nu/83

En befallning från lörd Dane kallade åter Adelaide in i rummet. Hon syntes ha gjort en stor viljeansträngning för att kunna in+räda; men modet felades henne, hennes läppar blefvo hvita och händerna darrade medan hon gick fram till lörd Dane. Mr Lester steg upp för att bistå henne liksom förut, men lörd Dane hejdade honom.

— Jag vill sjelf ha att göra med lady Adelaide denna gång, mr Lester.

— Hon kastade en förstulen blick på de olika an-letsuttrycken hos dem som voro närvarande. Mr Apperly såg nyfiken och polissergeanten likgiltig ut; squire Le-sters ansigte uttryckte medlidande. Men då hon mötte lörd Danes stränga blick undföll henne ett svagt skri. Han lade sin hand på hennes och talade långsamt.

— Yi ha skäl att tro det ert förra nekande var falskt, Adelaide Errol; vi tro att ni igenkände den som angrep min son. Hvem var det ?

— Jag vet det icke, svarade hon, och en färglagd blekhet spred sig öfver hennes kinder.

— Ni vet det!

— Jag har sagt att jag icke gör det. Det var för mörkt för att igenkänna honom, yttrade hon, knappast i stånd, såsom de närvarande sågo, att få fram orden.

Lörd Dane ville ej direkt göra henne frågan om det var Ravensbird. Han väntade utan att taga sin blick från hennes likbleka anlete.

— Ännu en gång: hvem var det som stred med min son?

— Jag vet det icke; jag vet det verkligen icke.

— Nåväl, om detta verkligen är fallet, så kan ni icke ha något emot att bestyrka det med er ed. Mr Lester, vill ni officiera ?

Hennes ansigte blef skarlakansrödt och en blick af fasa, en tyst bön om förbarmande, riktades mot dem som omgåfvo henne. Mr Lester tog en bibel från dess plats.84

Han skulle ha vägrat att handla, om det kunnat medföra något godt, men han visste att det icke skulle göra dets lörd Danes beslut var oryggligt. Mr Lester ansåg för öfrigt att ceremonien betydde föga: han åtminstone trodde henne tala sanning.

— Det är blott en formalitet, hviskade han sakta; darra ej så.

Hon vände sig om och blickade bakom sig undrande om det ej ännu fanns någon undflykt. Nej helt visst ingen ! Och der vid andra sidan af rummet stod Sophie Deffloe. Om någonsin förtviflan lyste ur ihåliga ögon så gjorde den det nu ur lady Adelaides. Hvart skulle hon fly undan?

Fly undan ? Nej icke härifrån. Med händer som skakade då de lyftades mot bibeln, med ord som qväfdes på hennes tunga, med kinder som åter antogo dödens färg aflade hon, Adelaide Errol, den högtidliga eden inför himlen att hon hvarken igenkänt kapten Dane eller hans motståndare.

Och lörd Danes misstankar om hennes sanningsenlighet och hvar och en annans misstankar, ifall några sådane blifvit hysta, bragtes till tystnad — allas utom en individs, polissergeant Bents.

VI.

En annan sida af nattens historia.

Richard Ravensbird hade emellertid då han återvände till Danesheld mött Herbert Dane. Denne gentleman var på sitt favoritställe, grinden, hvarest läsaren redan mera än en gång råkat honom. Han satt dock nu icke och hvisslade såsom i gladare tider, utan stod lutad mot grinden dyster och melankolisk. Intet metspö fanns nu i hans hand, ingen lätt silfverbeslagen ridpiska slog nu tak- 84

Han skulle ha vägrat att handla, om det kunnat medföra något godt, men han visste att det icke skulle göra dets lörd Danes beslut var oryggligt. Mr Lester ansåg för öfrigt att ceremonien betydde föga: han åtminstone trodde henne tala sanning.

— Det är blott en formalitet, hviskade han sakta; darra ej så.

Hon vände sig om och blickade bakom sig undrande om det ej ännu fanns någon undflykt. Nej helt visst ingen ! Och der vid andra sidan af rummet stod Sophie Deffloe. Om någonsin förtviflan lyste ur ihåliga ögon så gjorde den det nu ur lady Adelaides. Hvart skulle hon fly undan?

Fly undan ? Nej icke härifrån. Med händer som skakade då de lyftades mot bibeln, med ord som qväfdes på hennes tunga, med kinder som åter antogo dödens färg aflade hon, Adelaide Errol, den högtidliga eden inför himlen att hon hvarken igenkänt kapten Dane eller hans motståndare.

Och lörd Danes misstankar om hennes sanningsenlighet och hvar och en annans misstankar, ifall några sådane blifvit hysta, bragtes till tystnad — allas utom en individs, polissergeant Bents.

VI.

En annan sida af nattens historia.

Richard Ravensbird hade emellertid då han återvände till Danesheld mött Herbert Dane. Denne gentleman var på sitt favoritställe, grinden, hvarest läsaren redan mera än en gång råkat honom. Han satt dock nu icke och hvisslade såsom i gladare tider, utan stod lutad mot grinden dyster och melankolisk. Intet metspö fanns nu i hans hand, ingen lätt silfverbeslagen ridpiska slog nu tak-85

ten till de operamelodier han hvisslade. Att hans kusins förtidiga död gjorde honom nedslagen, kunde icke betviflas. Han såg ytterst förvånad ut öfver att finna det Ravensbird nalkades honom alldeles fri och utan att åtföljas af lagens uppmärksamme väktare.

— Hvad! ha de släppt er lös, Ravensbird?

— Kunde de göra annat, mr Herbert? blef Ravens-birds svar i det han stannade midtför den frågande, liksom hade han föraktat att undfly spörjsmål.

— Göra annat! upprepade Herbert Dane. Jag för-Btår er icke, Ravensbird. Om Mitchel såg er kasta min kusin utför klippan — —

— Men Mitchel såg det icke, afbröt Ravensbird i det hans genomträngande svarta ögon riktades mot Herbert.

— Jag hörde att han skulle sagt så förliden qväll och att flera personer hörde honom. Har han tagit tillbaka sina ord?

— Nej, sir, det har han icke. Mitchel sade aldrig något sådant; det var helt och hållet en missuppfattning. Han har just nu vittnat inför mylord, att han icke kunde urskilja hvilka de båda stridande på klippan voro. Han skulle icke ha känt igen kapten Dane om icke denne fallit ned för hans fötter.

— Huru kom den berättelsen ut. då, att han skulle igenkänt er?

— Hufvudsakligen, förmodar jag, genom mr Apperly. Han var mera emot mig än någon af de andre.

— Och sålunda ha de satt er i frihet derföre att ni icke blifvit igenkänd? Mylords sorg måtte ha gjort honom mild. Jag förmodar att ni ämnar sätta hafvet eller något annat fruktansvärdt hinder emellan er och Da-nesheld?

— Hvarför skulle jag göra det? En oskyldig man flyr icke likt en pultron.86

— Oskyldig! upprepade Herbert i en ton af förlöjligande, om icke af förakt.

— Ja, sir, oskyldig.

— Eavensbird, sade Herbert Dane lugnt, det tjenar till intet att gifva er ett sådant sken i mina ögon. De ord ni uttalade just på detta ställe igår morse, hotande med hämnd emot er herre, skulle vara nog för att hänga er. Men — —

— Tror ni mig skyldig, mr Herbert? afbröt Eavensbird och gick med sin genomträngande blick närmare intill honom.

— Jag skulle säga, Eavensbird, att ni kan vara lugn för mig, fortfor Herbert Dane utan att bry sig om afbrottet. — Jag såg att ni fällde ordeu i hettan af er vrede och knappast var medveten om, ifall jag så må uttrycka det, att jag befann mig i närheten. Jag var ledsen för er, ty jag ansåg att kapten Danes uppförande var oförsvarligt, och jag skall helt visst icke ställa mig bland edra anklagare. Dessutom skulle det, ifall ni blefve hängd, icke bringa er herre till lif igen.

— Sir, upprepade Eavensbird i en enkel aflarston, tror ni att det är jag som begått brottet ?

— Hvilken öfverflödig fråga! Tror ni att det finnes någon enda här i trakten som icke tror det, oaktadt ni kar undsluppit fängelset.

— Förlät mig, sir; jag frågar om ni tror det.

Herbert Dane blef otålig öfver mannens envishet.

— Ni frågar mig om jag tror er skyldig, då jag nyss sagt att jag kunde låta hänga er! Ja, jag tror er skyldig!

— Men hvarför låter ni ej häuga mig då?

— Jag har sagt hvarföre. Jag bryr mig ej om att göra er ondt, äfven derföre att det ej skulle gagna den döde. Brottslig till en viss grad är ni säkerligen. Icke måhända till öfverlagt mord; måhända var fallet, då ni brottades så nära intill bråddjupet, tillfälligt.87

Det sätt hvarpå Ravensbird stod framför Herbert Dane — djerf, full af sjelfbeherrskning, utan att en muskel rörde sig i hans ansigte, utan att en darring hördes i hans röst, utan att hans forskande ögon en enda gång förändrade sin oberoende blick — förvånade icke litet gentlemannen.

— Tillåt mig då säga er, mr Herbert, att jag icke är skyldig. Tillåt mig säga er ännu något mera. Skall jag det?

— Hvad då? frågade Herbert höjande en frågande blick.

— Jag tror att jag skulle kunna utpeka den brottslige. Så säkert som ni och jag stå ansigte mot ansigte, sir, tror jag det.

— Hvad menar ni? frågade Herbert Dane efter en paus af öfverraskning.

— Jag menar hvad jag säger, sir. Jag må ha orätt; jag har intet bevis, men jag är nöjd med att vänta på ett sådant. Jag vet någon mera än mig sjelf som hyste agg till kapten Dane.

Mr Herbert betraktade den talande från hufvud till fot, osäker om huru han skulle förstå hans djerfva ord och ännu djerf vare sätt.

— Ni anser mig för fri, sir. Men då en oskyldig man anklagas för uppsåtligt mord, kan någon frihet i ord ursäktas honom.

— Frihet är en sak, Ravensbird, osanning är något annat. Jag förmodar ni vill säga mig — —

— Jag säger blott sanningen, sir, afbröt Ravensbird djerft. Jag tror jag vet hvem det var som brottades på klipporna med min herre, lika säkert som om jag bevittnat det.

— Ah, sade Herbert Dane utan att kunna undertrycka en sarkasm i sin ton, ni var således icke vittne till brottningen !88

— Nej, sir, det var jag icke, och detta af det bästa bland alla skäl, jag var då långt ifrån stället. Det har blifvit bevisadt, sir, att då anfallet egde rum satt jag på värdshuset "Sailor's Eest" och spelade domino. Och mylord och mr Apperly släppte mig ur fängelset emedan det ej fanns något skäl att hålla mig qvar.

— Om det verkligen icke var ni och ni vet hvem det var, skulle ni säga det, yttrade Herbert Dane långsamt.

— Jag har en annan åsigt. Jag har intet bevis och blefve kanske icke trodd. Jag föredrager att afbida tiden. Tror ni mig ännu skyldig, mr Herbert?

— Jag gör det, Ravensbird.

Under en hel minut blickade Ravensbird på honom, liksom ur stånd att tro på svaret. Derefter sänkte hän blicken och gick vidare.

— Det må vara att ni tror det, yttrade han, talande som det tycktes mera för sig sjelf än till Herbert. — I det fallet är allt hvad jag kan säga, att den tid kanske kommer då vi båda bli upplysta om våra misstag. Jag har svurit för mylord att jag är oskyldig, jag svär det nu äfven för er. God morgon, mr Herbert.

Herbert Dane såg ännu efter mannen, då han försvann på afstånd, då Mitehel och tulluppsyningsmannen kommo på väg från slottet. Herbert Dane gick fram till den förre.

— Jaså, Mitehel, jag hör nn att ni nekat anklaga Ravensbird ?

— Det var ett misstag af folk att säga, det jag anklagat honom, sir. Jag trodde att det helt visst var Ravensbird, och jag menar jag sade det; men jag sade aldrig att jag såg eller igenkände honom. Detta var omöjligt i månskenet och der jag stod. Det synes nu att det icke kunde ha varit Ravensbird, och jag är ledsen att han skulle blifvit utsatt för något obehag genom mig.89

— Ni igenkände således icke kapten Danes motståndare?

— Nej, sir.

— Mitchels röck har blifvit uppfiskad denna morgon, mr Herbert Dane, inföll nu uppsyningsmanen, önskande att få tala litet för egen räkning. — Vågorna måtte ha lemnat honom långt upp på stranden, och Bill Gands båt upptog den då han kom vid morgonflodvattnets ankomst. Äfven kapten Danes hatt har blifvit förd i land — men kanske ni hört det.

Herbert Dane nickade. Han syntes ej böjd att fullfölja samtalet och de båda männen fortsatte sin väg.

— Jag vill i alla händelser veta hvad skäl de ha för att släppa karlen, yttrade han högt för sig sjelf, i det han vände sina steg mot slottet. — Alla säga att det måste ha varit Ravensbird.

Han hade hunnit in i porten, då dörren till salen hastigt öppnades af Bruff, som följde ut mr Apperly och sergeant Bent. Herbert gick fram till lagkarlen. Sergeanten gick vidare.

— Vi måste vänta litet, mr Herbert, yttrade lagkarlen såsom svar på en fråga, och hans ton var uppretad och hans ansigte blossande, ty han hade åter börjat tro på Ravensbirds brottslighet. — Jag kan icke sätta vittnenas sanningsenlighet i fråga — jag tror dem vara fullt hederliga, och åtminstone äro Hawthorne och hans hustru Daneska familjen trogna; men att någon list blifvit satt igång är så säkert som att ni och jag stå här. Bent vet det, säger han. Visarne på Hawthornes klocka måste i hemlighet ha blifvit flyttade tillbaka eller något annat sattyg.

— Ravensbird har just med den största köld berättat mig att han då mordet skedde befann sig på Hawthornes värdshus och att detta blifvit bevisadt till lörd Danes be låtenhet, yttrade Herbert Dane.90

— Så oförskämd den karlen är! utropade mr Apperly. — Han skryter af det, eller hur? På sätt och vis har det blifvit bevisadt som han sade, och lörd Dane kunde icke annat än frigifva honom, men vår uppgift är att anskaffa motbevis. Det gifves tvenne mycket misstänkte fakta emot honom; Bent har noterat dem. Det ena är att han

särskildt fästade de i Hawthornes enskilda rum innevarande personers uppmärksamhet på klockan med en hemlig afsigt att visa dem att han var hemma klockan tjugo minuter öfver åtta; det andra är att han hade varit ute halfannan timma eller deromkring, och vägrar att uppgifva hvar han varit eller hvad han gjort. Låt oss vänta litet, mr Herbert.

Med en betydelsefull nick, som talade volymer, skyndade lagkarlen efter Bent. Herbert vände sig till Bruff, hvilken hade stått bredvid under samtalet.

— Hvad tror ni om det, Bruff? Bavensbird försäkrar mycket bestämdt att han är oskyldig.

— Jo, sir, vi tjenare veta ej hvad vi skola tänka. Om icke omständigheterna voro så mycket emot honom — d. v. s. tvisten med hans husbonde och de hämndfulla hotelserna — skulle Bavensbird vara den siste vi kunnat misstänka. Han tycktes eljest aldrig vara en hämndfull man. Men å andra sidan bör det anmärkas, att om han var på Hawthornes värdshus kunde han ej ha varit på klipporna.

— Mycket sannt, svarade Herbert Dane, talande mekaniskt, liksom vore hans tankar oå ett annat håll. Apperly talar om en misstanka att klockan måste ha blifvit ställd tillkaka.

Bruff skakade på hufvudet.

— Om den blifvit ställd tillbaka alls, måste det ha varit goda tre fjerdedels timma, äfven om Bavensbird springande begifvit sig tillbaka från klipporna, och jag kan ej finna det vara möjligt att allesamman skulle ha91

blifvit narrade deraf. En eller ett par måste nödvändigt ha upptäckt det. Trefjerdedels timma är en lång tid att misstaga sig på, sir.

— Naturligtvis är det så, svarade Herbert. Det tyckes vara en i alla afseenden hemlighetsfull affär.

— Har ni hört, sir, att iady Adelaide var vittne till striden? frågade Bruff, hvilken tyckte om att tala om dylika saker, liksom många andra göra.

— Nej.

— Jo, så är det, sir. Ni vet att hon kom springande från klipporna samma qväll, fattad af en häftig förskräckelse. * Ända tills i morse förnekade hon att ha sett något, men då hon fördes in i salen för dem alla — mylord, squire Lester, Bent och de öfriga — kunde hon icke uthärda utau omtalade sanningen. Hon hade sett tvenne män brottas och en af dem falla utför klipporna samt hade varit nära att blifvit skrämd till döds deraf.

— Igenkände hon dem? frågade Herbert med någon nyfikenhet i sin ton.

— Nej, sir, det gjorde hon ej. De ha just nyss haft in henne igen och låtit henne aflägga ed.

— Aflägga ed! upprepade Herbert Dane.

— De gjorde det verkligen, mr Herbert, svarado Bruff, sänkande rösten. Det var riktigt grymt tycker jag. Af hvad jag kunnat inhemta var det Bent, som fordrade att hon skulle höras på ed, ty han hade fått i sitt hufvud, att hon måhända igenkänt den som angrep kaptenen och var rädd för att bekänna det. Jag hoppas att da äro nöjda nu.

— Aflade hon eden?

— Ja, sir. Då hon visste med sig, att hon ej igenkänt mannen, hade hon ingen invändning att göra deremot. Sophie har berättat mig alltsammans. Lady Adelaide såg blott konturerna af tvenne gestalter, och att den ena af dem föll; men hon såg intet mer, och det92

borde de ha vetat utan att besvära henne med att gå ed på det. Hon var endast i ruinerna och såg det derifrån.

Herbert Dane lyftade sitt hufvud med ett utseende af lättnad.

— Jag är hjertligt glad öfver att hon ej gjorde det. Det är ej bra att damer — flickor — bli inblandade i sådana saker. Hvilken pina de förorsakade henne! Om slagsmålet egde rum på kanten af klipporna — som vi olyckligtvis ha bevis nog för att det gjorde — och hon var i ruinerna, är det knappt möjligt att hon kunde ha

kännt igen dem. Dock kan det vara en god sak att ha bragt tviflet till tystnad.

Bruff såg på honom; han talade med ett drömmande utseende, som om hans tankar voro fjerran från ämnet.

— Öppna dörren, Bruff. Jag går in till mylord.

Lörd Dane satt ännu i sin stol, men nu ensam. Han

välkomnade sin nevö med mera hjertlighet än han på sista tiden visat honom. Stora sorger uppmjuka hjertat. Herbert satte sig ned och lyssnade tåligt till lörd Danes berättelse om hvad som passerat. Han omtalade alltsammans, äfven att ban bragt det derhän att lady • Adelaide fick afgå ed, och Herbert afbröt honom ej med ett ord.

— Tror ni att Ravensbird kan vara brottslig? frågade Herbert, när lorden slutat.

— Ravensbird är brottslig, var peerens bestämda svar. Hvarje sannolikhet talar emot honom. Hvem utan Ravensbird skulle vi kunna misstänka? Harry hade i hela verlden ej någon fiende. Hela Danesheld älskade honom.

— Sannt, svarade Herbert i samma tankspridda ton som han en eller två gånger bdgagnat till Bruff.

— Det ar högst olyckligt, att Adelaide ej tog bättre reda på förhållandet då hon var der, återtog lörd Dane. Bent trodde att hon igenkännt Ravensbird, men var rädd för att säga det, eller att hon skonade honom för den franska qvinnans skull. En löjlig misstanka, och jag är93

ledsen öfver att jag fästade något afseende vid den. Ett faktum är att det stackars barnet var så ytterligt slagen af förfäran sistlidne natt, att hon ej kunde öfvervinna denna känsla och förnekade att ha sett någonting, hvilket gjorde mig misstänksam.

— I ett afseende var det en god sak, att lady Adelaide ej kände igen honom, anmärkte Herbert. Det skulle ha varit mycket obehagligt för henne att få aflägga vittnesmål inför en domstol.

Lörd Dane medgaf detta. Samtalet afbröts genom mr Lesters inträde, hvilken sutit ho 3 lady Dane. Herbert lemnade rummet och gick upp i andra våningen i hopp att finna Adelaide.

Hon var ej i samtalsrummet, ej heller lady Dane. Han såg sig omkring, då han fick se Sophie passera förbi i korridoren.

— C'est toi, Sophie La Belle! utropade Herbert, som brukade smått kurtisera kammarjungfrun. Hvar är lady Adelaide ?

— Jag har ej tid för ert nonsens denna morgon, mr Herbert, svarade Sophie. Min unga lady är sjuk.

— Sjuk!

— Sjuk och sängliggande; jag skall nu gå till köket för att tillreda någon helsosam dryck åt henne — hvilket engelskorna ej förstå sig på, stackars okunniga qvinnor. Mylady Dane är hos henne nu; hon har gått till henne för att ge henne en lexa.

— En lexa, för hvad?

— Min unga lady förtjenar sig en sådan, tillade den unga flickan med sin nations frispråkighet. Hvarför oroar hon sig sjelf och hela huset för ingenting ? Om hon ej såg någonting mer än sjelfva striden, så är det ju uog om den saken; hon har ej behöft ställa till allt detta oväsende.94

Med dessa ord försvann Sophie nedåt domestikernas rum. Då mr Herbert såg, att det ej tjenade något till att stanna qvar i slottet, gick han sin väg.

Men en annan phase i denna historia skulle vändas upp. Då Herbert Dane promenerade framåt med det sorglösa utseendet hos en man, som ej har något att göra här i verlden, mötte han en man, som var noga känd i orten, mera känd än välkänd. Hans namn var Drake, och hans skenbara yrke var en fiskares, hvarjemte han dref en liten

smugglerirörelse, jemt och nätt så pass stor som han kunde göra ostraffadt; hans båt sväfvade omkring de utländska fartygen vid kusten och förde derifrån än ett, än ett annat, som han med fördel kunde afyttra. Han tog af sin blåa yllemössa, för att helsa på mr Herbert Dane.

— En faslig historia har jag hört berättas, master, sedan vår båt kommit in! började han. Folk säger, att kaptenen är mördad och hans kropp flutit ut i sjön, Davy Jones endast vete till hvilken latitud. Är det sannt ?

— Det är en obegriplig historia från början till slut, Drake, var svaret, meu jag fruktar att den endast är allt för sann. Kroppen har ej blifvit funnen. De ha draggat efter den hela morgonen.

— Jag ser dem, svarade Drake. Hvem var det som angrep honom?

— Ja, det är just frågan.

— De säga nere i byn, att det ej skall ha varit kaptens betjent, som först blef tagen för att ha gjort det.

— Jag vet att de säga så. Åtminstone tviflar jag ej på att de göra det.

— Nåväl, master, kanhända jag kan kasta litet ljus öfver detta ämne. Det blir ej mycket likväl.

— Ni! utbrast Herbert, i det han såg på Drake.

— Ja jag. Jag hade varit uppe vid Nut Cape, ty jag behöfde tala litet med gamle —- nåja, det hör inte hit — med ett ord, jag var på vägen förbi slottet —95

— Tala ni ut, Drake, afbröt Herbert Dane med eftertryck, i anseende till mannens förvirring. Ni hade varit uppe vid Nut Cape för att hålla en af era öfverläggningar med dender gamle syndaren Beecher; det är hela saken. Men om jag såg er båda smyga in en båtlast af kontrabandsvaror midtför min näsa, skulle ni gerna få göra det för mig. Jag är ej tulltjensteman och befattar mig ej med någon sysselsättning utan min egen.

— Godt, jag hade varit uppe hos gamle Beecher, medgaf Drake, men endast för litet ullgarn; verkligen ej för något annat, master. Jag stannade der längre än jag ämnat och var på återvägen rädd att min båt skulle sätta ut utan mig, när jag fick höra röster af några som grälade. Jag var invid klipporna — jag går mest den vägen i stället för landvägen — just midtemot kapellruinerna, när mina ögon uppfångade detta ljud. Det kom från riktningen åt slottet till och jag styrde ditåt för aft se hvad det var för gräl. Pä gräsvallen midtemellan ruinerna och slottet stodo två män, af hvilka den ena talade i en högljudd, vredgad ton, och jag hade kommit nästan alldeles intill honom, då jag såg att det var kapten Dane. När jag såg det, aflägsnade jag mig naturligtvis igen.

Herbert Dane stod tyst för några minuter.

— Hvar säger ni det var? återtog han.

— Mellan ruinerna och slottet, en obetydlighet närmare slottet, kanhända. Den andre mannen var en fremling.

— En fremling? upprepade ofrivilligt Herbert Dane, som sannolikt väntat få höra att det var Eavensbird.

— Åtminstone var han en fremling för mig; jag hade aldrig sett honom förr så vidt jag vet. En stor grof karl med en packe i handen.

— Hvad för slags packe ?

Jag vet ej så noga; det kan ha varit en låda eller ett knyte. Det var mörkt och tjockt. Det hade varit på marken innan jag kom till dem, men mannen svängde96

upp det i handen och derefter på ryggen. Jag stannade ej för att taga mycken notis om saken, då jag såg att den andre var kaptenen. Kaptenen bannade upp honom.

— I hvilka ordalag? frågade Herbert mycket ifrigt. Kan ni minnas det?

— "Huru vågar ni karl?" hörde jag honom säga, och det var allt jag kunde urskilja. Men jag hörde dem båda tala med vrede då jag aflägsnade mig.

— Vid hvad tid var detta?

— Jag kan ej bestämma den precist på minuten, var Drakes svar. Klockan var half nio ungefär.

— Drake, är ni säker på att det var en fremling? Att det ej var Eavensbird? frågade Herbert Dane eftertryckligt efter en paus.

— Jag har väl ögon att se med, master, var svaret. Han var ej mera lik Ravensbird än han var lik mig eller er. Det var en karl på fem fot och tio med långa armar och breda skuldror.

— Ni måste tala om denna sak för lörd Dane.

— Jag var nu på väg till slottet för att göra det. Jag känner min skyldighet, ehuru jag hellre skulle gå tio mil en annan väg än träda inför hans lordskaps ansigte.

Ett småleende for öfver Herbert Danes ansigte.

— Han är ej så öfverseende med er, misstänkta smugglare, som ni skulle tycka om och ni frukta honom. Men om ni kan hjelpa hans lordskap att komma hans sons angripare på spåren, skall det utan tvifvel försona många gamla synder, Drake.

— I hvilket fall som helst, är det min skyldighet, då jag sett hvad jag sett, och jag tänker ej fördölja något, var mr Drakes svar.

Han rörde vid sin yllemössa till helsning och gick framåt slottet till. Herbert Dane fortsatte sin väg till Danesheld; han ämnade fråga om några andra nyheter försports. Han hade ett förvånadt utseende och kunde ej97

frigöra sig från den misstankan, att den person som Drake sett i ordvexling med Harry Dane var Eavensbird i trots af beskrifningens olikhet och packen.

— En persons öga bedrages lätt på längd och bredd i månskenet, sade han för sig sjelf. Hvad packen beträffar, som Drake talar om, så kan det hu varit något litet skrin, som Eavensbird varit på slottet för att hemta. Å andra sidan kan Drake ha rätt i hvad han säger: att det var en fremling. I detta fall är Eavensbird —

Herbert Danes reflektioner bragtes till ett fullkomligt stillastående. Då han vände in på en skarp krökning af vägen träffade han på Eavensbird sjelf, sittande på en milsten som låg vid sidan af vägen. Han var i djupa tankar och såg ej upp.

— Ni sitter försänkt i tankar, Eavensbird.

Mannen vände sig häftigt om vid detta tilltal.

— Ah, det är ni, mr Herbert Dane! Jag satt och tänkte på förliden natts tilldragelser. Jag hörde ej att ni kom.

— Eavensbird, återtog Herbert Dane,?med ett uttryck i ton och ansigte af den fullkomligaste uppriktighet, jag anser mig förbunden att berätta er, att ert förnekande af att ha varit er herres baneman möjligen blifvit bekräftadt. Märk, jag säger möjligen.

Ett egendomligt, något cyniskt småleende for öfver Ravßnsbirds drag.

— Det tyckes att det var en annan person som angrep kapten Dane på klipporna förliden natt; med ett ord, kapten Dane var i ordvexling med någon, och om den beskrifaing man gifvit mig på denne andre är sann, var det icke ni.

Småleendet på Bavensbirds ansigte förvandlades till ett uttryck af förvåning. Han svarade ej, endast fixerade sitt frågande öga på talaren.

Än Ovirmcu Bd. "i98

— Nu är det belt naturligt att draga den s.utsats, att, hvem denne person än må hafva varit, så var det han som förorsakade den följande katastrofen. En frem-ling, stor och grof, så har lian blifvit beskrifven för mig, samt bärande en packe på ryggen. Möjligen en resande krämare, som kanske bedt kapten Dane handla af honom och blifvit uppretad af en vägran. Ett faktum synes vara odisputabelt: att de voro i ordvexüng, och sådana män, ofta

karakterslösa, äro kände för att kunna begå hemska dåd af belt ringa anledning.

— Hvem såg eller hörde detta? frågade Ravensbird^ Ni, sir?

— Jag! svarade Herbert Dane högdraget. Hvilken oförnuftig fråga? Skulle jag eller någon annan af kapten Danes vänner hålla en sadan sak hemlig? Den man som bevittnade det var Joe Drake. Ej någon särdeles pålitlig gentleman i allmänhet, men jag tror att han i detta fall talar sanning. Jag mötte honom för ett par minuter sedan; och han uppehöll mig för att tala om detta. Han var på väg till slottet för att underrätta mylord.

—- Han har dröjt länge med denna förklaring, var Ravensbirds sarkastiska anmärkning.

— Ej det minsta. Han kunde ej afgifva sin förklaring på sjön, der han varit hela nation. Han visste ingenting om hvad som händt kapten Dane innan han kona i land. Han var pä klipporna förliden natt, efter att ba varit hos Beecher's, och bevittnade trätan eller hvad det nu var. Tiden stämmer mycket väl öfverens; han tror det var klockan half nio.

Ravensbird svarade ej genast. Hans ögon stirrade i rymden. Herbert Dane återtog:

— När ni yttrade till mig att ni kunde sätta ert finger på den sannskyldige, antog jag att det var sagdt i fåfängt skryt, om ej med afsigt för att bedraga. Det har99

nu fallit mig in att kanske äfven ni varit vittne till denna ordvesling. Var det sa ?

— Jag — jag sag ej — att kapten Dane — jag vet ej af någon ordvexling mellan honom och en främling, svarade Ravensbird, talande med en tveksam ovisshet, och under det hans ögon ännu sågo ut som på en man hvilken talar i sömnen.

— Möjligtvis var denne man ej någon främling för er herre? sade Herbert Dane, i det han forskande betraktade honom.

— Möjligtvis ej, svarade Ravensbird vaknande upp ur sitt drömmeri. Det är ej sannolikt att en främling skulle ha gjort det.

— Ravensbird. Hvad är det som förvånar er?

— Det, sir, är en fråga som ni måste ursäkta att jag vägrar besvara. Ju mera jag får höra om denna sak, dess mera förvånad blir jag; så mycket kan jag säga. Danesheld må vara säkert på en sak — att jag skail vända upp och ned på hvarje sten om det behöfs för att afslöja denna hemlighet. De ha anklagat mig för att vara den brottslige, mr Herbert Dane; jag skall försöka att få dem att taga igen sina ord innan jag dör.

Drakes berättelse, så tillvida att en man, sådan han beskrifvit, varit i grannskapet vid den tiden, blef på ett ganska anmärkningsvärdt sätt bekräftad af squire Lester. Denne gentleman hade ridit hem från ett ställe i grannskapet och passerade förbi slottet vid den tid som Drake uppgifvit, klockan half nio, eller kanske något förut. Endast några alnar förbi slottet mötte han en man som gick midtpå vägen och för hvilken hans häst skyggade. "En stor karl med styggt utseende och med en låda fastbun-den på ryggen". Mr Lester sade att han tog noga reda på hans utseende och skulle känna igen honoro, derom var han säker, ty månen sken fullt på hans drag. Han väude sig om och såg efter honom och märkte då att han100

lemnade landsvägen och gick uppåt klipporna. Detta var straxt intill slottet.

Hvarje efterspaning som möjligen kunde leda till upptäckt af, mannen med lådan gjordes. Lagkarlen Apperly med sina lodjursögon forskade, metaforiskt taladt, i Drakes allra innersta, och Squire Lesters beskrifning för polisen var ytterst noggrann. Mannen blef hvarken funnen eller afhörd.

Ej heller faun man kapten Danes döda kropp. Dragg-karlarne utförde sitt arbete så noggrannt som möjligt, men de förde ingenting upp ur den snåla sjön. Det kunde ej vara något tvifvel underkastadt att han var verkligen död; och Daneflaggan, vanligen ett tecken till triumf, svajade dystert på half stång öfver Dane Castle.

vn.

Dödlighet.

Olyckor komma aldrig ensamma. Om ock detta ordspråk är utnött, så är det förvånande hvad det ofta eger sin tillämplighet.

Ett telegram afsäudes till Paris för att underrätta Geoffrey Dane om hans broders död, och bref, som mera utförligt berättade om samma sak, följde efter telegrammet. Men vid framkomsten träffade de ej sin adressat. Geoffrey hade afrest från Paris, ingen visste riktigt hvart; han hade talat om Italien och Malta och om andra platser. Då denna underrättelse nådde lörd Dane, skref han till familjens bankirer, som i allmänhet taget af mr Dane noga underrättades om hans resor, samt bad dem fortskaffa de bref han inneslöt till sonen. Detta skedde.

Herbert Dane drog emellertid fördel af denna förkrossande olycka för att förnya sitt fordna vänskapliga 100

lemnade landsvägen och gick uppåt klipporna. Detta var straxt intill slottet.

Hvarje efterspaning som möjligen kunde leda till upptäckt af, mannen med lådan gjordes. Lagkarlen Apperly med sina lodjursögon forskade, metaforiskt taladt, i Drakes allra innersta, och Squire Lesters beskrifning för polisen var ytterst noggrann. Mannen blef hvarken funnen eller afhörd.

Ej heller faun man kapten Danes döda kropp. Dragg-karlarne utförde sitt arbete så noggrannt som möjligt, men de förde ingenting upp ur den snåla sjön. Det kunde ej vara något tvifvel underkastadt att han var verkligen död; och Daneflaggan, vanligen ett tecken till triumf, svajade dystert på half stång öfver Dane Castle.

vn.

Dödlighet.

Olyckor komma aldrig ensamma. Om ock detta ordspråk är utnött, så är det förvånande hvad det ofta eger sin tillämplighet.

Ett telegram afsäudes till Paris för att underrätta Geoffrey Dane om hans broders död, och bref, som mera utförligt berättade om samma sak, följde efter telegrammet. Men vid framkomsten träffade de ej sin adressat. Geoffrey hade afrest från Paris, ingen visste riktigt hvart; han hade talat om Italien och Malta och om andra platser. Då denna underrättelse nådde lörd Dane, skref han till familjens bankirer, som i allmänhet taget af mr Dane noga underrättades om hans resor, samt bad dem fortskaffa de bref han inneslöt till sonen. Detta skedde.

Herbert Dane drog emellertid fördel af denna förkrossande olycka för att förnya sitt fordna vänskapliga101

umgänge med lörd Dane, för att ännu en gång återvinna sin gamla ställning i slottet. Han hade ej gjort någonting specielt för att förverka den. Lörd och lady Dane hade misstänkt att lady Adelaide skulle kunna bli förälskad i honom, och båda hade gemensamt sökt afskräcka honom från hans visiter. Lörd Dane hade erbjudit sig att skaffa honom en anställning utrikes. Herbert Dane vägrade att fara utomlands, och häraf kände sig lorden förolämpad. Med ett ord hans visiter på sista tiden hade varit sällsynta — hans välkomnande kallt.

Men med denna sorgliga händelse voro alla småaktiga intressen och allt groll förgätna. Herbert Dane medförde till slottet alla nyheter han kunnat samla upp, och han var nu efterlängtad och välkommen. Oberoende af polisen hade han för egen del gjort allt hvad han kunnat för att erfara någonting om mannen med packlådan och, ehuru han ej haft någon framgång, uppskattade lörd Dane icke destomindre hans ansträngningar. Men den enda stora belöning som Herbert Dane sökte hade han ej ännu erhållit — att få se Adelaide Errol.

Hon höll sig på sina rum i flera dagar, blek, medtagen, sjuk och nervsvag. Lady Dane tänkte att förskräckelsen den der natten på bergshöjderna hade på något sätt skadat hennes nervsystem, och hon skickade bud på mr Wild. Mr Wild tänkte detsamma och tillade den slutsats att hon sörjde sin trolofvade, Harry Dane.

Det var ingen tillgjordhet; intèt inbilladt lidande, så mycket kunde man se. Hon var sjuk till själen och sjuk till kroppen. Men huru mycket hon kämpade mot detta onda, sträfvade att undertrycka dess yttringar, var kändt endast af henne sjelf. Adelaide Errol egde en starkare själ än de flesta personer af hennes kön och vid hennes ålder, en okufligare vilja; och då hon efter att några dagar ha hållit sig på sina rum tvingade sig att åter uppträda i

familjekretsen såsom förr, lann ingen i102

hela huset någon olikhet i hennes utseende, utom det att hon syntes blek och visade ett onaturligt lugn — ett lugn som dock häftigt stördes af ett enda ord som mr "VVild råkade uttala. Adelaide satt på en soffa nära läkaren och lady Dane; hon hade besvarat den förres frågor, sägande att hon kände sig- "fullkomligt bra" nu, då han oförmodadt kom att nämna kapten Danes namn. Liksom om det varit signalen lör någon känsla inom henne som sträfvade till utbrott, brast hon i en flod af tårar; hela hennes sjelfbeherrskning hade öfvergifvit henna, hennes antagna köld var försvunnen.

Mr Wild drog sin stol tätt intill hennes. Han väntade tills hon blifvit lugn och lade då sina fingrar på de svarta spetsarne vid hennes handlofve för att gifva mera eftertryck åt sina ord. Lady Dane betraktade henne under tystnad från sin stol på andra sidan om kaminen.

— Någon stor och hemlig sorg tynger er. lady Adelaide. Lyd en erfaren mans råd, min dyra unga lady; yppa denna sorg. Sedan man en gång uppenbarat de der frätande sorgerna som trycka en, förlora de hälften af sin skärpa.

Hennes enda svar var en rörelse, uttryckande den plåga hon erfor. Hon höll sina magra händer framlör ögonen och darrade häftigt.

— Och då iiåpron sjeHTorehrnelse är blaud-id med sorgen, bör den framför allt yppas, ty det ligger i naturen af all sjelfförebråelse att öfverdrifva; fortfar man med sin tystnad i sådant fall, blir den en gatn som tär på lifsandarne. Se så, låt mig våga en gissning och hjelpa er. Do hårda ord som framkastades emot er af lörd Dane ha fästat sig i ert samvete för att plåga det. Ar det ej sår

Han alluderade på vissa ord uttalade af lörd Dane under hans utbrott af sorg och vrede, när han först fann att hennes förnekaude att ha bevittnat någonting på bergs-103

höjden var falsk; han förebrådde henne att i andra hand ha varit den som mördat hans son. Hade hon omtalat livad hon såg, så att man kunnat skynda till Harrys hjelp, skulle hans lif kanhända ha blifvit räddadt.

Yid läkarens ord satt Adelaide Errol med hufvudet framlutadt mot händerna och vaggade fram och tillbaka med kroppen, en bild af ytterlig förtviflan.

— Ni har rätt, sade hon under det tårarne strömmade ned mellan hennes fingrar; i andra hand är jag orsaken till Harrys död, ty jag kunde ha sändt hjelp till honom i tid och jag gjorde det ej. Det skall bli en börda på mitt samvete för alltid Huru skall jag kunna bära det? Jag skulle ej kunna lefva om de anklagade mig tör det.

— Hon tog sina darrande händer bort från sitt ansigte och såg då att ännu en åhörare var närvarande som hon ej väntat. Det var Herbert Dane. Han hade kommit in utan att höras under hennes utbrott af sinnesrörelse och stod lutad öfver lady Danes stol i stum förvåning. Liksom om hans närvaro återkallade hennes själsnärvaro, stötte hon bort mr Wilds hand med en an tydan att ämnet var nog afhandlade hennes ansigte jem-nades och han satt lugn som en bild.

— Jag skall snart vara alldeles bra, mr Wild. Täla ej vidare om min helsa, ifall ni behagar; Geoffrey Dane skall vara hemma om ett par dagar,, och det skall ej bli så dystert här hemma. Ah, är det ni mr Herbert Dane ? Jag ber om förlåtelse.

Hon reste sig till hälften från sin plats for att besvara hans helsning; det var med någon förvirring, tycktes det, som hon såg hans framsträckta hand. Sällskapet skingrades. Läkaren gick, med hennes besynnerliga ord "anklagad" fortfarande ljudande i sitt öra, ned för att göra sitt dagliga besök hos lörd Dane — som ej upphört att vara patient och hvars helsotillstånd var mera104

vacklande än verlden kände till — ocb lady Dane steg ned med honom.

— Jag är så glad att se er bättre, Adelaide, började Herbert Dane, då de voro allena, och fattade hennes mot-sträfviga hand, men hon drog den tillbaka igen. — Min älskade, hvad har det fattats er?

— Var god "tala ej till mig, svarade hon i affekterad ton. Mr Wild säger att jag ej bör anstränga mig.

Det föll Herbert Dane in då han drog sig tillbaka, att hon var ander inflytande af någon inre våldsam rörelse; att detta affekterande af hvad han nästan tyckte vara pjunkighet endast var för att dölja yttringarne af denna rörelse.

— Det är första gången vi träffats sedan den der fatala aftonen, Adelaide, återtog han med en röst full af ömt förtroende, låt mig nu säga er huru djupt deltagande jag hyser för den förskräckelse ni olyckligtvis blef underkastad. Ni måste försöka glömma det; tiden är en stor läkare för alla sår. Och Adelaide. .. .

— Jag bad er att ej tala till mig, afbiöt hon i samma ton som förut, men hennes andedrägt tycktes vara något häftig, ehuru hon gjorde sitt bästa för att dölja det; jag är ledsen för att ni kom upp.

Herbert Dane såg ömt på henne. Han gick till soffan, satte sig vid hennes sida och försökte åter taga hennes hand. Men hon reste sig upp på en gån g och af-flägsnade sig något ifrån honom.

— Adelaide! söker ni att undvika mig?

— Jag skulle vilja undvika hvar och en — isynnerhet er, om ni börjar att tala om det förflutna. Jag har tagit en liten droppa af Lethes vatten; den är ej alldeles nedsväljd ännu, men den skall snart vara det; och då börjar jag ett nytt lif och kommer aldrig, aldrig tillbaka till det förflutna igen.105

— Vill ni säga mig hvad ni menar? frågade han. Han hade rest sig upp och skulle ha stått vid hennes sida; men hon gick ögonblickligen bort från honom till sin plats på soffan. Han stödde sin armbåge mot kaminen och följde henne med sina frågande ögon. Hon nedböjde sitt hufvud för ett ögonblick och höjde det derefter med någonting liknande en hastig beslutsamhet, hvarvid en starkare rodnad syntes på hennes kinder.

— Jag är verkligen ej i stånd att tala mycket i dag. Ni hörde hvad mr Wild anklagade mig att vara — ett slags medbrottsling vid Harry Danes död. Om jag var det eller icke, kan måhända aldrig afgöras. Men om en annan sak öfvertygas jag på ett bittert sätt af mitt samvete — att jag varit en grym bedragerska. Jag måste svida derför och försona det.

— I hvad afseende? frågade Herbert efter en paus.

— Nåväl, jag skall försöka — jag vet knappt ännu på hvad sätt; verklig försoning kan det naturligtvis aldrig bli. Jag hoppas ni skall förlåta mig för hvad ni måhända anser vara nyck eller hårdhet; men till att boija med måste jag be er att aldrig tala till mig om — kärlek.

— Adelaide!

— Det är allt förbi. Under dessa få dagar, som jag hållit mig instängd och hvilka jag egnat åt min sorg, har jag fattat föresatser, och ingenting kan skaka dem. Jag vill åtminstone ej fortsätta bedrägeriet mot Harry nu då han är död, ehuru jag var lijertlös nog att göra det då han lefde. Jag skall se er ofta, utan tvifvel; ni skall vara här såsom en slägtinge till familjen, men jag ber er hädanefter glömma det förflutna.

— Jag tror denna själsskakning måste förvrida er hjerna, var hans svar.

— Visst icke. Min hjerna är lika klar som er. Var god kom mig ej närmare; ni kan ej ändra mitt beslut106

— Hvad har jag gjort för att förolämpa er ?

— Ingenting personligen. Men jag vill ej vara falsk mot Harry Dane. Jag skulle ej kunna vara det af blott fruktan; jag skulle tro att hans vålnad kunde komma och besöka mig. Han var min trolofvade.

— Ni brjrdde er ej om honom, gemälte Herbert Danø i det han förvånad betraktade henne.

— Deri ligger det. Hade jag brytt mig om honom, skulle jag sakna honom mindre — om ni kan förstå en sådan känsla. Nu tänker jag så mycket mera på honom.

— Men ej för att viga er vid hans minne. Säkert kan detta ej vara er mening?

— Kanhända icke. Jag känner mig så olycklig i detta hus, att jag tror om någon komme och f. agade mig om jag

ville lemna det med honom, skulle jag göra det. Dock ej med er\ ni var i förbund raed mig att utöfva detta bedrägeri mot Harry. Jag ber er om förlåtelse för att jag säger detta, mr Herbert Dane! Jag fruktar ni skall ej förstå mina känslor, men jag kan verkiigen ej hjelpa mig sjelf.

— Adelaide, min älskade, jag tror att jag förstår era känslor; jag inser deras giltighet och beklagar er; men de skola försvinna i samma mån som den skakning era nerver erfarit försvinner. För närvarande vill jag ej vara enträgen; jag vet att ni älskar mig; att ni i hela verlden ej älskar någon annan, och jag är nöjd med att afbida min tid.

Han talade med öm försigtighet. Adelaide höll upp sina händer framför ögonen; hon älskade honom verkligen, honom och ingen annan. Han tog ett steg mot henne, men liksom om hon fruktat for sin egen svaghet, reste hon sig från sin stol och flydde ut ur rummet, dervid hon nästan sprang emot lady Dane, som inträdde i detsamma.107

— Mr Wild finner ej min man så bra denna morgon, anmärkte hon till Herbert. Jag tror. vet ni Herbert, att han oroar sig öfver att ej Geoffey låter höra af sig.

Lady Dane hade rätt i sin förmodan. Lörd Dana var ej endast orolig, utan försvagad; det hade varit tillräcklig tid, som han trodde, för Geoffroy att ha fått del af nyheterna.

— Geoffrey borde ha skrifvit åtminstone, om han ej hellre velat komma, anmärkte han samma afton till lady Dane; det är just likt honom.

Ack! Geoffrey Dane kom, alltför snart. Icke han sjelf, utan hvad som var qvar af honom. Han hade rest till trakten kring Rom och vid sin ankomst dit blifvit angripen af en af dessa elakartade febrar, som ej äro sällsynta i detta klimat, och inom tre dagar var han död. Brefvet, som lörd Dane skrifvit och hans bankirer fört-skaffat, hann ej fram i tillräcklig tid, och han dog okunnig om sin brors öde. Hans tjenare Wilkins sände de olyckliga nyheterna till lörd Dane. Redan då den profvade fadren höll brefvet i hand, var den döda kroppen på väg hem, för att begrafvas, efter att ba blifvit förd ombord på fartyget i Civita Vecchia.

Huru underbart hemska läto ej dessa nyheter för det förvånade grannskapet! Den ena brödrens död följande så tätt på den andres lät dem erfara en känsla af ett slags vidskepelse. Ännu mera sorg och dysterhet medförde denna underrättelse till Dane Castle. Nästan innan den på half stång snart sänkta flaggan för Harry blifvit hissad, sänktes den åter för arfvingen, Geoffrey. Lörd och lady Dane voro slagna till jorden af sorg; dessa som de förlorat voro deras enda barn, och det hviskades derute om att ingendera skulle länge öfverlefva dem. Isynnerhet på lady Dane syntes underrättelsen verka djupt;108

tjenstefolket såg på henne med fruktan och sade att de kunde se "dödsfàrgen" i hennes ansigte.

En solklar morgon i Maj månad anlände en likvagn, hvars svarta färg och dystra draperier obehagligt kontrasterade med naturens glädtiga utseende, till Dane Castle dit den eskorterats från Southampton af betjenten Wilkins. Den börda den bar togs ned och fördes in i dödsrummet i slottet.

Hvarföre hade det ett så olycksbådande namnr — ▼ar en fråga som ofta gjordes af främlingar. Helt enkelt derföre att rummet var helgadt åt de döde. När en medlem af familjen Dane dog, fördes den döda kroppen dit in i afvaktan på begrafningen, och hvem som helst tilläts att der beskåda den döde. Rummet nyttjades aldrig till annat ändamål; det var ett fuktigt mörkt rum, alldeles omöblerad t, med stengolf och trånga fönster, for höga för den längsta karl att se igenom och ej gjorda att öppnas. Det gick en tradition att när någon medlem af familjen Dane skulle lemna verlden, blef detta golf fläcktals fuktigt: ej fuktigt öfverallt, såsom det blef i regnväder. En enfaldig vidskepelse, sade de visa.

Trefötterna fördes tram från deras undangömda vrå och ställdes i midten af rummet, och likkistan placerades på dem. Lörd Dane rullades in i nin stol, lady Dane kom äfven in och stod vid hans sida, båda sträfvande att undertrycka sin sorg till det ögonblick då de skulle bli allena for att ge den luft. En eller två af den manliga tjenscepersonalen voro närvarande och några handtverkare Bom hittills stått i en väntande ställning gingo nu fram för att öppna kistan.

I detta ögonblick steg Wilkins, som såg hvad som tillämnades, fram, höll handtverkarne tillbaka med en rörelse handen och vände sig till lörd Dane yttrande:

— Mylord — jag ber om förlåtelse — men är det så alldeles försigtigt att göra någonting sådant, tror ni?109

Skulle det ej kunua vara någon fara förenad dermed? Han dog af en smittosam feber.

En obehaglig känsla bemäktigade sig alla, och några togo ofrivilligt ett steg tillbaka. Lörd Dane öfverlade.

— Jag fruktar ej någon smitta, sade han ögonblicket derefter. Må de som frukta någonting sådant draga sig tillbaka, men jag vill se min sons qvarlefvor. Exempel ha funnits på att — att — likkistor ha inneslutit helt andra personer än dem man påstått varit döda.

Wilkins vände sig mot lörd Dane med förvåning i sitt ansigte och tårar i sina ögon.

— Mylord, är det möjligt att ni kan misstänka--

— Ingen misstanka mot er, Wilkins, afbröt lorden, jag ville ej framkasta någon sådan. Det är en olikhet mellan den tillfredsställelse man har af att vara moraliskt öfvertygad om en sak och den man erfar genom att med egna ögon ha öfvertygat sig om saken. Jag hyser ej det ringaste tvifvelsmål att min älskade son Geoffrey ligger i denna kista; icke destomindre vill jag bli oveder-sägligen bevisad om detta faktum. Lemnen oss, tillade han i något skarp ton vänd till tjenarne; och skriden till ert arbete, yttrade han med en nick åt handtverkarne. Gjorde ni ej äfven bäst i att lemna oss?

De sista orden voro adresserade till lady Dane.

Hon skakade blott på sitt hufvud och stannade qvar.

Det var ett långsamt arbete, men det fullbordades slutligen. Domestikerna hade lemnat rummet, alla utom Bruff.

Lörd Dane betraktade honom med en frågande blick.

— Jag hyser ingen fruktan, mylord. Tillåt mig att få betrakta qvarlefvorna af den stackars mr Geoffrey.

Geoffrey Dane var det ovedersägligen; och mindre förändrad än det kunde ha väntats. En lång, lång blick från de kringstående, några qväfda snyftningar från den barnlösa modren, och kistan blef åter och för alltid till-110

sluten. Derefter lemnade de rummet och hvem som ville fick sedan inträda.

Denna natt fattades de flesta i huset af ett slags forföran som förorsakade en oangenäm uppståndelse. Händelsen gjorde att Sophie led af hosta; den hade plågat henne några veckor och var denna natt mycket besvärlig. Hon brukade intaga en dryck som hon kallade kornvatten emot detta onda; denna dryck bar hon upp regelbundet hvarje afton då hon skulle gå till sängs. Denna qväll glömde hon det — eller kanske rättare, hon ville ej gå ner efter den, ty liksom de öfriga tjenarne kände lion sig rädd att passera genom de langa korridorerna då hon erinrade sig hvad som fanns i huset. Hon hade blifvit qvarhållen till helt sent af lady Adelaide och visste att ingen fanns qvar i nedra våningen. Men ingen sömn kunde hon få. Hennes hosta var mer än vanligt svår. Slutligen förlorade hon tålamodet, steg upp ur sin säng och beslöt att trotsa spökfantasier och ensliga korridorer samt gå och hemta sitt kornvatten.

Efter att ha svept en schal omkring sig och tagit en lampa i handen begaf hon sig i väg. För att komma dit hon ämnade sig måste hon gå ned för stora trappan, ty hon sof i ett rum som lag intill lady Adelaides, samt vidare genom den långa dystra korridoren och förbi dödsrummet. Huru Sophie darrade under vägen, huru hennes hjerta slog då hon passerade förbi dörren, skulle hon ha skämts att omtala vid dagsljus. I likhet med de flesta fransyskor af hennes klass och bildningsgrad, hade hon en vidskeplig rädsla för att vara i närheten af lik, ehuru hon djerft förklarat för lady Adelaide att hon ej trodde på gengångare. Men det är ett gammalt ordspråk som säger att "ju mer brådska, dess mindre skyndsamhet", och stackars Sophie fick erfara dess sanning; ty så stor var hen-Des brådska, utt just i detsamma hon passerade förbi den förskräckliga dörren förlorade hon en uf sina tofflor.111

Med ett rop af förskräckelse öfver att ett uppehåll skulle inträffa just der, tog Sophie upp den, men väntade ej för

att sätta på den utan bar den till rummet der hon skulle hemta hvad hon behöfde.

Drycken stod på kaminen, der den blifvit ställd för att den skulle bibehålla sin värma. Sophie tog muggen med kornvattnet och ställde den på bordet för ett ögonblick, medan hon drog efter andan (fruktan och det hastiga gåendet gjorde att hon var helt anfådd) och åter påtog den förargliga toffeln. Hon böjde sig ned för att fullborda detta senare, då ett buller tätt öfver hennes hufvud afbröt henne.

Det var ingenting annat än klockan öfver kaminen som slog — ett, två slag — förkunnande en halftimma; half-timraan efter midnatt. Men Sophies nerver voro uppskakade, och hon förlorade sin sjelfbeherrskning af denna obetydlighet. Hon uppgaf ett anskri, hon fattade tag i närmaste föremål, som råkade vara en stol; hon lutade ned sitt ansigte mot den och undrade huru i all verlden hon skulle kunna hemta nog mod för att gå tillbaka till sitt rum.

Tillbaka måste hon likväl gå; ty ju längre hon stannade dess värre blef det.

— Om jag någonsin lemnar qvar mitt kornvatten härnere mera, utbrast Sophie, så må ett spöke springa bort med niig, det är säkert!

Hon tog muggen, svepte sin schal bättre omkring sig och började skynda tillbaka igen. Hon gick nu långsammare af fruktan att spilla ut kornvattnet. < Stackars Sophie! den största förskräckelsen skulle komma. När hon uppnådde korridoren, bredvid hvilket det förskräckliga likrummet var beläget, stod hennes hår nästan på ända och hennes hy var blek och kail. En fullkomlig fasa bemäktigade sig henne i det ögonblick hon passerade, förbi dörren till likrummet. Om ni någonsin er-112

farit denna omotiverade midnattsfasa, läsare, skall ni förstå Sophies förskräckelse. Hennes ögon vändes oemotståndligt och i trots af hennes vilja rakt mot dörren, liksom dragna åt detta häll af någon hemlig makt; hade hennes lif berott derpå, skulle hon ej kutmat vända bort dem. I samma Ögonblick hördes ett ihåligt, klagande ljud afbryta tystnaden i rummet.

Nästan förlamad af fasa, nästan från sina sinnen, föll Sophie emot dörren, och denna rörelse hade till följd att den gick upp, som om den ej varit riktigt låst; likväl visste Sophie att dörren blifvit säkert stängd föregående afton i skymningen. Hade ej dörrposten gifvit henne stöd, skulle hon ha fallit med hufvudet inåt rummet; men denna omständighet räddade henne. Det hördes ett ytterligare klagoljud och någonting liknande en ljusflod strömmade ut ur rummet. Den olyckliga Sophie brast ut i de mest högljudda ångestrop, flydde det fortaste hon förmådde genom korridoren, släppande muggen, som flög i bitar och gaf fritt lopp åt kornvattnet att flyta öfver stengolfvet! Att locke* på kistan hade lyftats af, att någonting rest sig derur och kom efter henne, det var den sista af hennes inbillningar.

Hennes ångestrop hördes öfver hela huset och ut kommo de förskräckta tjenarne; gång på gång upprepades ringningarne från lörd Danes klocka; lady Adelaide, eora hade dålig sömn numera, öppnade sin dörr och visade eti ansigte lika blekt som sin kammarjungfrus.

Sedan de samlats och lyssnat till den förskrämda Sophies berättelse, gingo några af de modigaste domestikerna ned till likrummet, och der blef saken fullkomligt förklarad.

Knäböjande på stengolfvet vid sidan af likkistan, omedveten af alla yttre föremål utom sin sorg, låg lady Dane der med endast en hvit toilettklädning dragen öfver sin nattdrägt. De ljud af klagan, af sorg, som Sophie hört, hade kommit från henne, och "ljusfloden", som Sophie113

kallat det, från hennes lampa. Ej på en lång stund kunde de förmå den olyckliga ladyn att återvända till sitt eget rum. Förgäfves uttryckte de sina farhågor att hon skulle ådraga sig en dödlig förkylning genom att stanna qvar i så tunn drägt.

— Hvad betyder det? mumlade hon. Harry först, Geoffrey dernäst; båda gångna, båda borttagna i sin ungdoms vår. Hvad betyder död eller någonting annat som kan hända mig?

Geoffrey blef begrafven i familjgrafven med mycken pomp och ståt, såsom det enligt verldens bruk egnades den aflidne arftagaren i familjen Dane. Lörd Dane var för svag för att öfvervara begrafningen; de senaste händelserna hade i hög grad ökat hans kroppsliga onda. Den nye arfvingen fungerade som den förnämste sörjande, ledsagad af en skara vänner.

Den nye arfvingen var Herbert Dane. Han var den som trädt i Geoffreys ställe och blifvit den presumtive arftagaren till titeln, rikedomarne och de vidsträckta domänerna. Ej mindre till sin egen förvåning än till sina grannars var han der. Han kunde knappt tro på sin ställning. Yar det verkligen han sjelf? kunde han fråga när han vaknade om morgonen; var han verkligen en man af sådan vigt, den presumtive lörd Dane, eller var han den obetydlige unge man, som brukade sitta på grinden och tälja på sitt metspö, utan en shilling att köpa ettnyttför? I vissa obehagliga ögonblick framställde sig den tanken för honom att hans arfsrätt var osäker. Hvarje sannolikhet talade för det faktum att Harry Dane måste vara död; men det var ej odisputabelt bevisadt att han var det. Lörd Dane sade att han hört omtalas sådana bedrägerier som att en död man'blifvit begrafven i en annans ställe. Herbert Dane visste att det ej var någon särdeles ovanlig händelse att en man, som förmodades vara död, och för hvars död det ej fanns något säkert bevis, plötsligt upp-

trädde på verldstiljan igen. Det var en tanke som ej tycktes oroa den nuvarande herren på Danesheld, men helt visst gjorde den arftagaren orolig.

Lörd Dane hyste ej qvar en gnista af hopp; han trodde sin yngre son lika säkert vara död som den äldre var det. Herbert Dane var nu odisputabelt hans arfvinge, och framdeles skulle han kallas vid sitt andra namn, Geof-frey. Geoffrey var ett favoritnamn hos familjen Dane. Ifrån det baroniet uppkom hade mer än två tredjedelar af lorderna burit det, och det ansågs (en annan af deras vidskepelser) att de som buro det voro lyckligare än de andra. Herbert Dane hade blifvit kristnad till Herbert Geoffrey; hans vänner kallade honom Herbert, för att ej förvexla honom med hans kusin Geoffrey, arfvingen. Nu, då arfsrätten öfvergått till honom, skulle han aldrig mer kallas Herbert, utan alltid Geoffrey.

De ord tjenarne lösligen framkastat, att ladyn skulle ådraga sig döden genom förkylning, då de funno henne på golfvet bredvid likkistan, skulle slå in mera bokstafligt än sådana ord vanligen göra. Antingen det var knäböjandet så länge på de kalla stenarne i den kyliga natten, eller otillräckligheten af de kläder hon tagit på för tillfället, eller ombytet från den varma bädd der hon legat till det fuktiga likrummet, alltnog, lady Dane hade ådragit sig en förkylning, som följdes af inflammation invärtes. Mr Wild sade att det var pleuresi; läkaren, som skyndsamt tillkallades från staden, benämnde det med ett mer vetenskapligt namn; olärdt folk antog det vara bröstinflammation. Men hvad nu än den rätta termen för sjukdomen må ha varit, så sväfvade lady Danes lif i största fara.

Hon låg i sin komfortabla sängkammare, der eldningen afpassades så att temperaturen alltid skulle uppgå till en viss värmegrad, och med de små lyxartiklarne alltid till hands. Tjensteflickorna som sakta rörde sig derinne voro omsorgsfulla och uppmärksamma; doktorerna gjorde115

flitiga besök; grannarne voro bekymrade. Kunde lady Danes lif ha qvarhållits med jordiska medel, så felades de ej; men när stunden är inne, hvem kan hindra lifvets flykt? Lady Dane var döende och hon visste det.

På tredje morgonen, när läkaren gjort sitt besök och åter aflägsnat sig, gick ett rykte genom huset, att han i förtroende sagt till mr Wild att; det var en hopplös casus.

— Kon skall då bli den tredje, anmärkte Sophie Deffloe lugnt. Jag trodde att det skulle bli lorden.

— Hvad menar ni med det? utbrast taffeltäckaren, vändande hufvudet mot den franska qvinnan.

— Kors, när två medlemmar af en familj dö straxt efter hvarandra, är det väl bekant att det snart skall bli en tredje. Jag har anmärkt det tjogtals gånger i mitt eget land.

— Hvilket underligt land det måste vara, anmärkte Bruff sarkastiskt, ty han var uppriktigt tillgifven både lorden

och lady Dane och kunde ej utan smärta höra att det alluderades om enderas död. Just ett vackert land att lefva i!

— Vackrare än ert, svarade Sophie. Ni må hånle så mycket ni behagar, mr Bruff, men gif akt på hvad som skall hända. Kaptenen var den förste; mr Dane var den andre, och lady Dane skall bli den tredje. Vänta och ni skall få se.

— Kanhända det skall bli en fjerde, sade mr Bruff ännu mera förargad. Mylady är något bättre i dag än hon var i går, låt mig säga er det, mamsell.

Bruff skulle ha sagt något mera fri från plågor, ej bättre. Bättre var lady Dane ej; plågfriare var hon; men det var denna lindring i plågorna som föregår döden.

Adelaide Errol satt ensam med sin tant på eftermiddagen; den en gång bekymmerslösa flickan tycktes nu mera lämplig för ett dystert sjukrum än hon förr skulle116

ha varit. Huru förändrad hon var sedan den der natten då hon erfor en sådan förskräckelse, började tillochmed främlingar att se. Hennes strålande färg hade efterträdts af blekhet, hennes afrundade former hade blifvit tunna; hennes lynne var bragt ur jemnvigt, hennes gång matt. Hon satt i sin tants ländstol med kinden stödd emot högra handen, under det hennes ögon stirrade in i kaminen. Lady Dane talade med sin svaga röst till henne om framtiden; men Adelaide syntes likgiltig.

— Kom hit till mig, Adelaide, sade slutligen den sjuka. Hvarföre är ni så sorgsen? frågade hon då Adelaide stod vid bädden, och en liflig rodnad uppsteg på dennas kinder vid denna fråga.

— Barn, jag skall ej länge vara här, och jag ville fråga — —

— Oh, tant! afbröt Adelaide i ångesttull ton.

— Gör er ej sjelf sorgsen, min älskade, var det lugna svaret. Det förorsakar mig ingen sorg. Jag har en vän i himlen, Adelaide, och jag vet att han skall välkomna mig till sin Faders hem. Verlden har blifvit mig för dyster att lefva i. Jag skall bli glad att få lemna den; och min man skall, det är jag viss på, mycket snart följa efter mig. Han i sin bädd härunder, Adelaide; jag i denna; och ingendera af oss kan få se den andra för ett sista farväl.

— Jo, ni skola få det, sade Adelaide under det tårarne strömmade från hennes ögon. Lörd Dane är uppe, och de bereda sig att föra honom hit denna afton.

— Kunna de göra det? Himlen vare tack för denna tröst. Men jag frågar hvarifrån er underliga sorgsenhet härleder sig ? Jag tror ej att den är förorsakad af Harrys död.

— Det var en förfärlig död, tant, yttrade flickan darrande i det hon undvek frågan.117

— Ja, en förfärlig död, mumlade lady Dane. Barn, lat det hvarken vara hemligheter eller tvetydighet mellan oss i dessa mina sista stunder. Jag trodde att ni ej älskade Harry; att ni skulle ha älskat Herbert om ni vågat. Jag borde kalla honom Geoffrey nu, men jag kan ej alltid minnas det, och det kommer mig att för mycket tänka på min egen Geoffrey som är död. Om ni älskar honom, är det ingenting nu som står i vägen för ert giftetmål med honom; och i detta fall behöfver ni ej taga er tillflykt till mrs Grants, som skulle vara ett fattigt hem för er hädanefter. Säg mig sanningen.|

Adelaide Errol var synbart upprörd då hon lutade sig öfver sin tant, som tagit hennes händer och höll henne qvar. Tala måste hon, det fanns ingen undflykt, men till-ochmed lady Dane, döende som hon var, märkte huru våldsamt hennes hjerta slog.

— Jag önskar ej gifta mig med Herbert Dane.

— Han är Geoffrey nu, Adelaide. Han skall efterträda sin onkel; han skall bli lörd Dane.

— Jag vet det. Men jag har aldrig tyckt om Harry så mycket som jag gör nu efter hans död. Och jag skall ej sätta någon annan i hans ställe. Herbert — Geoffrey, vill jag säga, skall jag aldrig sätta i hans ställe.

— Skall ni då besluta er för tnrs Grant r

— Jag förmodar det. Det skall bli ett fattigt hem, utan tvifvel; men — ack, tante! jag önskar atr Karry vore qvar i lifvet! jag skulle gifta mig med honom nästa timma.

Hon drog sig tillbaka från sängen i ett anfall af hysterisk gråt, då hon yttrat detta. Kanhända kontrasten mellan tanken på att vara herrskarinna på Dane Ca «tit- Bå-som Harrys hustru och det obeqväma hem som erbjöds henne hos mrs Grant var lika mycket som någon annan känsla orsaken till detta hysteriska anfall.118

Sinnesrörelsen rar ej nyttig for lady Dane. Men nå-got afgörande inflytande på hennes tillstånd kunde den numera ej utöfva. Några få timmar blott, och all sinnesrörelse, rare sig för glädje eller sorg, rar för alltid förbi för henne i denna rerlden.

vm.

Margaret Bordillion.

Omkring en half mil från Dane Castle, nästan i rät vinkel mellan slottet och byn Danesheld, var mr Lesters boning. Det rar en röd tegelbyggnad, känd under namn af Danesheld Hall och som man för dess stora omfång skulle kunnat taga för ett farm-hus, omgifvet såsom det var af utbyggnader, lador, bodar och andra tillbehör som en större farm vanligen eger. Dess läge var något ensligt, då inga hus funnos i dess omedelbara grannskap, under det den stora vilda skogen som utbredde sig på något afstånd bakom gården ej bidrog att gifva densamma ett mera behagligt utseende. Skogen tillhörde lörd Dane och var ett favoritställe för smygskyttar.

Mr Lester's egendom rar ej ärfd. Den hade kommit i hans ego genom testamente, ej genom arf; och en stor del af hans inkomster härledde sig från hans aflidna hustru. En aflägsen slägtinge till honom rar förut egare af Danesheld Hall och han gjorde George Laster till sin arfvinge på det vilkor att denne skulle bosätta sig på egendomen. George Lester rar en rask ung gardist på den tiden, temligen fattig men full af lefnadslust, och han visste ej om han skulle bli glad eller ledsen öfver testamentet. Förmögenheten rar rälkommen, men att tillbringa sitt lif på landet och bli en "squire", det tyckte han ej om. Men vi få lara att finna oss rid många saker här i verlden. 118

Sinnesrörelsen rar ej nyttig for lady Dane. Men nå-got afgörande inflytande på hennes tillstånd kunde den numera ej utöfva. Några få timmar blott, och all sinnesrörelse, rare sig för glädje eller sorg, rar för alltid förbi för henne i denna rerlden.

vm.

Margaret Bordillion.

Omkring en half mil från Dane Castle, nästan i rät vinkel mellan slottet och byn Danesheld, var mr Lesters boning. Det rar en röd tegelbyggnad, känd under namn af Danesheld Hall och som man för dess stora omfång skulle kunnat taga för ett farm-hus, omgifvet såsom det var af utbyggnader, lador, bodar och andra tillbehör som en större farm vanligen eger. Dess läge var något ensligt, då inga hus funnos i dess omedelbara grannskap, under det den stora vilda skogen som utbredde sig på något afstånd bakom gården ej bidrog att gifva densamma ett mera behagligt utseende. Skogen tillhörde lörd Dane och var ett favoritställe för smygskyttar.

Mr Lester's egendom rar ej ärfd. Den hade kommit i hans ego genom testamente, ej genom arf; och en stor del af hans inkomster härledde sig från hans aflidna hustru. En aflägsen slägtinge till honom rar förut egare af Danesheld Hall och han gjorde George Laster till sin arfvinge på det vilkor att denne skulle bosätta sig på egendomen. George Lester rar en rask ung gardist på den tiden, temligen fattig men full af lefnadslust, och han visste ej om han skulle bli glad eller ledsen öfver testamentet. Förmögenheten rar rälkommen, men att tillbringa sitt lif på landet och bli en "squire", det tyckte han ej om. Men vi få lara att finna oss rid många saker här i verlden.119

och åä gick det med George Lester ifråga om denna sak. Han tog sin boning på Danesheld. Men han tyckte likväl fortfarande att det var ett tråkigt ställe som låg for mycket undangömdt för verlden.

Hans hustru var en miss Bordillion. Att han aldrig älskade henne mycket passioneradt var kändt både af henne sjelf och andra. Han hade förlofvat sig med henne i gamla tider för hennes utsigter till förmögenhet, och när hans egen tillökning i förmögenhets vilkor kom, så, ehuru han i själ och hjerta önskade att förlofningen kunde omintetgöras, tillät han sig ej att gifva vika för denna föga hederliga ingifvelse, utan gifte sig med henne. Hon medförde ej någon förmögenhet i boet. Katherine Bordillion egde för sin egen del ej någon sådan. Hon var af en god, men fattig familj; det var ett ordspråk i trakten: "fattig och stolt som en Bordillion". Hon hade blifvit uppfostrad at mrs Hesketh, en förmögen danje, som sjelf var barnlös.

Äktenskapet blef lyckligt; mr Lester var en god, en förträfflig äkta man. Två barn föddes i detta äktenskap, en son och en dotter. De voro ännu små barn när mrs Hesketh dog. Hennes testamente var något besynnerligt. Till mrs Lester testamenterade hon tolfhundra pund om året i räntor: naturligtvis blefvo de i verkligheten mr Lesters och stodo till hans disposition. Det fördubblade ungefär hans inkomster; men han erhöll äfven andra förmåner. Till den lilla dottern lemnade mrs Hesketh en summa af fjortontusen pund; kapitalet var utlånadt mot hög ränta, och denna ränta åtnjöt mr Lester så länge barnet var ogift. Det funnos äfven andra testamentariska dispositioner, deribland en till sonen.

Efter endast ett par års förlopp började mrs Lester att tyna af. Under hennes sista sjukdom var en slägting hos henne, Margaret Bordillion. De hade varit tillsammans såsom flickor och hade alltsedan varit de förtroliga-120

ste vfiDner. Mrs Lester affordrade henne ett löfte att hon skulle qvarblifva pä stället efter den förras död, för att vaka öfver och uppfostra den lilla flickan, Maria. Margaret Bordillion var en qvinna af behagligt utseende, tretio-två eller tretiotre år gammal, och en skär rodnad betäckte hennes kinder när hon tänkte på hvad verlden skulle säga om att hon qvarblefve i den glade och älskvärde George Lesters hus. Men när döden är inför oss — och Margaret Bordillion visste att den var mycket nära detta rum då hon höll den matta hand och betraktade det aftärda ansigte som tillhörde mrs Lester — försvinna alla obetydliga konsiderationer vid tröskeln till det obekanta område en själ skall beträda, som vi sjelfva snart skola beträda, litet förr eller litet senare; och vi käuna oss då vida angelägnare att göra vår skyldighet, hurudan denna än må vara beskaffad, än bry oss om hvad "verlden skall säga". Mrs Lester erhöll det löfte hon fordrade — att Margaret Bordillion skulle stanna qvar för att taga vård om Maria.

— Och kom ihåg, Margaret, hade mrs Lester hviskat i det hon drog Margarets öra närmare för att det utan misstag skulle uppfatta de svaga ljuden; skulle någon varmare känsla framdeles uppkomma mellan er och George — det är ju ej otroligt — skulle han någonsin söka att göra er till sin hustru, så kom ihåg att jag nil säger att jag skulle vara glad deråt.

— Huru kan ni tänka på sådana saker! huru kan ni tala derom i detta ögonblick? afbröt miss Bordillion bestört. Ni, hans hustru, kan lugnt hysa den tanken att han skulle komma att gifta sig med en annan!

— Verlden och dess passioner försvinna för mig, Margaret, var mrs Lesters svar; det nästan tyckes som om jag allaredan lemnat den. Det är nästan säkert att George kommer att gifta om sig, och jag skulle hellre vilja att121

han gjorde er till mina barns moder än någon annan qvinna.

— Mrs Lester dog. Det var nu två år sedan och miss Bordillion hade stannat qvar på Danesheld Hall. Men hon höll sig mycket tillbaka, liksom om hon hade varit blott guvernant åt Maria, och afböjde alldeles att presidera som herrskarinna på stället. Hon skötte äfven till en del de husliga affärerna och utdelade sina befallningar till tjenarne på ett saktmodigt och höfligt sätt utan att antaga någon myndighet öfver dem. Hon officierade aldrig vid bordet i mrs Lesters ställe; när mr Lester hade främmande syntes hon aldrig till, utan förblef i sina privatrum med barnet, och äfven då det ej var främmande tillbragte hon oftare sina aftnar på sina egna rum än i mr Lesters sällskap. Maria var endast åtta år gammal då modern dog; hade hon varit uppväxt, skulle miss Bordillion ej kännt sig i en så generad ställning. Somliga qvinnor skulle ej ha kännt denna ställning det minsta genant; men miss Bordillion var af ett blygsamt, känsligt temperament, ytterligt noggrann i fråga om hvad som var passande eller ej.

Hvilken förändring hade dessa två år medfört i hennes hjerta ? Kärlek. Ställd i daglig beröring med George Lester, under inflytande af hans tjusningskraft och måhända af den döende mrs Lesters ord till henne, hade miss Bordillion tillåtit sig, ehuru till en början alldeles omedvetet, att bli djupt förälskad i honom. Och när en qvinnas kärlek legat slumrande i mer än tretio år af hennes lif, antar den, om den väckes till lif, en styrka och ett djup af passion som de unga föga ana. Timid, blygsam, tillbakadragen, närde Margaret Bordillion i hemlighet denna kärlek och lemnade så småningom i sitt hjerta rum för det hopp att hon skulle bli hvad mrs Lester antydt •— hans andra hustru. Hoppet växte nästan till bestämdt antagande, och hennes dagar blefvo som en lång sällhets-122

dröm. Bättre för henne om hon upptäckt sanningen från början — det mörka molnet som olycksbådande uppsteg i aärheten, skulle ej så skoningslöst ha utgjutit sin vrede öfver hennes värnlösa hufvud.

En morgon, blott få dagar efter lady Danes död, då mr Lester steg upp från frukostbordet, anmärkte han att sommarhettan tycktes komma tidigt, och att de gjorde bäst i att ombyta sitt frukostrum. Det var deras vana att göra så under de heta månaderna, ty det som vanligtvis begagnades låg öppet för morgonsolen.

— Jag skall tillsäga tjenstefolket derom, sade miss Bordillion.

När sonen Wilfred var hemma frukosterade de vanligen alla tillsammans — sä äfven denna morgon. Miss Bordillons nièce Edith var hos dem. Hon var enda barnet af major Bordillion och hade nyss blifvit hemskickad från Indien, der majoren, en enkling, var stationerad. Miss Bordillon tog henne till sig och sökte sig om efter en lämplig skola för henne.

De två små flickorna, älskliga barn båda två, hoppade ut på gräsplanen genom det öppna fönstret. Wilfred skyndade efter dem. Hans hufvudsakliga nöje, då han var hemma, låg i att göra de två flickorna små skälmstycken, på skolgossars vanliga vis. Wilfred var fjorton, Edith Bordillion tolf, Maria tio år gammal.

Miss Bordillion satt på en stol vid fönstret för att läsa ett bref som hon fått med posten, då hon plötsligt hörde mr Lester ropa henne. Han var i ett angränsande rum. stående vid ett fönster som låg mot söder.

— Se hit, Margaret, jag vill veta er åsigt, sade han under det hon lade bort brefvet och närmade sig. Har ni någonsin kommit att tänka på hvilket präktigt drifhus som skulle kunna anläggas från detta fönster?

— Det skulle vara en förträfflig plats för ett sådant, svarade hon. Jag tror att jag hört er anmärka detta förut.123

— Mycket troligt. Idéen rann upp i min hjerna för någon tid sedan. Om jag någonsin utför den skall det rara nu.

— Hvarföre nu just? frågade miss Bordillion.

Mr Lester smålog. Det var hvad man skulle kunna kalla ett blygt småleende, och hans vackra ansigte hade ett ovanligt utseende af förvirring. Denna term låter ej riktig då den användes på en man; men på honom kan den dock användas. Hans ansigte var nästan qvinligt skönt, till den grad att det endast var det djupt passionerade som glimmade från hans djupt liggande blå ögon som räddade det från att synas qvinligt. Margaret Bordillions kärlek lågade upp inom henne då hon såg honom stå der i morgonsolens strålar. Han vände sin blick rakt emot henne och frigjorde sig från sin förvirring under ett öppet småleende.

— Det är nu två år sedan Katherine dog, sade han, i det han sänkte sin röst till den låga ömma ton som hon alltid tyckte smeka sitt öra. Skulle ni bli mycket bestört, Margaret, om jag började längta efter någon som fyllde hennes plats?

Huru häftigt hennes hjerta slog vid dessa ord, visste hon blott sjelf. Mr Lester smålog fortfarande.

— Och i så fall förstår ni väl att vi böra få det gamla huset upputsadt på förhand. Det skulle ej gå för sig att uppskjuta dermed till efteråt. Hvad säger ni, Margaret?

Säga, stackars varelse! ingenting. Margaret Bordillion stod med nedlutadt ansigte och blossande kinder. Hon var alldeles på villospår. Visserligen kunde hon ej tyda dessa ord som ett frieri, hon hade bättre förstånd; men hon trodde att hvad de inneburo hade afseende på henne sjelf. George Lester var en af dessa män hvilkas sätt mot qvinnor är af naturen ljuft och ömt. Man får förlåta Margaret Bordillion att hon nu fann hans sätt sådant ooh

tillskref det andra orsaker; hans lätta förvirring, någonting124

som hon aldrig märkt hos honom förr, bidrog till att öka misstaget.

Mr Lester väntade på hennes svar, men något sådant kom ej. Han såg tecknen till förvirring, skygghet: det var omöjligt att hon kunde dölja dem der hon stod med ansigtet vändt mot honom i det fulla skenet af den ljusa morgonen, och äfven han råkade på villospår. Han trodde dessa tecken härleda sig af missnöje: han tänkte att hon kände sig plågad vid tanken på en efterträdarinna åt Katherine.

— Margaret, sade han i en ton af öfvertygande vältalighet och lade ömt sin hand på hennes skuldra, ehuru hvarken tonen eller handlingen härledde sig från ömhet för henne, jag är så trött vid mitt enklingslif. Katherine har gått bort, men vi som lefva böra ej vara vigda vid de döda. Tänk öfver saken och försök att öfvervinna er motvilja för densamma.

Mr Lester gick ut och förenade sig med barnen. Sedan han en gång öppnat ämnet, ville han ej säga mera tills hon haft tid att bli försonad dermed. Och Margaret Bordillion? Hon förblef stående såsom han lemnat henne i solljuset, en bild af det, ljus soui spred sig öfver hela hennes själ.

— Jag skall då slutligen bli hans hustru, mumlade hon för sig sjelf; hans hustru! hans hustru! Huru har jag förtjent en så omätlig lycka?

Men ack, mr Lester hade ej talat om henne. Hade någon sagt honom att Margaret Bordillion tagit hans ord såsom afseende henne, skulle han stirrat af förvåning från djupet af dessa mörkblå ögon. Hen hade tänkt på en yngre, om ock ej vackrare — på lady Adelaide Errol.

På den mest förtroliga fot i slottet, gående ut och in i detsamma med en sons frihet, vida mer fritt än dess nye arftagare Geoffrey, hade mr Lester nästan gjort det till sitt hem under de få dagar som förflutit efter lady125

Danes död. Han åtog sig alla arrangementer för att bereda lörd Dane lättnad; han besparade honom hvarje besvär som möjligen kunde besparas honom. Detta hade ofta bragt honom i beröring med Adelaide; de hade samtalat om hennes planer för framtiden, och hvad den förändring som skett måste medföra för henne.

Att säga det mr Lester blifvit kär i Adelaide Errol, skulle vara en matt fras för att uttrycka hans känslor för henne. Han älskade henne med denna passionerade, brinnande kärlek som han aldrig kännt eller föregifvit sig känna för sin första hustru; hon hade blifvit hans förhoppningars engel, hans lifs stjerna. Under Harry Danes lif hade denna kärlek blifvit till en viss grad undertryckt, men ej helt och hållet; han hade tillåtit den framskymta för henne ibland. Med den underbart fina kärlekens urskiljning i allt hvad som rör det älskade föremålet, hade mr Lester upptäckt att hon ej älskade Harry Dane; han trodde fullt och fast att hon hade för afsigt att gifva denne ett afslag och åtnöjde sig med att afvakta denna tid för atc fullfölja sitt eget frieri. Hennes blotta anblick var såsom himlen för hans själ. Han kände ej till att något förhållande kunde ha funnits mellan henne och Herbert Dane; att de älskat hvarandra föll honom aldrig in.

Lady Dane hade förutsett möjligheten af att efter hennes död ett annat hem kunde vara önskvärdt för Adelaide. Hon kunde ej tänka på någon annan än en aflägsen slägtinge, mrs Grant, en enka som bodde i en aflägsen trakt af Skotland, var mycket fattig och hade ett stort antal unga barn. Denna lady skulle endast vara alltför tacksam för att mottaga Adelaide och den liberala ersättning hon skulle lemna. För Adelaide sjelf var detta en förskräcklig framtidsutsigt; skärselden skulle vara ingenting mot det, sade hon. i förtroende till Sophie; men nödvändigheten hade ingen lag. Slottet skulle ej längre vara ett hem för henne. Lörd Dane kunde ej komma ur126

sitt rum, och hon var, såsom nämndt är, slottets enda innevånare.

— Men säkert kan ni ej tycka om att fara öfver till denna mrs Grant, lady Adelaide? hade mr Lester anmärkt till henne dagen efter lady Danes död.

— Tycka om det! Jag hatar tanken derpå värre än något annat på jorden; men hvad skall jag göra nu då tante är död?

George Lesturs hjerta klappade. Tystnadens barrier var nedbruten, och hau utgöt sitt hjerta för henne, anro pade henne att bli hans hustru, herrskarinnan i hans hem. Hon fattades något litet af öfverraskning och hennns första tanke var att förkasta anbudet, ty hon älskade lika litet mr Lester som hon älskat Harry Dane. Men hon tänkte på mrs Grants aflägsna hem, fullt af barn och otrefnad, och afslaget stannade innan det gått öfver hennes läppar.

— Vill ni gifva mig en eller två dagars betänketid, mr Lester.

Han skulle varit lycklig att få gifva henne en eller två månader, blott hon ej då de voro slut gaf honom afslag. Mot de t vå dagarne hade han sålunda intet att invända. På tredje aftonen antog hon hans anbud och talade så lugnt med honom om saken att mr Lester borde ha insett att hon ej älskade honom, om ej en man i hans belägenhet vore blind.

—- Men ni skall ännu ej fordra uppfyllandet af mitt löfte, tillade hon. Om ett år, kanhända. Som er fästmö kan jag stanna qvar på slottet så länge lörd Dane lefver och vi skola ofta mötas.

Mr Lester var alltför tacksam härför. Han låg vaken trefjerdedelar af natten och tänkte på förändringar och förbättringar i sin boning, allt för hennes trefnad och för att välkomna henne; hans barn, hans vänner hade nu fått en ganska liten plats i hans hjerta; der fanns ej rum för någon annan än Adelaide, hon var hans allt. Ej under127

således att han ej misstänkte den verkliga orsaken till Margaret Bordillions förvirring. Han skulle nu gå bort att åter sola sig i solskenet af hennes närvaro, men ej förrän efter lady Danes begrafning, som skulle ega rum tre dagar derefter, skulle lörd Dane få del af nyheterna.

Och Margaret stod qvar i sin sällhetsdröm på samma plats der mr Lester lemnat henne, huru länge visste hon knappt. Barnens röster utifrån den gröna gräsplanen voro som balsam för hennes öra; mr Lesters röst, då han talade till dem, var som den ljufvaste melodi för hennes hjerta. Inträdet af en tjenarinna som ville fråga om en hushållsangelägenhet återkallade henne till verkligheten.

Kasta en blick på denna tjenarinna som har namnet Tiffle — miss Elisa Tiffle. Hon är den förnämsta bland tjenstepersonalen på stället, dess ordnande kraft; höflig och inställsam i tal, men mycket listig. Det är en liten qvinna med ett skarpt, tunnt, rödaktigt ansigte och små sluga ögon af nästan ljusgrön färg. Hon är klädd i en gammal brun sidenklädning med hvitt musslinsförkläde. Ni kan taga henne för att vara vid någon ålder mellan tjugo och fyrtio år; kanhända var hon ungefär midtemellan dessa båda tal. Elisa Tiffle hade börjat sitt lif som kökspiga, hade derifrån avancerat till kokerska och tagit tjenst hos mrs Lester under dennas sista sjukdom som hushållerska. Så verksam visade hon sig vara, att hennes sjuka herrskarinna ansåg henne som en ovärderlig skatt och bad mr Lester alltid behålla henne, ifall möjligt vore. Hon blef nu endast hushållerska och en ny kokerska engagerades under henne.

— Låt henne vara superintendentska för alltsammans, sade mrs Lester.

Men när ladyn dog och det befanns att miss Bordillion skulle qvarstanna, gick Tiffle rakt till sin herre och begärde afsked; det var ingenting Tiffle hatade så mycket128

som "halft- om halft-husfruar", såsom hon kallade dem. Mr Lester ville ej bevilja afskedet; han föreställde sig att huset, beröfvadt både lady och hushållerska, skulle oundvikligt gå under, och han höjde Tiffles lön och sade henne att hon måste stanna. Tiffle samtyckte till att stanna ytterligare tre månader, som det tycktes villigt nog, men med förbittringen i hjertat. Men när de tre månaderna togo slut och Tiffle fann huru litet miss Bordillion oroade henne och att hon i sjelfva verket kunde föra en mera obegränsad styrelse än under hennes aflidna ladys lifstid, talade hon ej mer om att lemna huset. Sanningen att säga lemnade miss Bordillion henne ensam af blott motvilja; hon misstänkte henne instinktlikt och kände sig nästan rädd för henne. Mot sina underhafvande var Tiffle mycket sträng och tvär och tyckte om att föra en hårdhändt styrelse; hon var af ett ovänligt lynne och tjenstefolket kallade henne "huskorset". Tiffle å sin sida hatade miss Bordillion; som regel hatade hon de flesta menniskor, men miss Bordillion särskilt, ty denna lady var åtminstone till det yttre hennes herrskarinna och Tiffle märkte: att den förra ej litade på henne. Tiffle var en af dem som kunna hata för något visst ändamål; med sin låtsade uppriktighet var hon full af list och falskhet.

— Jag trodde att jag borde gå till er, miss, började Tiffle; kanhända ni glömt att utdela era befallningar för denna morgon?

— Jag tror i sanning att jag glömt hvad tiden lider, sade miss Bordillion, sprittande till, och hennes kinder voro så röda, hennes ljufva mörka ögon så strålande att den uppmärksamma hushållerskan betraktade henne med intresse.

— Mr Lester talade denna morgon om att göra någon förändring i detta rum, och jag fördjupade mig i en mängd planer.129

Det var ingen undflykt. Hennes lyckliga tankar förirrade sig äfven åt detta håll, och när Tiffle kom in gjorde hon verkligen upp planen till drifhuset inom sig samt öfvertänkte det sätt, på hvilket det bäst skulle kunna utföras.

— Slagtaren har stått utanför och väntat dessa tio minuter, och gamla Gand har kommit upp för att säga att han fått några läckra foreller, fortfor Tiffle buttert, ty miss Bordillions försumlighet hade ej behagat henne.

— Tag hvad ni tycker af slagtaren, Tiffle, tag Gands foreller; det öfriga af middagen kan ni bestyra om sjelf, svarade miss Bordillion glädtigt.

Tiffle mumlade ett motsträfvigt samtycke. Äfven denna lilla befallning misshagade henne. Hon låtsade sig alltid vilja hänskjuta sådana saker till miss Bordillions afgörande, men denna lady svarade oftast med att Öfverlemna alla arrangementerna åt henne.

— Tager mr Lester sin lunch hemma? frågade hon.

— Jag vet ej. Han har ej gjort det i allmänhet på sista tiden, som ni vet; men kanhända — kanhända skall han göra det idag. Låt de unga flickorna få fårstek till sin middag, Tiffle.

— Master Lester vill ej äta fårstek, sade Tiffle häftigt. Han sade mig helt spotskt igår att han fått nog af den strunten i Rugby.

Miss Bordillion skrattade.

— Ni kan ge honom någonting annat, Tiffle. Han är ej ofta hemma.

Tiffle skulle ha velat gifva honom torrt bröd; och häftigheten i hennes sista svar var ej förorsakad af någon motvilja mot befallningen att sända upp fårstek till de unga flickorna, utan at den plötsliga tanken på honom. Han var en öppen ädelsinnad gosse, men mycket trotsig mot dem han fick motvilja för; och han och Tiffle hade kännt en ömsesedig antipati från första stund de träffades.

jLn Qvinnas Ed. 9130

Att en sådan antipati dem emellan existerade var alltför tydligt af de talrika tvistigheter som egde rum då master Lester var hemma. Ibland var det han som började, ibland Tiffle; miss Bordillion höll sig fjerran från arenan, och tjenstefolket ställde sig alltid på gossens sida.

Efter att ha uträttat sitt ärende hos miss Bordillion, lemnade Tiffle rummet, ej genom den egentliga dörren, utan genom fönstret, hvilket på franskt sätt var att öppna ända till golfvet. Hon gick med en hållning som om hon vore husets värdinna och visade sig högdragen mot hvar-ochen utom sin herre. Miss Bordillion förmodade att hon skulle gå ut för att fråga mr Lester, hvilken fortfarande borde vara derute, hvilka hans planer för dagen voro med afseende på måltiderna; men det sannolikaste var att hon ämnade bryta en lans i förbigående med unge Lester.

Detta senare gjorde hon äfven till sitt hjertas stora förnöjelse. Mr Lester var ej der, och detta gaf henne mod att yttra några mycket retsamma ord med afseende på gossens afsmak för fårskött, så retsamma tillochmed att de föranledde denne uuge gentleman att följa henne in på hennes eget område och få saken afgjord. Tiffle yttrade åter något som retade honom och trätan var snart i full gång. Så högljudd blef den, att miss Bordillion blef uppmärksam derpå och lansåg det bäst att skynda till platsen.

Det skulle varit ett godt ämne för en målare. De stodo på gården emellan ytterdörren som ledde till tjen-

stefolkets rum och köksdörren. Tiffle, karmosinröd, ursinnig, skrikande, hennes lilla kropp darrande af vrede; gossen, stående framför henne i en hotande ställning och yttrande alla näsvisa saker en skolgosse kan säga då han vill. Han var en smärt gosse, stor som en fjortonåring; hans ansigtsdrag voro finbildade och vackra; hans ögon blå såsom fadrens. Tjenstefolket hade kommit ut och samlats i en åskådande grupp; slagtargossen och Bill131

Gand sågo äfven på och njöto småskrattande af tvisten; de två små flickorna, dragande en dockvagn efter sig, hade följt gossen och Tiffle; Maria Lester, ett älskligt barn med blyga manér och samma fina ansigtsdrag som karakteriserade hennes far och bror, ljufva bruna ögon och bruna silkeslena lockar; Edith Bordillion, en den täckaste lilla flicka med blå ögon, leende ansigte och ljust hår. Men vid detta tillfälle var hennes ansigte ej leende; båda flickorna voro förskräckta och Maria började gråta.

— Wilfred, Wilfred, hvad är detta? ropade miss Bordillion, Tiffle —

Hon kom för sent. Tiffle rusade med ett skri på gossen och gaf honom ett slag på kinden. Wilfred Lester slog ej igen: han fick båda hennes armar fast i sina och höll henne maktlös, gaf henne så en lätt skakning och lemnade fritt lopp åt sin näsvisa tunga. Tiffle var halft vansinnig: hon hade alltid hittills varit honom öfverlägsen i styrka, men gossen hade nu blifvit henne öf-vermäktig.

Miss Bordillion skiljde dem åt. Hon bad "Wilfred släppa qvinnan och höll honom derefter vid sin sida medan hon frågade efter orsaken till tvisten. Så vida hon kunde upptäcka var det Tiffle's fel: helt visst var hon den angripande, och miss Bordillion, mycket förargad öfver uppträdet, gaf henne en lugn men mycket bestämd tillrättavisning. Möjligtvis var det tanken på den fullkomliga myndighet i huset hon trodde sig snart skola bli ikládd som gaf henne mod härtill. Tiffle var ytterst förvånad och en elalc blick lyste fram ur hennes små sluga, halfslutna, grönaktiga ögon — ögon, som master Wilfred brukade helt öppet likna vid en katts.

— Hennes fel, Margaret! naturligtvis var det hennes fel, yttrade Wilfred stolt. Hon kan ej låta mig vara i fred. Jag skulle ej sagt någonting till henne om hon132

lemnat mig i fred. Hon kom framsmygande till mig med sina kattlika steg oeh hånade mig för det jag ej tyckte om fårstek; flickorna kunna intyga det. Jag kan ej fördraga sådant. Hon eger ej rätt att bestämma hvad jag skall äta; det rör endast pappa och er. Min åsigt är, tillade gossen stolt, att ni varit här alltför länge, Tiffle.

Miss Bordillion drog gossen tillbaka. Tiffles tunga följde honom med temligen högljudda smädeord. Hon var vid ett förskräckligt lynne, och ett sakta bifallsmummel bland tjenstefolket vid gossens sista ord bidrog ej att lugna henne.

— Ja, sade hon till tjenstepersonalen i sin passion, ni skulle tycka om att bli qvitt mig, skulle ni ej det? Men ni kunna ej bli det. Hvarken ni eller dender oförskämda pojkslyngeln.

Bortdrifvande tjenstefolket till höger och venster, af-färdande den grinande slagtargossen med en befallning att komma tillbaka om en halftimma, ryckande forellerna ur den unge fiskarens hand, gick hon in och slängde fiskarne till kocken. Mr Lesters taffeltäckare, en tyst, höflig man, den oförargligaste menniska i verlden och som var väl tåld af Tiffle följde henne in i hushållerskans rum.

— Jag skulle ej låta min tunga löpa så fritt om jag vore i ert ställe, mrs Tiffle, sade han i en vänlig ton, isynnerhet inför miss Bordillion. Ni skall finna att det är till er egen skada. Jag är säker om att det blir en förändring i huset.

— Hvad då för förändring, frågade Tiffle.

— Nåväl — ehuru jag ej är rätt säker på att jag bör tala om det — af ett ord som squiren lät undfalla sig denna morgon, tror jag att han tänker gifta om sig.

— Tänker — gifta om sig! upprepade Tiffle i en ton af den ytterèta bestörtning.

— Ja, derom är ej minsta tvifvel, men det får stanna oss emellan, kom ihåg det.133

Öfvertygelsen att mannen talade sanning tycktes plötsligt uppstå hos henne och beröfva henne allt hopp. Hon strök tillbaka sitt röda hår från pannan.

— Då är det med detder djuret, miss Bordillion; utropade hon i det hon slog sin magra hand i bordet. Den beräknande, listiga slynan!

Taffeltäckaren endast smålog. Han hade ingen föreställning om att Tiffle skulle göra hvad hon gjorde. Men när Tiffle var ursinnig stannade hon ej vid småsaker. Hon lemnade taffeltäckaren, gick att uppsöka miss Bordillion och fann denna lady i frukostrummet sysselsatt med att fortsätta läsningen af det bref som hon kastat ifrån sig på morgonen då mr Lester ropade henne. Att se Tiffle med rödblossande ansigte var ingenting, men att se henne komma in med utmanande hållning och armarne i sidan hade någonting att betyda.

— Jag lefde i familjen innan ni kom nära den, miss Bordillion, började hon, och jag anser att om denna förändring var tillämnad borde jag ha blifvit underrättad om den.

Miss Bordillion förmodade att detta utbrott hade afseende på den träta som nyss förut egt rum mellan henne och Wilfred Lester, men kunde ej förstå hvad hon menade.

— Förklara er, Tiffle.

— Jag säger att det är en skäm att tjenstefolket fått del af en sådan sak, då jag, deras öfverhufvud, och som strängt taget ej är någon tjenare, har blifvit hållen i okunnighet derom fortfor Tiffle. Men det som företages under sådane förhållanden bringar ej mycken lycka.

— Förklara er, upprepar jag, afbröt miss Bordillion. Hvad talar ni om? Ni glömmer er Tiffle.

— Jones bar nyss omtalat för mig att ni och mr Lester ämna gifta er, skrek Tiffle. Han säger att hans husbonde sagt det för honom, och jag upprepar att min134

tanka är att jag borde ha fått förtroende af den saken och ej han. Jag har ej varit van vid ett sådant behandlingssätt, miss Bordillion, jag har alltid blifvit behandlad med respekt på de platser der jag varit och jag vill fortfarande bli det.

Aldrig i hela sitt lif hade miss Bordillion hört någonting sägas som gjorde henne till den grad lycklig. Tiffles oförskämdhet, hennes vrede, allt betydde intet i hennes ögon mot den nyhet hon förkunnade; det var den som beröfvade henne all sjelfbeherrskning och gjorde henne fullkomligt förvirrad. Hon blef blossande röd, hon stammade några osammanhängande ord, att "hon ej visste det," att hon "ej var säker derpå". Det föll henne aldrig in att betvifla Tiffles påstående att mr Lester sjelf underrättat taffeltäckaren om saken, och med sin medfödda sanningskärlek ville hon ej förneka hvad hon nu ansåg som ett faktum.

— Och då jag blifvit underkastad en sådan behandling, som jag alls icke kan fördraga, så uppsäger jag mig till afflyttning efter nästa qvartal, miss, hvilket blir precist om fyra veckor från i morgon räknadt.

Tiffle vände sig om och gick ut med en knyck på nacken, efter att i miss Bordillions beteende ha läst alltför tydliga tecken till att hon var förälskad. Miss Bordillion satt qvar med en vacker rodnad på sitt fint bildade ansigte och fördjupade sig åter i sin bedrägliga sällhets-dröm.

IX.

Infördt af fiskarebåten.

Under denna dag tilldrog sig en händelse, i jemförelse med hvilken trätan på morgonen mellan Wilfred Lester och Tiffle samt denna senares derpå följande utfall 134

tanka är att jag borde ha fått förtroende af den saken och ej han. Jag har ej varit van vid ett sådant behandlingssätt, miss Bordillion, jag har alltid blifvit behandlad med respekt på de platser der jag varit och jag vill fortfarande bli det.

Aldrig i hela sitt lif hade miss Bordillion hört någonting sägas som gjorde henne till den grad lycklig. Tiffles oförskämdhet, hennes vrede, allt betydde intet i hennes ögon mot den nyhet hon förkunnade; det var den som beröfvade henne all sjelfbeherrskning och gjorde henne fullkomligt förvirrad. Hon blef blossande röd, hon

stammade några osammanhängande ord, att "hon ej visste det," att hon "ej var säker derpå". Det föll henne aldrig in att betvifla Tiffles påstående att mr Lester sjelf underrättat taffeltäckaren om saken, och med sin medfödda sanningskärlek ville hon ej förneka hvad hon nu ansåg som ett faktum.

— Och då jag blifvit underkastad en sådan behandling, som jag alls icke kan fördraga, så uppsäger jag mig till afflyttning efter nästa qvartal, miss, hvilket blir precist om fyra veckor från i morgon räknadt.

Tiffle vände sig om och gick ut med en knyck på nacken, efter att i miss Bordillions beteende ha läst alltför tydliga tecken till att hon var förälskad. Miss Bordillion satt qvar med en vacker rodnad på sitt fint bildade ansigte och fördjupade sig åter i sin bedrägliga sällhets-dröm.

IX.

Infördt af fiskarebåten.

Under denna dag tilldrog sig en händelse, i jemförelse med hvilken trätan på morgonen mellan Wilfred Lester och Tiffle samt denna senares derpå följande utfall135

mot miss Bordillion voro fullkomliga obetydligheter. Liksom för att sätta en slutlig gräns för de hemliga förhoppningar som lörd Dane måhända kunde hysa och bringa arfvingens pinsamma tvifvelsmål till tystnad, blef Harry Danes kropp återfunnen och förd till slottet.

Adelaide Errol befann sig på eftermiddagen i samtalsrummet med mr Lester. Han talade till henne om den plan han på morgonen framställt för miss Bordillion angående ett nytt drifhus, och hon lyssnade med en tankspridd mine, som om hon hvarken bekymrade sig om drifhus eller någonting annat här i verlden. Plötsligt lyftade hon upp sitt hufvud och lyssnade. Ett buller från landsvägen, omärkligt i början under deras konversation, hade småningom hörts komma närmare; det lät som stegen af en mängd menniskor och hade nu kommit till slottsporten.

Besynnerligt nog var det en aning inom henne om hvad det verkligen var. Hon stod liksom förstenad med händerna slutna framför sig och likblekt ansigte. Ingenting annat kunde ses från fönstret än en hop folk utanför slottsporten. Utan att yttra ett ord till mr Lester smög hon nedför trapporna. Omkring ett dussin fiskare stodo utanför slottet. De hade burit upp ett slags handbår, på hvilken låg en kropp, öfverhöljd så att den ej kunde ses. Liket hade blifvit funnet några mil nedåt kusten och de förde det till Danesheld i sin båt utan att knappast se på det och utan att ha ens en tanke på att det kunde vara kapten Dane. Det hände sig emellertid att Ravensbird ströfvade omkring på kusten när båten kom i land, och han förklarade vid första blicken att det var liket efter hans herre. Dragen voro oigenkänliga, men han kände igen det på tänderna och af ett märke på högra armen. Harry Danes tänder hade varit utmärkt vackra; hvita, regelbundna och lagom stora.136

Adelaide blef obemärkt under den allmänna förvirringen. Åtskilliga af tjenstefolket hade samlats i slottsporten; fiskrarne gestikulerade och talade högljudt på sin provinsdialekt; lörd Dane som denna eftermiddag varit uppe hade låtit rulla sig ned i sin stol och betraktade scenen från förstugudörren. Eavensbird stod framför honom och berättade huru och genom hvilka tecken han igenkännt liket. Om någonting kunde ha öfverraskat Adelaide i detta ögonblick, var det åsynen af Ravensbird. Han hade kommit dit med fiskrarne och lörd Dane ville höra hvad han hade att säga innan han befallde honom aflägsna sig.

Hvilket motif, som dref lady Adelaide att störta fram till båren skulle hon ej kunnat säga; möjligtvis var hon i detta ögonblick af sinnesrörelse, af förskräckelse till någon del omedveten af sina handlingar. Att hon var under inflytelse af någon mäktig själsrörelse, kunde ingen som såg hennes likbleka ansigte, hennes vilda blickar, betvifla. Hon hade nått fram till handbåren och skulle lyfta upp täckelset öfver liket när en af fiskrarne utan ceremonier sköt henne tillbaka.

— Det är ingen syn för er, sade han, vädjande till lörd Dane. Det är ingen syn för qvinnor, unga eller gamla; ni må sjelf döma derom, mylord.

— Gå bort, sade lörd Dane till henne, i en sorgsen men befallande ton, efter ett ögonblicks paus, hvarunder han

sökt öfvertyga sina egna ögon om att det verkligen var lady Adelaide. Hvad för er hit ?

— Ni skulle aldrig glömma en sådan syn under hela ert lif, unga lady, inföll en annan fiskare, som ställt sig tätt bredvid båren för att afhålla henne ifrån den, ty han hade sjelf döttrar.

— Lemna platsen, Adelaide! är ni vansinnig? upprepade lörd Dane strängt.

— Ja, jag tror jag är vansinnig mumlade hon efter att ha samlat sin eftertanka och i det en stark rodnad137

betäckte hennes kinder. Då hon hastigt vände sig om för att efterkomma lörd Danes befallning, såg hon Eavensbirds ögon fästade på sig.

— Är det verkligen kanten Dane ? frågade hon och stannade bredvid mannen.

— Ja, mylady, det är allt hvad som återstår af honom. Jag skulle känna igen honom bland tusende.

Hon brast i en flod af tårar och skyndade till sitt rum. Squire Lester, som ej hade minsta aning om hvad som tilldrog sig dernere och trodde bullret härledde sig af någon helt obetydlig anledning, väntade på hennes återkomst till samtalsrummet, och väntade förgäfves.

En undersökning blef hållen i all skyndsambet. Det var föga mer än en formalitet, endast för att tillfredsställa lagens fordringar. Eavensbird intygade att det var hans aflidne herres qvarlefvor; Mitchel afgaf sitt vittneshörd, Drake likaså. På bakre delen af hufvudet fann rean en betydlig spricka i hufvudskålen, mer än tillräckligt stor, såsom läkaren utlät sig, för att för att förorsaka döden. Det domslut som afkunnades var "uppsåtligt mord af någon eller några obekanta personer;" och detta bevisade att allmänna opinionen ej, såsom först, helt och hållet fördömde Eichard Eavensbird.

Drakes berättelse om det uppträde han bevittnat hade småningom gjort sin rund genom en stor del af Danes-held. De bevis Eavensbird framdragit om att han varit på värdshuset då mordet begicks voro äfven så afgörande för dem som ej voro intagna af fördom mot honom, att han befriats från misstankarne, och mannen med packen blef nästan allmänt ansedd som den brottslige. Den omständigheten att han ej synts till, talade afgjordt emot honom i allmänna meningen. Såvida han ej gömt sig, måste for3kningarne efter honom ha haft framgång. Frågan var nu hvar han gömde sig, och huru han skulle kunna bli uppspårad när han kom ut ur sitt gömställe.138

Lady Dane och hennes son begrofvos tillsammans. Sorgen rar uppriktigare efter William Henry Dane än den hade varit efter Geoffrey. Åter var lörd Dane urståndsatt att bevista ceremonien och den främsta i processionen var såsom förut den nye arfvingen.

Då Herbert Dane — nej! vi måste göra som alla öfriga, glömma detta namn — då Geoffrey Dane återvände från begrafningen möttes han vid ingången till slottet af en budbärare från lörd Dane, som lät kalla honom till sig. Räckande sin hatt med sorgfloret åt Bruff, gick han in med ens och blef uppskakad vid åsynen af förändringen i det gamla fint bildade ansigte som blickade upp mot honom från dess omgifning af kudden.

— Är ni sämre onkel? var mr Danes ofrivilliga helsning.

— Jag tror att jag är det, Geoffrey. Jag känner mig mycket sjuk. De hjelpte upp mig? jag hade hoppats att få medfölja dit der ni nyss varit; men jag svimnade och måste läggas ner igen. Jag behöfver tala med er, Geoffrey. Jag har ett värf att anförtro er, ett värf öfver alla andra värf. Vill ni fullfölja det?

— Det vill jag i sanning efter min yttersta förmåga.

— Enligt ödets beslut — huru nyckfulla, huru oförutsedda äro de ej! — skall ni bli den sjuttonde baronen af Dane. Geoffrey — den gamle peeren lade sin hand på sin nevös arm och blickade på honom med oroligt ansigte — jag ålägger er vid alla era förhoppningar om lycka att söka bringa i dagen hvem som var min sons baneman! Spara ingen energi, ingen möda, ingen omkostnad för detta mål; låt ingen tröghet öfverväldiga er vid ert förehafvande; bli ej frestad af brist på framgång att afstå derifrån. Tag aldrig ert hemligt vaksamma öga från denne man. Hör ni mig, Geoffrey?

— Men han är ej ännu funnen, sir.139

— Ej funnen! Hvad menar ni?

— Ni talar om mannen med packen, är det ej så?

— Mannen med packen! upprepade lörd Dane ironiskt. Pah! Denna berättelse har aldrig i min tanka varit värd ett öre. Ni har hört mig säga det, Geoffrey. Någon kringstrykande krämare som träffade Harry Dane då han lemnade slottet och följde honom till klipporna för att förmå honom köpa en bomullsduk eller hornknif ur hans förråd; och Harry satte sig på sina höga hästar och snäste till karlen då han blef för enträgen. Det var alltsammans, lita på det. Nej, hvem helst det var som dödade Harry den der aftonen, så gjorde han det med öfverläggning. Det var Ravensbird, Geoffrey, och jag uppdrager åt er att ha ögonon på honom.

En skugga af missnöje öfverför mr Danes ansigte.

— Jag vill ej motsäga er, sir; men jag tror verkligen ej att det var Ravensbird, svarade han. Först anklagade äfven jag honom, men det var innan det blef ådagalagdt att han vid den tid då mordet begicks varit på "Sailors' Rest." Det kan ej ha varit Ravensbird.

— Jag säger er, Geoffrey Dane att det var Ravensbird och ingen annan. Gif er ej rast eller ro förrän ni fått det i bevis: det är mitt stora uppdrag till er. Och nu till ett annat ämne. Hvar är Cecilia? Har hon kommit hem ännu?

— Nej. Jag hade bref från henne idag på morgonen. Hon säger mig att hon ej kan vara hemma förrän om en eller två veckor. Mrs St. Aubin är sjuk och Cecilia måste i följd deraf stanna längre.

Lörd Dane tycktes bli nedslagen af denna underrättelse.

— Jag önskade att hon komme och stadnade på slottet tills Adelaide lemnar det för att resa till Skotland.

— Är det afgjordt att hon skall resa till Skotland?140

— Fullkomligt afgjordt. Hvad skulle hon annars göra? Hon kan ej stanna ensam här. Jag behöfde Cecilia här för att vara hos henne tills hon reser. Ej derföre att hon är stort mera stadig än den andra. Adelaide kom ped ibland folkhopen den dag då de förde Harry hem; hon ville tillochmed lyfta upp täcket öfver honom och se på honom. Hon är vild som en mars-hare. Tänk blott på huru hon sprang ut till klipporna dender natten.

— Hon skall ej tycka om att resa tillbaka till Skotland.

— Nöden har ingen lag, anmärkte lörd Dane. Mrs Grant är en slägting och skall taga vård om henne. Yore Irikdale gift kunde han gifva henne ett hem; men han är det icke.

— Jag tror — jag tror, onkel, stammade Geoffrey Dane under det kärlekens rodnad färgade hans hy — jag tror att hon skulle bli lyckligare med mig. Om ni vill gifva ert samtycke och förlåta att jag talar om en sådan sak i dag.

— På hvad sätt lyckligare?

— Såsom min hustru.

— Geoffrey, jag gör bäst i att vara uppriktig mot er, sade lörd Dane; ni kan väl ej tro att jag efter mina söners död ej tänkt på deras framtid som äro qvar i lifvet. Min hustru fick för några månader i sitt hufvud att Adelaide tyckte om er mera än om Harry; mer. hon nämnde ej någonting till mig härom förrän efter Harrys död. För min del ansåg jag att lady Dane misstagit sig. Om hon ej älskade Harry, hvarföre skulle hon då ha förlofvat sig med honom ? Men Harry är död, Geoffrey är död, och ni har trädt i deras ställe såsom min arfvinge. Vid det sista samtal jag hade med min stackars hustru talade jag med henne häronj; ty jag visste att det utgjorde hennes största bekymmer att Adelaide skulle bli lemnad allena. Jag sade att om ni och Adelaide älskade hvarandra skulle141

ett giftermål mellan er vara passande. Och för att säga er sanningen, Geoffrey, skulle jag hellre gifva henne åt er än jag skulle gifvit henne åt Harry; ty jag tycker ej om att kusiner gifta sig med hvarandra, och emellan er båda finnes ej något blodsband.

— Nåväl, sir ? sade Geoffrey, ty lörd Dane hade gjort en paus.

— Nåväl, lady Dane omtalade då att hon talat med Adelaide och funnit att hon misstagit sig i sin förmodan. Att det var Harry som Adelaide uppriktigt älskat, och att hon bestämdt afböjde ett giftermål med er. Derföre tror jag att om ni invaggar er i några drömmar om att vinna Adelaide, invaggar ni er endast i en chimèr.

Ett stolt, sjelfbelåtet leende sväfvade öfver mr Danes läppar.

— I alla händelser har jag ju er tillåtelse, sir, att vinna henne om jag kan ?

— Ja, den har ni. Men det var andra saker jag behöfde tala med er om, och jag Anner att jag blifvit utmattad. Ni får komma tillbaka på aftonen, Geoffrey.

Mr Dane lemnade rummet och gick direkte till samtalsrummet för att söka Adelaide. Han fann henne i det mindre rummet, från hvars ändfönster hon så ofta under lyckligare tider blickat ut efter honom. Hon stod äfven nu vid detta fönster, klädd i djup sorgdrägt. Hon vände sig bestört om då han inträdde och tycktes vilja skynda förbi honom.

— Skrämmer jag bort er, Adelaide!

— Ack, nej, nej, svarade hon förvirrad och rodnade samt tog plats i lady Danes rymliga länstol.

— Jag hör att det varit meningen att ni skulle återvända till Skotland för att vara hos mrs Grant.

— Det har varit meningen, svarade hon.

— Ni kunde lika gerna låta begrafva er lefvande som att bli en innevånare i mrs Grants, otrefliga hem. Hon sva-
142

råde ej. Hon höll sin gagatkedja mellan fingrarne och tycktes räkna dess länkar. Mr Dane stod under det han talade till henne.

— Adelaide, återtog han, i det han sänkte rösten, vill ni förlåta mig det skenbart opassande i att jag talar till er på denna dag, på denna timma? — er onkel har förlåtit det. Det är blott ett enda ord jag vill säga. Ni skall tillåta mig välkomna er till ett hem, i stället för mrs Grant. Som min hustru —

— Det är omöjligt, afbröt hon.

— Huru! omöjligt?

Efter ett ögonblicks strid med sig sjelf, lät hon ga-gatkedjan falla ur handen och höjde sitt hufvud med plötslig beslutsamhet. All hennes sjelfbeherrskning hade återkommit och hennes röst fastän låg var fullkomligt fast.

— Emedan jag lofvat att bli en annans hustru.

Geoffrey Dane kände ett stygn i sitt hjerta.

Han älskade denna flicka med en passionerad, allt uteslutande kärlek. Förändringen i hans ansigte verkade smärtsamt på henne.

— Jag skulle vilja mildra det lidande jag förorsakar er, om jag visste huru det skulle ske, sade hon under en impuls af ömhet. Jag skulle verkligen vilja göra det, Geoffrey.

— Hvad har förändrat er? frågade han. Den tid har varit, för ej så länge sedan, då vi gjorde upp planer för att tillbringa vårt lif tillsammans. Ni sade att om jag blott hade några hundra pund om året skulle ni riskera det.

— Tala ej derom, afbröt hon. Det förflutna är förflutet.

— Och det närvarande är närvarande. Jag kan nu erbjuda er hvad jag ej kunde då: hvad jag aldrig — jag förklarar det högtidligt — ens anat möjligheten af att kunna erbjuda er. Jag kan göra er — alltför snart, fruk-143

tar jag — till herrskarinna öfver detta slott och dessa vidsträckta länderier.

— Ni behöfver ej vara vidlyftig rörande den saken; jag förstår er fullkomligt: ni skulle göra mig till lady Dane.

— Jag skulle göra er till lady Dane och min älskade hustru, svarade han i en ton af djupaste ömhet. Oh, Adelaide hvarför ser ni på mig på detta sätt. Hvad ondt har kommit emellan oss? — hvad har förändrat er?

— Men jag kan ej antaga anbudet, sade hon i en afmätt, kall ton. Geoffrey, det är verkligen slut emellan oss, och slut för alltid.

Hans ansigte bar spår af den djupaste sinnesrörelse; han kunde knappast undertrycka sin rörelse tillräckligt för att tala.

— Åtminstone kan ni säga mig orsaken till denna förändring, sede han. Hvarföre är det slut? Oh, Adelaide, min älskling —

— Tyst, afbröt hon. Sådana ord äro förräderi nu då jag är förlofvad med en annan.

Måhända frågade han om hon drömde eller om hon skämtade med honom. Att hon talade allvarsamt trodde han ej, och hon såg att han ej trodde det.

— Det är sanning, Geoffrey. Jag är förlofvad, med mr Lester.

Blef hans ansigte förvandladt till sten? Det såg ut så af dess blekhet. Hennes var blossande rödt.

— Mr Lester! upprepade han i hånfull ton. Giftermål med honom skall för er vara värre än en missräkning. Ni älskar honom ej.

— Hvad skulle jag göra? svarade hon i en ton af förtviflan. Det var mitt enda alternativ. Hos mrs Grant skulle jag blifvit vansinnig af melankoli. Vill ni fördöma mig för hvad jag gjort, Geoffrey? För himlens skull, betrakta mig ej så.144

— Det vär ej ert enda alternativ. Hade ni ej mig att tillgå?

Hon skakade på hufvudet.

— Harry Danes öde ligger som en tyngd på mitt hjerta, hviskade hon; det bedrägeri ni utöfvade mot honom står alltid för mitt minne. Jag nämnde en gång detta för er. Funnes det ej någon annan man qvar i verlden, Geoffrey, skulle jag ej bli er hustru.

— Och ni har intet medlidande med mig?

— Jo, jag har äfven något medlidande med mig sjelf, tillade hon i det hon sträckte ut sina magra händer.

— Adelaide, jag skulle långt hellre ha velat- att ni dödat mig.

— Det finnes ögonblick då jag önskar att vi alla blifvit dödade tillsammans, svarade hon i det hon reste sig. Farväl, Geoffrey. Kom ej upp till mig igen, ty denna sinnesrörelse är sannerligen ej nyttig hvarken för mig eller er.

— Ännu ett ögonblick, Adelaide. Nej, ni skall stanna medan jag varnar er. Om ni gifter er med George Lester, skall ni begå ett så stort misstag, som någon qvinna begått i lifvet.

— Jag tror ej det. Åtminstone skall jag riskera det.

— Så säkert, som att ni och jag stå här i detta ögonblick, skall ni göra det. Ni älskar mig; ja ni gör det — det är icke nu tid för några formaliteter och jag säger er det öppet. Ett lif tillsammans med George Lester skall för er vara en enda lång otillfredsställd längtan.

— Längtan! Efter er? genmälte hon med en mine, som om dessa ord alldeles icke behagat henne. Ni misstar er, mr Dane.

— En längtan efter att slippa ifrån den existens ni pålagt er sjelf, sade han något strängt; men någon undflykt skall ej finnas.145

— Jag vill ej höra sådana ord. Detta samtal är från början till slut opassande. Ni kommer till mig efter att ha följt min älskade tante och Harry till sina grafvar. Ni —

Antingen det var den plötsliga sorg som denna tanke framkallade, eller att samtalet blifvit för pinsamt för hennes käDslor, nog af, hon brast i tårar. Mr Dane skulle ha tagit hennes händer i sina, men hon drog dem bort.

— Nej, Geoffrey, det är bättre att sådant ej sker. — Jag kan ej mera bli någonting för er, fresta mig derföre ej ens med så mycket som att vidröra min hand, det skulle blott göra mitt arbete svårare; vi skola ej mera träffas förrän jag är mr Lesters hustru, faran skall vara öfverstånden då. Förlåt mig alltsammans, snyftade hon, och tänk på mig så vänligt ni kan; ni ser att äfven jag lider.

Han skulle ha fattat henne och tryckt henne till sitt bröst, men hon var visare än han. Inseende den absoluta nödvändigheten af att skiljas — som han å sin sida deremot ej alls kunde inse — gjorde hon hvad hon borde göra. Innan han kunde ens med en blick hålla henne qvar, hade hon lemnat rummet.

Han satt en stund i det mörka rummet med ansigtet i sina händer, men steg slutligen upp med en suck af qval. Efter att ha stigit nedför trapporna gick han melankoliskt in till lörd Dane och berättade för honom hvad han nyss hört — att lady Adelaide skulle gifta sig med mr Lester. Han tänkte ej ett ögonblick på att det ej borde tillhöra honom att underrätta lorden om en sådan sak: han var urstånd att göra någon sund reflexion; hvad betydde alla småaktiga konsiderationer i den stora sorg han nu erfor.

Lörd Dane blef storligen förvånad. Ett gifterm med George Lester!

— Nåväl, sade han sakta efter några minuters eftertänka, det kan vara så bra detta för Adelaide. Hon skall

behöfva en tygel, om jag ej misstager mig — hon är bekymmerslös, tanklös, full af dårskap — och George Lester är i den ålder, att han bör kunna hålla i denna tygel med förstånd. Ni skulle ha gifvit efter för alla hennes nycker och dårskaper.

Det blef ej något svar. Lörd Dane betraktade sin nevö och blef bestört öfver hvad han såg i hans ansigte.

— Ni är förälskad i henne!

— Jag trodde aldrig att hon skulle förkasta mig; svarade Geoffrey Dane i smärtsam ton.

— Yar en man, Geoffrey, sade lörd Dane något förvånad. Om hon ej vill ha er, om hon föredrager George Lester, så kan ni ej ändra det; men sucka ej efter henne som om ni vore en kärlekssjuk skolgosse. Hon är mycket vacker, och detta är i min tanka nästan allt hvad man kan säga om hennes goda egenskaper. Jag skulle ej vilja taga henne till hustru; hon är ostadig som vinden, Harry ena dagen; George Lester nu. Glöm henne och se er omkring efter någon annan.

Det var ett godt råd att glömma henne, om det stått i Geoffrey Danes makt att följa det. Ack, hvad betydde väl för honom rang och rikedom, som så oväntadt tillfallit honom, då en qvinnas nyckfulla uppförande krossade hans hjerta ?

Men en annans lycka skulle bli sköflad. Af de fyra personerna i fråga var den ende, hvars hjerta var lugnt, Georg Lester; han tänkte i sin blindhet att paradiset tillfallit honom. Bättre för honom om han valt Margaret Bordillion!

Miss Eliza Tiffle höll inne sin vrede ett par dagar efter sitt utfall mot miss Bordillion. Tiffle var fullkomligt i stånd att hålla den inne under månader, blott hon kunde få hämnas. Hon öppnade ej sina läppar rörande denna sak förrän Måndagen i följande vecka, och då skedde det af en ren tillfällighet.147

Hon var af en eller annan anledning i tvist med tjensteflickorna, såsom ofta var fallet. Tiffle yrkade på att hennes vilja skulle bli åtlydd och en scen af rebellion bland tjenstflickorna följde. Taffeltäckaren talade enskildt med henne, det var alltid hans sätt att mäkla fred; skulle hon gifva efter för dem? Nej, sade Tiffle; så länge som hon

var i huset skulle hon låta dem veta hvem som var herrskarinna; när hon lemnade stället kunde de göra som de behagade; det var blott fyra veckor de hade att vänta. Taffeltäckaren blef öfverraskad, och en förklaring följde. Hon sade honom att hon "sagt miss Bordillion sin mening rent ut."

— Ni har säkert ej sagt någonting om den der saken jag berättade er till miss Bordillion 1 utropade han. Ni sade väl ej att hon stod i begrepp att gifta sig med husbonden?

— Jo, det gjorde jag, och jag sade äfven att ni omtalat det, svarade Tiffle triumferande. Jag förklarade henne att jag ej var van vid sådana smygvägar i ett hus och jag sade upp mig med detsamma.

— Men, sade den förbluffade taffeltäckaren, det är ej miss Bordillion som mr Lester ämnar gifta sig med. Visserligen ej. Det har jag aldrig sagt.

Tiffles gröna ögon stirrade. Hon trodde att Jones bedrog henne.

—- Hvem är det då?

— Om jag säger er det, måste det vara i strängaste förtroende, mrs Tiffle. Då jag förut talade med er om saken, visste jag ej någonting med säkerhet, jag blott gissade; men nu har jag blifvit fullt säker derom. Det är den vackra flickan i slottet, lady Adelaide.

Tiffle tyckte ej om att göra sig sjelf till narr, som hon nu fann att hon gjort; hon gick upp på sitt rum och stängde sig inne. Hon satt der under en halftimma, betraktade saken från alla sidor och gick derefter med148

mjuka steg in till miss Bordillion, som satt vid sitt arbete i frukostrummet.

Mycket olika var denna Tiffle från den trotsiga och utmanande Tiffle som för ett par dagar sedan infunnit sig. Hon stod i en ödmjuk bedjande ställning, med den ena handen lagd öfver de andra, som hennes vana var då hon var mer än vanligt falsk; hon blickade mycket vänligt på miss Bordillion.

— Hvad är det, Tiffle?

— Ack, miss, jag hoppas ni skall förlåta mig, och jag har kommit för att i all ödmjukhet förklara huru jag kunde yttra sådana ord som jag gjorde för ett par dagar sedan. Det var Jones, som förledde mig till ett sådant misstag, och jag skulle vilja köra bort honom för det. Om hela samlingen flyttade sin kos vore alls ingen förlust. Jag finner att det ej varit någon grund för att sammanbinda ert namn med min husbondes.

— Era ord slogo mig till den grad med förvåning, Tiffle, att jag ej bemötte dem som jag borde ha gjort, eller förebrådde er, var miss Bordillions lugna svar. Mr Lester hyser, så vidt jag vet, ingen afsigt att för närvarande förändra sin ställning. Slå ifrån er sådana grundlösa fantasier.

— Ja, ni vet nog. miss, att jag misstagit mig på partiet, svarade Tiffle, stående qvar på samma ställe. Jag trodde att det var ni — och härför ber jag er ödmjukt om förlåtelse — men jag har nu funnit att det är någon annan. Ty, miss Bordillion, mr Lester skall gifta sig, och jag är glad öfver att kunna underrätta er derom, miss, ifall ni ej vet det.

Miss Bordillion kunde knappast uppfatta dessa ord. Hado de mening eller hade de icke? Hennes hjerta slog häftigt då hon blickade på Tiffle.

— Jag skulle ej för hela verlien ha velat säga någonting for att förolämpa er, miss, och en riktig toka var149

jag som kunde tänka att ni och mr Lester kunde ha för afsigt att gifta er med hvarandra, fortfor qvinnan i uppriktig ton, under det hennes falska öga förstulet befruktade miss Bordillion och den förändring hennes ansigte undergick. Att hon är för ung för honom skall man måhända säga; men ingen skall kunna säga att hon ej är älsklig, Squire Lester har — som väl kändt är — ett öga för skönhet. Skada blott att hennes hår har en liten anstrykning af rödt; ni har måhända märkt det sjelf, miss Bordillion?

— Jag vet ej om hvem ni talar, var den stackars ladyns svar.

—• Anar ni ej det, miss? Hvem annars skulle jag tala om än lady Adelaide. Det är-på henne som mr Le-sters val

fallit.

Margaret Bordillions pulsar stodo stilla. Yttre föremål blefvo dunkla för hennes syn; om hon ej gjort en förtviflad ansträngning för att bibehålla medvetandet, skulle hon ha svimmat.

Efter ett tröstande 'uttryck af sympati tillslöt mrs Tiffle dörren om den olyckliga ladyn och dansade af fröjd då hon passerade genom korridorerna.

X.

Arrendet af Hawthornes värdshus.

Att säga det nyheten hade träffat Miss Bordillion likt ett åskslag skulle nästan vara för svaga ord för att beteckna det förfärliga slag som Tiffle gifvit henne. I samma ögonblick som denna aktningsvärda tjenarinna visade sig i miss Bordillions närvaro, var den olyckliga damen fördjupad i de ljufvaste drömmar och föreställde sig de ord som George Lester redan samma qväll kunde 149

jag som kunde tänka att ni och mr Lester kunde ha för afsigt att gifta er med hvarandra, fortfor qvinnan i uppriktig ton, under det hennes falska öga förstulet befruktade miss Bordillion och den förändring hennes ansigte undergick. Att hon är för ung för honom skall man måhända säga; men ingen skall kunna säga att hon ej är älsklig, Squire Lester har — som väl kändt är — ett öga för skönhet. Skada blott att hennes hår har en liten anstrykning af rödt; ni har måhända märkt det sjelf, miss Bordillion?

— Jag vet ej om hvem ni talar, var den stackars ladyns svar.

—• Anar ni ej det, miss? Hvem annars skulle jag tala om än lady Adelaide. Det är-på henne som mr Le-sters val fallit.

Margaret Bordillions pulsar stodo stilla. Yttre föremål blefvo dunkla för hennes syn; om hon ej gjort en förtviflad ansträngning för att bibehålla medvetandet, skulle hon ha svimmat.

Efter ett tröstande 'uttryck af sympati tillslöt mrs Tiffle dörren om den olyckliga ladyn och dansade af fröjd då hon passerade genom korridorerna.

X.

Arrendet af Hawthornes värdshus.

Att säga det nyheten hade träffat Miss Bordillion likt ett åskslag skulle nästan vara för svaga ord för att beteckna det förfärliga slag som Tiffle gifvit henne. I samma ögonblick som denna aktningsvärda tjenarinna visade sig i miss Bordillions närvaro, var den olyckliga damen fördjupad i de ljufvaste drömmar och föreställde sig de ord som George Lester redan samma qväll kunde150

komma att säga henne. Alltsedan den morgonen då han vidrörde detta ämne, hade han icke sagt något vidare, men hon hade ej fästat sig dervid. Mycket intresse hade framkallats genom upptäckandet af kapten Danes kropp, och mr Lester tänkte ej på något annat. Den dubbla begrafningen hade egt rum.

Hon satt orörlig då Tiffle gått; sömnaden var nedfallen på knät och saxen på marken. Hela hennes själ var ett kaos, och det enda hon var medvetande om var att det icke var åt henne utan åt någon annan som George Le-sters kärlek var gifven. Eubicon hade blifvit passeradt — det måste passeras af de flesta qvinnor en gång i deras lif — och miss Bordillion hade funnit dess vågor i samma mån svåra att strida med som öfvergången skedde sent. Hon hade inträdt i ett nytt lif och måste nu fortsätta att genomvandra det. Bakom henne lågo de solbelysta arkadiska slätterna — framför henne utbredde sig hårda klippor, syntes skarpa törnen, en mödosam, ojemn, ändlös väg och en dyster himmel. Hon gjorde bäst att icke se sig tillbaka medan hon vandrade framåt.

Att betvifla nyheten föll henne aldrig in; hon kände sig öfvertygad om att det var sannt. Hon kunde nu förklara vissa små omständigheter som hon nyligen iakttagit i hans uppförande och företag, hvilka hittills förvånat henne. Tillochmed nu, i första ögonblicket af sin dödsångest, skådade hon förhållandet i dess fulla dager; hon ryggade

tillbaka för det, det är sannt, men fortsatte med undersökningen. Hon gjorde rätt deruti. Hon måste nu uppgöra planer för sin egen framtid, ty om den unga lady Adelaide inträdde i huset som hans hustru måste hon lemna det. Hon tänkte derpå hela den återstående dagen, utan att visa något teckcn till sin smärta, utom att då och då en undertryckt snyftning bröt sig väg ur hennes bröst med ett klagande ljud. Barnen frågade om hon mådd.e illa, men hon svarade nekande. Mr Lester kom ej151

hem till middagen, och hon förmodade att han hade stannat på slottet hos lörd Dane, såsom han ibland gjorde, utan att säga till dem hemma. Ah! hon visste nu hvad som fängslade honom.

Klockan slog elfva då han inträdde. Han torkade pannan då han steg in och yttrade något om den varma aftonen samt ropade på hofmästaren och bad honom gifva sig en flaska sodavatten. Han fick derefter syn på miss Bordillion och helsade henne med ett gladt leende.

— Hvad, Margareta, detta är ju rent af utsväfning! Klockan är elfva och ni sitter ännu uppe.

Hon kunde icke svara. Den uppgift som synts henne någorlunda lätt då hon blott hade den i perspektiv, de ord, som hon under den sista timman gång på gång läst öfver1, voro nu omöjliga. Hon satt nära intill en liten lampa med skärm ett stycke från den glänsande ljuskronan. Detta var ingenting ovanligt; ett eller annat arbete, vanligen enkelt, nyttigt arbete, sågs för det mesta i miss Bordillions händer. Fortfarande bibehöll hon tystnaden och försökte att tämja sina känslor och samla all sin energi för att tala med lugn. Mr Lester fortfor utan att märka något:

— Detta är vida förståndigare af er än att ge er af med foglarne till sängs eller att låsa in er i ert eget rum, lemnande salongen tom för att välkomna mig. Jag kan ej förstå, hvarför ni gör det, Margareta, just som om ni vore rädd för mig.

Hon måste nu tala, och dock huru skulle hon betvinga den rörelse som alltmera öfverväldigade henne; huru dölja den. Hennes hjerta bultade häftigt mot hennes sidor, hennes ansigte var blekt och hennes läppar torra. Plötsligt reste hon sig från sin plats och gick till ett sidobord, på hvilket stod en liten sylåda tillhörig Maria; hon stod och rörde om dess innehåll med ryggen vänd mot mr Lester.152

— Jag har hört en nyhet i dag, började hon slutligen ; och jag tänkte att jag skulle stanna uppe för att fråga er om den var sann eller ej. Dessutom är det angenämt att sitta länge uppe under dessa varma aftnar. Hettan tyckes komma tidigt i år.

— Nå hvad är det nu för vigtiga nyheter ni har hört! Att Thamesen fattat eld?

— Någonting som ligger oss närmare, svarade hon i det hon erfor ett slags lidande vid hans glädtiga, bekymmerslösa sätt; det förekom henne som ett verkligt hån öfver hennes egen olycka. Jag har hört omtalalas att ni

— en plötslig hosta anföll henne och hon gjorde en paus

— står i begrepp att gifta er med lady Adetaide Errol.

— Nå hvem i all verlden kan ha gifvit er denna notis? frågade mr Lester i en ton som ännu var full af skämt.

— Den har utgått från Jones.

— Från Jones!

— Åtminstone tror jag det. Det var Tiffle som berättade det för mig, och jag vill minnas att hon sade att Jones var hennes sagesman. Jag är ej rätt säker derpå, men jag tror hon sade — den stackars miss Bordillion blandade ihop de båda besöken, Tiffles första och andra nyheter — att Jones hört det af er.

— Och miss Bordillion lyssnar till tjenstefolkets sqvaller! var den anmärkning han leende gjorde. Jag trodde att ni var visare än så, Margaret.

Margaret stod fortfarande öfver sylådan; det tycktes ej bli något slut med hennes sysslande deri; bomullsnystan, saxar, vax, allt plockade hon ur lådan endast för att åter lägga ner det deri. Hon vågade ej vända sitt ansigte i den

pinsamma sinnesrörelse hon befann sig. I detta kritiska ögonblick kom hofmästaren in med sodavattnet.153

— Så, Jones, började mr Lester, ni har tagit er friheten ställa lady Adelaide Errols namn i förbindelse med mitt, hör jag.

Jones nästan släppte sodavattnet i sin bestörtning. Flaskan oeh glaset stötte tillsammans då han lade dera på bordet. Han stirrade på sin herre, blef purpurröd, hostade och stammade; men ej ett sammanhängande ord af ursäkt eller förnekande kom öfver Jones' läppar.

— Af hvem har ni fått denna underrättelse? fortfor mr Lester.

— Sir, jag ber er om förlåtelse, ifall den ej är riktig, eller om jag ej borde ha omnämnt den; men jag nämnde det endast för Tiffle i strängaste förtroende. Jag fick den, sir, af mr Dane.

— Af mr Dane! upprepade squire Lester, öfverraskad af att få höra detta namn.

— Af mr Geoffrey Dane, sir. Saken förhöll sig sålunda. I går på aftonen var jag nära slottet och mötte mr Dane. Han stannade för att tilltala mig; han är alltid mycket nedlåtande och vänlig; just i detsamma passerade lady Adelaide i sin djupa sorgdrägt förbi oss på väg från kyrkan, med sin kammarjungfru och Bruff följande efter henne; det var första gången hon varit ute, förmodar jag, sedan sorgen började. "Hon är en förtjusande ung lady, sir", sade jag till mr Dane då han satte på sin hatt, hvilken han aftagit för henne, lika "god som en solstråle". "Det är en solstråle som snart skall komma att skina på er, Jones", sade han," inom kort lemnar hon slottet för att flytta till er herres hus och utbyta sitt namn mot hans." Mr Dane såg så underlig ut när han sade det.

Squire Lester vände blicken mot sin tjenare.

— Underlig! På hvad sätt underlig? Hvad menar ni, Jones?

— Jag kan knappt beskrifva det, sir. Det var ett högst egendomligt uttryck i hans ansigte och hans mun-154

gipor drogos ner. Det gaf en anstrykning af begabberi åt hvad han sade.

Jones gjorde en paus; men mr Lester svarade ej straxt.

— Jag talade visserligen om det denna eftermiddag för Tiffle, fortfor derföre taffeltäckaren, men jag varnade henne för att åter omnämna det. Jag vet att jag ej borde ha sagt det, sir, och jag är mycket ledsen öfver att jag gjort det; men mr Dane talade om det helt öppet för mig. Skall jag säga att jag yttrat mig förhastadt, sir?

— Ahnej bevars, svarade squire Lester bekymmerslöst. Gif mig sodavattnet; jag slår upp det sjelf.

— Den sqvallersjuka kärringen, sade mr Jones då han vände tillbaka. Mången husbonde skulle ha kört mig på porten för def. Om hon stannar här, gör jag det icke.

Miss Bordillion hade återhemtat någon fattning under samtalet. Hon vände sig mot mr Lester.

— Är det då sannt?

— Ja, det är sannt, Margaret, svarade han antagande en allvarlig mine.

—' Jag tycker att ni borde ha omtalat det för mig.

— Naturligtvis borde jag ha gjort det. Jag ämnade säga er det i morgon. Hvad jag sade häromdagen var ämnadt att vara en förberedelse. Jag har ej förlorat någon tid, ty det är först i dag som saken blifvit uppgjord med lörd Dane, och huru mr Herbert — Geoffrey, menar jag — fått så tidigt reda derpå, kan jag ej säga. Det betyder föga.

— Är giftermålet mycket nära förestående? frågade hon i låg ton.

— Det kan jag ej säga er. Adelaide sade något om att vänta i tolf månader, men när jag talade vid lörd Dane i dag, uttryckte han en önskan om att det skulle ega rum så snart som möjligt. Någon jemkning kan ske, förmodar jag, mellan de båda alternativerna.155

— I alla händelser låter ni väl mig veta tiden så fort ni sjelf erhåller kännedom deraf? genmälte hon. Men jag kan

äfven börja att göra upp mina planer genast.

—- Hvad för planer?

— För att lemna huset och skaffa mig ett annat hem.

Mr Leter stod tyst ett ögonblick; han tycktes bli

nedslagen och eftertänksam vid dessa ord.

— Hvad tänker ni nu på, Margaret? Ni behöfver ej lemna huset.

— Jag har tvenne skäl att fråga hvad ni tänker på, svarade hon. Naturligtvis skall jag lemna huset fullkomligt fritt åt lady Adelaide.

— Huset är stort nog för er och för Adelaide. Hon skall ej skjuta er undan från er plats som husets herrskarinna, emedan ni aldrig intagit denna plats. Ni kan qvarblifva här alldeles som ni hittills gjort.

— Nej, mr Lester; det är omöjligt. Innan ni för hem er hustru, skall jag lemna rum för henne.

— Margaret, sade han i låg ton, jag glömmer ej att ni lofvade Katherine att ersätta hennes plats för Maria, att vara i viss mening barnets andra moder. Glömmer ni det?

Hennes ansigte färgades af en rodnad, som uppkom vid erinringen om de ord, hvilka med dessa stodo i sammanhang. Hon lade handen på sitt bröst för att tysta hjertats slag.

— Ni för hem Marias andra moder i lady Adelaide.

— Nonsens, Margaret! Adelaide är föga bättre än ett barn sjelf! Huru skulle hon kunna uppfylla en moders skyldigheter mot en flicka af Marias ålder? Jag kan ej tänka på att belasta henne med omvårdnaden af ett barn som hon ännu ej ens känner. När hon får egna barn, skall erfarenheten komma med dem. Margaret, huru kan ni tala om att skiljas vid Maria, som ni så högt älskar?156

Att det skulle göra henne större sorg än hon kunde omtala, det visste Margaret Bordillion. Mr Lester återtog:

— Efter er egen önskan har ni intagit platsen som Marias guvernant; under de sista två åren är det ni som har undervisat henne, biträdd af åtskilliga lärare. Ni måste minnas, Margaret, att jag ej så lätt ingick på denna plan; jag trodde att det var ett värf som ej borde påläggas er. Ni mötte min invänning med vissa angumenter: det ena var att ni var fullkomligt kompetent att undervisa henne och hade en naturlig benägenhet och tycke för en sådan syssla; ett annat var att ni gjorde invänningar emot att en ung flicka skulle anförtros åt främmande guvernanters ledning, om hvilka vi ingenting visste; ett tredje var ert löfte till Katherine att personligen vaka öfver Maria. Har ni förstått mig?

— Fullkomligt.

— Då skulle jag vilja erinra er att dessa argumenter fortfarande existera till samma kraft. Genom att lemna huset skulle ni öfverlemna Maria åt en legd guvernant, ni skulle bryta ert löfte till Katherine. Margaret, bästa Margaret — och mr Lester tog hennes händer i sina — tänk ej härpå, åtminstone ej för närvarande. Det blir tids nog efter lady Adelaides hitkomst, ifall ni då ej finner er vid att qvarstanna. Jag ber er, för Marias skull, var ej förhastad i denna fråga. Mins huru Katherine lemnade henne till er.

Hon drog undan sina händer, sakta och lugnt, ehuru hennes bröst häfdes, hennes ansigte arbetade för att ej låta märka hennes sinnesrörelse. Mr Lester såg denna rörelse, men han misstog sig fortfarande om orsaken: han trodde att hon plågades af att han skulle låta en andra hustru efterträda den första.

— Yi skola tala mera härom en annan gång, sade hon; det är sent nu.

Med dessa ord skyndade hon ut ur rummet.157

— Ja vi ha god tid, sade mr Lester för sig sjelf under det han drog upp sodavattensflaskan. Och jag är alls inte ledsen öfver att de der fjeskade åstad och talade om saken i förväg. Att Margaret skulle se saken från en sådan

synpunkt! Jag har aldrig sett henne så upprörd. Det är just likt qvinnorna med sina romantiska griller att kunna föreställa sig att då en man förlorar sin hustru han skulle fortfarande vara gift med henne i grafven; de ha cj något sundt förstånd. Och hvad mig serskilt beträffar, så vet Margaret att jag ej hyste någon kärlek för min hustru, endast högaktning — bah ! hon skall nog komma till sitt förnuft igen. Jag tror att jag får ha en smula brandy i detta sodavatten, tillade han och ringde på klockan efter Jones.

Miss Bordillion gick rakt till sitt rum och satte sig ner att tänka. Hvad skulle hon göra ? Hvad borde hon göra? Hon var en qvinna som var i hög grad känslig för samvetets röst, som var i hög grad angelägen om att, äfven med sjelfuppoffring, troget fullgöra hvad pligten bjöd henne. Mr Lesters vädjande till hennes löfte att vårda Maria hade rört hennes samvete.

— Jag lofvade Katherine. Jag sade att jag aldrig skulle lemna barnet i en skola eller åt en guvernant utan min tillsyn. Skulle jag sätta mitt eget lidande, mina känslor i jemnbredd härmed? frågade hon sig sjelf. Jag förtjenar detta straff. Hvad rätt hade jag att antaga att han ämnade begära mig till hustru, derföre att jag gifvit efter för en dåraktig kärlek till honom? Ja, jag förtjenar dei! Jag får taga lidandet på mig och bära det i tysthet så godt jag kan.

Hon satt uppe till morgonens första timmar och utkämpade en hård inre strid. Innan hon reste sig gjorde hon ett slags kompromiss mellan sina känslor och sitt samvete. Hon sade för sig sjelf att hon ej skulle skynda bort genast, som hon först tänkt att göra. Hon skulle158

stanna qvar i huset tills giftermålet försiggått. Men sedan, under det mr Lester och hans brud vore borta på den sedvanliga turen, skulle hon lemna det. Det är möjligt att denna obenägenhet för att underkasta sig en obehaglig iörändring, hvilken vi alla naturligen erfara, utan att hon visste det förmådde henne till denna kompromiss. Och Margaret Bordillion var mycket fattig, så att hon i sanning ej visste huru hon skulle kunna existera när hon lemnat mr Lesters egendom.

Lörd Danes lielsotillstånd syntes bli bättre till mr Hillarys hemliga förvåning. Denne gentleman visste dock att han9 lif ej kunde bli mycket förlängdt. Men läkare ha för vana att ej förkunna sådant för sina patienter, och Danesheldsläkaren var intet undantag från denna allmänna regel.

Emellertid var lorden för tillfället märkbart bättre. Han var nu uppe tidigt på morgnarne, såsom han brukat vara innan sorgerna drabbade honom; då vädret var vackert fördes han tillochmed ut i fria luften sittande i sin rullstol. Squire Lester gick vanligen på ena sidan om den, Adelaide på den andra. Ibland beledsagades han af Geoffrey Dane, och vid dessa tillfällen var lady Adelaide aldrig der. Men denna förbättring räckte blott ett par veckor; mr Hillary kunde ha sagt att den var bedräglig från början.

Han fick ånyo intaga sjuksängen och denna gång för att aldrig mera derifrån uppstå. Som fallet är med de flesta kroniska sjuka, tycktes han ej ana att han var dödligt sjuk. Att döden visserligen inom en ej så aflägsen period skulle bli slutet på hans lidanden hade han ett slags obestämdt medvetande af; men han betraktade den ej såsom mycket nära förestående. Detta gjorde för öfrigt ej heller läkaren: hans sjukdom var af den beskaffenhet att han kunde ryckas bort hvilken minut som helst eller lefva ännu sex månader. Han yrkade allvarligt på att159

Adelaides giftermål skulle ega rum: slottet skulle bli Geoffrey Danes hem samma ögonblick han upphörde att andas, sade han, och vore då ej någon passande bostad för henne. Mr Lester understödde honom häri; han hade ett särskildt tillståndsbevis i beredskap och besvor Adelaide att åsidosätta formaliteter och ceremonier och samtycka. Det tjenade till intet. Adelaide ville ej lyssna till några skäl och han kunde lika väl ha talat till vinden. Hon var i djup sorg, invände hon, och hennes tante och Harry voro ju helt nyss begrafna.

— Ni skall gå till kyrkan och ge bort henne, Geoffrey, sade lörd Dane till sin nevö. Hon håller emot nu, men det skall ej räcka länge. Det är alltsammans falsk blygsamhet.

Geoffrey Danes ansigte rodnade af någon obeskriflig känsla. Han for med handen öfver pannan för att dölja det för lörd Dane.

— Nej, jag vill det, ej, svarade han i låg men fast ton. Om hon vill gifta sig med George Lester, nåväl — må hon göra det; men jag vill ej taga någon del deri.

— Ni är mycket dåraktig, Geoffrey.

— Måhända är jag det. Låt henne skicka efter lörd Irkdale.

— Det är lättare sagdt än gjordt. Irkdale vågar ej sätta sin fot på Englands jord för sina skulder. Men det gör ingenting: vi skola hitta på någon annan.

En dag skickade lörd Dane efter lagkarlen, Apperly. Han hade åtskilliga saker att tala med honom om, men han hade uppskjutit det gång på gång, hvilket han ej skulle ha gjort om han haft en tanke på att döden kunde vara mycket nära förestående. Likväl hade ej någon lång tid förflutit, och lörd Dane trodde sannolikt att ingen tid var förlorad.

Eörst af allt talade lörd Dane om sitt testamente. Han önskade ett nytt sådant upprättadt. Hans söners död satte160

honom i stånd att gifva testamenten till hvem han ville, och han förordnade att sådana skulle gifvas till lady Adelaide, till Cecilia Dane, till hans betjening och andra. Men de voro ej af stort belopp, ty af rörlig egendom hade lörd Dane blott föga: nästan alltsammans hörde till fideikommisset.

Mr Apperly lyssnade under tystnad till hans instruktioner.

— Har ni glömt, mylord, sade han, att ni är er sons kapten Danes arfvinge? Han måste ha efterlemnat ganska mycket penningar

Lörd Dane skakade på hufvudet.

— Ingen af oss här skola draga fördel deraf, Apperly, huru mycket det än må vara. En dag då vi samtalade om penningeaffärer — det var samma dag han omtalade för mig sin kärlek till Adelaide Errol och sin önskan att gifta sig med henne — frågade jag honom om det. fallit honom in att göra ett testamente. Jag trodde att ni visste att alla hans penningar voro utlånta på åtskilliga håll i Amerika? frågade lörd Dane.

— Ja, jag vet det.

— Nåväl. Han svarade mig att hans testamente blifvit gjordt för länge sedan och var i säkerhet i Amerika. Allt hvad han egde var testamenteradt till amerikanska vänner, tillade han, och jag kunde ej hjelpa att jag sade honom att han kunde ha varit mera broderlig och ihågkommit Geoffrey. Men de stodo aldrig i något hjertligt förhållande till hvarandra, som ni vet. Nej, Apperly, om jag ock skulle dö af brist på ett pund, kunde det nu ej komma till mig ur mr Harrys fonder. Jag skall ej lefva för att behöfva något deraf, och Geoffrey är död; annars skulle det ha gjort mig rätt ledsen att så mycket penningar ginge ur familjen.161

— Men hade han lefvat för att gifta sig med lady Adelaide, skulle han säkert ha upphäft detta testamente! utropade mr Apperly.

— Naturligtvis skulle han ha gjort det. Han sade så. Men han lefde ej för att gifta sig med henne och det blef aldrig upphäfdt.

Lagkarlen tog instruktionerna med sig hem. Nästa dag kom han till lörd Danes förvåning tillbaka upp till slottet igen.

— Redan! utropade lorden, som tycktes vara ovanligt sömnig. Är det färdigt? Det behöfdes ej sådan brådska. Jag skall väl ej slockna som en ljusskare heller.

— Det skall bli färdigt i eftermiddag, mylord, och jag skall bära det upp till er när ni behagar. Men jag har nu ej kommit för testamentets skull, fortfor mr Apperly; jag har kommit i ett annat ärende. Hawthorne vill lemna "Sailors Rest".

— Hvarför vill han lemna det? frågade lörd Dane.

— Ni torde minnas att hans två bröder foro öfver till Australien för tre eller fyra år sedan. Det tyckes att de slagit sig rätt bra ut der, och de vilja att Hawthorne och hans hustru skola flytta öfver till dem. Mannen har varit något villrådig under de sista veckorna — han vill och han vill inte — men nu har han beslutat sig i all hast, som vanligen fallet är i sådana saker. Han vill komma härifrån utan uppehåll; nästa vecka, om möjligt, och —

— En man och en qvinna kunna ej gifva sig åstad på en fyra eller fem månaders resa, för att bosätta sig i ett främmande land, utan mera förberedelser än så, afbröt lörd Dane.

— De ämna ej afsegla så hastigt, förklarade mr Apperly. Hawthornes syster Keziah, som en gång var Squire Lesters barnpiga, gifte sig i London med en handtverkare, som mylord torde påminna sig. Jag tror han var bagare.

De ämna fara öfver, och de vilja att Hawthorne och hans hustru förena sig med dem i London så snart som möjligt; så att de alla kunna göra sina förberedelser tillsammans. Hawthorne har varit hos mig för att rådgöra med mig om saken och frågar om mylord vill lösa honom från kontraktet.

— Jag vet just ej det, sade lörd Dane, som aldrig varit särdeles efterlåtande mot sina arrendatorer.

— Han kommer att göra föga nytta om han Btannar, yttrade mr Apperly. Sedan det sista brefvet kom från Australien och beskref huru hans bröder samlade förmögenhet, har Hawthornes hjerna blifvit så full af penningfantasier att han ej vet om han går på hufvudet eller fötterna. Han kom åter till mig i dag på morgonen och sade att han fått en arrendator till "Sailors Rest"'.

— Ja, sade lörd Dane, det är ett godt ställe, och tjogtals skola eftertrakta det, så snart den nyheten blir bekant. En ordentlig karl kan ha en riklig inkomst der. Hawthome gjorde väl om han tänkte sig för två gånger innan han lemnade det.

— Jag har sagt honom det. Meu ni kunde lika gerna försöka att vända solen från jorden, mylord, som Hawthorne från sin nya plan. Hans hustru är om möjligt ännu ifri-gare än han. Hon har redan sina lådor packade, för att kunna bege sig till London så fort de erhålla befrielse från kontraktet, lemnande Hawthorne efter sig för att göra upp alla affärerna.

— Hvad skola de göra med sina möbler och sitt husgeråd ?

— Den som öfvertager huset måste taga dem med. Han har bestämt värdet till 600 pund för alltsammans, möbler, husgeråd, lager, rättigheter, och det är ej för mycket. Det är en person som söker rättigheterna och som skulle bli en bra arrendator — Mitchel.163

— Mitchel! upprepade lörd Dane. Hvad skulle han göra med ett värdshus? Och hvar skulle han taga penningar ifrån?

— Mylord tänker på brodern. Det är John Mitchel jag menar.

— ih, jag glömde honom! Ja, han skulle bli en bra arrendator och kunde betala Hawthorne hvad han begär. Nåväl, jag öfverlemnar saken åt er, Apperly. Om Hawthorne finner en passande arrendator, så skall jag lemna honom fribref.

— Godt, mylord.

— Innan saken definitivt afgöres, det vill säga innan någonting undertecknas, så vill jag att namnet på den nye arrendatorn formligen framlägges för mig.

— Det skall så ske, sade mr Apperly. Men jag förmodar att jag kan tillåta underhandlingarne med John Mitchel fortgå? Hawthorne och han kunna ej göra någonting förrän de veta om Mitchel är antaglig som arrendator.

— Ja, ja; de kunna fortgå. Jag skall ej lägga hinder i vägen för Mitchel. John Mitchel är en respektabel man, mycket respektabel!

— Så till vida är allt mycket bra, anmärkte lagkarlen. Vid hvad tid skall jag komma upp med testamentet? Klockan tre? — eller fyra?

— Hvad tid som helst. Ni skall ej finna mig utgången, tillade lörd Dane med ett matt småleende.

— Då skall jag komma klockan tre. Jag önskar nu mylord en god morgon och hoppas att mitt besök ej tröttat er.

Han hade lemnat rummet när lörd Danes klocka häftigt hördes ringa. Det var för att återkalla honom.

— Apperly, utropade lorden, jag känner mig något trött och mår ej så väl som jag gjorde tidigt på morgo-164

nen. Jag tror ej jag vill besvära er med att komma upp mera i dag.

Ett slags instinkt inom lagkarlens jbröst uppreste sig häremot.

— Är det bra att skjuta upp en sådan sak, mylord ? frågade han. Skulle det ej vara bäst att ha det afgjordt, så att ni vore fri från detta bekymmer?

— Jag vill ej bli mer uttröttad i dag än jag är, var lörd Danes svar. Kom upp i morgon klockan elfva. Säg Hawthorne att jag skulle vilja se honom innan haa reser; vi Bkola ej träffas mer i denna verlden.

Lagkarlen bugade sig samtyckande och gick hem så fort hans ben kunde bära honom, vetande att många klienter måste vänta på att få tala med honom. Bland dem var John Mitchel.

— Hawthorne och jag ha blifvit öfverens, sir, var hans helsning till mr Apperly. Vi behöfva er hjelp för att sätta upp kontraktet och öfverlåtelsebrefvet. Ju förr det kan ske desto bättre.

— Allt det der är mycket bra, min gode man, svarade lagkarlen, hvilken i egenskap af lagkarl naturligtvis ställde svårigheter i vägen, ehuru inga sådana i verkligheten funnos: men det är en tredje part som har ett ord med i denna affär, nemligen lörd Dane.

— Jag tror säkert att lörd Dane gerna vill antaga mig, svarade Mitchel. Han skulle ej kunna få en säkrare arrendator: detta lät ni i går förstå, mr Apperly.

— Jag har ingenting att säga mot er, Mitchel; utan tvifvel skulle lörd Dane kunna få många sämre. Nåväl, jag skall se på saken om ett par dagar.

— Men om ni kunde, sir, skulle det vara bra om vi kunde komma på det klara nu genast. Jag önskar taga värdshuset i besittning nästa vecka, och Hawthorne vill bli qvitt det.165

— Ih, det är ej så lätt att göra upp sådana saker. Det finnes folk som behöfva mer än sex månader för en sådan flyttning. Jag är sysselsatt i dag, och jag blir sysselsatt i morgon; men morgonen derpå kan ni komma tillbaka. Emellertid skall jag göra upp saken med lörd Dane.

— Jag vågar påstå, invände John Mitchel i det han såg skarpt på lagkarlen, att ni kunde antaga mig nu om ni ville. Det är ej så mycket jag som har brådtom att få öfvertaga värdshuset, det är Hawthorne som har brådtom att få lemna det, som ni vet. Men hvad jag önskar det är att få visshet om att jag skall få det — att jag ej blir åsidosatt för någon annan. Jag vill betala frikostigt för att bli säker på saken, sir.

Han lade fram en tiopundsnot. Tiopundsnoter hade behag för mr Apperly, som de ha för de flesta, och för lagkarlar i synnerhet, efter hvad folk tror. Han såg på den med välbehag; men trogen sitt yrke ville han ej yttra något bestämdt.

— Jag har visserligen något inflytande, Mitchel, och jag tror att jag kan lofva er att ni skall bli arrendatorn. Välförestående så vida lörd Dane ger sitt bifall.

— Naturligtvis, mr Apperly. Då är det en afgjord sak, ty jag vet att lorden ej skall göra svårigheter mot mitt antagande. Jag får sålunda tacka er och önska er en god morgon, sir.

— Kom till mig i öfvermorgon på förmiddagen, Mitchel. Undertiden skall jag sätta upp de nödvändiga do-
kumenterna. Hvad denna beträffar, tillade lagkarlen i det han bekymmerlöst stoppade tiopundsnoten i pulpetlåda^

så kan den gå in i omkostnaderna. 166

XI.

Oväntadt.

Men saken skuLle ej gå så lätt för sig som lagkarlen antog. Det arbetades för, men det arbetades också emot. Ungefär vid samma tid som John Mitehel gjorde sitt besök hos mr Apperly, gjorde Eavensbird ett besök hos mr Geoffrey Dane. Mr Danes betjent såg högligen förvånad ut öfver denna förmätenhet.

— Nåväl, han är hemma, medgaf betjenten till svar på Eavensbirds fråga. Men jag skulle ej tro att han vill se er.

— Ni kan ju fråga honom? yttrade Eavensbird i det han lugnt steg inom dörren. Säg att jag har kommit i affärer.

Betjenten skulle i fordna dagar positivt ha vägrat, men hans herre var en stor man nu som snart skulle bli herre till Danesheld, och han vågade ej.

— Jag skall nämna för mr Dane hvad ni säger, sade han i oartig ton.

Herbert Dane — huru ett första namn klingar för ens minne! — Geoffrey Dane var i det lilla rum der ni en gång förut sett honom, men denna gång ej med cigarr i munnen och glaset bredvid sig, utan sittande i en stol görande ingenting, med armbågen på bordet och hufvudet lutadt mot handen. Han satt ofta så nu för tiden — i samma ställning — såsom det passade för en person i hvars ansigte spåren af någon stor sorg allt hastigare och hastigare samlades.

— Det är dender Eavensbird, sir, sade betjenten afbrytande hans drömmerier. Han har kommit hit lika djerf som oförskämd och begär att få tala vid er. I affärer, säger han.167

— Jag vet alldeles inte hvad han kan ha för affärer med mig, svarade mr Dane med en anstrykning af missnöje i tonen. Låt honom likväl komma in.

— Sir, började Ravensbird då han inträdt, ryktet säger att lörd Dane öfverlemnar många angelägenheter som röra egendomen till er nu sedan ni blifvit hans arfvinge.

— Nåväl? sade mr Dane.

— Jag har derföre kommit för att taga ert intresse och inflytande hos mylord i anspråk för att utverka mitt antagande till arrendator af "Sailors Rest", eller för att ni sjelf må antaga mig om ni dertill har makt.

Han talade utan fruktan och ej det ringaste i en supp-likants ton, ehuru han framställde en begäran. Ravens-birds hela sätt och uppträdande hade alltid burit spår af en märkvärdig sjelfständighet, men efter anklagelsen buro de det i fyradubbel grad. Och det var sannolikt att detta bidrog till det omslag till hans fördel som inträdt i allmänna opinionen: Daneshelds innevånare kunde ej tänka sig att denna frimodighet i uppträdandet kunde finnas hos en brottslig man.

— Hvad, eftersträfvar ni arrendet af "Sailors Rest"! utropade mr Dane. Jag har hört ett dussin namn nämnas, men ej ert.

— Jag har ej gjort något buller af saken, som de öfriga, sir; men så snart jag fann att det var disponibelt, talade jag enskilt med Hawthorne. Jag måste göra någonting för mitt uppehälle; jag har sökt efter något för mig passande göromål allt sedan jag lemnade slottet.

— Ni tänker då ej taga tjenst igen?

— Tjenst! svarade Ravensbird. Hvem skulle vilja antaga mig i sin tjenst då en anklagelse hvilar på mig att jag mördat min förre lierre ? Det kan finnas någon, mr Herbert — jag ber om ursäkt, sir, jag borde säga mr Dane — som ej ännu tror mig oskyldig. Men jag hade aldrig för afsigt att inträda i någon annans tjenst, om jas lem-168

nåde kapten Dane's. "Sailors Rest" är just ett sådant hus jag skulle tycka om. Vill ni hjelpa mig till det, sir?

— Ravensbird, sade mr Dane utan att svara på hans fråga, det synes mig underligt att ni vill bli qvar på Da-

nesheld. Ni har ej några band som fästa er dervid; ända tills ni kom hit med er herre var ni en främling här. Hade en sådan fläck fallit på mig, om ock orättvist, skulle jag varit glad att få lemna platsen.

— Nej, sir, svarade Ravensbird i lugn, koncentrerad ton; jag föredrager att qvarstanna.

— För att få "Sailors Rest" fordras det penningar, invände åter mr Dane.

— Jag är beredd på det. Jag har ej lefvat så länge utan att ha samlat penningar. Det skall ej vara något hinder, som Hawthorne väl vet. Hawthorne har ej spelat rent spel med mig, fortfor Ravensbird. Jag kände till hans afsigt att lemna huset förr än någon annan, och jag sade genast att jag ville öfvertaga det efter honom. Han gaf sitt fulla samtycke — var alldeles beredvillig att öfverlemna det åt mig; men om ett par dagar var hans ton förändrad, och han har vacklat mellan mig och John Mitchel.

— John Mitchel skulle bli en ypperlig arrendator, anmärkte Geoffrey Dane.

— Ej bättre än jag skulle bli, svarade Ravensbird. Hawthorne vet det; men ett tvifvel uppstod hos honom huruvida jag skulle bli antagen af mylord, ifall han fortfarande väger emellan att tro mig brottslig eller oskyldig. Hawthorne fruktade att det kunde föranleda dröjsmål, och gick så med ens öfver till fienden Mitchel.

— Mylord är ej tveksam i det afseendet: han tror er. brottslig, var på Geoffrey Dane's tunga; men han sväljde ner orden och uppmanade Ravensbird fortsätta.

— Det är ej sannolikt att lörd Dane kan tro mig ha begått brottet, då det blifvit med ed styrkt att jag varit169

långt ifrån stället då brottet begicks, ehuru han i början misstänkte mig, hvilket äfven var helt naturligt. Vill ni antaga mig såsom arrendator, mr Dane ?

— Jag har ej makt att göra det; ni har fått oriktiga uppgifter från början till slut. Jag sköter visserligen en del affärer för min onkel, sedan jag blifvit hans presumtive arfvinge; men han har ej gifvit mig någon myndighet att arrendera ut hans hus.

— Vill iii tala med honom för mig, sir?

Mr Dane tvekade.

— Jag skulle vilja tala för er sak i denna minut, Ravensbird, om jag vore säker på att det skulle gagna till något. Oberäknadt hvarje fördom som han kan hysa mot eller icke mot er, så är han en person som ej vill tåla någon inblandning ens från min sida.

— Ni måste försöka, vidhöll Ravensbird; hvad än resultatet kan bli.

— Ni får ej göra er några illusioner i afseende härpå. Berodde det på mig, vore det en annan sak; men det beror helt och hållet på lörd Dane.

Det uppstod en paus. Ravensbird stod stilla liksom fortfarande väntande ett svar; hans genomträngande ögon togos ej ett ögonblick från mr Dane.

— Eftersom ni likväl synes fästa någon vigt dervid, skall jag tala vid lörd Dane, återtog den senare. Men jag måste välja min tid: det är ej hvarje dag han tillåter affärer ens nämnas.

— Om det ej är afgjordt tills i morgon afton, skall John Mitchel ha stället, svarade Ravensbird.

— Då skall jag tala med mylord innan den tiden, slutade Geoffrey Dane.

Några timmar senare hade en liten tillställning blifvit arrangerad på Dane-Castle af den högre tjenstepersona-len. De förut berättade sorgliga tilldragelserna hade följt hastigt på hvarandra och tjenarne, bundna af konvenan-170

sen, hade så fullkomligt afhållit sig från sällskapslif, att de började finna det högst tröttande och enformigt. De hade derföre nu för egen räkning en liten "Soirée", till hvilken de inbjudit några gäster.

Bland dessa senare var den anmärkningsvärdaste mr Bichard Ravensbird, hvilken man i hemlighet smugglat in i huset, för att ej stöta lörd Danes fördomar. Tjenarne delade ej dessa fördomar, de ansågo hans oskuld som ett

konstateradt faktum och betraktade honom som en förorättad man, hvilken det var deras skyldighet att hedra. Måhända hade mademoiselle Sophie Deffloes vältaliga tunga bidragit att framkalla denna opinion. En annan gäst var en lady, hvars bekantskap ni haft äran göra; det var ingen annan än miss Eliza Tiffle. Det var ett af Tiffles lef-nadsmål att vara "gentil", och hon hade derföre tagit på sig en ljus musslinsklädning med fransar och festoner af ox-lägg nedikring och oxlägg i sin mössa. Lörd Danes gamle betjent, som efter hvad han sade i tjugo års tid sökt efter en hustru men ej funnit någon efter sitt sinne, hviskade ljufva ord i miss Tiffles öra, under det han förplägade henne med kaka och vin samt andra goda saker. Théet hade druckits, men en mängd sötsaker hade framdukats i dess ställe och mr Bruff hade varit frikostig med sitt vin.

De samtalade om en mängd saker — ett riktigt Babel af språk — om hvad som rörde dem sjelfva och hvad som ej gjorde det, men i synnerhet om hvad som rörde deras herrar och matmödrar. Lady Adelaides tillämnade giftermål med squire Lester afhandlades skoningslöst af Tiffle och Sophie, af hvilka det ej tycktes särdeles behaga någondera, och mr Bruff utbredde sig öfver Hawthornes afresa från Danesheld och den nye arrendator som skulle efterträda honom på Sailors Rest.

— Man säger att det skall bli John Mitchel, anmärkte han till Ravensbird.171

— Gör man det? sade Ravensbird lugnt, men nämnde

ej ett ord om att han sjelf eftersträfvade arrendet.

— Skulle ni ej nu gå till mylords rum och se om han ännu sofver, ropade Bruff till betjenten. hjertlöst, afbrytande kurtisen mellan denne gentleman och miss Tiffle.

— Mylord sofver med säkerhet, var svaret, annars skulle han ha ringt. Han har varit ovanligt sömnig hela dagen. Lady Adelaide sitter inne hos honom. Jag sörjer sjelf för att jag ej försummar mina skyldigheter, mr Bruff.

— Ah, det var sannt, utropade Sophie Deffloe i det hon sprang upp från sin plats vid Ravensbirds sida; my-lady bad mig taga hennes schawi och bära till henne, ty hon kände sig kall, och det är nu en timma sedan! Att jag kunnat glömma det!

— Jag undrar på att den unga ladyn vill förnöta sina aftnar i ett sjukrum! Jag tror mig ha hört att hon ej var fallen för det husliga lifvet.

Denna anmärkning kom ifrån Tiffle. Sophie hade sprungit ut ur rummet för att godtgöra sin glömska, och hushållerskan, mrs Corbet, en mörk lady i en svart para-mattaklädning, mycket utsirad med spetsar, besvarade anmärkningen.

— Hon är så ensam, stackars unga lady, och äfven en sjuks sällskap är bättre än intet sällskap alls. Ni kan aldrig få se någon så förändrad som hon är.

— Hon är svårmodig, det är händelsen, sade betjenten. Halfva sin tid har hon ingen själ att tala vid. Jag hoppas för hennes egen skull att er herre snart skall taga bort henne, miss Tiffle.

— Hon är alldeles icke frisk, det är jag säker på, sade hushållerskan. Ingen som har full helsa, förstår ni, kan känna sig kall under dessa varma nätter, och hon klagar nu alltid öfver att vara kall. Så många dödsfall172

ha varit för uppskakande för henne. Först var det kaptenen, derpå mr Dane, så —

Hushållerskans lista blef afbruten. Sophie Deffloe kom inrusande helt förfärad, flåsande efter andan och krit-hvit i ansigtet.

-— Hvem är i dödsrummet ? utropade hon.

—- Ingen, sade mr Bruff. Dödsrummet är nu stängdt. Få vi nu mer af edra vidskepliga fantasier, mamsell Sophie ?

—'Det är ej stängdt: dörren är öppen och nyckeln är i dörren.

— Det är stängdt, och nyckeln hänger i mitt skafferi, upprepade Bruff.

— Men jag säger er att det är öppet, jag! vidhöll Sophie stampande med foten. Har jag ögon eller ej, mr Bruff? När jag sprang förbi för att hemta schawlen, tror jag att det måste ha varit stängdt — jag såg då ej att det var öppet och jag tror ej att jag skulle ha haft mod gå förbi om det varit öp et; men när jag kom tillbaka stod dörren — hvad är det ni kalla det? — på glänt. Jag såg nyckeln i låset, och jag trodde att jag skulle svimma af förskräckelse.

Mr Bruff gick till sitt skafferi mumlande att hon såg spöken der de ej funnos, och tänkte beslå henne genom att framvisa nyckeln. Den gamle betjenten yttrade:

— Bar ni in schawlen i mylords rum, mamsell Sophie ?

— Hvad skulle hindra mig när jag iust gick för att göra detta ? genmälte den trotsiga Sophie, och Tiffle plirade på henne med sina små gröna ögon och tänkte på hvad hon skulle tycka om mademoiselle Sophie och hennes trots sedan hon flyttat öfver till Dane-Hall.

— Sof mylord?

— För allt hvad jag vet; jag såg ej mot bädden, svarade Sophie. Mylady sof. Hon hade slumrat in i den173

stora ländstolen. Jag lade derföre schawlen sakta öfver hennes knän och gick tillbaka.

Bruff återvände med sakta steg och någon förvåning i sitt ansigte.

— Det är mycket besynnerligt, sade han, nyckeln är ej i skafferiet.

— Jaså! det är Sophie som ser spöken der inga finnas och öppna dörrar der de ej äro det och finner nycklar i dem då nycklarne äro förvarade i skafferiet, hånade mademoiselle Sophie mycket förbittrad. Kanhända ni vill gå så långt som till dödsrummet, så skall ni finna att dörren är öppen, mr Bruff.

— Jag går dit, sade Bruff.

— Ah, mr Bruff! utropade Tiffle i det hon reste sig från sin stol, om ni blott ville tillåta mig att ledsaga er, sir! Jag har så länge önskat att få kasta en blick in i dödsrummet på Dane Castle.

— Ni kunna gerna gå med allesammans om ni vilja, sade Bruff till samtliga sällskapet, i det han tog ett ljus. Det är tomma rummet och ingenting finnes att se der.

Alla de främmande följde med; exemplet är smittsamt. Sophie, som kände sig tillräckligt trygg genom mr Bavensbirds närvaro, följde det öfriga sällskapet. Hennes uppgift befanns vara riktig — dörren stod på glänt och nyckeln var i den. Bruff lofvade inom sig hämnd mot den förmätne som gjort detta, ifall han kunde upptäcka honom. Han tviflade nemligen ej det ringaste på att det var någon af den lägre tjenstepersonalen som gjort det af nyfikenhet eller för att förtreta honom. Han tog nyckeln nr låset och gick före sällskapet in i rummet.

— Det är ju blott ett fyrkantigt, dystert rum utan en stol i! utropade Tiffle glömmande att vara artig i sin missräkning.

— Jag sade er att det ej var någonting i det, sade hofmästaren. Hvad väntade ni att få se?174

Kanhända hade Tiffle väntat att få se någonting i midten af rummet med svart sammet öfver, ty bon syntea ovanligt missnöjd och förtretad.

— Jag skulle ej vara rädd för att gå förbi detta rum femtio gånger då midnattstimman ljöd, utropade hon med en föraktlig blick på den franska flickan. Det är ej någonting att vara rädd för. Hvart leder denna dörr?

— Det är ett förvaringsrum, sade hofmästaren.

— Hvad finnes deri? frågade Tiffle.

— Ett par trefötter, svarade han i sakta ton.

— Oh! kunna vi få se på dem?

— Nej, mrs Tiffle, var det allvarsamma svaret. Detta förvaringsrum öppnas aldrig annat än då det är nödvändigt att öppna det.

— Nåväl, det är ett fuktigt, kyligt, otrefligt rum, ej vardt att gå och se på, förklarade Tiffle. Hvad tjenar det till att ha fönster som man ej kan se ut igenom? Och huru fuktigt golfvet är!

Den sista anmärkningen föranledde dem alla att kasta sina ögon ned på stenarne. De voro fuktiga här och der; nyckfullt fuktiga skulle man kunna säga; alldeles våta på vissa delar, fullkomligt torra på andra.

— Hvad är detta för slags golf? frågade Tiffle, när hon blifvit varse detta faktum. Några stenar gifva fukt ifrån sig, och andra icke, det är väl kändt; men här äro samma stenar på halfva delarne våta, på de andra halfva torra. Och hvem har någonsin sett golfstenar fuktiga på en het sommarafton, när det varit så länge torka?

Intet svar gafs härpå. Tjenarna sågo på golfvet med olycksbådande miner, ty den vidskepliga sägen som hängde tillsammans härmed stod lifligt för deras minne.

Hofmästaren var den förste som bröt tystnaden.

— Det är ingenting nytt, sade han; det är ett vanligt förhållande med detta stengolf. Hvad ser ni på, Ravensbird ? 175

— Det är högst besynnerligt, utbrast Ravensbird, som mycket uppmärksamt sett sig omkring i rummet alltsedan sitt inträde, detta ställe synes helt bekant för mig, ehuru jag aldrig varit här förr. Hvar, när och huru kan jag ha sett det?

— I en dröm kanhända, inföll,. Tiffle. I drömmar ha vi underliga syner.

— Mycket möjligt, svarade Ravensbird, och hofmä-staren vände sig om och såg på honom, förvånad öfver att denna anmärkning kunde komma från en så [praktisk man.

— Då vi ej ha någon särskild anledning att stanna qvar här och fruntimmerna dessutom kunde förkyla sig på det kalla stengolfvet tror jag vi gå tillbaka, föreslog hofmästaren.

De gingo ut ur rummet och skyndade framåt korridoren med hastiga steg, utom Bruff som qvarblef för att låsa dörren. Han hade gjort detta och skulle stoppa nyckeln i sin ficka, då han blef helt bestört vid att se ladv Adelaide komma emot sig. Bestört blef han derföre att det var mycket ovanligt att hon befann sig i denna del af slottet samt derföre att hennes ansigte var blekt och bar spår af förskräckelse. Hon fattade tag i hofmästarens arm, liksom drifven dertill af fruktan.

— Bruff! Bruff! det står ej rätt till med lörd Dane, yttrade hon darrande. Hans utseende är så besynnerligt.

— Oh, mylady! ni skulle ej ha gjort er detta omak, hvarföre ringde ni ej ?

— Jag var rädd att bli qvar ensam, hviskade hon. Jag föll i sömn och när jag vaknade gick jag för att se på lörd Dane, förvånad öfver att han ej talat till mig eller ropat på mig. Han låg med öppen mun, och hans ansigte var hvitt och kallt; denna syn förskräckte mig.

— Kanhända han har svimmat, mylady. Han hade sådana anfall i början af sin sjukdom.176

— Bruff, hviskade hon och föll i en nervös gråt, han — ser ut — att vara — död. Hans ansigte har samma utseende som min tantes när hon var död.

Utan att säga ett ord som kunde oroa de öfriga, utan att påkalla deras uppmärksamhet för lady Adelaide gick Bruff till lörd Danes rum, under det den stackars förskräckta flickan följde efter honom och bokstafligen höll honom fast i rocken för att känna sig skyddad. Ack! Bruff fann snart hvad som inträffat; lörd Dane hade dött under sömnen.

Bruff, som var sjelfva qvintessencen af lugn ordning och ordentlighet, gjorde ej något buller för att låta gästerna få del af olyckan. Han kallade bort några af tje-narne, sägande att mylord var sämre, och skickade ut budbärare åt alla som saken angick. Han kunde ej skicka efter mr Lester, emedan denne gentleman var frånvarande från

Danesheld denna afton.

Mr Wild, Geoffrey Dane och mr Apperly stodo snart omkring dödssängen. Läkaren sade att han varit död mer än en timma, mycket mer. Detta kom Adelaide att rysa; han måste sålunda ha dött innan hon föll i sömn, och hon erinrade sig med förfärligt samvetsqval att hon sutit fördjupad i egna tankar ända tills sömnen smugit sig öfver henne, utan att ha gifvit akt på honom, utan att ens ha rest sig från stolen för att se på honom. Han hade dött, trodde doktorn, under det han sof, utan att ge ett ljud ifrån sig; och hon hade sutit inom fyra alnar från honom! Hon stod nu darrande bakom dem och lyssnade till deras anmärkningar och uttryck af sorg. Tjenarne voro bestörta; den stackars gamle betjenten, som ej var mycket yngre än hans herre, gret helt högt.

— Kan ingenting göras för att återkalla honom till lif? frågade han mr Wild med en snyftning. Att tänka sig att just denna afton bland alla aftnar jag ej gått lit177

och in i rummet hvar tionde minut, såsom min vana varit!

— Ingenting i verlden kan göras, säger jag er, svarade doktorn. Ni kunna sjelfva se det. En tröst är att han gick hädan lugnt, utan plåga. Jag har trott att detta skulle bli slutet.

— Då undrar jag öfver att ni ej sade honom det, mr Wild, utbrast mr Apperly i häftigt förebrående ton. Just denna morgon sade mylord mig att det ej var sannolikt att han skulle få en så hastig död.

— Hvarföre skulle jag ha sagt honom det? Han var beredd på döden; han visste att den skulle komma, att den var mycket nära förestående; hvarföre säga honom att den, när den komme, skulle komma så plötsligt?

— Nej, han var ej beredd på döden, svarade lagkarlen med hetta, ej i en viss mening. Han hade ej ordnat sina affärer.

Denna underrättelse slog alla med förvåning. Han, lörd Dane, som varit så länge sjuk, skulle ej ha ordnat sina affärer? Geoffrey Dane smålog misstroget.

— Det är sannt, sade lagkarlen. Efter det han förlorat sin hustru och sina söner, blef hans förra testamente upphäfdt, och jag har upprättat ett nytt. Huru nyckfullt är ej ödet! När jag var hos lörd Dane denna morgon, bestämde han klockan tre i eftermiddag som den tid då jag skulle bära upp testamentet för att undertecknas; men straxt derefter kände han sig trött och ändrade tiden till klockan elfva i morgon förmiddag.

Och nu är han död, och testamentet är ej värdt det papper man kostat ut derpå!

— Derföre att det fattas underskrift?

— Ja, derföre att det fattas underskrift, svarade mr Apperly. Ni blir den som vinner derpå, tillade han med en blick på Geoffrey Dane.

— Nej, svarade Geoffrey lugnt.

De började draga sig ur rummet och in i matsalen; som låg bredvid detsamma. Lörd Dane hade innehaft detta rum under hela sjukdomen. Fremlingar och gäster gingo ut med tysta, osäkra steg, liksom om ingen riktigt visste hvad som härnäst vore att göra. ^

— Mylord, stannar ni qvar i slottet från detta ögonblick ?

Det var hushållerskan, som yttrade detta, och de vände sig om och såg på henne. I detta ögonblick trodde de att hon adresserade sig till honom som låg der — hennes aflidne herre. Men nej: hon talade till Geoffrey, som nu var lörd Dane. Han var den nye peeren: den sjuttonde baronen af Dane.

— Ja, jag tror det, svarade han; det är bäst att jag stannar.

Men under det lörd Dane — vi måste börja att gifva honom den titel som tillkommer honom — talade, föll hans ögon på Adelaide, och han återkallade sina ord.

— Ej i natt, likväl, mrs Corbet, så mycket brådskar det ej. Jag skall tänka på framtida arrangementer i morgon.

— Som ni behagar, mylord, svarade mrs Corbet.

— Såvida ej ni skulle nnse min vistelse i slottet vara något skydd för er, tillade han i det han närmade sig Adelaide och talade i låg ton. I detta fall skall jag qvarstanna.

— Tack! Nej, ej för min skull, svarade hon under det en liflig rodnad färgade hennes kinder. Jag har betjeningen att tillgå.

— Alldeles som ni önskar. Jag skall telegrafera till Cecilia i morgon. Ni torde tycka om att få ha henne hos er.

— Tack, upprepade hon åter. Men både detta svar ofch det förra afgåfvos liksom mekaniskt och med ett for-179

virradt utseende, liksom om hon ej visste hvad hon sade eller hvad det var fråga om.

— Jag får då önska er god natt, lady Adelaide.

— God natt, svarade hon och sträckte fram sin hand. Ni skall — naturtigtvis — ha godheten — utdela nödvändiga befallningar ?

— Ja, svarade han, medan hennes hand låg qvar i hans. Jag skall sörja för alltsammans; ni skall ej besväras med den minsta småsak.

Hon satte sig ned bakom kaminen då han gått och brast i en passionerad gråt. Sophie Deffloe blickade omkring sig och såg henne.

— Jag vill ej stanna i slottet en dag till nu, då han är herre öfver detsamma, .yttrade hon, och hennes ansigte flammade under det hon talade.

Ifall jag qvarstannade hos honom skulle jag förgäta min goda föresats och bryta med George Lester; jag skulle efter all sannolikhet bli öfvertalad att gifta mig med honom och då — huru skulle ej himlen straffa mig för min elakhet? Hvarföre har jag någonsin älskat honom? Hvarföre kunna vi ej glömma hvarandra? Hvart kan jag fara? Oh! hvart kan jag fara?

Då lörd Dane stigit ut genom slottsporten, kom Richard Ravensbird emot honom; han tycktes ha gått af och an på gräsvallen.

— Mylord, jag får bedja er om förlåtelse för att jag besvärar er vid denna timma. Jag ville blott säga ett ord till er i affärer ifall —

— Det är ej någon passande tid härför, Ravensbird, sade lörd Dane bestämdt. Jag hör af den titel ni ger mig att ni vet hvad som händt.

— Jag vet det, mylord; jag var i slottet vid den

tiden och fördref en stund hos domestlkernaj och mycket

ledsen är jag öfver att händelsen skulle inträffa så plötsligt. Jag har alltid respekterat lörd Dane.180

— Domestikerna ha då förlåtit det brott, för hvilket ni misstänkts, ehuru deras herre ej gjorde det, var den nye peerens anmärkning.

— Jag ber er om förlåtelse, mylord, men förlåtit är ej rätta termen, svarade Ravensbird hastigt. För att förlåtas för ett brott fordras det att man skall ha begått ett sådant. Jag har ej begått något.

— Nåväl, hvad önskar ni af mig?

— Det är om arrendet af Sailors Rest. Jag finner att det ej är en timma att förlora, om jag skall ha det; ej en timma; i annat fall skulle jag ej ha försökt att tilltala mylord så snart. Mr Apperly har redan börjat sätta npp kontraktet till förmån för John Mitchel, förutsättande att det vinner lörd Danes bifall. Mylord, ni är lörd Dane nu.

Det var en särskild tonvigt som lades på detta sista yttrande; en fri, sjelfständig, nästan pockande ton, ingalunda

behaglig att höra. Yar det möjligt att lörd Dane ej märkte det? Han tycktes ej göra det.

— Och ni tror att jag kan bevilja er önskan?

—, Jag är säker om att ni kan det, mylord. Och jag hoppas att ni skall göra det. Mylord skall finna att jag blir en bra arrendator.

— Yi ha talat nog om den saken för i natt, Ravensbird, svarade lörd Dane kort. Jag har redan sagt att tiden är opassande.

Ravensbird rörde vördnadsfullt vid sin hatt och gick hastigt bort mot Danesheld. Lörd Dane fortsatte sin väg, men något långsammare. Han närmade sig sitt eget hus då hastiga fotsteg hördes bakom honom, och snart fann han sig vid sidan af mr Apperly, som likaledes var på väg från slottet.

— En förskräckligt sorglig och plötslig händelse, utbrast lagkarlen. Jag är säker om att ni måste finna detsamma.
— Jag gör det verkligen; denna händelse har djupt uppskakat mig, svarade lörd Dane i det han mot honom vände sitt bleka ansigte — onaturligt blekt som det syntes vid stjernljuset. Yi kunde ej vänta att lå ha honom länge qvar ibland oss, men likväl anade jag aldrig ett så hastigt slut.

— Och att tänka sig att han ej undertecknade sitt testamente! Som jag sade, det blir till mylords fördel; men för de öfriga —

— Tala ej om sådant i afton, Apperly. Jag är ej sinnad höra derpå. Jag älskade min stackars onkel, kanhända högre än någon annan af hans qvarvarande anförvandter gjorde, tillade lörd Dane i en ton af bitter smärta.

— Ja, jag är viss på att ni gjorde det. När skall jag träffa mylord för affärer? Det är några saker som genast måste tagas i skärskådande.

— Ni kan möta mig på slottet i morgon, jag skall vara der klockan tio. Låt emellertid, tills jag sett öfver sakerna, hvarje liten aflar som ni kan ha för händer hvila oafgjord. Inberäknadt hyreskontrakter och dylika saker.

— Godt, mylord. Men det är ej mycket jag har för händer nu, utom öfverlåtelsen af Hawthornes arrendekontrakt till Mitchel. De vilja båda ha det färdigt, snarare än penna kan sättas på papper. Den ene vill bli det qvitt och bege sig härifrån, den andre tror sig ej säker derom förrän kontraktet är undertecknade. Jag förmodar att jag får fullborda det?

— Nej, sade mylord, hvarken det eller något annat.

— Men — och lagkarlen talade i en ton som om han vore slagen af förvåning lörd Dane hade ingenting att invända mot Mitchel som arrendator ; han sade mig det i dag på morgonen. Jag förmodar att mylord ej heller skall ha någon invändning att göra?182

— Lörd Danes död gör ett slut på alla sådana underhandlingar för närvarande, var det bestämda och något skarpa svaret. Låt dem, som jag sagt, ligga oafgjorda.

Mr Apperly nickade bifall och sade farväl åt den nya peeren. Hans dåliga lynne gaf sig luft i ett litet utbrott då han vandrade framåt vägen.

— Han blir svår att handskas med, det är säkert! Vi kunde nästan lika gerna haft den döde arfvingen att styra här, den förste Geoffrey. Dat är öfta så med personer som oväntadt bli upphöjda.

Den nye peeren gick hem och drog sig genast tillbaka på sitt rum. Men i stället för att gå till sängs, som vanligt folk brukar göra, vankade han fram och tillbaka i sitt rum ända till dager.

XII. j

Margarets kalk blir rägad.

Mr Lester återvände sent hem och helsades af Tiffle ined nyheten, att lörd Dane var död. Han kunde ej gå till slottet denna qväll, ty klockan hade redan slagit elfva; men han var der i god tid följande morgon. Det var nästan

middag innan han såg lady Adelaide. Hon kom till honom mad utsträckta händer, vilda blickar och en hektisk rodnad på kinderna.

— Tag mig härifrån, mr Lester; oh, tag mig härifrån! Jag vill ej qvarstanna här som Geoffrey Danes gäst.

Ehuru mr Lester blef slagen af förvåning, var han endast alltför villig att lyssna till sådana ord. Han hade verkligen hela morgonen hvälft planer i sitt hufvud, och ban vågade omtala en sådan. 182

— Lörd Danes död gör ett slut på alla sådana underhandlingar för närvarande, var det bestämda och något skarpa svaret. Låt dem, som jag sagt, ligga oafgjorda.

Mr Apperly nickade bifall och sade farväl åt den nya peeren. Hans dåliga lynne gaf sig luft i ett litet utbrott då han vandrade framåt vägen.

— Han blir svår att handskas med, det är säkert! Vi kunde nästan lika gerna haft den döde arfvingen att styra här, den förste Geoffrey. Dat är öfta så med personer som oväntadt bli upphöjda.

Den nye peeren gick hem och drog sig genast tillbaka på sitt rum. Men i stället för att gå till sängs, som vanligt folk brukar göra, vankade han fram och tillbaka i sitt rum ända till dager.

XII. j

Margarets kalk blir rägad.

Mr Lester återvände sent hem och helsades af Tiffle ined nyheten, att lörd Dane var död. Han kunde ej gå till slottet denna qväll, ty klockan hade redan slagit elfva; men han var der i god tid följande morgon. Det var nästan middag innan han såg lady Adelaide. Hon kom till honom mad utsträckta händer, vilda blickar och en hektisk rodnad på kinderna.

— Tag mig härifrån, mr Lester; oh, tag mig härifrån! Jag vill ej qvarstanna här som Geoffrey Danes gäst.

Ehuru mr Lester blef slagen af förvåning, var han endast alltför villig att lyssna till sådana ord. Han hade verkligen hela morgonen hvälft planer i sitt hufvud, och ban vågade omtala en sådan.183

Att hon skulle vigas vid honom helt lugnt och i all tysthet samma dag lemna slottet samt genast derefter medfölja till hans hus.

Förslaget kom henne att bäfva. Hon ryggade bestört tillbaka derför, och mr Lester såg det med smärta. Hvad annat då? frågade han; hvilken plan hon än ville föreslå, ville han hjelpa henne att utföra.

Hvad annat i sanning! Hvilken annan plan fanns det väl som kunde bli utförd? Hon var fullt besluten att ej qvarstanna en natt till i slottet, ehuru lörd Dane telegraferat efter sin syster tidigt på morgonen. Mr Lester undrade något hvarifrån hennes önskan att komma så hastigt bort kunde härleda sig; han hade ej den aflägsnaste aning om att hon fruktade att sammanva-ron med den nye peeren kunde rubba hennes löfte till honom. ____

I det dilemma, hvari hon befann sig, i den svårighet hon hade att uttänka något tillfälligt passande hem, visade hon vissa tecken till att gifva med sig. Sophie Deffloe tillrådde, lyckligtvis eller olyckligtvis, mrs Grants hem, och detta gjorde slut på striden. Nästan med ett anskri sade lady Adelaide att hon ej ville, ej skulle resa till Skotland, och mr Lester återkom till sitt förslag, hvilket han understödde med hela den öfvertygande vältalighet, hvaraf "han var mäktig. , Han erinrade henne att det ej skulle vara förenadt med ringaste svårigheter att låta saken försiggå i all tysthet; ett särskilt tillstånds-bref var redan i hans händer, hvilket tillät att ceremonien skulle fa försiggå i slottet, och han besvor henne att tänka på det faktum att hennes onkel, lörd Dane, sjelf yrkat på en snar förening.

— Att gifta sig under det han ligger lik i huset! utropade hon. Hvad skall verlden säga då vi fara bort på en smekmånadstu^.. innan han är begrafven?184

— Men jag ber er ej göra detta, sade mr Lester. Jag säger endast: lemna detta hus och flytta till mitt. Ni skall bli qvar der i all tysthet ett par dagar, och efter begrafningen skall jag föra er hvart ni önskar. Ni kan tillochmed

komma till mig som gäst, ifall ni föredrar det; miss Bordillion är der, som ni vet. Men jag tror, Adelaide, att detta ej skulle bli så behagligt för er; jag tror att ni bör föredraga att på en gång inträda såsom herrskarinna i huset.

— Ja, om jag kommer, svarade hon.

Det behöfves ej att vidare följa hans argumentation. Det är tillräckligt att säga det mr Lester erhöll hennes samtycke, och han gick bort för att göra de nödiga anordningarne.

Knappt vetande om han gick på hufvudet eller fötterna, så lycklig kände han sig, trädde han ut ur slottet. Dane Hall måste bli förberedt och i ordning för att mottaga den oväntade bruden; en prest måste vidtalas: hvem skulle han vända sig till först? Han begaf sig till den prestman, hvars hus låg i andra ändan af Danesheld; och såsom det ofta händer valde han den orätta, hvarigenom något trassel uppstod.

Reverend mr James var ute någonstädes i församlingen; han skulle vara tillbaka straxt: till middagen kl. två. Sägande att han skulle komma tillbaka, gick mr Lester med hastiga steg till sitt eget hem.

Detta tycktes vara öfvergifvet. Intet echo af barnröster hördes; ej ett tecken till lefvande varelser syntes. Qvarlefvorna at en måltid lågo i matsalen. Mr Lester ringde i sin otålighet så att det gaf echo öfver hela huset och Jones kom in.

— Hvar är miss Bordillion r

— Hon har farit bort, sir.

— Hvart?185

— Hon har farit till Great Cross, sir, med master Lester och de unga flickorna. De ha nyss ätit middag och skola vara hemma efter thédags.

Mr Lester lät höra några otåliga ord. Great Cross var en stad som låg på tjugo mils afstånd då man reste med jernväg. Huru kunde lämpliga anordningar för hans hustrus skyndsamma emottagande i huset bli vidtagna då den närvarande herrskarinnan på stället var borta? Det var femhundra saker som han behöfde rådfråga miss Bordillion om.

— Hvad i all verlden skulle hon i Great Cross att göra idag? utropade han förargad.

— Jag tror, sir, sade Jones, att hon hufvudsakligen farit dit för att köpa en docka åt miss Lester. Master Wilfred petade ut ögonen på den gamla igår och smälte ned hennes vaxnäsa. Miss Maria skrek och gret så att miss Bordillion lofvade att köpa henne en för att ersätta den.

— En ny docka? upprepade mr Lester; hon har blifvit för gammal för dockor. De borde ej resa bort på det sättet för en hel dag utan att fråga mig till råds.

-— Jag hörde miss Bordillion anmärka till barnen, sir, att hon var ledsen öfver att ni gick ut så tidigt denna morgon, innan hon kunde träffa er. Om ni varit hemma en fjerdedels timma tidigare nu, sir, skulle ni ha träffat dem, ty det var ej längesedan de reste.

I den der eländiga omnibusen förmodar jag?

— Nej, sir, master Wilfred kör för dem i ponnyvagnen. De skulle medfölja tåget klockan half tre.

Mr Lester drog upp sitt ur. Tio minuter öfver två. Det skulle ej vara tid för honom att hinna upp dem ehuru han kunde ha gjort det ifall hans häst varit i ordning. Jernvägsstationen var tre mil aflägsen, och en publik omnibus förde Danesheldsboarne till och från densamma.186

— Nå hvad skola de göra med ponny vagnen ? frågade han med hetta; lemna den på landsvägen?

— Robert for öfver i omnibusen, sir, för att vara färdig att köra dem tillbaka, svarade Jones, mycket undrande öfver hvad som kunnat göra hans herre så het-lefrad.

Mr Lester var i en verklig dilemma. Det var en ovanlig ställning: att ha att säga ett hushåll att han denna dag

skulle föra med sig en brud hem, och att allt måste vara i ordning för att mottaga henne. I hans natur låg ett slags skygg tillbakadragenhet, som nästan gjorde det omöjligt för honom att omtala förhållandet; han visste ej det minsta ooi hushållsanordningar och skulle ha föredragit att öfverlemna hela saken åt miss Bordillion, hellre än att sjelf rangera derom i förening med förvånade, och kommenterande tjenare. Och dessutom — häri låg just det värsta — var han skyldig miss Bordillion att genast göra henne underrättad om saken. Kort nog skulle i alla händelser underrättelsen härom ha blifvit, och han hade en instinktlik känsla af att hon skulle vara emot denna plötsliga invasion.

— Vill ni taga en luncheon, sir?

— Skicka hit Tiffle, sade mr Lester lemnande frågan oafgjord. Men luncheon var ett mål som han sällan tog.

Tiffle kom in; hennes hvita musslinsförkläde var på, och hennes händer lågo i kors öfver detta förkläde. Hon väntade, men ej ett ord kom öfver mr Lesters läppar. Han tänkte på huru mycket han skulle säga och huru mycket han icke skulle säga.

— Har ni något att befalla, sir?

Mr Lester yttrade sig derefter i något dunkla ordalag; han gaf qvinnan en vink om händelsen, och att den och den möjligheten kunde inträffa. Mången tjenarinna187

skulle ej ha förstått hans gåtfulla ordalag; men Tiffles intelligens var af det skarpa slaget.

"Rum voro gjorda i ordning för hvarje händelse; mr Lesters egna rum, skulle ordnas genast. Skulle allt bli som det varit under den aflidna mrs Lesters tid r skulle de röda silkesdraperierna —"

Mr Lester lyftade handen förebrående. Han borde ej bli tillfrågad om detaljer som han ej visste något om. Tiffle måste i miss Bordillions frånvaro taga allt på sig sjelf -och rätta sig efter sitt eget omdöme.

— Det var mycket bra, svarade Tiffle. Skulle middag behöfvas ?

Men här iå var verkligen mr Lester ur stånd att svara. Han förmodade att sådant skulle behöfvas; han skulle försöka att senare gifva Tiffle besked och underrätta henne om timman. Hon borde hålla tungan i styr och ej tala om saken för tjenstefolket.

Han gick upp på sina rum, såg sig omkring och lade åtskilligt i ordning. Ett bord i det rum, som kallades hans toilettrum, men som han på senare åren ej begagnat för sådant ändamål, utan snarare såsom rökrum, var betäckt at några pappersbundtar, bref och andra saker; han såg igenom dessa, kastade några på golfvet för att borttagas och plockade ihop de öfriga. För att få bort röklusten, öppnade han de båda fönstren och ställde dörren på vid gafvel. Slutligen aflägsnade han sig och skyndade tillbaka till prestmannen.

Klockan slog tre. Han hade ej trott att det var så sent och han önskade att han kunnat gå fort som ett lokomotiv. Yid tankan på lokomotiver vände mr Lester sitt hufvud i riktning mot den aflägset belägna jernvägen och undrade när denna skulle bli utsträckt till Da-nesheld. Men Danesheld var enligt de maktegandes åsigt en alltför obetydlig plats för att behöfva sådana kommunikationsmedel. Mr Lester önskade, att han vore188

en af de maktegande, då han nådde porten som ledde upp till prestmannens boning och gick upp för den smala gårdsstigen.

— Är mr James hemkommen?

— Han har varit hemma, sir, men gått ut igen, var svaret från tjenarinnan, hvilken stod med handen på dörrlåset.

— Yarit hemma, men gått ut igen! upprepade mr Lester.

— Han kom hem, sir, knappast fem minuter efter det ni varit här och tillsade mig att han måste ha sin middag på ögonblicket. Jag serverade den, och jag tror ej att han uppehöll sig med den i tio minuter innan han var utgången igen.

— Framförde ni mitt budskap ? frågade mr Lester.

— Ja, sir, jag sade att ni hade behof af hans medverkan för ett ärende af allrahögsta vigt; han svarade att han var nödsakad gå ut, men skulle komma tillbaka igen så fort han kunde.

Mr Lester såg sig omkring utan att veta hvad som var att göra.

Något hinder i förberedelserna kunde göra att lady Adelaide blef ångerköpt, ty hon var nyckfull som vinden; att ej få kalla henne sin denna dag, nu då sällhetsbä-garen var så nära hans läppar, skulle mr Lester ha ansett som den största olycka i sitt lif. Om han gått till sitt eget hem i första ögonblicket och kommit hit efteråt skulle han ha träffat både miss Bordillion och mr James. Om han vetat hvar han skulle söka prestmannen, skulle han ha begifvit sig efter honom; men Danesheld var en mycket vidsträckt församling och dertill på. vissa delar mycket besvärlig att färdas igenom. Efter att ha skrifvit ett par ord med blyerts till mr James, tog han vägen mot slottet.189

De nyheter som vid ankomsten dit träffade honom både gladde och förargade honom. Lady Adelaide klädde sig för ceremonien. Allt mycket 'bra, så till vida; men öm ej prestmannen anlände? Mr Lester gick som på nålar. Han såg lörd Dane och frågade om han ville deltaga i ceremonien. Svaret var mycket lugnt, men nekande; lörd Dane hade göromål på annat håll, och en misstanka uppstod hos mr Lester att den unga ladyns hastiga afresa togs som en ringaktning för honom sjelf.

Klockan var half sju när mr Lester åter kom hem. Han gjorde någon ändring i sin drägt och intog litet föda såsom en ersättning för middagen, ty lady Adelaide hade afböjt att dinera vid sin ankomst. Prestmannen hade ej ännu varit synlig, och mr Lester kände en feberaktig oro. Han hade nu åter varit nere på prestgården; tjenarinnan sade, att hennes herres the väntade på honom och han skulle säkert ej bli länge borta.

Hvad miss Bordillion beträffade, så hade mr Lester hoppats att hon äfven skulle vara hemma, men hon var det icke. Han satte sig ned och skref en biljett till henne samt bad Tiffle lemna henne den, så snart hon kom tillbaka. Han befallde derefter fram en täckt vaga och for i den tillbaka tillbaka till slottet. Presten var ej kommen, och han sände ner åkdonet till prestgården att vänta på honom.

Då mr Lester inträdde i stora salen, hvilken hastigt blifvit iordningställd för ceremonien —- den aflidne lörd Danes embetsbord tjenade som altar för tillfället och var betäckt af en dyrbar duk — hvem skulle komma fram-trippande emot honom om ej Cecilia Dane. Lörd Dane hade hållit sitt ord och telegraferat efter henne tidigt på morgonen; och antingen det nu var af dea brådstörtade resan eller af de nyheter som träffade henne vid ankomsten — alltnog, miss Dane var barnsligare än vanligt och frågade honom om hon kunde uppträda i ceremonien klädd190

i denna dystra svarta klädning, eller om hon ej hade tid på sig att gå hem och byta ut den mot en hvit. Mr Lester sköt henne åt sidan med ett vänligt ord och gick att uppsöka en person som var honom närmare och dyrbarare. Svart eller hvitt, hvad betydde för honom sådana småsaker, blott Adelaide blefve hans! Det var en känsla inom mr Lester, hvilken räckt hela dagen, att hon ännu skulle kunna gå honom ur händerna; det finnes alltid en sådan fruktan, större eller mindre, hos oss då vi stå nära något som vi högt önskat oss.

Klockan var närmare tio på aftonen, och miss Bordillion satt i en beqväm länstol i det vackra förmaket på Dane-Hall. Hon och barnen hade kommit hem sent, klockan half nio, och hon var rätt glad när théet var drucket att få skicka dem till sina sofrum och kunna vara i fred. Tillochmed Wilfred var trött och hade ej framställt någon begäran att få sitta uppe längre, som han annars brukade. Under det hon satt der, kom betjenten in och började till hennes förvåning tända upp ljusen i den stora ljuskronan, hvilket under vanliga förhållanden ej skedde.

— Hvarföre tänder ui i kronan, Jones?

— Tiffle skickade mig hit att göra det, miss. Hon tyckte att hon hörde vagnen komma på landsvägen.

— Är mr Lester ute i vagn i afton?

— Ja, miss.

— Men hvad behöfver ni tända ljuskronan, för? Det är tillräckligt ljus i rummet ändock.

Jones kunde blott upprepa att han verkställde Tiffles befallning. Mannen hade ej blifvit invigd i förtroendet af Tiffle, som hållit den underrättelse hon fått hemlig. Han visste att det pågått något ovanligt i huset, men hade ej en aning om verkliga förhållandet.

Vagnen var mr Lesters. Den körde sakta fram till fronten af huset, och Jones skyndade ut sedan han tändt191

alla ljusen i kronan. Minuten dereftar kom mr Lester in med lady Adelaide vid armen.

Hade miss Bordillion sett en yålnad inträda, skulle hon ej blifvit mera slagen af förvåning. Lady Adelaide bar en dyrbar schawl öfver sina hvita skuldror då hon kom in och var ikládd sin bruddrägt: en hvit sidenklädning, prydd med dyrbara spetsar, ett perlhalsband, perlarmband, och hvita handskar. En liten krans omgaf hennes hår på bakre delen af hufvudet, från hvilken nedföll en slöja som mycket liknade en brudslöja. Hade miss Bordillion haft ringaste aning om verkliga förhållandet och sett noga efter, skulle hon hafva funnit att denna krans var af orangeblommor. Men hon var alltför förvirrad för att kunna se eller tänka; hon stod blott och stirrade förvånad. Hvad kunde föra lady Adelaide till Dane-Hall vid denna tid? Hvad kunde vara anledning till att hon klädt sig i en sådan drägt när hennes onkel låg död?

— Huru befinner ni er, miss Bordillion? Det är ej riktigt artigt att på detta sätt komma och taga huset med storm; men jag tror ej det fanns någon hjelp för det.

Hon steg fram under det hon sträckte ut sin hand och kom under ljusskenet. Aldrig hade hon synts mera skön. Margaret Bordillion rörde mekaniskt vid hennes framsträckta hand och såg på mr Lester för att erhålla en förklaring, hvilket han ej tycktes märka. Han betraktade Adelaide med en hänryckt blick.

— Är théet färdigt Margaret? Skulle ni ej tycka om att få det genast, Adelaide?

— Jo, tack.

Aldrig hade Margaret Bordillion till denna grad varit utan all sjelfbeherrskning. Hon mumlade några halft begripliga ord om att "säga till betjeningen att bära in det" och skyndade ur rummet. Innan hon hunnit halfvägs, erinrade hon sig att barnen lemnat några leksaker på sof-192

fan nära dörren, hvilka just ej prydde ett förmak, och hon. vände tillbaka för att hemta dem.

Hon öppnade sakta dörren för att de ej skulle märka att hon kom in igen. Bättre hade varit att hon ej gått tillbaks! Mr Lester stod med ryggen vänd mot henne; han hade tagit Adelaide i sina armar och tillhviskade henne ljufva välkomstord. Margaret lemnade leksakerna qvar och gick ut igen, under det en dunkel aning, ej om sanningen, men om någonting ditåt uppstod i hennes hjerna.

Vid foten af trappan mötte hon Tiffle och Sophie Deffloe. Den senare var utan hufvudbonad och tycktes lika mycket hemmastadd som hon bott i huset ett helt år. Tiffle var utstyrd i en vid klädning af rödt siden.

— Jag har visat mamsell hennes ladys rum, sade Tiffle under det hennes gröna ögon förstulet blickade på miss Bordillions förändrade ansigte. Men kappsäckarne har ej ännu anländt från slottet, och mamsell kan ej packa upp.

— Har lady Adelaide Errol kommit för att bli qvar öfver natten? frågade Margaret, ännu mera förvirrad än någonsin. Här i mr Lesters hus?

— Mylady har kommit till sitt hem, miss, svarade Tiffle, i det hon blinkade med ögonen som om ljuset från lampan gjorde dem ondt, ehuru hon i sjelfva verket ej ett ögonblick tog dem från miss Bordillions ansigte. Hon och vår goda husbonde ha nyss blifvit vigda, och han har fört henne hem. Har ej biljetten som han lemnade förklarat — min Gud? afbröt Tiffle i det hon letade i sin klädningsficka, att jag så har kunnat glömma mig, förlåt mig detta, miss! Jag ber er tusen gånger om förlåtelse! Mr Lester skref den när han var hemma i eftermiddags och uppdrog åt mig att gifva er den, och jag lade den i min ficka för att ej tappa bort den. Sedan har jag ej tänkt på den!

Hon hade naturligtvis undanhållit miss Bordillion biljetten med afsigt. Margaret svimmade ej: hon endast lu-193

tade sig tillbaka mot väggen för att få ett ögonblickligt stöd; hennes ansigte blef fullkoralikt likblekt, men hon försökte dölja sin sinnesrörelse så godt hon knnde, och på hennes stackars torra läppar sväfvade ett svagt småleende då hon vände sig till Sophie och yttrade:

— Gifta! Verkligen?

— Ja, men jag trodde sannerligen inte att det skulle bli gjordt i afton, miss, svarade denna talföra mademoiselle. Min unga lady har sutit klädd hela långa eftermiddagen, men le curé — hvad är det ni kalla prestman — kunde ej bli funnen. Klockan var nio när han kom, och vi hade nästan uppgifvit all tanka på saken. De blefvo vigda i stora salongen och miss Dane fungerade som brudtärna i svart klädning. Det var ej något godt tecken och jag sade dem det, men de ville ej lyssna. My-ladys drägt var deremot fullkomligt i sin ordning, det var en ny klädning som just blifvit gjord åt henne straxt innan sorgen började och hon hade aldrig burit den förr; slöjan och blommorna var jag ute och lyckades förskaffa mig i Danesheld.

Margaret Bordillion hade hört nog. Tiffle började tala om det besvär hon och tjensteflickorna haft; men hon lyckades komma förbi dem oeh gick upp för trapporna. Dörrarna till mr Lesters rum stodo öppna och en flod af ljus trängde från dessa ut i korridoren. Margaret lutade sitt värkande hufvud mot väggen och öppnade brefvet.

Det innehöll blott i några rader en underrättelse om hvad som skulle komma att hända, och skälen till brådskan, nemligen att lady Adelaide ej hade något annat hem att taga sin tillflykt till och önskade att lemna slottet nu genast, sedan den nye peeren tagit det i besittning. Brefvet var ytterst vänskapligt, nästan ömt skrifvet; och hon stod och betraktade orden, hon visste ej huru länge, med ögon som voro fördunklade af lidandets tårar.

— Margaret!

En Qvirntu Kil. 13194

Rösten kom henne att spritta till ty det var mr Le-sters. Hon stoppade brefvet i sin fieka, for med handen öfver ögon och panna, vände hufvudet mot det håll hvarifrån ropet kom och besvarade det.

— Ja.

— Kom ned och drick the, Margaret, sade han och närmade sig. Stackars Adelaide känner sig skygg och främmande; det är blptt alltför naturligt att hon så skall göra då hon så plötsligt kommit hit iblaud oss. Det är helt och hållet ett undantagsfall, inser ni väl.

— Jag — jag kan ej, stammade Margaret. Jag kan verkligen ej.

Mr Lester tog den ena af hennes darrande händer i sin och lade andra handen vänligt på hennes skuldra.

— Margaret, förlåt mig. Jag ser att detta är en förskräcklig stöt för er, och att ni anser det vara en ringaktning mot stackars Katherines minne. Denna känsla torde vara berättigad; men kom ihåg att hon ej mera finnes. Låt ej detta uppväcka någon fördom hos er mot min unga hustru, hvilken jag nyss svurit att älska i nöd och lust. Kom ned till henne.

Anse det vara en ringaktning mot Katherines minne! Nåväl! bättre att han fattät den åsigten. Nästan omedveten hvad hon gjorde, gaf hon mekaniskt vika för hans hand, som tätt omslöt hennes och med ömt våld drog henne med sig.

— Jag visste ej om det, sade hon. Tiffle gaf mig aldrig biljetten som ni lemnade henne. Naturligtvis måste jag bli öfverraskad.

Théebordet var nu dukadt i förmaket och Sophie höll på att aftaga sin herrskarinnas slöja. Adelaide vände sig mot miss Bordillion.

— Den var i vägen för mig då jag skulle sätta mig, sade hon i en ton som nästan lät som om hon velat urskulda sig. Den är tör stor.195

— Vill ni ej ha bort kransen äfven, myladv ? frågade Sophie.

— Nej, den besvärar mig ej.

Sophie drog sig tillbaka, vikande ihop slöjan, och Adelaide gick och satte sig vid bordet bredvid miss Bordillion. Med ett bortskämdt barns rörelse tog hon af sina handskar och kastade dem på bordet. Hennes vigselring blef synlig; hon bar ej någon annan.

— Jag undrar huru länge det skall dröja innan jag blir van vid åsynen af denna? sade hon med en blick på mr Lester. '

Han endast smålog. Margaret hällde redan upp théet. Men huru hon kunde genomgå denna afton — och genomgå den med ett yttre lugn — det kunde hon aldrig förklara.

Nästa dag mötte hon dem båda, ej af egen önskan, utan tvärtemot denna. Hon satt qvar hela morgonen på sitt rum, der äfven barnen voro, utom den rebelliske Wilfred, som gått, hon visste ej hvart. Då morgonens lektioner voro slut, gingo de ut att leka, och Margaret följde med dem. Friska luften borde vara välgörande för hennes matta lifsandar.

— Kom denna vägen, hviskade hon och tog barnen ner bakvägen, undvikande den vanliga utgången i sin nervösa fruktan att få se mr Lester och hans unga hustru.

De gingo till ett ställe som kallades "mr Lesters trädgård", en fyrkantig plats straxt invid huset, men väl undandold genom de stora träd och buskar som omgåfvo dem. Här satte Margaret sig ned på en bänk, och de två flickorna fingo göra hvad de behagade. De voro båda fullkomligt naturliga, enkla och okonstlade barn, ej tillhörande detta så ofta förekommande slags småflickor, hvilka vilja vara qvinnor i förtid. Maria drog sin dockas vagn; den nya dockan, köpt dagen förut i Great Cross, satt helt ståtligt i densamma: en utomordentligt vacker196

docka, stor som ett litet barn, med blå ögon och. fladdrande lockar, ej olik den nya styfmoder Maria ej ännu sett. Förunderligt nog hade lady Adelaide Errol och mr Lesters barn ej sett hvarandra ännu, ehuru hon varit så länge på Dane Castle. Men mr Lester var ej en person som tyckte om att taga sina barn med sig bort, eller tillät dem att visa sig när han hade gäster hemma.

Ett plötsligt buller föranledde miss Bordillion att se upp. Wilfred hade uppträdt på scenen, görande ett anfall på den nya dockan ooh de små flickorna började på en gång att ropa. Margaret, angelägen att ej något o väsende denna dag skulle uppstå, gick emot dem för att afstyra detsamma "genom sin myndighet och fann master Wilfred hållande upp dockan med hufvudet nedåt, så att ej flickorna kunde nå den, och mycket förnöjd öfver den ängslan han åstadkom. Men bullret upphörde innan hon hann fram till dem: de små flickorna upphörde att ropa och stodo lugna, Wilfred lade med ett klingande skratt den misshandlade dockan tillbaka i vagnen, och miss Bordillion befann sig ansigte mot ansigte med lady Adelaide Lester.

— Jag tror att jag gått vilse, sade hon med ett småleende i det hon framräckte sin hand och helsade miss Bordillion. Mr Lester gick ut med mig, men han stannade för att tala vid någon och jag gick vidare. Befinner ni er fullkomligt väl denna morgon ?

_— Fullkomligt väl, mumlade Margaret, hvars färg vexlade från hvitt till rödt med en hastighet som väckte master Wilfreds uppmärksamhet, huru fördjupad i sina egna tankar han än var. Gossen hade stödt ryggen mot ett träd och stirrade på sin nya styfmoder. Hon hade denna dag åter anlagt djup sorgdrägt och bar en svart klädning af något tunnt tyg med silkesfransar; men på hufvudet hade hon ingenting utom det rika, ljusa håret, af samma färg som Marias dockas.197

— Och nu måste jag göra bekantskap med dessa, sade hon med ett småleende mot de båda barnen. Detta är Maria, fortfor hon, r ekande på Edith.

Det uppstod ett skratt. Maria rodnade och sade nej; hon var Maria. Lady Adelaide såg på henne under en minut, mera granskande än vänligt.

— Hon är ej lik mr Lester.

— Hon är lik vår aflidna mor, inföll Wilfred; endast vackrare.

Lady Adelaide vände sig mot honom.

— Du är lik mr Lester, sade hon. Jag skulle ha kännt igen er hvar som helst som hans son. Huru gammal är ni ?

— Fjorton år.

— Fjorton år! Jag hade ej någon idé om att barnen voro så gamla, mumlade hon till hälften för sig sjelft Jag tror likväl ej att jag någonsin frågade. Är ban alltid hemma ? tillade hon med en blick på miss Bordillion.

— Vanligtvis endast högtidsdagarne. Denna gång är det ett undantagsfall. Han är i Rugby. En sjukdom bröt ut i skolan och gossarne blefvo hemsända.

— Jag skall ej besvära er, lady Adelaide, inföll goB-sen, om ni är rädd för det. Jag kan hålla mig ur vägen.

Hon betraktade honom allvarsamt, liksom öfvervägande hvad han sagt. T verkligheten betraktade hon den utomordentliga skönheten af hans ansigte, hans blå ögon. Wilfred, lättrörd till naturen, hetlefrad och stolt, tänkte att hon ej trodde hans försäkran. Måhända tyckte gossen i själ och hjerta lika litet om hans faders andra giftermål som miss Bordillion.

— Skall jag gå ed på att ej göra det, lady Adelaide? Jag skall göra det om ni vill.

Hvad kunde vara anledningen till att dessa ord frambragte en sådan verkan på henne? Hennes ansigte blef blekt och kallt som om hon erfarit en dödlig förskräckel-198

se; hon såg från honom på miss Bordillion och från miss Bordillion på honom tillbaka; en förstulen blick af fruktan tycktes det vara.

—- Hvarföre säger ni detta till mig?

—- Jag tyckte att ni såg ut som om ni betviflade mina ord, svarade Wilfred, som betraktade sin stjufmoder just jemnt lika vänligt som hon betraktade honom. Jag förmodar att ni ej skall få någonting alls att göra med oss; miss Bordillion har uppsigten öfver Maria.

Lady Adelaide vände sig bort med ett skratt och räckte ut sin hand mot de små flickorna.

— Hvem af er vill visa mig vägen till blomster-trädgården? frågade hon. Mr Lester ämnade taga mig med sig dit, men jag förmodar att han ej vet hvart jag tagit vägen.

jgb De svarade båda på uppmaningen och sprungo framför henne. Wilfred Lester följde dem med blicken.

— Jag tycker ej alls om henne, Margaret. Hon är ej vänlig.

— Tyst, Wilfred. Ni kan ej döma om hurudan hon är eller säga om ni skall tycka om henne eller icke, förrän ni sett mer af henne.

— Kan jag ej ? svarade den stolte gossen, vi skola alla få se det om vi lefva tillräckligt länge. God morgon med er, Margaret, jag far ut och seglar med gamle Bill Gand.

Under det han gick bort åt ett håll syntes mr Lester fråu det andra, sökande efcer sin hustru. Med nästan feberaktig ifver, liksom om hon fruktade att ögonblicket för att tala ut skulle gå förloradt, gick Margaret Bordillion fram till honom. Hon hade legat vaken hela föregående natten, tänkande på sina planer och hon hade brådtom att få dem satta i verkställighet.

Med ifrig röst, med ord som voro ytterligt olika miss Bordillions vanliga lugna tal, med läppar som bleknade199

och darrade framförde hon sin önskan, nej sin bön. Hon ville hyra af honom det lilla huset som nu var ledigt, Cliff Cottage, ifall han ville antaga henne som hyresgäst; der skulle hon bo och ha Edith hos sig och uppfostra henne; hon hade tänkt att kanhända mr Lester ville tillåta henne att äfven ha Marie hos sig.

Mr Lester brast i stället för att svara ut i ett skratt.

— Huru kan ni vara så dåraktig, Margaret? Cliff Cottage ? Det är ju ej stort nog att svänga en katt i. Och hvar skall er inkomst komma ifrån till att underhålla huset.

— Jag har hundra pund om året i egen förmögenhet, som ni vet. Och de penningar som major Bordillion hade för afsigt att betala för Edith i en första klassens skola kunna bli betalda till mig i stället, om jag uppfostrar henne. Kanhända ni äfven skall betala mig för Maria ?

— Nåväl, ni har gjort upp det präktigt! Hvad i all verlden har ni fått i hufvudet, Margaret?

— Ni skall ej behöfva någon af oss nu; ni har er hustru. Wilfred är största delen af sin tid i skolan; Maria skall trifvas bättre hos mig än hemma. Som ni en gång anmärkte, eger lady Adelaide hvarken ålder eller erfarenhet för att pålägga sig sjelf ett så stort band, äfven om hon hade böjelse dertill. >

— Men hvad jag vill veta är, hvarföre ni nödvändigt vill lemna oss ? återtog mr Lester. Ni kan lefva lika mycket efter ert eget behag här, som ni gjort förut. Huset —

—• Det kan ej ske, det kan ej ske, afbröt hon synbart darrande. Mr Lester betraktade henne med förvåning.

— Margaret, hvarföre ? frågade han efter en paus. Att ni har något mäktigt motiv för den föreslagna flyttningen från Dane-Hall, kan jag märka. Yill ni ej säga mig hvad det är?200

Säga honom hvad det var! En karmosinrodnad färgade hennes ansigte och lemnade det derefter hvitt som marmor. Misstänkte han sanningen då, när han såg hennes rörelse? Det kan ej afgöras; Margaret visste det aldrig, då eller sedermera; han gaf ej något annat tecken dertill än att en motsvarande rodnad färgade hans egen panna och kinder.

— Ni skall hafva Cliff Cottage om ni önskar det så högt, sade han vänligt. Men hvad Maria beträffar skola vi tala om den saken sedermera.

Hon böjde på hufvudet. Mr Lester vände sig hastigt om och gick att söka Adelaide.

XIII.

Förändringar.

HERBERT GEOFFREY, den sjuttonde baronen af Dane, öfvertog det arf som så oförmodadt tillfallit honom med full föresats att förtjena det. Den aflidne lörd Danes testamente blef, fastän i saknad af underskrift, uppfyldt till punkt och pricka. Hvarje önskan som uttrycktes deri fullgjorde han redligt; hvarje testamentarisk disposition utbetalade han. Lady Adelaide var nämnd deri för fem-tontuseD pund, och denna summa utbetalades till mr Lester.

Men en stor förändring hade försiggått med den unge olrden; en besynnerlig dysterhet tycktes hvila öfver honom. Han höll sig så mycket som möjligt inom slottet, gjorde få besök och lefde så tillbakadraget som han kunde göra. Den bekymmerslösa slösaktighet som förut tyckts ligga i hans natur hade nu öfvergått till en sansad och förståndig sparsamhet. Dagligen syntes bevis härpå och hela Danesheld undrade häröfver. Några af domestikerna 200

Säga honom hvad det var! En karmosinrodnad färgade hennes ansigte och lemnade det derefter hvitt som marmor. Misstänkte han sanningen då, när han såg hennes rörelse? Det kan ej afgöras; Margaret visste det aldrig, då eller sedermera; han gaf ej något annat tecken dertill än att en motsvarande rodnad färgade hans egen panna och kinder.

— Ni skall hafva Cliff Cottage om ni önskar det så högt, sade han vänligt. Men hvad Maria beträffar skola vi tala om den saken sedermera.

Hon böjde på hufvudet. Mr Lester vände sig hastigt om och gick att söka Adelaide.

XIII.

Förändringar.

HERBERT GEOFFREY, den sjuttonde baronen af Dane, öfvertog det arf som så oförmodadt tillfallit honom med full föresats att förtjena det. Den aflidne lörd Danes testamente blef, fastän i saknad af underskrift, uppfyldt till punkt och pricka. Hvarje önskan som uttrycktes deri fullgjorde han redligt; hvarje testamentarisk disposition utbetalade han. Lady Adelaide var nämnd deri för fem-tontuseD pund, och denna summa utbetalades till mr Lester.

Men en stor förändring hade försiggått med den unge olrden; en besynnerlig dysterhet tycktes hvila öfver honom. Han höll sig så mycket som möjligt inom slottet, gjorde få besök och lefde så tillbakadraget som han kunde göra. Den bekymmerslösa slösaktighet som förut tyckts ligga i hans natur hade nu öfvergått till en sansad och förståndig sparsamhet. Dagligen syntes bevis härpå och hela Danesheld undrade häröfver. Några af domestikerna201

fingo afsked med lön för helt år, och hushållet på slottet reorganiserades till helt liten skala.

Om det fanns någon som ej var nöjd med den nye paren, var det John Mitchel, ty han hade blifvit förkastad såsom sökande till arrendet af Sailors' Best. Mr Apperly hade fullbordat kontraktet och låtit det undertecknas af Mitchel och Hawthorne i trots af lörd Danes varning; han skulle finna att detta dokument var värdelöst och att Sailors Rest blef bortgifvet till Richard Ravensbird.

— Till Ravensbird! utropade han förvånad när lörd Dane meddelade honom denna nyhet. Ravensbird'. Säkert kan mylord ej ha för afsigt att låta honom få det?

— Jo. Vet ni ej att han var bland de sökande?

— Ack, det vet jag nog. Men jag trodde att mylord skulle ha satt honom sist på listan, eller snarare uteslutit honom helt och hållet. Det trodde jag.

— Era och mina åsigter äro i denna fråga i strid med hvarandra, Apperly, sade lörd Dane. Jag kan ej frigöra mig från känslan af att denne man blifvit förorättad; och jag anser att vi af slägten Dane äro skyldiga honom godtgörelse. Men — oafsedt detta — hvarföre skulle jag ej låta honom få huset? Han är färdig att erlägga penningarne och skall utan tvifvel bli en bra arrendator.

— Hyser ni ej ringaste misstanka mot honom för att ha begått dender våldsbragden?

— Det har jug ej hyst på länge, var lörd Dane's svar. Jag tror fullt och fast på Ravensbirds oskuld. I annat fall skulle jag väl ej låta honom få arrendera något af mina hus.

— Det blir ett förskräckligt slag för Mitchel, brummade mr Apperly, som tänkte på en viss bankonot som låg i hans pulpet.

— Ej förskräckligare än det skulle bli för Ravensbird, ifall jag toge Mitchel och förkastade honom. Efter202

vanlig rättvisa säger jag ännu en gång, att det är Ravensbird som bör ha det: han var den förste som vände sig till Hawthorne och han kom äfven till mig med begäran att jag skulle lägga mig ut för honom hos lörd Dane.

— Lörd Dane skulle aldrig ha gifvit honom det, sade lagkarlen. Han gaf det åt Mitehel, eller så godt som gaf det.

— I alla händelser väljer jag till förmån för Ravensbird, var det afgörande svaret. Ni kan sätta upp de nödvändiga papperen. Jag vet nog att det är ytterst orättvist att kasta en mans synd på en annan, återtog lörd Dane efter en paus, men för att säga er sanningen, kan jag ej fördraga att höra Mitchels namn nämnas. Hade hans broder ej förlorat sina sinnen dender natten, skulle Harry Dane nu varit bland de lefvandes antal.

— I detta fall skulle mylord ej nu varit lörd Dane, var lagkarlens djerfva svar.

— En mycket obetydlig olycka i jemförelse med hans död, svarade lörd Dane. Jag skulle med nöje lemna ifrån mig alla mina inkomster, Apperly, om jag kunde bringa honom till lif igen.

Sålunda fick mr Apperly uppsätta nya dokumenter och återsända tiopundsnoten, hvilket kändes för honom nästan

som om man dragit en tand ur munnen på honom. Ingen utsigt fanns det för honom att erhålla någon dusör från Ravensbird; om denne gentleman ej kunde nå sina ändamål på raka vägar, skulle han aldrig vilja nå dem genom mutor. Mr Apperly omtalade i sin förargelse för John Mitehel att den nye lörd Dane ej kunde förlåta hans bror för att ha "spelat idiot" dender natten, och John Mitcnel rusade skummande af raseri till kustvakten och gaf honom skarpa och högljudda förebråelser för att ha spelat det; detta hade nära nog förorsakat ett nytt anfall hos den svage och känslige mannen.203

Ravensbird betalade den erforderliga penningsumman och tog vid Hawthornes afresa Sailors' Rest i besittning. Lörd Dane lät såsom en särskild punkt inflyta i kontraktet, att han genom att gifva Ravensbird underrättelse sex veckor förut kunde när som helst tvinga honom att lemna huset. Ravensbird gjorde invändningar häremot; han hade aldrig hört omtalas ett sådant vilkor i något kontrakt i verlden, sade han, och han skulle gerna vilja veta motivet till denna klausuls inflytande. Lörd Dane nämnde ej motivet, men var fast besluten att bibehålla detta vilkor och Ravensbird tecknade slutligen under kontraktet, med klausul och allt, samt trädde i besittning af värdshuset.

— Mycket godt lärer Ravensbird ej kunna uträtta med det! hvarken han eller någon annan man som ej har en hustru! var en stående anmärkning bland de pratsjuka i grannskapet, som sysselsatte sig med denna sak. Hvem hörde någonsin omtalas ett värdshus utan en värdshusfö-reståndersk a ? Ravensbird hörde alla anmärkningar med orubblig köld utan att ett drag förändrades i hans ansigte.

Förändringar egde rum på Dane Hall. Miss Bordillion flyttade bort till Cliff Cottage. Hon hade insparat något penningar, utom sina hundra pund om året, och dessa använde hon till inköp af möbler; dessutom begärde mr Lester att få sända ned till henne några artiklar som hon tyckte om från Dane Hall. Tiffle visade ett surmulet ansigte vid denna frikostighet och talade öppet om slöseri, ehuru miss Bordillion valde endast några få, och dessa af de obetydligaste, småsaker som aldrig skulle bli skickade.

Dagen efter lörd Danes begrafning, lemnade mr och lady Adelaide Lester Danesheld för att resa till Paris; en okänd plats för lady Adelaide, som hon länge hyst en gränslös önskan att få se, troende att detta ställe var hvarken mer eller mindre än ett jordiskt paradis. Mademoiselle Sophie Deffloe hade oupphörligt styrkt henne i204

denna tro. Detta gjorde att miss Bordillion fick tid på sig att vidtaga sina arrangementer: då de voro afresta, var det ingen omedelbar brådska för henne att lemna Dane Hall, blott hon lemnat det innan de återvändt.

Tiffle spelade sina kort väl. Efter lady Adelaides ankomst hade Tiffle, ehuru visande det mest vänliga och småleende ansigte, varit full af bitterhet och hämnd-tankar samt lofvade att flytta vid månadens slut. Men under de få dagar som mr Lester och lady Adelaide qvarstannade på Dane Hall, började Tiffle märka att hon möjligtvis kunde ha sina trumf i behåll. Lady Adelaide var ung, bekymmerslös, oerfaren: när Tiffle gick till henne för att mottaga befallningar, kunde hon säga: "Ack, jag vet ingenting om det der; gör som ni tycker; fråga miss Bordillion", och det kom Tiffle att tänka .på att med denna unga lady i spetsen för hushållet, kunde hon göra som hon tyckte; i verkligheten mer än hon kunnat göra det äfven uuder den andra ladyns milda spira. Och sålunda böljade Tiffle ställa sig in hos den nya herrskarinnan och gjorde allting "lätt och beqvämt för henne.

Yeckorna förflöto. Miss Dane bebodde fortfarande sitt gamla hem, det lilla murgrönsbeklädda huset — till ganska liten tillfredsställelse för henne sjelf. Dane Castle tycktes henne vara ett afundsvärdt ställe att bo på; det var mycket besynnerligt, tyckte hon, att hennes bror ej kunde ha henne hos sig, och en dag sade hon honom det. De flesta dagar gjorde hon flera timmars besök hos honom, tog lunch på slottet, ofta middag, och mottog hvilka främmande som ville helsa på. Hon och hennes bror stodo tillsammans vid förmaksfönstret under det hon talade; deras blickar följde ett åkdon som aflägsnade sig utåt landsvägen, ett täckt åkdon, mycket prydligt utstyrdt. De som åkte deri hade nyss aflagt sitt första besök på slottet — mr och lady Adalaide Lester. Miss Dane stod205

bredvid sin broder i djup sorgdrägt, men hennes kinder voro lika röda som någonsin förut.

Det var första gången lörd Dane sett lady Adelaide efter hennes giftermål. Han besökte Dane Hall efter deras

återkomst — troget uppfyllande sällskapslifvets fordringar — men de hade farit ut på en promenad. Vistelsen i Paris hade räckt två månader, och lady Adelaide, som njutit af alla förströelser säsongen hade att bjuda på, tycktes vara glad att vara hemma igen.

— Huru förändrad hon är, Herbert! utropade miss Dane då åkdonet försvann ur synhåll.

— Skall ni då aldrig lägga bort att kalla mig vid mitt gamla namn, Cecilia?

— Geoffrey då, för att göra er till viljes. Jag glömde det; men det betyder ej mycket, eller hur, bäste broder? Tycker ni ej att hon är förändrad?

— Ej särdeles, efter hvad jag kan se.

— Ack jo! hon är det. Hon är tunn och blek och aftärd; hon ser ut som en person hvilken är ledsen vid lifvet.

Han svarade ej. Han lutade sig tillbaka bredvid fönsterfördjupningen, blickande mot de aflägsna ruinerna, under det hans fingrar medvetslöst lekte med hans urkedja. Tänkte han på dessa lyckliga möten som han brukat ha med henne som han älskade, med henne som nu var en annans maka?

— Jag hoppas att hon ej begått ett misstag, återtog miss Dane med sin klingande stämma. Det måste vara mycket angenämt att vara gift och ha ett vackert hem och sin egen lilla man, särdeles om han är vacker och ej för gammal; men att tänka sig ett olyckligt äktenskap! Jag skulle ha en bur gjord af tårpilar och sitta i den med min guitarr och gråta hela dagen, om det hände mig. Det skulle vara en liten tröst eller hur, Geoffrey?206

Geoffrey gjorde en rörelse med läpparne endast för att låta förstå att han hört. Men miss Dane var en af dessa lyckliga personer som kunna tala med samma nöje, antingen man svarade henne eller ej.

— Han är mycket vacker; hvarochen vet det. Ibland när jag ser på honom i kyrkan, undrar jag om det i hela verlden finnes något så vackert ansigte som hans. Men jag skulle aldrig kunna bli förälskad i honom, Geoffrey; han har haft en hustru, som ni vet, och hans barn äro hälften så gamla som jag. Kanhända Adelaide tänker på det, nu då det är för sent.

Lörd Dane tog upp en kikare som låg på bordet bakom honom och betraktade uppmärksamt ett fartyg som seglade förbi. Solstrålarne lekte på hans ljusa lockar, hans bleka anletsdrag, på hvilka hvilade ett uttryck af dysterhet, som miss Dane ej erinrade sig ha sett förut.

— Geoffrey, ni synes förändrad, sade hon, skakande tillbaka sina lockar, och vet ni att ni är förändrad, nu har jag kommit att tänka på det! Ni är mycket tystare än ni brukade vara, och ni synes alltid vara fördjupad i tankar. Jag är säker om att ni ej sade tre ord till Adelaide nyss. Och det var ej artigt af er; hon är en ung fru nu, som ni vet.

— Jag samtalade med mr Lester.

— Ej mycket. Herbert, jag skall säga er huru det är — Geoffrey, menar jag — ni blir melankolisk af att lefva på detta stora ställe, utan att ha en enda varelse att samtala med, undantagande tjenarne. Och på samma sätt är det med mig hemma.

— Detta fartyg bär preussisk flagg, Cecilia! utropade lörd Dane. Det är af en egendomlig byggnad. Skulle ni ej vilja se på det?

— Ack nej, Geoffrey, jag bryr mig ej om att se pä flaggor och skepp. Man kan ej se officerarne på detta afstånd. Det är något annat jag önskar, Geoffrey.207

— Nåväl, hvad önskar ni? frågade han i det han vänligt såg ned på det veka, barnsliga ansigte som bedjande vändes mot hans.

— Jag har aldrig talat med er om den saken, Geoffrey, men jag önskar att ni nu ville tillåta mig göra det. Nu då ni är den store lörd Dane är det ej rätt handladt mot mig.

— Hvad är det som ej är rätt gjordt?

— Att lemna mig helt allena i detder lilla huset, under det ni bor i detta präktiga slott, svarade hon, i det hon fingrade på sina klädningsspetsar, såsom vi ibland se en blyg liten flicka rycka på sina hvita förklädsband då hon står framför oss. Ni måste låta mig komma och bo här, Geoffrey. Det är underligt att ni ej gjort det. Vi ha alltid bott tillsammans och jag är er enda syster.

— När jag bosätter mig på slottet, Cecilia, skall ni komma dit.

— Men har ni ej bosatt er der redan?

— Nej. Jag far härifrån med det snaraste. Det har varit min afsigt att resa alltsedan min onkels död; men affärsgöromål ha fördröjt afresan. Nu skall jag snart vara härifrån.

— För huru lång tid?

— För obestämd tid.

— Ack, min älskade bror! utropade miss Dane.

— Jag har aldrig haft tillfälle att besöka kontinenten, om jag undantar ett par korta besök i Paris. Jag har varit för fattig, som ni vet, återtog lörd Dane. Nu är det ingenting som hindrar mig.

— Och hvad skall jag då göra? frågade hon i klagande ton.

— Gör er sjelf lycklig hemma med era fåglar och blommor, Cely. Xag vet att ni kan det, ty det finnes ej någon qvinna som eger ett förnöjdare sinnelag än ni.

— Men, Geoffrey, kan jag vara alldeles för mig sjelf?208

— Jag skulle ej vara er till någon tröst, svarade han med ett svagt försök att le. Ni skall ha mrs Knox hos er, och jag skall låta er få huru stor inkomst ni vill begära.

— Jag vill gerna ha mrs Knox, svarade miss Dane, som var lika lätt att tillfredsställa som ett barn. Och huru länge skall ni bli borta, Geoffrey — tre månader?

— Säg snarare tre år.

— Oh, Geoffrey!

Han afbröt det bestörta utropet. Han hade ej haft för afsigt att säga så mycket.

— Jag kan verkligen ej säga huru länge jag skall bli borta, Cecilia. Som jag ej har några bestämda planer, är det omöjligt att säga hvad jag kan komma att göra eller hvart jag kan komma att fara. Om en sak kan ni vara försäkrad — att jag någon gång skall komma tillbaka, om försynen tillåter mig; och när jag kommer, skall ni taga ert hem här på slottet och bli dess herrskarinna.

— Hur roligt detta skall bli! sade hon lekande med fingrarne i sina ljusbruna, lockar. Men, Geoffrey, ni kan komma att hemföra en hustru!

Geoffrey Dane skakade på hufvudet.

— Jag tror ej det, svarade hon. Men, Cecilia, låtom oss tala om er sjelf. Ni skulle tycka om en liten pony-vagn, eller hur? Och ni måste ha ett par tjenarinnor till. Ni skall ha det beqvämare i det lilla huset än i detta dystra gamla slott under min frånvaro. När jag återkommer och kan beskydda er deri, skall ni spela stor dame.

Cecilia Dane klappade händerna; men ögonblicket derefter stal sig någon känsla öfver henne, som förorsakade henne att luta ned sina rodnande kinder och förvirrad slå ned ögonen.

— Hvad är det, Cely?

— Jag kan vara gift sjelf vid denna tid, Geoffrey.

Tror ni ej det?209

Lörd Dane smålog.

— Naturligtvis kan ni det. Men Cecilia — och hans ton blef allvarlig — ni måste lofva mig en sak: att ni ej skall gifta er med någon, det vill säga att ni ej skall för-lofva er med någon, utan att först skrifva och rådfråga mig. Jag skall aldrig gå er i vägen, när det gäller er verkliga lycka; men ni har penningar och får mera, och ni vet ej hvad slags pretendenter som kunna komma att eftersträfva dem. Anförtro er till mrs Knox, som ni gjorde när ni var liten flicka, och skrif beständigt till mig. Yill ni lofva mig allt detta?

— Jag lofvar er det, Geoffrey; jag vet att jag saknar klokhet och lofvar att troget uppfylla hvad ni fordrar.

Lörd Dane visste att han kunde tryggt lita på henne. Som hon sade, saknade hon klokhet, men hon var mycket lättledd, och rättade sig alltid efter hans omdöme med ett litet barns enkla, oinskränkta tillit.

Den anmärkning miss Dane gjort om lady Adelaide Lester, nemligen att hon blifvit förändrad, att hon blifvit blek och mager samt liknade en person som är trött vid lifvet — denna anmärkning hade efter någon tid äfven andra börjat göra; lady Adelaide tycktes ha någonting som nedtryckte henne. Hon var lycklig nog med mr Lester, så vidt verlden kunde döma; men det fanns en apati i hennes sätt som ej brukar finnas hos den som är fullkomligt nöjd med sin tillvaro. Det var en egenhet med henne som förut aldrig blifvit anmärkt: när man hastigt tilltalade henne, spratt hon till liksom af fruktan och var några ögonblick helt darrande. Hade hon begått ett misstag då hon gifte sig med George Lester ? hade öfvertygelsen derom kommit nu, då det var för sent? Lörd Dane, som engång varit hennes trolofvade, hade förutspått henne att hennes dagar, om hon gifte sig med honom, skulle — bli en lång, otillfredsställd längtan — en längtan att slippa ifrån den existens hon pålagt sig sjelf. Hade han talat af förutse-

ende? Det tycktes verkligen som om någon besynnerlig längtan efter något som icke fanns låg hos henne. Att hon var en qvinna som missräknat sig, som var missnöjd med det lif hon förde, kunde ej betviflas. Måhända skulle det bli bättre under tidens helande inflytande.

Det fanns en person åtminstone som ej så g eller misstänkte detta, och det var mr Lester. Denne gentlemans kärlek till sin hustru hade blifvit en verklig passion. Han lefde endast för att älska henne, studera hennes önskningar, lyda henne såsom en slaf. Hennes obetydligaste vilja var hans lag; hennes minsta önskan utfördes. Att detta skulle göra henne befallande och pockande var nästan säkert; men mr Lester var för djupt försjunken i det närvarande för att tänka på framtiden. Han misstänkte aldrig att hon ej var lycklig. Efter hennes giftermål hade hennes helsa blifvit något ömtålig, ett förhållande som i hennes mans ögon var fullkomligt tillräcklig att förklara hennes nedslagna lynne. Han förmodade att när hon återvunnit sin styrka och de förflutna sorger som hon upplefvat i slottet blefvo mer aflägsna i tiden, skulle hennes gamla glädtighet återkomma. Hon hade inga band som hölle henne fast vid Dane Hall, Wilfred Lester hade återvändt till Rugby och Maria var på Cliff Cottage under miss Bordillions vård. Under mr Lesters uppoffrande kärlek till sin nya hustru, hade kärleken till hans barn aftagit. Han hade aldrig egnat dem mycket ömhet, och det är sannolikt att hans hustru haft i sin makt att alldeles draga honom ifrån dem, om hon så velat.

— Skall Maria bli qvar hemma med en guvernant, eller skall jag sätta henne under miss Bordillions vård ? frågade han sin hustru vid deras återkomst från Paris.

— Låt henne vara hos miss Bordillion, sade lady A-delaide utan betänkande; då skall jag ej ha något ansvar och det är bättre att vi äro allena. Hon kan komma och stanna hos oss alltemellanåt.211

Mr Lester gjorde derföre upp saken med miss Bordillion och betalade henne en lika summa med den han skulle betalt för barnet i en första klassens pension.

En morgon kom Sophie Deffloe in till sin herrskarinna. Hon ville säga upp sin tjenst, ifall mylady ej hade nägot deremot, — hon hoppades att mylady skulle låta henne afflytta så snart som möjligt.

Lady Adelaide blef så förvånad och ledsen honijkunde bli numera och frågade något strängt hvad Sophie ämnade företaga sig. Denna svarade mycket lugnt att hon' beslutat gifta sig med mr Richard Ravensbird.

— Ravensbird har öfvertagit Sailors Rest! utropade lady Adelaide.

— Ja, mylady, för tre månader sedan, och mycket rätt gjorde han i det.

— Men, Sophie, ni kan säkert aldrig bli belåten med det lif ni kommer att föra der: att stå inom disken och draga upp öl åt kunderna!

— Jag tror tvärtom, sade Sophie. Hvarför icke ? Jag tror att det är just det lefnadssätt jag skulle tycka om, mylady.

Ladv Adelaide gjorde en åtbörd af förakt: det var ju brist på smak.

— Men kan ni tycka om Ravensbird ? frågade hon, han är mycket ful.

— Det är just hvad jag säger honom hvarje dag, mylady; men inom mig finner jag honom ej så ful. Det har händt fßrr än nu, tillade den frimodiga Sophie, att qvinnor ha blifvit lyckligare med fula män än med vackra. I alla händelser ämnar — jag försöka det, så snart mylady kan reda sig utan mig.

Anmärkningen behagade alls icke lady Adelaide, och hon förklarade högdraget att Sophie Deffloe hade frihet att afflytta genast. Hade Sophie tagit henne på orden, skulle hon satt henne i stor förlägenhet, ty lady Adelaide212

kunde ej vara utan en kammarjungfru och hade ingen annan att ersätta henne med. Men i detta kritiska ögonblick trädde Tiffle in i rummet; Tiffle med sitt inställsamma maner och sin hala tunga. Om det behagade my-lady, kunde hon för tillfället ersätta Sophies plats: hon förstod fullkomligt väl en kammarjungfrus skyldigheter, och hennes göromål som hushållerska voro ej så betungande att de ej lemnade henne tillräcklig tid öfrig.

Ett frivilligt erbjudande af Tiffle att belasta sig med en dubbel syssla, skulle på det högsta ha förvånat hennes vänner, ifall de fått höra något sådant. Men Tiffle visste hvad det var fråga om: för att få den oberoende och trotsiga mademoiselle Deffloe ut ur huset, skulle Tiffle ha arbetat sönder sina magra händer intill benen; för att få allt större och större välde öfver hennes unga herrskarinna, skulle hon ha kunnat sträfva i evighet. Det var ej stor utsigt härtill så länge Sophie var i huset; Tiffle passade derföre på tillfället för att aflägsna henne. Hon hade lefvat i ett tillstånd af kroniskt raseri så länge Sophie varit i huset; ty Sophie motsatte sig till det yttersta hushållerskans myndighet, som så kraftigt utöfvades mot den öfriga delen af hushållet.

Lady Adelaide antog tillbudet. Det skulle ändock bli en förändring, och dessutom hade hon under de sista få månaderna kommit i en slags vana att liksom rysa tillbaka för sin kammarjungfru, i stället för att gifva henne förebråelser då hon yttrade sig med alltför oförsvarlig frihet. I sitt innersta hjerta var hon kanhända glad att bli qvitt den franska flickan, och Sophie fann att hon verkligen egde frihet att afresa när hon behagade.

Anordningarne blefvo alltså vidtagna. Sophie Deffloe blef Richard Ravensbirds hustru och intog med en fransyskas hela köld och sjelfbeherrskning sin plats redan klockan nio på morgonen efter sitt giftermål; Tiffle deremot tillträdde sin syssla såsom lady Adelaides kammarjungfru.213

Det var tillämnadt af den senare att vara endast ett tillfälligt arrangement, under det hon såg sig om efter någon annan för att ersätta Sophie; men Tiffle visste att göra sig så angenäm och nyttig, att lady Adelaide ej brådskade med att börja efterforskningen. Tiffle blef nästan alldeles nödvändig för sin herrskarinna och narrade henne att lyssna till en hel mängd insinuantsqvaller rörande hushållet, miss Bordillion och särskilt rörande master Wilfred Lester. Tiffle hade för afsigt att straxt i början ingifva sin herrskarinna motvilja för denne unge gentleman, och hon gjorde det.

På detta sätt skred tiden framåt. Lörd Dane hade afrest på sin tillämnade långvariga tur åt kontinenten; Bruff och ett par andra tjenare hade blifvit qvarlemnade att taga vård om slottet. Miss Dane qvarblef i det lilla murgrönbeväxta huset med sina fåglar och sina blommor, sin nya ponyvagn, sin gitarr och mrs Knox, en värdig, medelålders lady som en gång varit hennes guvernant. Ea-vensbird och hans hustru gjorde goda affärer på Sailors, Rest, och Tiffle innästlade sig allt mer och mer i sin herr-skarinnas förtroende.

Ej ringa uppståndelse förorsakades en dag i Danesheld genom ankomsten af en man med en packlåda, hvilken

blifvit arresterad i Great Cross och nu fördes till Danesheld under sträng bevakning. En nitisk polistjensteman, seende att denne mans utseende öfverensstämde med beskrifningen af den person som nu misstänktes att vara Harry Danes mördare, arresterade honom och tog honom med sig till Danesheld. Men när Drake blifvit efterskickad, förklarade han att det ej var den man som han sett i ordvexling med kapten Dane, och squire Lester bekräftade detta. Båda voro stora grofva män, det var sannt; men deras ansigten voro fullkomligt olika, sade mr Lester : den gripne hade ett nästan behagligt utseende och tycktes214

hederlig nog; den andre hade ett elakt utseende. Sålunda blef karlen lössläppt igen, såsom Eavensbird blifvit.

— Skall ni aldrig få tag i den rätta, tror ni, Bent ? frågade mr Lester polissergeanten.

Bent skakade på hufvudet.

— Jag vet knappt hvad jag skall tänka, sir. Karlen har vetat dölja sig fullkomligt väl, det är hvad som är säkert; men sådana saker komma mestadels förr eller senare i dagen. Jag förmodar, sir, att ni aldrig hört er lady-göra någon häntydan på hvad som tilldrog sig den der natten ?

— Ej på något sätt. Det skulle ej vara något angenämt samtalsämne för henne att välja.

— Det var mycket besynnerligt, men jag kunde då ej frigöra mig från den åsigten, att mylady visste mer än hon sade oss, återtog polissergeanten.

Mr Lester vände sig förvånad mot talaren.

— Lady Adelaide gick ed på att hon ej gjorde det, sergeant.

— Jag vet att hon gjorde det, svarade sergeanten.

— Då behöfver ni ej göra någon vidare fråga i detta ämne. Farväl, Bent.

— Jag fruktar att jag ej behöfver det, sade polissergeanten för sig sjelf i det han nickade en afskedshelsning åt mr Lester; det skulle ej tjena till något om jag gjorde det. Men en sak vet jag: att om någonsin en qvinna gjort mig tvehågsen, så är det hon, hon må ha svurit eller ej. Hon är full af list, det kan jag svära på, den sköna damen.

Allt gick derefter sin jemna gång på Danesheld och under de nästföljande nio eller tio åren hände ingenting som vi behöfva uppehålla oss med att uppteckna. En mycket lång tid, tycker läsaren, nio eller tio år. Sannt, men de tycktes ej så långa under sitt lopp för dem som upplefde dem, och om de voro fattiga på händelser i Danesheld, kommo sådana så mycket tätare efteråt. 215

XVII.

Willfred Lester får sorger.

Ni torde göra anmärkning mot den term som användes i sista kapitlet, "nio eller tio år", och måhända tycka att den är obestämdare än den behöfde vara. Men den begagnades med afsigt; ehuru berättelsen snart skall fortskrida efter slutet af det tionde året, måste vi först och främst anteckna slutet af det nionde.

Danesheld Hall genljöd af bullrande små fötter och glada röster, ty sex barn hade blifvit födda åt lady Ade-laice Lester och hennes man. De hade just ej medfört något lugn i familjen: de skulle ha gjort det mera om de medfört mindre utgifter. Mr Lester var nu en af bekymmer öfverhopad man, ständigt tänkande på huru han bäst skuüe kunna gå till mötes de betungande fordringar man hade på honom. Men han trodde fortfarande på sin hustru och älskade henne såsom få män, hunna till hans ålder kunna älska.

Och hon? Nåväl, jag vet knappast hvad som är att säga om henne. Om jag sade er att hon varit en dålig hustru för honom, skulle det kunna missförstås. En strängt trogen hustru var hon, men en mycket hjertlös.

Qvinnor såväl som män måste hafva något mål i lifvet, såvida de ej skola vara hopplöst olyckliga. Det må vara ett dåligt eller ett godt, men ett mål måste det vara, och i allmänhet är det så. Lady Adelaide Lester hade intet. Det tycktes att hon ej brydde sig tillräckligt om sin tillvar» för att hafva något. Den gamla sorglösheten hade förvàadlats i ett tillstånd af kronisk ledsnad och hon tillbragte sina onyttiga dagar med att undfly den. Från första

stund hade hon tanklöst öfverlemnat sig åt ett hejdlöst slöseri och förledt sin man till detsamma; den utgiftsstat som stille varit moderat för herren till Dane Castle var helt enkelt ruinerande för herren till Danesheld Hall 216

men lady Adelaide hade ej förstånd att inse detta. Hennes klädning ensamt kostade, himlen vete huru mycket: tio gånger mer än den borde ha gjort. De hade ett hus i staden nu och njöto år efter år af alla Londonsäsongens nöjen; de tillbragte regelbundet den tidiga våren i Paris, och lady Adelaide sade att hon ej kunde existera utan det; den enda tid då de voro någorlunda i lugn var hösten, och den tillbragtes på Danesheld. Huru allt detta kunde uthärdas af mr Lesters jemförelsevis ringa inkomst af 3,300 pund om året, vill jag lemna åt läsaren sjelf att afgöra. Den var ej fullt 3,000 pund nu; han hade varit tvungen att taga af kapitalet, och sålunda hade det blifvit minskadt; en stor del af detsamma tillhörde dessutom miss Les;er. De femtontusen pund som blifvit testamenterade till lady Adelaide af den aflidne lörd Dane voro som en droppa vatten i hafvet och hade blifvit förslösade för lsnge sedan. Barnen, som blefvo så många, voro ej något hinder för deras moders slösande lefnadssätt; visserligen blef det ett litet tillfälligt uppehåll deri vid hvarje barrs födelse, men derpå blef den lilla varelsen öfverlemnad till en amma och lady Adelaide återtog sitt vanliga lefnadssätt. Det fattades henne ej kärlek till sina barn; tvärtom hon älskade dem med en svartsjuk, häftig kärlek; men hon tyckte det vara en af de största plågor i verlden att behöfva vara tillsammans med barn, och utom på Danesheld hade hon dem sällan hos sig. Hon älskade dem så mycket att hon blef blindt orättvis —- ni skall straxt få höra i hvad afseende — men hon försökte ej att på något sätt sjelf leda deras uppfostran. Hon tyckte om att de kommo in vid desserten med utslagna skjortkragar och krusade lockar, och hon kunde taga dem med sig ut i vagn, utstyrda som små dockor. Stackars mr Lester trodde att alla de bekymmer som kommit på honom vcro blott det naturliga resultatet af en stor familj; och han klagade217

öfver att gudarne ej varit så nådiga mot honom att de förminskat antalet.

Tiffle var fortfarande på Dane Hall, och Tiffle florerade. Hon hade qvar sin befattning som lady Adelaides kammarjungfru och styrde öfver tjenstepersonalen med en myndighet, stark och fast och odisputabel. Under de första åren efter giftermålet hade Tiffle åtföljt lady Adelaide på hennes resor; men när familjen tillväxte, befanns det vara nödvändigt att Tiffle qvarstannade på Dane Hall för att hålla kontroll öfver hushållet, och lady Adelaide engagerade en fransk kammarjungfru: en mamsell som talade franska med de små då hon vistades på Dane Hall, och under dessa sejourer afstod hon ofta sin plats åt Tiffle.

I ett afsende hade Tiffle lyckats på ett för henne mycket tillfredsställande sätt: nemligen i att mellan lady Adelaide och Wilfred Lester uppväcka en bitter fiendskap. Det var ej något öppet krig, och Wilfred såg blott sällan lady Adelaide; men vi begagna ej ett för strängt uttryck då vi säga att det hos bådadera grodde ett ömsesidigt hat. I sin blinda orättvisa betraktade lady Adelaide Wilfred såsom en inkräktare i huset, såsom en person den der tillfogade hennes egna barn en grym orättvisa, ifall mr Lester testamenterade till honom — såsom det billigtvis kunde antagas att ban skulle göra — hans rättmätiga andel af fädernearfvet. Wilfreds rättmätiga andel borde ha varit en ganska betydlig andel, alldenstund mer än hälften af mr Lesters förmögenhet tillföll honom från hans första hustru. Wilfred å sin sida kände ett naturligt missnöje öfver sin fars andra giftermål, då det haft till resultat att han och hans syster numera ej hade något egentligt hem. De besökte det understundom, det är sannt, men mera såsom gäster än såsom barn i huset, och det blef allt mer och mer tydligt för båda att de betraktades såsom inkräktare; mest kände likväl Wilfred att så var förhållandet. Det var ej möjligt annat än att denna orätt-218

visa skulle uppväcka en mycket bitter känsla i Wilfreds bröst. Hans fader tycktes allt mer och mer bli dragen ifrån honom, och Wilfred visste att lady Adelaide uppväckte misstroende mot honom.

Wilfred reste tidigt till universitetet och när han genomgått den bestämda kursen köptes en anställning åt honom i rangregementerna. Det skall höja honom, sade lady Adelaide till sin man, och — tillade hon för sig sjelf — aflägsna honom härifrån. Höja honom! Hvar och en vet hvilka utgifter officerarne i dessa rangregementen hafva; ej absolut nödvändiga utgifter, men gjorda till ett slags nödtvång af denna allsmäktiga lag som kallas — exemplet, begäret att göra som andra göra. En af dessa officerares lön, jemförd med hans utgifter, är som en

droppa i hafvet; de flesta af dem äro män af börd, alla ega de mer eller mindre förmögenhet; de som ej ega en reservbörs att förfoga öfver, och dertill en ganska tung sådan, äro säkra om att bli ångerköpta. Mr Lester borde ha öfvervägt allt detta och besinnat huru litet han kunde aflåta åt sin son.

Han gjorde det ej, och Wilfred inträdde i regementet. Bekymmerslös, frikostig, älskvärd och ovanligt vacker, var han just en man som skulle bli högt uppburen af sina kamrater inom officerskåren, och aldrig fanns en ung man mera populär inom denna kår än kornett Lester; men derjemte — det tjenar till intet att dölja sanningen — fanns der ingen som mer tanklöst bortslösade sina penningar. Exemplet är smittsamt och kornett Lester lät sig smittas deraf — smittas och ruineras. Hade mr Lester gifvit honom ett större årsanslag — som han borde ha gjort, eller aDnars ej placerat honom vid regementet — skulle det likaväl ha blifvit uppslukadt, ehuru affärerna ej så hastigt som nu skedde kommit till en kris. Wilfred hade varit fyra år vid regementet då mr Lester plötsligt blef kallad till London. Mr Wilfred hade blifvit bysatt. Han bekände öppet sin ställning för sin fader och lät honom veta219

huru affärerna stodo. Penningar måste han hafva, och ingen obetydlig summa heller.

— Jag kan ej gifva er några, sade mr Lester.

— Då skall det ej bli möjligt för mig att qvarstanna vid regementet.

— Det blir ej möjligt. Ni får sälja er tjenst och använda penningarne att betala era skulder med.

Den unge officern bleknade.

— Det är ett grymt alternativ, sir.

— Men ett nödvändigt, sade mr Lester. Jag har ej sagt ett ord af förebråelse till er, Wilfred, som många fäder skulle ha gjort, ty jag tadlar mig sjelf lika mycket som jag tadlar er. Jag hade någon kännedom om de frestelser som skulle möta er; men det tyckes mig att unga män — af nödvändighet, som ni nyss sade mig — gifva ut tre eller fyra gånger så mycket penningar som de gjorde i min ungdom. Det är en högst olycklig affär och skall alldeles förstöra edra framtidsutsigter. Jag skulle hjelpa er om jag kunde, Wilfred — jag skulle det verkligen; men det står ej i min makt: jag är ansatt för penningar sjelf till den grad att jag ej ens vill omtala det för er.

— Tack vare myladys extravaganser, tänkte Wilfred inom sig. Hvad äro mina i jemförelse med hennes!

— Ni måste sälja er tjenst, fortfor mr Lester. Jag förmodar att min borgen kan befria er från detta ställe, och sakerna kunna uppgöras utan uppseende. Om denna lista upptager alla edra skulder, skall vinsten af er tjenst vara tillräcklig att liqvidera dem.

— Och sedan ?

— Sedan? Ja verkligen jag det vet. Ni skulle ha tänkt på framtiden förut. Jag förmodar ni måste komma hem på någon tid. Kanhända blir jag i stånd att skaffa er någon anställning i styrelsen.

Detta alternativ blef antaget. Men nödvändigheten att sälja sin tjenst var ett hårdt slag för Wilfred Lester. Ej220

heller befunnos de penningar som sålunda anskaffades vara fullt tillräckliga, och mr Lester måste anskaffa resten på hvad sätt han kunde. Det är möjligt att han tyckte att hans son — hans äldste son — ej blifvit behandlad alldeles som han borde ha blifvit, och att denna känsla nu gjorde honom böjlig. Wilfred visste att han ej blifvit rätt behandlad. Han såg sina planer tillintetgjorda, sin framtid hopplös, och när affärerna voro fullständigt ordnade och han reste hem till Dane Hall, kände han sig såsom en lefnadstrött man, ej bekymrande sig om hvad som skulle bli af honom. De stora utgifterna i huns bem bestredos med hans egen moders penningar, och han betraktade sig som ett offer för all möjlig orättvisa.

Lady Adelaide mottog honom temligen nådigt. Till det yttre var hon artig, men hon slösade sin artighet på sitt eget sätt, och Wilfred hade aldrig kännt sig så lik en inkräktare. En dold fiendskap bibehölls mellan dem, och lady Adelaide var naturligtvis, med den ställning hon innehade i huset, den öfverlägsna i>arten. Tiffle uppblåste lågan. Tiffles agg hade ej minskats med åren, och hennes passiva hat till gossen hade växt till ett aktivt hat för mannen. Wilfred sysselsatte sig mest utom hus — med jagt, fiske och andra dylika för årstiden vanliga

tidsfördrif — och slutligen började han tillbringa sina aftnar hos miss Bordillion.

Det var lyckligt att han gjorde så; åtminstone i en viss mening, ty snart, mycket snart var ledsnaden försvunnen. Den modlöse unge mannen, som varit färdig att kasta sig sjelf i vattnet, i stället för sin metref, blef plötsligt återväckt till nytt lif, hopp och energi. Den töckniga, obestämda framtiden, som förefallit så mörk, så tröstlös för hans nedslagna sinne, blef plötsligt klar och framstod nu för honom skimrande i rosenröda färger — ty han hade lärt att älska Edith Bordillion. Han älskade henne221

med en ren, mäktig passion, beslägtad med den qvinnorna kunna hysa.

De hade ej träffat hvarandra på fyra år förrän han återvände till Danesheld; ej en enda gång hade Wilfred varit der på besök under sin militäriska bana. Han hade tillfälligtvis sett sin fader och lady Adelaide i London och funnit det vara nog. Sålunda råkades han och Edith nästan såsom främlingar. Den vackra, blonda flicka som han betraktat som en syster tycktes honom nu vara en helt annan person; den nuvarande eleganta unga ladyn och den fordna skrattande förtroliga flickan voro ej desamma.

Några månader offrades åt lyckliga drömmar om en kommande sällhet, och derefter talade Wilfred Lester med sin far. Sonens meddelande gjorde honom i högsta grad förlägen. Han kunde ej ha någon invändning mot Edith; hon var af lika god familj som , hans son (det kunde nästan sägas af samma familj), och det var otvifvelaktigt att hon skulle ärfva en nätt förmögenhet vid öfverstens död, ty hon var hans enda barn. Öfverste Bordillion hade nu varit i Indien i många år, med få utgifter, men förvärfvan-de mycket. Hvad som gjorde mr Lester förvirrad var hans andel i affären. Wilfred i sin ifver påstod att de kunde lefva på ingenting — så godt som ingenting. Han önskade ej sätta sin far i bryderi; blott denne lemnade honom ett aldrig så ringa anslag, skulle de veta att göra det stort nog. Edith hade sagt så.

— Men ni äro båda mycket för unga att gifta er, sade mr Lester.

— Jag är tjugotre år, svarade Wilfred. Edith är endast två år yngre.

Lady Adelaide gynnade först förslaget. Om öfverste Bordillion ville bevilja dem en årlig inkomst, och de kunde vara nöjda, stackars varelser, med en koja och ett hjerta, hvarföre då ej låta dem gifta sig: det skulle medföra en stor fördel — Wilfreds aflägsnande för alltid från Dane222

Hall. Skickligt framställde hon detta för mr Lester — utan att dock säga att hon önskade bli Wilfred qvitt; hon hade alltid varit försigtig i denna punkt. Hon lyckades bringa mr Lester öfver till sin åsigt, så att han talade med sin son om saken.

— Men säkert skall ni bevilja mig något anslag, sir, sade den unge mannen. Jag kan ej stå i skuld till min hustru för allt, äfven om öfverste Bordillion är villig att ingå derpå.

Mr Lester våndades och funderade. Han var på intet sätt snål, men hans pekuniera ställning var så förskräckligt brydsam. Han föreställde sin son huru fasligt litet han kunde anslå åt honom: han skulle försöka att låta honom få hundrafemtio pund om året; det var det högsta hvartill han kunde sträcka sig. Wilfred gjorde bäst i att skrifva och förklara för öfverste Bordillion hvarföre han, mr Lester, ej kunde göra mera, och han finge se hvad öfversten svarade.

Wilfred följde rådet, och under det han väntade på öfverstens svar, hyrde han den nättaste och vackraste lilla våning i verlden och började anskaffa några nödvändiga småsaker för ett hushåll. Det var utan tvifvel ett dåligt bevis på en ung mans klokhet, men alltnog, han gjorde det; och under tiden lefde han och Edith i sina gyllene drömmar. Ack, ack! innan det afgörande svaret kunde komma, anlände ett bref till miss Bordillion. Det antydde på någon öfverväldigande olycka, men innehöll ej några specialiteter om hvari denna bestod.

Nästa post medförde sådana. Öfverste Bordillion var ruinerad. Den indiska bank hvari han insatt sina med möda förvärfvade besparingar hade stoppat. Han visste ej hvad dividenden kunde bli, eller om det blef någon ens. Affärerna voro högst intrasslade. En biljett till Wilfred och Edith var innesluten i brefvet, hvari öfversten sade att han skulle varit glad åt den föreslagna för-223

eningen och hjertligt gifvit dem sin välsignelse — nej, han skulle gifva den fortfarande om saken lät sig göra; men penningehjelp hade han ej att gifva. Om hans gamle vän, squire Lester, kunde hjelpa dem en tid, torde han bli i stånd att senare göra något för dem.

Wilfred Lester satt i dystert grubbleri med brefvet i ena handen och Ediths fingrar inneslutna i den andra. Hon var en vacker blond flicka med guldgult hår.

— Vill ni försöka med tvåhundra om året, Edith!

Ett småleende spred sig öfver Ediths intagande ansigte. Jag vill göra allt hvad ni ber mig göra. Pappa är säkert ej alldeles ruinerad, och han skall sedermera hjelpa oss.

— Nåväl, Edith, jag litar på detta löfte; vill ni göra hvad jag anser vara bäst.

Ja, jag vill det.

Hon hyste en fullkomlig tillit till "Wilfred; hon skulle blindt ha följt honom i den djupaste och mörkaste klyfta. Sakernas tillstånd på Dane Hall var fullkomligt bekant i miss Bordillions hus, och denna lady, Edith och Maria Lester voro hemligt förbittrade mot lady Adelaide för hennes behandling af Wilfred.

Wilfred reste till Scarborough, der mr Lester och hans hustru för tillfallet uppehöllo sig. Han öfverlemnade öfverste Bordillions bref i sin fars händ,er och frågade hvad som var att göra.

— Det skulle vara ett vansinne om ni gifte er, Wilfred, var mr Lesters hastiga anmärkning.

— Jag kan ej öfvergifva denna plan, sir. Jag har tänkt på giftermålet dessa två månader natt och dag, och jag — jag måste gifta mig. Jag har tänkt att om ni ville öka de hundrafemtio pund ni lofvade mig till tvåhundra, skulle vi lefva derpå tills något bättre yppar sig. Edith är benägen. Det finnes fisk och villebråd i öfverflöd, och hyrorna äro billiga i Danesheld. Dyre fader!224

det är ej mycket jag begär af er. Vägra mig ej! Minns era egna tidiga dagar.

Han hade fattat sin faders hand i sin sinnesrörelse. Mr Lester såg på det bedjande ansigtet. Det var af en utmärkt skönhet, alldeles sådant som hans eget varit innan bekymmer och grå hår kommit; han såg det mest bönfallande uttryck i de djupa blå ögonen, och hans egna blefvo plötsligt töckniga och hans röst rosslig.

— Det skulle vara så ytterst oförståndigt, Wilfred, fruktar jag. Tänk på Edith.

— Jag tänker på henne; jag beder för henne lika väl som för mig sjelf; Edith har räknat på giftermålet lika mycket som jag. Ni har sagt att ni ej har någon invändning mot henne.

— Invändning mot Edith! Intill denna dag har jag alltid tänkt att det skulle vara er lycka att få henne. Jag skulle vilja se er gift med henne i detta ögonblick, om tillgångarne tilläte det. Tvåhundra pund om året skulle vara ett intet.

— Ej mycket för framtiden, men sedermera torde några andra utsigter yppa sig. Jag får väl någongång en plats, och det är att hoppas att öfversten ej skall förlora allt. Neka mig ej, fader.

— Nåväl, Wilfred, jag skall se till hvad som är att göra, sade slutligen mr Lester. Det blir högst riskabelt, men det är er egen sak; och huru jag skall komma ut med de tvåhundra punden vet jag knappast. När skulle ni fara tillbaka till Danesheld? i morgon bittida? Jag skall då tala med er ännu en gång innan er afresa.

Wilfred Lester betraktade saken såsom afgjord och tyckte sig vara den lyckligaste menniska på jorden. Han råkade en vän en officer som varit hans kamrat och nu uppehöll sig i Scarborough; dessa båda fraterniserade med hvarandra och de voro mycket lyckliga öfver att råkas. Men huru stor blef ej Wilfreds bestörtning då han föl-225

jande morgon mottogs af mr Lester med kall mine och ännu kallare ord. Då han rätt betänkte saken, fann han oklokheten af ett sådant steg så stor, att han måste draga sig undan från att medverka dertill.

Wilfreds ögon lågade.

— Och ni vill endast bevilja mig hundrafemtio om året, sir ?

— Jag vill ej bevilja er någonting, sade mr Lester kallt och lugnt. Jag är ledsen att säga, att då jag först talade med er om saken i går insåg jag ej omöjligheten deraf. Jag kan ej gifva mitt bifall till någonting sådant; för er egen skull, såväl som för Ediths, kan och bör jag det ej. Jag skall skrifva till lörd Irkdale i dag, Wilfred, och fråga om han kan lägga sig ut i styrelsen för er. Han har varit nyttig för dem på sista tiden, och kanhända skola de lyssna till honom.

— Då kan lörd Irkdale behålla sin förbön för sig sjelf, svarade den förtörnade unge mannen ej särdeles vördnadsfullt. Jag vet hvem jag har att tacka för denna förändring — det är lady Ådelaide.

Förebråelser skulle ej gagna honom till något, ej heller skulle mr Lester lyssna dertill; och de skiljdes med köld. Wilfred rusade tillbaka till hotellet och beklagade sig öfver den orättvisa han led för sin sympatiserande vän; officern, som var en helt ung man och sjelf stod i begrepp att gitta sig, var full af harm och han gillade Wilfreds uttryckta beslut — att gifta sig med Edith Bordillion i trots deraf.

— Jag skulle göra det sjelf, sade kaptenen — på mitt ord och min heder skulle jag icke göra det, Lester. Och se här, om en temtio pundsnot kan vara af någon nytta för er, så har jag en sådan och ni får låna den på huru lång tid ni behagar. Man behöfver ej fråga om detta anbud antogs. "Wilfred Lester ansåg sig som en rik man och for tillbaka till Danesheld i triumf med ett

tillståndsbevis i sin ficka och åberopade öppet Ediths löfte.

Jag ämnar ej försvara någondera af dem för det steg de togo. — Det var ett af de dåraktigaste man gerna kan tänka sig. Miss Bordillion gjorde invändningar deremot och uppmanade dem att närmare öfverväga det okloka deri och åtminstone vänta tilldess färska nyheter kunde ankomma från öfverste Bordillion. Wilfred ville ej lyssna härtill: en hemlig röst tycktes hviska till honom, att om han och Edith nu skiljdes åt, skulle det blifva en skiljsmessa för åratal, kanhända för lifstiden; dessutom föreställde han Edith — och tänkte det verkligen sjelf — att när de engång voro gifta, skulle hans fader komma emellan och bevilja honom åtminstone hundrafemtio pund årligen. De nödvändiga förberedelserna vidtogos sålunda, ej för ett helt och hållet hemligt giftermål, men för ett som var nästan likbetydande med ett sådant.

Några få dagar derefter körde mr och lady Adelaide Lesters åkdon, som väntat på dem vid stationen, upp till Danesheld-Hall. Det var en behaglig septemberafton och strålarne af den nedgående solen föllo på lady Adelaides vackra ansigte, då hon steg ur vagnen. Ett vackert ansigte var det fortfarande — en fin rodnad betäckte kinderna och håret var silkeslent, men en viss apati låg i sjelfva uttrycket.

Hon gick genast upp på sitt rum för att kläda sig till middagen, den franska kammarjungfrun, mademoiselle Celina, kastade hastigt af sig sin resmössa och schawl och gick med stor skyndsamhet och många ursäkter in, för att betjena henne. Skulle mylady värdigas ursäkta att hon var utan hufvudbonad? En fatal händelse hade inträffat — hon hade förlorat nycklarne till sin koffert och kunde ej få någon annan: skulle myladys godhet nånsin kunna förlåta det?227

Mylady tyckes ej bekymra sig om antingen mademoiselle Celina hade någon hufvudbonad eller ej. Hon hade varit otålig att få kyssa sina barn och blef bragt i dåligt lynne af att finna dem vara ute med sina sköterskor; lady Adelaide var ej nu i den sinnesstämning att hon lugnt kunde bära dylika småsaker.

— Ordna genast mitt hår, sade hon snäsande; och det var det enda svar hon gaf.

Celina hade nyss slutat kårklädseln och hjelpt sin lady på med klädningen när Tiffle inträdde. Tiffle hade åldrats mer än hennes matmoder, men dessa anleten, hvari dåligt lynne afspeglar sig, åldras ovanligt fort. Hon hade ej förgätit sin gamla vana att hålla händerna korslagda öfver hvarandra och på detta sätt kom hon in med sina

mjuka, tysta steg, iklädd den vanliga svarta sidenkläd-ningen.

— Huru kunde ni skicka ut barnen, när ni visste, att jag väntades hem, Tiffle ?

— Mylady, att de gått ut har ni att tacka en annan för, ej mig, var Tiffles svar. Jag eger ingen myndighet öfver miss Lester och hon kom hit i eftermiddag och sade till barnpigan att det var synd att hålla barnen inomhus en så vacker eftermiddag samt befallde att de skulle få komma ut. Så förhöll sig saken. Nu kan ni gå, jag skall passa upp mylady under återstoden af toiletten.

Den sista meningen, uttalad i en skarp ton, var rig-tad åt Celina. Glad att få gå, sannolikt för att söka sina nycklar, lemnade kammarjungfrun rummet. Tiffle tillslöt dörren efter henne och gick tillbaka till lady Adelaide med upplyftade händer och mot taket rigtade ögon.

— O, mylady! Hvilken skaldal, som kommit till min kännedom denna dag! Jag är utom mig af harm vid tanken på, huru ni och sqviren blifvit bedragna. Dessa två eländiga varelser ämna gifta sig med hvarandra i hemlighet.228

Af instinkt, som det tycktes, visste lady Adelaide, om hvilka hon talade. Wilfred hade haft rätt i sin förmodan : det var hans stjufmoder, som kommit emellan och varit orsaken till att hans far undandrog sig all medverkan till giftermålet. Hennes motiv var ytterlig sjelfviskhet: hon fruktade att det nya hushållet skulle komma att lefva på mr Lesters bekostnad. Hon harmades öfver att hundra eller tvåhundra pund om året skulle tagas från hennes barn och från hennes egna extravagancer.

— Hvad säger ni, Tiffle?

— Sanning, mylady. Dessa två, mr Wilfred och miss Bordillions vackra niece, stå i begrepp att gifta sig. De begifva sig till kyrkan helt allena, här i Danesheld; och af alla de fräcka handlingar jag sett begås, är detta den mest fräcka. Här, i Danesheld, mylady!

— Har miss Bordillion någon medverkan i denna sak, frågade lady Adelaide hastigt.

— Hon är istånd till det, svarade Tiffle, men det har jag ej hört. Ett hastigt farväl ämna de taga och god lycka på vägen måtte det medföra! Jag vet ej den bestämda dagen, men så mycket vet jag, att den ej är långt aflägsen. Det torde ske redan i morgon.

-— Huru har ni fått veta allt detta? frågade lady A-delaide.

— Jag håller ögon och öron öppna, svarade Tiffle, i det hon lät sitt ansigte antaga ett helt oskyldigt uttryck.

— Ni måste lyssna bakom dörrar, Tiffle, eller vid häckar.

— Mylady, hvad jag än gör, så gör jag det för my-ladys eget bästa, för att ni ej skall bli bedragen af ett par listiga ormar och jag säger er det ännu en gång: han ämnar förvandla denna unga lady till lady Wilfred.

— Det kan snart bli hindradt. Squire Lester skall göra det. Mina guldarmband!229

— Jag ber ödmjukast om förlåtelse, mylady, det kan ej så lätt hindras. Han är sin egen herre och hon är myndig. Squire Lester har ej mer makt öfver dem än jag har. De beslöto att göra det, straxt efter de dåliga nyheterna från Indien anländt — och de skola göra det.

Det uppstod en paus. Tiffle påspände armbanden. Hennes fingrar voro stela nog, det måste erkännas. Utan att se upp från armbanden, af hvilka det enas spänne tycktes vara i olag, yttrade hon:

— Rörde saken mig sjelf, mylady — jag vill visst ej gifva något råd och det inser nog mylady — skulle jag helt simpelt låta den fortgå. Om man träder emellan, så är det ingen som vet, hvad squire Lester kan bli öfv er-talad att göra; kanhända gifva dem ett anslag »f ett par hundra pund om året, till förfång för mylady sjelf och de små söta lammen. Men när mr Lester finner att de gjort det på eget bevåg, i trots af honom, då skall han ej bry sig om dem eller gifva dem en shilling, mylady. Och det är just hvad de förtjena och de söta lammen blifva ej tillfogade någon orätt.

Samtalet afbröts af "lammen" sjelfva. Det hördes buller utanför och då dörren till rummet blifvit öppnad, inrusade hela sällskapet. Lammet nummer 1 var en stor gosse om åtta år, George, ett bullersamt och mycket sjelfs-våldigt lam; det sista var ett litet ett, som bars i barnpigans armar, och der voro fyra andra emellan. Lady A-delaide var nästan förstummad och Tiffle drog sig tillbaka. Tiffle hade i verkligheten den största möjliga aversion för sådana lam, fastän hon låtsade motsatsen.

Det borde knappt kunna förmodas, att lady Adelaide nedlät sig att följa qvinnans råd; men i ett afseende gjorde hon det, ty hon nämnde ej ett ord för sin man. Följderna blefvo precist sådana Tiffle förutsagt. Wilfred Lester tilläts att i allt lugn gifta sig, och någonting mycket bra trodde mr "Wilfred Lester att han gjort. Men när nyhe-
230

terna nådde squire Lesters öron, hvilket de ej gjorde förrän följande dagen, började följderna att visa sig.

Wilfred Lester hade uppgjort en liten nätt plan att träda inför sin far med sin unga maka, Edith, ödmjukt bekänna och tigga om förlåtelse för förolämpningen; men Wilfred fann sig förekommen. Återigen kände han sig öfvertygad om att han stod i skuld till lady Adelaide, såsom förut i Scarborough; oeh i båda fallen hade han rätt. Hon hade ej försummat att i detta senare fall egga upp mr Lesters vrede till kokpunkten.

Ett ursinnigt samtal egde rum emellan far och son. Squire Lester slungade förebråelser öfver den unga mannens hufvud; Wilfred svarade med torra anmärkningar, mer hvassa än artiga mot sin stjufmoder. — När de skilj-des, hade mr Lester öppet förkastat honom och påstod sig vara glad öfver att göra det. Han förklarade, att Wilfred ej skulle erhålla någon hjelp alls vidare af honom, hvarken i lifvet eller efter döden.

Skyndsamt begaf sig squire Lester till miss Bordillions. Cliff Cottage var ej beläget nära sjön, som man af dess namn skulle kanna förmoda, utan låg bakom Danehall vid en krökning af skogen. Han trädde in i det vackra lilla förmaket, der miss Bordillion satt, nu en skrynklig lady, med silfverhvitt hår.

— Visste ni om detta vansinniga tilltag af Wilfred, Margaret ?

— Ja, jag visste det, svarade hon. Jag sade hvad jag kunde deremot, men det tjenade till ingen nytta.

—• Sade hvad ni kunde deremot! upprepade mr Lester, nyttjande en ton till miss Bordillion, som han aldrig förut begagnat. Hvarför sade ni det ej till mig? Ni visste, att jag kommit hem aftonen förut, förmodar jag ? Jag tror att sii måste ha varit en medbrottsling.

— Jag visste ej att ni hade kommit hem. Men om —

— Var Maria med dem i kyrkan? röt han.231

— Nej, men jag ämnade säga, fortfor miss Bordillion, att om jag hade vetat utaf att ni var hemma, tror jag ej att jag skulle brådskat med att underrätta er om saken. Allt hvad skäl och öfvertalning kunde göra, försökte jag; för öfrigt tror jag ej, att jag var rätta person att träda emellan. Jag tror ej ens att ni skulle ha lyckats förhindra giftermålet, ty båda voro fast beslutna för det. Naturligtvis är det förskräckligt oklokt. Men om vi förbise detta, tror jag att mycket kan sägas både för och emot.

— Nå efter ni ej trädt emellan för att förhindra detta när ni borde ha trädt emellan, så vill ni kanhända taga dem till er när det kommit derhän att de hålla på att dö af svält, ty det skall sannolikt bli slutet pä saken, utlät sig mr Lester innan han skummande af raseri lemnade rummet.

Hade det ej varit för detder lånet af femtio pund, torde Wilfred aldrig ha riskerat ett sådant steg. Men med penningar på fickan såg han sakerna i rosenrödt. En del af de femtio punden användes till inköp af några småsaker i den vackra bostaden, och återstoden, den största delen deraf, användes till hushållet. Ack! om vi blott kunde se framtiden såsom vi se det förflutna!

Squire Lester var fortfarande oförsonlig. När han mötte sin son på gatan, talade han ej till honom; han såg åt ett annat håll när ban såg sin svärdotter komma. Han kunde ej förlåta miss Bordillion, och förbindelsen mellan de båda husen upphörde, utom den Maria underhöll. Huru länge mr Lester under andra omständigheter skulle ha

tillåtit sin dotter att stanna hos miss Bordillion, måste naturligtvis förbli en obesvarad fråga, men han lät nu hemta hem henne omedelbart och tog ifrån miss Bordillion den inkomst hon haft af henne. Han förbjöd henne att närma sig hennes brors hus, men ännu hade han ej förbjudit henne att gå till miss Bordillions.232

Nästföljande år i Maj månad, reste mr Lester och hans hustru till London och togo Maria med sig för att presenteras. Hon presenterades af sin styfmoder och smakade första gången nöjena af en Londonersäsong. De återvände till Danesheld i Augusti; men under deras vistelse i staden hade de träffat en gammal vän, som varit en främling för dem under tio års tid.

Det var lörd Dane. Till hela Daneshelds stora förvåning och miss Danes missnöje hade lörd Dane aldrig en enda gång besökt sitt hem sedan han lemnade det. Det var nu tio år sedan dess. Tio år! Hvar han tillbragt dem kunde han knappt säga, utom det att han vistats i nästan hvarenda bekant stad i Europa, undvikande de besökta hufvudstäderna, och utan att uppehålla sig särdeles länge i någondera af dem. Han sade skrattande till Lesters att denna Londonersäsong vore hans återinträde i lifvet. Han reste nu till Danesheld innan de gjorde det, hade åter tagit sin bostad på slottet med ett följe tjenare och sin syster såsom värdinna, och hade försonat sig med grannarne för sin långa bortovaro; allt innan deras återkomst. Det enda hushåll, rikt eller fattigt, hos hvilket han ej på sitt fria, vänliga sätt gjort besök, var Wilfred Lesters. Det torde ha antagits att mrs Lesters helsotillstånd höll honom borta, ty stackars Edith var mycket sjuk; ett litet barn hade blifvit födt, men dött, och hon kunde ej återvinna sina krafter. Ingalunda. När han och Wilfred först möttes och Wilfred gått fram till honom med utsträckt hand och ett välkomstleende på sitt vackra ansigte, var lörd Danes sätt isande kallt, ehuru det är sannt att han vidrörde den framsträckta handen med de yttersta ändarne af två fingrar.

— Min far och mylady ha åter varit framme, tänkte Wilfred, och åter hade han rätt. Mr Lester och lady A-delaide hade gifvit lörd Dane en bedröflig skildring af Wilfred och hans handlingar, kända oeh misstänkta.233

Hvad hade dessa tolf månader medfört åt Wilfred? Åtskilligt, och det mesta af en mycket sorglig beskaffenhet. Danesheld började hviska underliga saker om honom.

Så länge som hans femtio pund räckte, var Wilfred Lester lycklig som en prins och ångrade aldrig det steg han tagit eller trodde att han någonsin skulle komma att ångra det. När penningar fattades anlitade han krediten; och när denna fattades — ty det blir alltid en gräns för densamma i dessa nästan hopplösa fall, och så blef det äfven för honom, ehuru han var squire Lesters äldste son — då började Wilfred smaka bitterheten af att nödgas föra ett inskränkt lefnadssätt. Det troddes allmänt att mr Lester gjort honom arflös; i sjelfva verket hade mr Lester sjelf ej gjort sig samvetsqval af att säga det, och folk tycker ej om att riskera att förlora sina penningar. Sålunda blef krediten uttömd, och Wilfred, i sin harm mot saker och ting i allmänhet, började att ej bry sig om hvad han gjorde eller hvad som blef af honom, eller hvilka orättvisa rykten som cirkulerade om honom, hvilket är ett vådligt sinnestillstånd att falla uti. Han hade tillbragt sommaren hufvudsakligen med att fiska; nu då jagttiden inföll kunde Wilfred ej begagna sig deraf af två skäl: det ena var att han ej hade penningar att köpa sig jagträttighet för; det andra att han för flera månader sedan pantsatt sin bössa.

Ingen hjelp alls hade kommit från öfverste Bordillion. Han var ej i stånd att skicka någon. I de sista bref de erhållit från honom, sade han dem att han skulle begifva sig ned till någon plats med ett otydligt namn bestående af omkring tjugo bokstäfver, och som ingen kunde läsa. Det tycktes vara en lång resa, och det tjenade till intet att skrifva, sade han, förrän han återkommit till Calcutta ; han skulle sända dem underrättelse när detta skett.

Och nu tror jag mig ha berättat för läsaren så ' mycket han behöfver veta af hvad som tilldrog sig under de tio åren.234

Gamla händelser voro nästan förgätna; Harry Dane och hans sorgliga död och den oupptäckte mördaren, den derefter följande dödligheten i den Daneska familjen samt det oväntade arf som tillföll den nuvarande peeren, allt detta tillhörde nu en förfluten tids historia; barn hade blifvit män och qvinnor sedan dess; män och qvinnor hade kommit ett tiotal af år närmare lifvets gräns.

Och lörd Dane steg allt högre i folkgunst och rang. Lord-löjtnantskapet öfver grefskapet hade tillfallit honom,

sedan den ädling som innehaft det alltsedan den sist aflidne lörd Danes frånfälle nyss förut dött. Det hade tillhört Daneska familjen år efter år, så att det nu endast kommit tillbaka till familjen.

XV.

Lörd Dane hemma igen.

Det var ett stormigt väder. Vindarne hade varit häftiga alltsedan September inföll, tjugo dagar sedan nu, och de tycktes tilltaga alltmera och mera i styrka. Aldrig hade en stormigare eller mera olycksbådande dag upplef-vats än den som nu var inne; aldrig hade träden som nu böjt sig för blåsten. Solen gick ner med en blodröd glans, fiskmåsarne flögo fram och tillbaka öfver vattnet och uppfyllde luften med sina hesa läten, vågorna växte skyhöga: tecken som tycktes förebåda en förskräcklig natt.

Maria Lester stod framför spegeln i sitt rum, klädande sig till diner'n. Aldrig hade spegeln återgifvit ett behagligare ansigte. Hennes drag voro de Lesterska dragen, fina och välbildade, ljufva mörka ögon och ett sil-keslent, mörkbrunt hår. Hon var af medelstorlek, utomordentligt väl växt, med behag i alla sina rörelser. Hennes sätt var lugnt och anspråkslöst. 234

Gamla händelser voro nästan förgätna; Harry Dane och hans sorgliga död och den oupptäckte mördaren, den derefter följande dödligheten i den Daneska familjen samt det oväntade arf som tillföll den nuvarande peeren, allt detta tillhörde nu en förfluten tids historia; barn hade blifvit män och qvinnor sedan dess; män och qvinnor hade kommit ett tiotal af år närmare lifvets gräns.

Och lörd Dane steg allt högre i folkgunst och rang. Lord-löjtnantskapet öfver grefskapet hade tillfallit honom,
sedan den ädling som innehaft det alltsedan den sist aflidne lörd Danes frånfälle nyss förut dött. Det hade tillhört Daneska familjen år efter år, så att det nu endast kommit tillbaka till familjen.

XV.

Lörd Dane hemma igen.

Det var ett stormigt väder. Vindarne hade varit häftiga alltsedan September inföll, tjugo dagar sedan nu, och de tycktes tilltaga alltmera och mera i styrka. Aldrig hade en stormigare eller mera olycksbådande dag upplef-vats än den som nu var inne; aldrig hade träden som nu böjt sig för blåsten. Solen gick ner med en blodröd glans, fiskmåsarne flögo fram och tillbaka öfver vattnet och uppfyllde luften med sina hesa läten, vågorna växte skyhöga: tecken som tycktes förebåda en förskräcklig natt.

Maria Lester stod framför spegeln i sitt rum, klädande sig till diner'n. Aldrig hade spegeln återgifvit ett behagligare ansigte. Hennes drag voro de Lesterska dragen, fina och välbildade, ljufva mörka ögon och ett sil-keslent, mörkbrunt hår. Hon var af medelstorlek, utomordentligt väl växt, med behag i alla sina rörelser. Hennes sätt var lugnt och anspråkslöst.235

Folk trodde att en så intagande ung flicka utan tvifvel skulle bli tidigt gift, om hon tilläts det. Maria var tjugo år gammal nu och hade erhållit ett anbud under det hon var i London. Det vill säga, mr Lester hade erhållit det för henne, och han tog på sitt ansvar att afgifva ett bestämdt nekande svar. Maria skrattade när hon hörde det och kände sig mycket förbunden. Om hon tilläts det! Skandalberättarne i Danesheld påstodo att det ej skulle tillåtas henne att gifta sig. Mr Lesters dyrbara lefnadssätt och de jemförelsevis små inkomster han hade för att underhålla detsamma voro ämnen för folkets anmärkningar; föga sannolikt var det att han skulle gifta bort sin dotter, när han måste lemna ifrån sig niohundra pund om aret med henne!

Ett häftigt buller, mera likt ett kononskott, än ett ljud som förorsakades af blåsten, drog Maria till fönstret! Hon kunde uppfånga en skymt af hafvet, af dess fräsande och fradgande vågor och stod och såg ut. Hon bar en violett sidenklädning, fullkomligt slät, med undantag af några smala hvita spetsar som kantade dess korta ärmar. Plötsligt lyftade hon sina hvita armar och händer i höjden liksom bönfallande.

— Min Gud, hjelp alla som äro ute på sjön denna natt!

Lady Adelaide satt i förmaket i sin dyrbara och vackra aftonklädning af hvitt silkesbrokad och strålande af juveler, då Maria inträdde. Det sätt, hvarpå hon klädde sig endast för att lugnt tillbringa sin afton hemma utan gäster, hade för längesedan upphört att synas besynnerligt för husets medlemmar: de hade blifvit vana dervid. Mr Lester hade uppmuntrat detta under den första tiden af deras giftermål, och innan affärerna intrasslade sig för honom; måhända fann han sig nu i dess olägenheter. Maria satte sig ned oombedd, kännande sig nu såsom förr, ej hemmastadd-, det var ej många vänliga ord hon hörde af236

lady Adelaide. Det äldsta barnet, George, satt och slumrade i en beqväm länstol.

Mr Lester kom på samma gång som underrättelsen att diner'n var färdig. Deras middag intogs tidigt på Dane Hall, klockan sex. Han gaf sin hustru armen och Maria följde efter. Inga gäster voro hos dem denna afton, och måltiden var snart förbi. Lady Adelaide hade velat att George skulle sitta vid middagsbordet, såsom hon ofta ville, och gossen, sjelfsvåldig och framfusig, tillät ingen annan än han sjelf att bli hörd. Då desserten inbars kommo två till af barnen, och sedan de blifvit väl förplägade med goda saker blef det något uppehåll i bullret.

Ej så med vinden. En ryslig stormil skakade fönsterrutorna och mr Lester vände på hufvudet.

— Huru skall det gå med dem som äro på sjön denna natt! yttrade han.

— Jag trodde en gång att hästarne skulle rusa öfver klipporna med mig, sade lady Adelaide i släpande ton.

Ada, hvad är det åt dig? Har du ätit för mycket? Tag henne i ert knä, Maria.

— Yågade ni er upp på höjderna idag? frågade mr Lester. Det var ej rätt klokt, Adeluide.

— Jag lemnade dem snart när jag fann huru det blåste, svarade lady Adelaide. Jag förmodar ni ej haft någon jagt i dag?

— Omöjligt i en sådan ursinnig blåst. Dane kom likväl ut jagtklädd; jag skrattade åt honom. Han saie att han skulle titta in i afton, Adelaide.

Hon såg hastigt upp vid dessa ord och ett moln sväfvade öfver hennes ansigte. Det återtog dock snart sitt vanliga uttryck och hon yttrade i sin likgiltiga ton:

— Jag skulle tro att blåsten håller honom hemma. Maria, har barnet somnat ?237

Maria Lester såg hastigt ned på den lilla flickan hon hade i knät; barnet satt och nickade med ett stycke kaka i sin hand och munnen full.

— Det är tid på att hon går till sängs, sade mr Lester. Blåsten har gjort henne sömnig; jag känner det på mig sjelf. Bär upp henne, Maria.

Varsamt tagande den lilla varelsen i sina armar för att ej störa henne, gick Maria upp till barnkammaren. Amman satt och afklädde det yngsta barnet: två andra lågo på täcket, skrikande och sprattlande.

— Se till detta barn, amma! hon föll i sömn i mitt knä nyss.

— Den lilla sömniga varelsen! svarade amman. De behöfva alla bli afklädda på en gång, tror jag. Var god lägg ner henne i vaggan, miss.

— Men hvar är Susan i afton ? frågade Maria då hon stod lutad öfver vaggan.

— Åh, Susan! Hvad har man för godt af Susan på aftnarne? Jag ber er verkligen om förlåtelse, miss Lester, för att jag svarar er så, afbröt qvinnan erinrande sig att hon ej uttryckte sig på ett passande sätt, men jag är så uppledsen vid Susan och uttråkad, att jag glömmer med hvem jag talar. Samma minut barnen äro ingångna till deserten tycker Susan att hon kan disponera öfver sin tid, och går bort och blir borta ett par timmar, lemnande mig att göra alltsammans. Jag kan ej lemna barnkammaren och gå efter henne och jag må ringa aldrig så mycket så svarar hon ej. Celina brukade komma in och hjelpa till, men hon har ej gjort det denna gång.

— Hvart går Susan?

— Hon går bort någonstädes. Jag har ej mer kontroll öfver henne, miss, än jag har öfver vinden som rasar rundt omkring huset som om den ville slita det i stycken.

— Men hvarföre säger ni ej till lady Adelaide?238

— Jag har sagt till henne, men det tjenar ej något till. Susan vet att ingifva mylady förtroende till hvad hon sjelf säger, och Tiffle håller med henne. Hon är Tiffles niece, och min tanka är att Tiffle skickar ut henne. Det säkra är, miss Lester, att Tiffle är den verkliga herr-skarinnan i detta hus, och jag bekymrar mig ej mycket om hvem som hör mig säga det. Ni trötta lilla varelse, gråt ej så! Jag kommer straxt till er.

Miss Lester gick till klockan och ringde. Ringningen besvarades ej genast och hon ringde återigen, en häftig befallande ringning. Hvem skulle komma då om ej Tiffle. I detsamma hon inträdde började hon högljudt banna amman och frågade hvarföre hon behöfde ringa så häftigt.

— Det var jag som ringde, afbröt miss Lester kort. Jag ringde efter Susan.

Tiffle stod tyst en stund, något bragt ur fattningen. Hennes mane'r mjuknade, och hon stog der falsk och ödmjuk.

— Efter Susan, miss! Behöfver amman henne? Jag har nyss skickat ut henne i ett litet ärende för min räkning, troende att de små voro i matsalen och att hon ej skulle kallas till barnkammaren. Jag skall skicka upp henne så fort hon kommer tillbaka, miss.

— Ni ser att hon behöfves, Tiffle, svarade miss Lester i allvarlig ton. Här äro tre barn som alla måste af-klädas genast och det är ej möjligt för ett par händer att göra detta. Amman säger mig att Susan brukar vara borta vid denna tid. Jag skall tala med lady Adelaide om saken.

— Ber om förlåtelse, miss Lester, det behöfves ej och tjenar ingenting till. Mylady har obegränsadt förtroende till mig och Susan.239

— Det må vara, Tiffle, men det är rätt att hon får veta huru barnen äro vårdslösade. Skicka Celina hit att hjelpa amman tilldess Susan kommer tillbaka.

Tonen var befallande. Maria, ehuru saktmodig hon än var, egde denna lugna onämnbara makt att befalla, som få kunna motstå. Tiffle gick åt sidan då miss Lester lemnade rummet, hvarpå hon följde efter henne, kastande ondskefulla blickar på henne.

Miss Lester gick in i sitt eget rum. Hon stod vid dess fönster betraktande vädret, lyssnande till den tjutande stormen. Solen hade gått ned, men den vestra horisonten förgylldes ännu af dess strålar och månan gick upp. Det kunde knappt sägas vara skymning ännu.

— Jag tror att jag kan våga mig att gå, sade Maria för sig sjelf; i min långa svarta kappa kan jag trotsa blåsten. Jag måste se Margaret; jag måste fråga henne om hon hört någonting om detta rykte, hvilket gör mig alldeles förtviflad. Pappa frågade mig i middags hvarföre jag ej åt. Huru kan jag äta med denna rysliga oro ? Ja, jag skall gå; vore det endast för att undslippa lörd Dane.

Hon satte på sig en hufvndbonad, svepte sin kappa tätt omkring sig och gick sakta nedför trapporna. En manlig tjenare stod i förstugan då hon passerade derigenom. Det var en smal förstuga med åtskilliga rum på ömse sidor om densamma. De flesta rummen i huset voro gammalmodiga, utom förmaken; de voro förtjusande med sina sidofönster att öppna ända till golfvet.

— James, sade miss Lester, då mannen öppnade förstugudörren för henne, skulle några frågor göras efter mig, så säg att jag gått att dricka the hos miss Bordillion.

När mr Lester meddelade sin hustru att lörd Dane var att förvänta på aftonen, så undgick det ej hans uppmärksamhet att hennes ansigte mörknade och han talade derom så snart barnen lemnat rummet — talade i något tvär ton.240

— Har ni fattat någon fördom mot lörd Dane, Adelaide ?

— Fördom mot lörd Dane! Jag!

— Jag har ett par gånger på sista tiden tyckt att ni sett ledsen ut då ni hört att han skulle komma hit.

— Ack nej. Om lörd Dane kommer eller icke kommer bekymrar mig ej det ringaste, svarade hon i en ton som hon försökte göra så likgiltig som möjligt, och i det hon vände bort sitt ännu vackra ansigte för att dölja dess rodnad.

— Jag undrar ej på att han finner det angenämt att titta in här, anmärkte mr Lester. Slottet måste vara tråkigt för honom då han der ej har någon annan att säll-skapa med än den stackars fjollan Cely. Såsom en kusin —

— Han är icke min kusin, afbröt hon.

— Strängt taget icke; men han kan nästan betraktas såsom en sådan. Och ni vet, min lilla hustru, att ni är böjd för att visa er nyckfull emellanåt.

— Nyckfull! Ja, jag tror jag är det. När ni gifte er med mig, George, gifte ni er med mig sådan jag var, med alla mina fel och brister, kom ihåg det. Jag förmodar att de ej ha minskats med åren.

— Dane har sålunda ej tillfogat er någon förolämpning?

— Ej den ringaste. Huru vinden tjuter och hviner! Vi få en förfärlig natt.

Konversationen tog en annan riktning, och om en stund gick lady Adelaide in i förmaket. Endast ett af rummen var upplyst denna afton; men det var ett rymligt rum och möbleradt med all möjlig elegans.

Hon satte sig ned; hon giek oroligt omkring, än lyftande upp någon utsökt vacker blomma från dess kristallglas, än seende på titeln af en ny ouppskuren bok, än stående faamför spegeln — ej, såsom det tycktes — för241

att beundra sina egna behag, utan mera i ett slags drömmande tankfullhet.

Det fanns tillfallen då lady Adelaides lif, det närvarande och det förflutna, framstod för henne i dess rätta eländiga dager. Giftermålet med mr Lester var ett misstag, såsom lörd Dane en gång sagt henne att det skulle vara, och hon gjorde sitt bästa för att slippa ifrån dess tvång. Hon gjorde sitt bästa för att slippa ifrån ett annat fantom som alltid följde henne, mer eller mindre; mycket nära tyckte hon det vara denna afton. En dröm om hvad som kunde ha varit smög sig öfver henne, nu då hon stod der med sin vackra och juvelprydda hand skjutande tillbaka det glänsande håret från sin panna. Hade ödet varit mildare skulle hon ha varit mildare, skulle hon ha försökt älska sina medmenniskor, försökt vara en god menniska, med ett ord försökt lefva i denna verlden såsom en, hvilken sträfvar efter den nästa; deremot hade hon nu stålsatt sitt hjerta mot alla kärleksfulla impulser; hon hade blifvit hård och ännu mera hård, sjelfvisk och ännu mera sjelfvisk, falsk och ännu mera falsk.

Ett sakta buller hördes utifrån och hon vände sig om och såg åt dörren med denna förskräckta blick, som kunde märkas hos henne i dylika ögonblick; alldeles som om hon fruktade att hennes förföljande fantom skulle komma in i kroppslig måtto. Men det var endast Tiffle som inträdde, mycket tvst och ödmjukt såsom vanligt.

— Mylady, ber er tusen gånger om förlåtelse för att jag vågar störa er här, men jag tänkte att fråga er om ni ej skulle tycka om en brasa i ert toilettrum. Blåsten blir allt starkare och starkare.

— En brasa! Nej, det tror jag ej; det är varmt nog. Det kan ni göra huru som helst med.

— Då skall jag tända på en, ty jag tror att det då blir trefligare för mylady derinne, sade Tiffle i det hon

gjorde ett slags nigning då hon vände sig mot dörren. Men i stället för att gå ut såg hon sig tillbaka igen.

— Det går rykten i afton om att uppsyningsmannen är döende — om mylady ursäktar mig för att jag stannar och berättar det. Och mylady, tillade hon sänkande siu röst, den långe som var ute med de andra var mr Wilfred Lester. Det blir ej angenämt för någotdera partiet, mylady, om Cattley dör.

— Tiffle, jag kan alldeles icke tro på denna historia, sade lady Adelaide i det hon flyttade sig från spegeln och

gick att sätta sig på en sofla med ansigtet vändt mot tje-narinnan. Han kan aldrig ha vågat sig in i ett sådant företag som detta. Det skulle ju bli transportation minst! Ju mer jag tänker derpå, desto mindre tror jag det; och för himlens skull var försigtig i ert tal och låt det ej komma till mr Lesters öron. Det måste vara osannt sqvaller.

— Mylady — jag ber er om förlåtelse — ha de andra sakerna jag berättat varit osannt sqvaller? frågade Tiffle med ett tecken till bitterhet i sitt surmulna ansigte. När jag sade er att deder båda sluga varelserna ämnade ingå äktenskap, for jag då med sqvaller, mylady? Eller när jag för en vecka sedan bragte er underrättelsen att han gick ut på aftonen med bössa, ehuru det är väl bekant att hans bössa är pantsatt? Och för att ej tala om andra exempel, som man måhända kunde påminna sig — får jag bedja er tillåta mig säga att jag för väl vet min plats och hvad jag är skyldig mylady för att omtala några nyheter, som jag ej är säker om, eller några berättelser, som kunde hänföras till osanna sqvallerhistorier.

— Men, Tiffle, huru får ni reda på sådana saker? Ni måtte hålla någon person som spionerar åt er.

— Spionerna äro mina egna goda ögon och öron, mylady, som jag ständigt brukar för att tjena de små englarne, barnen deruppe, som nu sofva i sina små varma243

bäddar. Tänk om mr Wilfred och mr Lester fått göra som de ämnat, hvilken skada hade då ej tillfogats dem. Aldrig, så länge jag har ögon att se och tunga att tala med —

Hennes herrskarinna lyftade sakta handen såsom en antydan att samtalet var slutadt och Tiffle lemnade rummet under en nigning. Lady Adelaide kastade sig tillbaka i en stol och började tala för sig sjelf.

— Hvad kan vara orsaken till att det åter framställt sig för mig? Tio år! tio långa, ledsamma år; det tyckes dock vara en tillräckligt lång tid för att bringa saker och ting i glömska! Är det sedan jag återsett honom som denna förskräckliga farhåga återuppväckts till lif? Nej: ty jag kände den ej i London, och der sågo vi honom lika ofta som vi göra här. Den har kommit på mig sedan vi återvände till Danesheld; en olycksbådande öfvertygelse att det förflutna skall komma i dagen; en ryslig farhåga att min synd —

— Lörd Dane, mylady.

Denna anmälan kom ifrån Tiffle. En förskräcklig vindstöt hade kastat upp den yttre dörren och lorden hade inträdt i samma ögonblick, mötande Tiffle i förstugan. Han hade förändrats vida mer än lady Adelaide. Kunde denne storväxte allvarsamme man om trettioåtta år, med några grå strån som blandade sig med det rika svarta håret och bekymrets fåror på den breda hvita pannan, vara den för endast tio år tillbaka spenslige ynglingen? Men han var en mycket vacker man nu, tillochmed vackrare än han varit. Och linierna i hans panna, hvad kunde förorsakat dem ? Med en utmärkt samhällsställning, med en ansenlig rikedom — ty hans inkomster hade tillväxt sedan han reste utomlands — i besittning af allt som kunde göra lifvet lyckligt var det verkligen underligt att bekymren fått inträde hos lörd Dane.

Hon reste sig för att mottaga honom, i sin hvita brokadklädning, i sina glittrande juveler och i medvetande244

af sin skönhet. Ganska många gånger under den sista tiden hade de råkats; men då lörd Dane denna afton helsade henne, kunde han ej underlåta att tänka på huru litet hon blifvit förändrad; hon syntes nästan lika tilldragande nu som hon gjorde på den tid hon varit föremål för hans ungdoms kärlek. Det fanns ej spår till butterhet i hennes ansigte nu.

— Hvilken förskräcklig afton! utropade hon då hon åter satte sig, och lörd Dane flyttade sin stol nära hennes.

— Ja i sanning; och vinden ligger rakt på kusten, svarade han. Jag tror att vi få många olyckor på sjön i natt.

— Har ni gått hit?

— Gått? ja visst. Det är ej så långt.

— Jag tänkte på vädret.

— Ah, i det afseendet har jag blifvit härdad, hurudant vädret än må vara. Jag har derföre att tacka mina nio eller

tio års resor.

— Jag har ofta undrat hvad som hållit er borta så länge — hvad det kunde vara som fäste er utomlands. Men ni qvarblef ej länge på samma plats.

— Jag reste öfverallt; öfverallt i Europa, ej utom det. Undantagandes — ja — undantagandes eo utflykt till asiatiska Turkiet.

— Jag frågade hvad som fäste er ute, lörd Dane?

— Ingen viss person. Jag irrade hit och dit, troende att j sg aldrig mer skulle se något mål i lifvet, och säkert aldrig finna någon som jag kunde älska.

— En föga öfverlagd tro vid er ålder och med nästan hela lifvet för er, anmärkte hon, antagande en ton af glädtighet .

— Nåväl, ja: sedan jag lefvat för att finna huru falsk den var.

— På hvad sätt?245

— Jag kom tillbaka till England, bryende mig föga om hvart jag kom eller hvar jag stannade. Men mycket snart efter min återkomst väcktes de gamla döda fibrerna i mitt hjerta, som jag trott varit vissnade till rötterna, åter till lif. Det var här, hemma, som jag träffade en person som jag kunde älska; ett föremål för mitt lif som jag tror alltid skall qvarblifva och bibehålla sitt inflytande på mig.

Hon lyftade frågande sina ögon och lörd Dane fortfor:

— När medvetandet härom först vaknade hos mig försökte jag att sträfva emot denna känsla med hela den ansträngning hvaraf jag var mäktig; men ju mer jag sträfvade deremot dessraindre ville den försvinna, och jag hade ingen annan ressun* än att gifva vika derför. Denna känsla hade blifvit mig öfvermäktig, influerade på hvarje handling i mitt lif och jag erfor den natt och dag. På min heder, jag trodde den var förbi för mig, denna kärlek; att jag och mitt hjerta hade växt ifrån den, att "fogeln hade upphört att sjunga". Jag till hälften blyges öfver att göra denua bekännelse nu.

Hon satte sig mera upprätt i sin stol, hennes kinder glödde, hennes ögon fastades på honom med mycken förvåning under de halfslutna ögonlocken, lörd Dane drog sin stol närmare och han syntes något upprörd.

— Jag har ämnat tala med er dessa två eller tre veckor; men jag bekänner uppriktigt att jag haft motvilja för att göra det. Om jag för ett ögonblick varit allena med er och velat komma fram med min bekännelse, har en omnämnbar känsla, som ni kanhända skall förstå, en plötslig afsmak för att göra något sådant fått inträde hos mig och hållit mig tillbaka. Men då jag gick hit i afton, gjorde jag inom mig ett löfte att jag skulle komma in på detta ämne, ifall tillfälle dertill ympades. Tillgif mig härför; tillgif mig för hvad jag kommer att begära af er: att ert eget hjerta skulle föra min talan. Adelaide tillgif246

mig äfven för att jag talar till er med fordna dagars förtrolighet — om ni vill bli min förespråkerska kan mitt frieri ej misslyckas.

Han talade i denna låga ömma ton som en gång varit den ljufvaste musik för hennes öron; han tog hennes hand mellan sina i enträgen ifver. Skall ni förlåta lady Adelaide för den villfarelse hvari hon råkade? — med minnet af fordna dagar som just då framstod så lifligt för henne, var det kanhända en helt naturlig villfarelse. Hon trodde att han bönföll om hennes ynnest, ej för att hon skulle bruka sitt inflytande hos någon annan. En mäktig rörelse skakade henne, hvilken efterträddes af ett slags dödskyla.

— Har ni glömt hvem jag är? frågade hon i en låg, stolt ton, ej så mycket af harm, men emedan hon verkligen trodde att han glömt det. Ni glömmer er sjelf, lörd Dane: jag är mr Lesters hustru hans barns moder.

jføf Lörd Dane släppte hennes hand, och ett ofrivilligt skratt frambröt innan han kunde hejda det. Någonting i dess ton skorrade obehagligt i hennes öra.

— När ni förkastade mig för att gifta er med mr Lester, lady Adelaide, förstod jag fullkomligt att jag var förkastad för alltid. Tro mig, jag återtog detta alternativ såsom ett oåterkalleligt öde. Jag har aldrig vågat tänka att jag kunde finna ynnest hos er igen, hvilka förändringar eller omständigheter som än kunde inträffa. Jag ber er tusen gånger om förlåtelse för att jag uttryckt mig så illa, som jag inser att jag måste ha gjort. Jag blott ville bedja om er förbön för mig hos er stjufdotter Maria Lester.

En brinnande rodnad af blygsel färgade lady Adelaides kinder. Aldrig kunde en qvinna falla i en mer förödmjukande villfarelse. Hon kunde ha varit färdig att slå sig sjelf för sin dåraktiga villfarelse; hon kunde ha varit färdig att slå lörd Dane. När hon öppnade sina247

läppar för att tala kom intet ljud öfver dem. Han hade i alla händelser varit uppriktig: han hade ej med en enda antydan frambragt möjligheten att hans ord kunde bli så missförstådda: Maria Lester var oupphörligt föremål för hans tankar, och lady Adelaide var ej mera för honom, och hade aldrig varit det allt sedan hennes giftermål, än en annan mans hustru. Han hade då jagat henne ut ur sitt hjerta för alltid, hvad hon än å sin sida kunde ha gjort med honom. En tanka genomfor henne att detta förödmjukande, bittra missförstånd å hennes sida måste trefaldt ha gifvit honom ersättning för allt hvad hon under fordna dagar låtit honom lida.

Han var godhjertad och försökte bringa henne ur hennes förlägenhet; i affärsmässig ton förkunnade han henne att han önskade gifta sig med Maria Lester, och att hans hufvudmotiv att tala först vid henne var att hon skulle begagna sitt inflytande hos sin man för hans sak.

— Man säger till mig att det är tid på att jag bosätter mig, anmärkte han; och naturligtvis är det så, ifall jag någonsin skall bli bosatt. Oafsedt hvarje känsla af tillgifvenhet som jag kan hysa, har jag börjat inse att detta blir det bästa för mig: men syster Cecilia är ej något egentligt sällskap för mig. Men innan jag fann detta och innan jag kom tillbaka till Dane Castle eller hade lemnat London, hade jag fattat mitt beslut med hänsyn till miss Lester. Jag har aldrig träffat någon för hvilken jag kännt en så fullkomlig högaktning, tillade han med särskildt tonvigt på det sista ordet, och jag hyser den förtröstan att hon kan låta beveka sig att bli lady Dane. Derföre har jag kommit till er, såsom en gammal vän kommer till en annan, för att bedja er intressera min sak hos miss Lpster.

Det förflutna hade blifvit klart för henne. Hon hade undrat hvad som förde lörd Dane så ofta till deras hus;248

kanhända hon inom sig funnit ett helt annat motiv till hans besök. Hennes ansigte glödde fortfarande; men hon försökte frigöra sig från den pinsamma känsla af blygsel hon erfor och höjde sitt hufvud med en stolt åtbörd.

— Hvarföre vänder ni er ej till mr Lester i stället för till mig, lörd Dane?

Lörd Dane förklarade hvarföre på det mest grannlaga sätt. I likhet med Daneshelds öfriga innevånare visste han att utsigten att få lemna ifrån sig sin dotters förmögenhet skulle vara ett nästan oöfverstigligt hinder för att mr Lester skulle lemna sitt samtycke till något giftermål som kunde föreslå; med henne. Lörd Dane önskade dock att få Alaria for hennes egen skull, ej för de penningar hon egde; dessa kunde bli qvar hos mr Lester: den förmögenhet han kunde erbjuda henne vore ansenlig och gjorde det obehöfligt för mr Lester att lemna ifrån sig hennes arf. Det var detta han hade önskat meddela lady Adelaide; ty mr Lesters linkänslighet i penningeangelägenheter var väl känd, och ett sådant meddelande skulle lättare ske från hans egen hustru än från en friare.

Det var en ädel tanka. Lady Adelaide fann den så och något af hennes köld smälte bort.

— Det kan naturligtvis behöfvas en lagkarls biträde för att bringa detta arrangemeat till stånd, anmärkte lörd Dane. Ni skall vara min advokat hos dem båda, skall ni ej det bästa lady Adelaide?

Lady Adelaide afgaf ej något omedelbart svar. Det tycktes hvila en tyngd öfver henne och hon reste sig plötsligt från siu stol i en sinnesrörelse som hon ej helt och hållet kunde dölja, drog fönstergardinerna ät sidan och stod blickande ut i den stormiga natten. Lörd Dane gaf akt på henne. Var hennes besynnerliga sätt förorsa-kadt af någon återstod af kärlek till honom? frågade han inom sig, eller var hon förargad på sig sjelf för det olyok-249

liga misstag hon begått och på honom for att ha förorsakat det?

— Maria är för ung för er, lörd Dane, utbrast hon plötsligt der hon stod vid fönstret; men hon vände sig ej om.

— Det är en fråga — jag ber er om förlåtelse lady Adelaide — det är säkert en fråga som torde få lemnas åt henne sjelf och åt mig att afgöra.

— Ni är dubbelt så gammal som hon.

— Ej alldeles.

Det uppstod en lång paus som slutligen bröts af lady Adelaide.

— Jag skulle föredraga att vara neutral i denna affär, lörd Dane, sade hon i det hon vände tillbaka till sin stol. Om jag ej gynnar era bemödanden att få miss Lesters hand, skall jag åtminstone ej motverka dem.

Vänd er direkt till mr Lester; tala till honom med samma konsideration och värma som ni nyss använde i ert tal till mig, och jag är säker om att han skall höra er. Det är sannt att han är finkänslig i penningefrågor; omständigheter, hufvudsakligen de som stå i förbindelse med hans son, ha gjort honom sådan. Han måste sjelf afgöra saken. Maria är hans dotter, ej min; och jag vill ej träda emellan. Ert trieri måste lyckas, eller tvärtom, oberoende af min mellankomst.

— Ni skall ej vara emot mig?

— Jag har redan sagt er det. Min ställning gentemot denna fråga skall vara strängt neutral.

Lörd Dane bugade sig. I sitt innersta hjerta hade han misstänkt att hon skulle vara emot honom i denna fråga — emot Maria; och den hemliga farhågan förmådde honom utan tvifvel att tala med henne först och försöka att få henne på sin sida. Kanhända gaf hon just så mycket med sig som lörd Dane väntat att hon skulle göra.

— Är miss Lester hemma denna afton?250

— Ja; men jag vet ej hvart han gått, svarade lady Adelaide i det hon ringde på klockan. Säg miss Lester att vi vänta henne hit till förmaket, tillade hon vänd till betjenten, som infann sig vid ringningen.

— Miss Lester har gått ut, mylady.

— TJt! I detta stormiga väder!

— Hon gick straxt efter diner'n, mylady. Hon bad mig att säga att hon gått att dricka the hos miss Bordillion.

— Maria gör saker som ingen annan skulle tänka på, utropade lady Adelaide då tjenaren tillslöt dörren. Att gå ut en sådan afton som denna!

— Hon måste ha haft något vigtigt motiv för en sådan promenad, anmärkte lörd Dane, som sjelf kände sig öfverraskad.

— Det vigtiga motivet är hennes egen nyck, eller möjligtvis ett löfte till den gamla miss Bordillion, svarade lady Adelaide hånfullt. Jag undrar på att ej mr Lester förbjuder Maria a^t gå dit efter det understöd denna qvinna visade sin niece och Wilfred Lester vid detta giftermål. Detta kommer mig att tänka på en sak som jag vill fråga er om. Huru är det med er uppsyningsman? Jag har hört att han är döende.

— Nej, han är ej döende. Jag hoppas att han redan nu skall vara bättre. Han befann sig rätt bra ända tills idag på morgonen, när polisen gjorde ett besök i hans hus och lät honom undergå ett förhör. Jag önskar att de hade varit mindre ifriga. Cattley var ej i ett sådant tillstånd att att han kunde uthärda det.

— Har det blifvit fullt afgjordt hvilka angriparne voro?

— Nej. Cattley hyser misstankar mot två personer; men han kan ej säga något bestämdt och polisen kunde

spara sig besväret så länge.251

— Jag föreställer mig att ni är böjd för att vara mycket mild.

Lörd Dane skrattade: hon visste knappt om han var det eller icke.

— Är mr Lester i matsalen? frågade han.

— Jag förmodar det: jag lemnade honom der. Han måste ha fallit i sömn.

Med ett ord af ursäkt lemnade lörd Dane henne och gick att söka mr Lester. Han fann honom ej i matsalen, utan i ett litet rum på andra sidan om förstugan, kalladt hans studerkammare. Han satt vid sin skrifpulpet med en hop papper framför sig. Hans ansigte uttryckte bekymmer. Lörd Dane satte sig ned och anhöll lugnt om hans dotters hand, med en antydan på det arrangement som han nyss framställt för lady Adelaide.

Hade det ej varit för denna brydsamma omständighets skull, hade mr Lester blifvit förtjust åt anbudet. Det var det bästa han någonsin väntat skulle falla på Marias lott. Han satt försjunken i tankar och gaf ej något svar. Det var å ena sidan omöjligt att afträda hennes förmögenhet; å den andra fann han det vara lika omöjligt att antaga ett sådant arrangement som det lörd Dane föreslagit. Mr Lester hade alltid varit ytterst känslig för grannarnes och verldens opinion om honom och han frågade inom sig hvad man skulle säga om honom ifall han ginge in på något sådant.

— Säkert afslår ni ej mitt tillbud, mr Lester ? Jag kan erbjuda er dotter en vacker förmögenhet, och jag älskar henne så som jag aldrig trodde mig skola kunna älska någon.

— Jag tackar er för anbudet, lörd Dane, det gör oss heder; men dylika saker fordra noggrannt öfvervägande. Yill ni lemna mig en vecka eller tio dagar för att tänka öfver saken?

— Så lång tid!252

— Yill ni ej hellre ha det så, än få ett omedelbart afslag ?

— Jo. Men hvarför ett afslag?

— Jag är verkligen ej beredd att diskutera detta ämne nu, sade mr Lester, i det han reste sig upp. Ni måste gifva mig tid till öfverläggning. Säg ingenting till Maria. Låtom oss söka upp lady Adelaide.

Han kastade en blick på sina oordnade papper, blåste ut ljuset, som han skrifvit vid, och stängde omsorgsfullt dörren till sitt rum. I samma ögonblick öppnades förstugudörren och Maria inträdde.

— Ack, hvilket väder! utropade hon. Min slöja har blåst bort och det var lyckligt nog att jag kunde rädda min hufvudbonad. Se på mitt hår. Är detta lörd Dane ? Se. ej på mig!

Mr Lester stirrade förvånad och frågade henne hvad i all verlden fört ut henne?

— Jag trodde ej vädret var till deu grad dåligt. Jag gick till miss Bordillion's. Hon ville ej låta mig stanna utan skickade hem mig igen mellan Mary och den gamle trädgårdsmästaren. Jag ville se dem på återvägen; blåsten blir värre för hvarje minut.

Maria lade sin hatt och sin schawl på en bänk i förstugan, flätade ut sitt hår och gick vid lörd Danes arm tillbaka till förmaket.

XVI.

Nöd och brist.

När en författare bar att berätta olika tilldragelser på samma tid är han ofta i villrådighet om hvilka han skall berätta först. Miss Lester hade gått bort efter diner^ denna stormiga afton och snart kommit tillbaka igen; 252

— Yill ni ej hellre ha det så, än få ett omedelbart afslag ?

— Jo. Men hvarför ett afslag?

— Jag är verkligen ej beredd att diskutera detta ämne nu, sade mr Lester, i det han reste sig upp. Ni måste gifva mig tid till öfverläggning. Säg ingenting till Maria. Låtom oss söka upp lady Adelaide.

Han kastade en blick på sina oordnade papper, blåste ut ljuset, som han skrifvit vid, och stängde omsorgsfullt dörren till sitt rum. I samma ögonblick öppnades förstugudörren och Maria inträdde.

— Ack, hvilket väder! utropade hon. Min slöja har blåst bort och det var lyckligt nog att jag kunde rädda min hufvudbonad. Se på mitt hår. Är detta lörd Dane ? Se. ej på mig!

Mr Lester stirrade förvånad och frågade henne hvad i all verlden fört ut henne?

— Jag trodde ej vädret var till deu grad dåligt. Jag gick till miss Bordillion's. Hon ville ej låta mig stanna utan skickade hem mig igen mellan Mary och den gamle trädgårdsmästaren. Jag ville se dem på återvägen; blåsten blir värre för hvarje minut.

Maria lade sin hatt och sin schawl på en bänk i förstugan, flätade ut sitt hår och gick vid lörd Danes arm tillbaka till förmaket.

XVI.

Nöd och brist.

När en författare bar att berätta olika tilldragelser på samma tid är han ofta i villrådighet om hvilka han skall berätta först. Miss Lester hade gått bort efter diner^ denna stormiga afton och snart kommit tillbaka igen;253

men så kort b ennes frånvaro än varit, är det någonting att säga derom.

Den väg miss Lester beträdde för att komma till målet för sin vandring var temligen ödslig: betesmarker på högra sidan om densamma, den mörka skogen på den venstra. Genom skogen ledde en genväg fram till miss Bordillions hus; denna beslöt hon sig för att taga. Det var ej mörkt ännu, annars hade hon valt den öppna vägen; men för personer som äro födda och uppfostrade på landet är fruktan nästan obekant.

Icke destomindre kände hon sig obehagligt stämd då hon vandrade genom den mörka skogen. Blåsten hindrade nu ej hennes framskridande, men den pep och hven öfver hennes hufvud och tycktes skaka träden till rötterna.

Plötsligt såg hon en karl framträda från ett tätbeväxt ställe i skogen och hon blef rysligt skrämd. Nästa ögonblick brast hon likväl ut i ett skratt. Det var endast hennes bror. En lång och mycket smärt man om tjugofyra års ålder, med samma fina vackra ansigte som han haft såsom gosse, mörka blå ögon, långa ögonhår, och mörka lockar. Men gossens öppna glädtiga väsen hade ef-terträdts af en liknöjdhet som gränsade till apati.

— Huru dåraktig jag är! utropade Maria. Ni skrämde mig riktigt, Wilfred.

— Jag hade ej för afsigt att skrämma er. Hvem kunde tänka att ni skulle vara ute en sådan qväll ?

— Det är ej qväll ännu. Jag ämnar mig till Margaret och valde denna väg emedan den är mera skyddad för stormen. Jag kunde knappt hålla mig uppe på öppna vägen.

Han gick vid hennes sida. Maria visade ett visst tvång och kastade en förstulen blick åt den bössa han höll i handen för att förvissa sig om att det verkligen var en sådan.

— Är det er bössa Wilfred ? frågade hon slutligen.254

— Det är en som jag lånat, svarade han i kort ton.

Det uppstod några ögonblicks tystnad. Hundratals

frågor sväfvade på Marias läppar, men hon vågade ej tilltala honom.

— Jag undrar på att de läto er gå ut en sådan afton som denna, sade han plötsligt.

— Jag begärde ej tillstånd dertill; jag gick ut det förutan. Huru är det med Edith?

Frågan framsades i en tvekande too. Wilfred märkte detta.

— Hvad! Jag förmodar det är högförräderi att fråga efter henne! Ha de förbjudit ër tillochmed att nämna hennes namn? Se så, Maria, erkänn; ni kan ej säga mer än jag misstänker.

Maria gick tyst.

— Kanhända de ha förbjudit er att tala till mig, ifall vi händelsevis skulle mötas? fortfor han.

— Nej, Wilfred, de ha ej gjort det ännu. Säg mig huru ni befinna er. Är Edith bättre?

— Edith blir aldrig rask, så länge förhållandena äro som de nu äro. Om det är rättvisa i himlen —

— Tyst, Wilfred? Det tjenar ju ej något till.

— Och skadar ej heller. Nästa förbud som utfärdas blir väl, förmodar jag, att ni ej får tala till mig.

— Skulle ett sådant förbud utfärdas, Wilfred, är det till en del ert eget fel, svarade hon.

— Utan tvifvel. Felet är alltid på min sida och. rätten på deras. Men jag väntade ej att få höra er säga det.

— Ni är lättretlig mot mig utan orsak, Wilfred. Ni vet att jag älskar er mer än någon annan i verlden. Jag fruktar att jag ej ens älskar vår far — ehuru det kanhända är orätt af mig och jag ej borde säga det — så mycket som er.255

— Det skulle vara underligt om ni älskade honom särdeles högt, utbrast Wilfred. Han har ej tillåtit oss älska honom. Uteslutande sysselsatt, som han varit, med sin lady och sina barn har han ej visat någon tillgifvenhet hvarken för er eller för mig.

— Jag tror ej vi böra tala om denna sak, afbröt hon mildt. Ni talar om möjligheten af att jag skulle bli förbjuden samtala med er; jag säger att om detta händer är det ert eget fel, Wilfred, sade hon. Hvad är det för berättelser som hviskas om er?

— Berättelser?

— Om oloflig jagt och olofligt fiske, om att ni är ute nattetid med löst folk. De tala om anfallet mot lörd Danes uppsyningsman.

— På tio mils omkrets tala de ej om något annat, svarade Wilfred bekymmerslöst.

— Men de säga — några säga — att ni var en af angriparne.

— Åh! göra de det ? Det är väl att jag nu har rygg att bära det. Hvem säger det?

— Jag vet ej.

— Hvem sade det till er?

— Ryktet derom har spridt sig till Dane Hall. Jag förmodar det är genom Tiffle. Lady Adelaide sade ett par ord derom till mig, och det gjorde mig orolig. Jag blef så uppskakad att jag icke kunde göra en enda fråga; och om jag gjort det, hade hon kanhända ej svarat mig. Ob, Wilfred, kom till Dane Hall och vederlägg detta rykte om ni kan!

— Om jag kan? — hvad menar ni, Maria? Tror ni att jag går ut om nätterna för att mörda skogvaktare?

— Då skall ni komma till Dane Hall och förklara er, var det ifriga svaret.

— Nej, jag är förbjuden att komma till Dane Hall. Oroa er inte, Maria; lady Adelaide och Tiffle kunna säga256

hvad de vilja; min rygg är bred nog för att bära det, säger jag er.

— De tala om giller och snaror som ni lagt ut på andras jagtmark, fortfor hon.

— Jag förstår; de vilja göra mig till en fullkomlig tjufskytt. Nåväl, Maria, låt min far och hans hustru fröjda sig åt skandalen. Om jag blefve hängd eller trana-porterad, skulle de ha den tillfredsställelsen att veta att de kört bort mig.

Maria Lester tryckte händarna mot sitt bröst, som om hon ville dämpa den smärta hon der erfor. Hon kände sig så ytterligt vanmäktig. Å ena sidan hennes hårda styfmoder och fadren som beherrskades af denna; å den andra

brodern som var bragt till förtviflan, denne broder sora hon så högt älskade.

— Huru tror min far att jag kan lefva, Maria, då han ej lemnar mig något att lefva af? Hade jag ej gift mig, skulle han säkert ha lemnat mig något, om också endast huüdra pund om året. I stället kunde han ju för att vara rättvis gifva mig dem nu. Men jag tror att de önska att jag skall begå olagligheter, jag är säker att lady Adelaide gör det.

— Ni är ute i afton med denna bössa.

— Jag kan ej begagna den i en sådan storm.

— Men ni har ju ej ens rättighet att bära den. Ni liar ej tillståndsbref att jaga.

— Jo, det har jag.

För ett ögonblick trodde hon att han yttrade en osanning.

— Jag har uttagit ett tillståndsbref; Margaret hjelpte mig till ett sådant.

— Af mer än ett skäl var det liksom en tyngd lyftades från hennes bröst då hon hörde dessa ord. Hon skulle just svara då en rörelse der skogen var som tätast ådrog sig hennes uppmärksamhet.2 57

— Hvad var det? hviskade hoD, pekande åt detta håll.

— Jag hörde ingenting utom vinden.

— Jag hörde ej — jag såg, svarade Maria. Ett ansigte stirrade på oss, och jag såg det draga sig tillbaka. Det liknade en gosses ansigte.

Wilfred Lester gick till det betecknade stället och trängde sig in bland träden. Ej en enda varelse syntes till, men det fanns en trång stig som gick vidare in i skogen och der man lätt kunde undkomma.

— Jag tror att ni måste ha misstagit er, Maria.

Hon skakade på hufvudet och de hunno snart till

ändan af skogen. Längre fram bredvid den öppna vägen låg miss Bordillions boning; till venster ledde en biväg till det hus som beboddes af Wilfred. Det låg straxt intill, ehuru en utskjutande del af skogen dolde det för blicken. Under det de stodo stilla ett ögonblick och Wilfred sade Maria att hon gjorde bäst i att gå tillbaka hem och ej vidare utsätta sig för den rasande blåsten, sprang en gosse af ett högst egendomligt utseende förbi. Ytterligt spenslig, med oroligt vaggande rörelser, var han ej olik en orm, han hade detta lillgamla ansigte, som man ibland ser hos vanskapliga, och sluga, ytterst sluga ögon. Han var dock ej vanskaplig, endast ovanligt liten och spenslig för sin ålder, som var nära femton år. En vanlig åskådare skulle trott honom vara tio.

— Hallo, Shad! hvart ämnar ni er? ropade mr Wilfred Lester.

Gossen stannade. Hans dopnamn var Shadrach, men han hade aldrig, så länge någon i trakten kunde minnas, kallats vid något annat namn än Shad. Hans tillnamn visste ingen, eller ens om han hade något. För nära femton år sedan hade han först blifvit sedd såsom litet barn i gamla Goody Beans sköte. Hon sade att det var hennes dotters barn, hvilken varit flera år borta från hemmet;

men Goody Bean var ej känd för sanningskärlek och lyckades ej vinna trovärdighet i afseende på barnets härkomst.

— Jo, jag ämnar mig hem, sir, var gossens svar. Jag har varit i skogen för att hemta stickor åt mormor. Han talade i barnsligt enfaldig ton; men af hans skarpa ansigte kunde det slutas till att denna enfald var antagen.

— Har ni varit i skogen för att hemta dessa, Shad? frågade miss Lester med en blick på de qvistar gossen hade i handen.

— Jag har varit på andra sidan bäcken, miss; jag tycker ej om skogen nar träden braka och skaka.

— Har ni icke varit i skogen? frågade hon åter betraktande honom skarpt.

— Jag var der i går, miss.

— Jag menar om ni varit der i afton ?

— Nej, sade han skakande på hufvudet. Mormor tillsade mig gå till skogen och föra hem en god knippa åt henne, men jag ville ej då jag hörde blåsten; och jag väntar mig bannor för det.

Han aflägsnade sig. Miss Lester vände sig till sin broder.

— Wilfred, det var han som spionerade på oss.

— Mycket sannolikt. Han är ännu mindre trovärdig än hans mormor och det vill ej säga litet.

En qvinna med ett anständigt utseende, men ett buttert ansigte vek om hörnet vid gångstigen med hastiga steg. Wilfred igenkände henne såsom sin tjensteqvinna. Samma ögonblick hon fick sigte på sin husbonde påskyndade hon sin gång nästan till springande och ropade på honom med någon oro i sin ton.

— Hvad nu, Sally? utbrast han. Har huset fattat eld?

— Sir, svarade Sally, huBet har ej fattat eld; men frun ligger afsvimraad, och jag sprang ut för att se efter259

er. Jag är ej säker på att ej lifvet slutligen flytt ifrån henne.

Efter att ett ögonblick ha stått förvirrad och tveksam störtade Wilfred bort; men han hade ej hunnit många alnar förrän han hejdade sina steg och vände tillbaka till sin syster.

— Yill ni ej följa mig, i mensklighetens namn? Om ni inträder i mitt hus för att säga ett tröstens ord till Edith — döende såsom hon kanhända är, såsom jag fruktar att hon är, af brist på deltagande, på öm omvårdnad — skall det ej taga lifvet af mr Lester och lady Adelaide Lester. Döm mellan mig och dem, Maria.

Antingen det nu var bitterheten i hans ton som förorsakade det, eller att hennes mensklighet tog öfverhand, nog af, Maria kom att följa honom. Huset låg på kort afstånd derifrån. Ett mycket oansenligt hus var det, omgifvet af skogen, med köket i fronten och ett sällskapsrum bakom detta. Edith var i detta senare, liggande som Sally lemnat henne.

Det var endast ett anfall af vanmakt och hon hade redan återhemtat sig derifrån då de inträdde. Dylika anfall voro vanliga för Edith alltifrån början af hennes sjukdom, men den vanligtvis lugna Sally (hennes dopnamn, ehuru hon af några kallades Sarah) hade denna gång blifvit förskräckt. Maria, förbjuden att gå till sin brors hus, hade ej sett hans hustru på flera veckor, nej månader; hon stod lutad öfver Edith, förskräckt öfver den förändring denna undergått och fullt och fast troende att hon ej kunde lefva länge. Maria brast i tårar då hon kysste henne; de greto båda tilleammans, och Wilfred hviskade till sin syster att han var rädd att denna sinnesrörelse ej skulle bekomma Edith väl. Maria tog derföre farväl och aflägsnade sig.

— Sally, yttrade hon till tjensteqvinnan i köket, hvad har bragt mrs Lester i ett sådant tillstånd?260

— Hunger mer än något annat, var svaret, som afgafs i denna qvinnas vanliga trumpna ton.

— Hunger! upprepade Maria bestört och i det hon stirrade på den talande, nästan färdig att sjelf svimma. Hungerl Står det till den grad olyckligt till här?

— Ej mycket bättre, och så har det varit en lång tid hvad henne beträffar, var Sallys svar, och om hon talade mera familiert än som var öfverensstämmande med den vördnad hon borde vara skyldig miss Lester, bör detta tillskrifvas dels hennes naturliga sätt, dels den omständigheten att hon förr varit barnflicka åt Maria och Wilfred. Hon 'hade äfvenledes sedan varit tjensteflicka hos miss Bordillion och såsom sådan haft tillsyn öfver Edith och Maria då de voro flickor.

— Jag och mr Wilfred kunna äta grof föda, fortfor hon; bröd och ost, eller bröd och fläsk, eller en bit kött och några potatis, skölja ned det med litet vatten och vara belåtna dermed. Men hon kan det ej; hon kan ej förtära

sådana saker mer än hon kan förtära pannorna hvari de äro kokade. När menniskor äro ömtåliga och svaga till helsan behöfva de finare mat. Thé, gelé, ostron, en bit kyckling och ett eller ett par glas godt vin hvarje dag, det är hvad mrs Edith behöfver. Och hon dör snart bara i brist af sådana saker.

Dörren till inre rummet öppnades och Wilfreds röst hördes utåt gången.

— Sally, har miss Lester gått ? Om hon ville vänta ett ögonblick, skall jag följa henne till miss Bordillion's.

Maria lade ett finger på sina läppar.

— Säg honom ej att jag är här, Sally,' hviskade hon. Han skall ej lemna sin stackars hustru för att gå ut med mig.

— Miss Lester är redan borta, svarade Sally i den vanliga sträfva tonen.

— Kom då hit, Sally. Er matmoder behöfver er.261

Sally lydde tillsägelsen, och Maria begagnade sig af tillfället att smyga sig bort. Under det hon sprang till miss Bordillions hus — det vill säga sprang så mycket blåsten tillät henne — kände hon kanhända hvad hon aldrig i hela sitt lif kännt. Sjuk af brist på lämplig föda! — döende deraf! Maria Lester hade läst om sådant i romaner och någon gång i tidningarne; men att ha sett det i verkligheten och tillochmed inom hennes egen slägt hade visserligen ej varit bland hennes erfarenheter intill denna dag. Två öfvertygelser framtvingade sig så småningom ur hennes förvirrade tankegång; den ena att ett förfärligt ansvar hvilade på vissa personer, det andra att hon vore oförmögen att ändra förhållandena.

Cliff Cottage var snart uppnådt: ett vackert litet hvitt hus med gröna fönsterluckor utanför fönstren. Miss Bordillion var en fryntlig lady nu med silfverhvitt hår. Intet spår af de hjertats strider hon utkämpat var märkbart på hennes milda drag — endast på hennes hår: det hade grånat i förtid. Hon blef mycket öfverraskad af att se Maria inträda och blickade upp från thébordet, der hon satt. Maria kastade af sig sin kappa och hufvudbonad, och tjensteflickan bar in en thékopp och litet smör.

— Dricker ni ert the utan smör Margaret?

— Ja, jag tycker ibland om att dricka théet utan någonting till, min älskade.

Men Maria kom ihåg att miss Bordillion aldrig tyckt om at dricka théet enbart; hon såg henne nu äfven stiga upp och liksom förstulet taga en sockerskål från ett sidobord och ställa den på bordet. Ett ljus gick upp för Maria.

— Är det hungersnöd här, Margaret? sade hon med rörelse. Jag har nyss hört att det så är på ett annat ställe.

En förklaring följde, ty Maria var enträgen. Det var ej hungersnöd, endast sträng hushållning, frånvaro af allt262

annat än det absolut nödvändiga. Sedan Maria ooh Edith lemnade miss Bordillion för ett år sedan, var denna inskränkt till sina egna tillgångar: hundra pund om året. Det skulle ha räckt till för ett komfortabelt lif för henne och hennes tjenarinna — hon höll nu blott en sådan — men olyckligtvis hade hon äfven Wilfred och Edith att hjelpa.

— Hjelper ni dem, Margaret? utropade Maria. -

— Ja, så vidt jag kan. Det finnes ej någon annan som gör det.

— Jag hade ej någon idé derom, hviskade Maria. Wilfred nämnde något som häntydde derpå i afton; men jag trodde att jag missförstått honom, era inkomster äro ju så små.

— Mitt älskade barn, huru tror ni väl att de skulle kunna lefva utan någon hjelp? Inget hushåll kan existera utan att ega något. Under någon tid efter deras giftermål ville jag ej se dem för att ej synas gilla det okloka steget. Deras penningar togo slut — så mycket de hade; derefter afyttrades de få saker af något värde som de egde och som voro absolut nödvändiga för dem; dernäst gick krediten och nu stå de der på bar backe. En dag mötte jag Edith — det var omkring tre månader innan hennes barn föddes — och hon såg så svag och medtagen ut att jag gaf henne min arm att stödja sig på hem, och Sally upplyste mig om sakernas tillstånd. Denna qvinna är så mycket värd att hon ej kan betalas med guld.

— Hvem?

— Sally.

— Ack, Margaret! hon var alltid mycket stygg emot oss! utropade Maria, som tänkte på den tid hon och Edith voro små flickor och det tyranni Sally utöfvade emot

-dem båda.263

— Hennes sätt är sträft som jern, men hennes hjerta är af guld. Hon hade litet penningar inbesparade, fortfor miss Bordillion, ej mycket, ty hon har underhållit sin mor och en syster som af sjuklighet ej kunnat lemna sängen; det var blott några få pund, och dem har hon användt för att inköpa nödvändighetsartiklar för Edith när barnet föddes.

— Jag skall aldrig kalla henne elak mera, sade Maria ångerfullt. Men Margaret, tycker ni ej att man behandlar "Wilfred orätt? Säkert skulle köpmän och handtverkare kunna lemna honom litet mera kredit.

— Han står allaredan i skuld till dem.

— För småsaker — obetydliga belopp. Men han är pappas äldste son. Egendomen måste en gång tillfalla honom.

— Måste ?

En betecknande tonvigt lades på ordet, och Marias ansigte öfverdrogs af rodnad. Det hade anslagit någon känslig sträng i hennes innersta hjerta.

— Det skulle vara så orättvist att lemna den till någon annan än Wilfred sade hon i det hennes röst nästan föll ned till en hviskning. Han är den äldste; han var under åratal den ende sonen, ända tills de andra kommo. En stor del af pappas förmögenhet härflyter från mamma: säkert skall han åtminstone ej lemna den till någon annan än Wilfred!

— Affärsmännen tyckas ej sätta mycken tillit härtill, anmärkte miss Bordillion.

— Ni vill ej tala om detta ämne med mig, Margaret !

— Jag vill ej säga någonting som kan ha afseende på lady Adelaide.

— Är det hennes fel, tror ni?

— Ja, det är hennes fel. Hon är orsaken till att mr Lesters affärer äro invecklade, och hon uppretar honom264

helt visst mot sin son. Maria, jag tror att hon ej vill tillåta mr Lester att bistå Wilfred, ellet att testamentera ens hans moders förmögenhet till honom.

— Hon måtte vara förskräckligt orättvis. I småsaker vet jag att hon är det; men i detta — Har hon något samvete; Margaret?

— Samvete är i allmänhet någonting som är af ganska elastiskt slag, svarade miss Bordillion småleende. Men detta, Maria, är allt hvad jag vill säga om lady Adelaide, och jag vet knappt huru jag kunnat säga så mycket. Det är saker som ligga i öppen dag för hela Danesheld, och vi kunna' ej vänta att slagtare och bagare skola utöfva välgörenhet i strid mot sina egna intressen.

— Och ni har verkligen nödgats vara utan socker och smör för att hjelpa Wilfred och hans hustru.

Margaret hade varit utan mycket annat också; men hon besvarade frågan helt sorglöst.

— Ett ganska obetydligt bevis på sjelfförsakelse, Maria. Var så snäll och låt ej hemligheten komma ut.

— Hvarföre skulle det vara en hemlighet? Är ni rädd för att stöta er med pappa?

— Ja. Ehuru kanhända ej alldeles i den mening som ni antager. Jag skulle ej tycka om att stöta mig med honom, och jag bör ej vilja det: kom ihåg att jag bor i detta hus hyresfritt; jag talade med honom om att betala hyra derför då ni lemnat det, men han blott skrattade åt mig. Jag är rädd att om det blefve kändt att jag eller någon annan

hjelpte Wilfred, skulle man tänka mycket hårdare om honom i hans faders hus än man nu gör.

— Margaret, hvad skall blifva af dem?

— Jag kan ej säga — jag är rädd för att tänka derpå. Ni inser — om vi lemna pekuniera förhållanden åsido — att det ej finnes någon som kan räcka en hjelpsam hand för att lyfta Wilfred upp ur sin närvarande ställning. En anställning i styrelsen talades om, och han265

skulle göra sitt bästa der, eller hvar som helst annars, det är jag säker om; men huru skall han få någon sådan nu då hans far vändt sig ifrån honom? Jag önskar att lörd Dane vore hans vän!

— Och undertiden dö de af hunger!

— Med undantag af det lilla jag kan bisträcka dem med — och det är verkligen litet — ha de intet. Då man har två hushåll att underhålla på hundra pund om året, fortfor Margaret i det hon försökte antaga en glädtig ton, får ni ej undra på att man tycker att smör och socker äro för dyrbara artiklar för att i hvardagslag framtagas. Det värsta är, tillade hon 1 en ton, som åter blef allvarlig, att Wilfred har uppfattat det såsom en barbarisk orättvisa och att hans hjertas känslor äro derefter.

Dessa ord kommo Maria att tänka på hvad hon denna afton gått ut för att samtala om.

— Margaret, jag ville fråga er om ni hört de rykten som äro i omlopp om Wilfred? Att han — att han setts ute om nätterna på lörd Danes egor?

— Tyst! afbröt miss Bordillion i det hon såg sig omkring med en rörelse som tycktes förorsakas af fruktan.

— Sålunda har ni hört det! Oh, Margaret, säg mig — tror ni att det är sannt?

— Jag tror att alla slags rykten kunna lika väl vara falska som sanna. Det bästa vi kunna göra är att ej låtsa om dem.

— Margaret, jag gick »t denna stormiga afton för att fråga er om den saken, sade hon i bönfallande ton; jag kunde ej motstå behofvet att gå hit och tala med er om förhållandet. Vet ni någonting med visshet ?

— Jag gör det ej, var det lugna svaret — och det tycktes för Marias finkänsliga öron att Margaret plötsligt blifvit kall och försigtig.266

— Jag mötte honom just nu med en bössa. Jag vet ej hvad han ämnade begagna den till vid denna tid på dagen. Han sade att han lånat dan. Vet ni om det är sannt?

— Nej, jag vet ingenting derom. Jag tror att det är sannt.

— Han sade mig att ni förhjelpt honom till ett till-ståndsbref att jaga?

— Det är sannt.

— Skulle Wilfred göra någonting orätt, så tror jag att det skulle döda mig, mumlade Maria upplyftande sitt bleka och oroliga ansigte.

— Det skulle döda Edith.

— Och ni vill ej taga mig ur mina tvifvelsmål, Margaret ?

— Maria, förstå mig rätt. Jag vet verkligen ingenting om detta, utom att jag hört att rykten äro kringspridda till Wilfreds nackdel. Jag tror ej de äro sanna — jag hoppas att de ej äro det; och det bästa vi kunna göra är, som jag sagt er, att ej låtsa om dem.

— Det skingrar ej mina tvifvelsmål, suckade Maria.

— Jag vill säga er hvad jag tänker göra, och det är att låta er genast lemna mitt hus, sade miss Bordillion skrattande; annars kommer ni ej hem i qväll.

Maria försjönk i ett dystert grubbleri öfver allt hvad hon befarade. Men miss Bordillion lemnade henne ej lång tid

att hängifva sig deråt. Hon bad sin tjensteflicka tillkalla mr Lesters trädgårdsmästare, en äldre man som bodde nära derintill, och lät dessa båda följa Maria hem.

Antingen det var fria luftens inverkan eller tillfölje af ungdomens spänstighet i lynnet, alltnog, Marias modstulenhet var alldeles försvunnen då hon återkom hem. 267

XVII.

Skeppsvraket.

. i.^Sällan hade tillochmed de äldste af Daneshelds innevånare upplefvat en sådan natt som denna. Stormen var förfärlig. Än genomfor den luften med ett rysligt hvinande, än skakade den gamla väggar och skorstenar och kom gamla uthus att ramla, än störtade den omkull de få män och qvinnor som vågat sig ut. Hade ej blåsten varit, skulle denna natt varit nästan lika ljus som dagen, ty den stora klara månen var i sitt fylle; men de moln som sväfvade öfver den fördunklade dess sken beständigt, så att en mörk skymning föll öfver jorden.

En flock män voro samlade i skänkrummet på Sailors' Rest. De voro helt visst i skydd der, men huset låg med ena sidan mot sjön och tycktes knaka och skaka med blåsten. Richard Ravensbird satt der och passade upp sina kunder, talande föga som vanligt. Han såg ej en dag äldre ut än då vi sist sågo honom och var lugn, flegmatisk och allvarlig som alltid. Ravensbird hade gjort goda affärer på Sailors' Rest. Han och hans hus voro lika oklanderliga och han hade förvärfvat hela Daneshelds aktning. Om hans lifs mål varit att frigöra sig från hvarje misstanka som en gång hvilat på honom rörande den för tio år sedaln passerade händelsen med Harry Dane, så hade han fullkomligt lyckats, och tillochmed i dender depöten för sqvaller, kustvaktstationen, skulle man ha misstänkt hvar och en annan som helst för att ha begått det stora brottet än värdshusvärden på Sailors' Rest.

Mrs Ravensbird satt vid disken. Hennes vanliga plats om aftnarne var i deras enskilda hvardagsrum; men detta råkade vara beläget åt sjösidan och hon hade kommit ut derifrån tillstoppande sina öron. Sophie såg äldre268

ut i trots af de konstgrepp hon använde för att bibehålla sin ungdom. Hennes sätt hade dock ej förändrats: hon var frispråkig och snarfyndig i sina svar som förr. De hade ett enda barn, en gosse, som de gåfvo en ypperlig uppfostran och som nästan alltid var borta i skola. Han var född tolf månader efter deras giftermål och det såg ut som han skulle bli enda barnet. Härmed var åtminstone Sophie ej missnöjd. En dag under det gossen hade messlingen och tycktes vara illa deran, uttryckte en grann-qvinna sitt beklagande för mrs Ravensbird öfver att hon ej hade något mera barn. Sophie betraktade den talande full af förvåning. Kunde folk tro att hon skulle vilja underkasta sig besväret af två barn? — arbeta för två? — samla penningar för två? frågade hon vredgad. "Pas si tèbe" !

— Huru befinner Cattley sig? frågade en af sällskapet, medan han började stoppa en ny pipa.

Ravensbird, till hvilken talaren vändt sig, brydde sig ej om att svara. Han hade just räckt en mugg öl åt en annan af sällskapet och öfverräknade betalningen derför.

— Jag frågade er, värdshusvärd, om ni hört hur det är med Cattley? upprepade talaren, som var ägare af en fiskarebåt och kallades Maris.

— Om Cattley är bättre eller sämre rör mig ej, var mr Ravensbirds korta och föga artiga svar. Jag blandar mig ej i saker, som ej röra mig.

— Det vill nästan säga detsamma som att jag skulle göra det, sade Maris godmodigt. Men det kan väl just ej kallas att blanda sig i andras affärer att fråga efter en halfmördad person. När jag begaf mig ut för tre dagar sedan så troddes det, att han var döende.

— Ett svårt arbete ni hade med er båt, afbröt en kustvaktare. Jag var i tjenstgöring denna eftermiddag och såg hur ni sträfvade.269

— Ja, ett svårt arbete, upprepade Maris. Jag har aldrig varit ute i sådan storm, och vinden dref oss rakt på land. Men är det ingen som vet något om Cattley?

— Cattley är bättre, sade en som satt närmast kaminen. Polisen har varit hos honom och ville att han skulle gå ed på att Beecher och Tom Long varit med. Men Cattley kunde ej gå eden, ehuru han sade att han ej hyste något moraliskt tvifvel om att de båda två varit med. Gamle Beecher kom och svor på att hans son varit hemma och redan gått till sängs vid den tiden. Ingen ville tro gamle Beecher, men det fanns intet bevis och Cattley kunde ej svära, Mylord var ursinnig. Han sade gamle Beecher att hans eder ej betydde någonting och var ledsen ötver dat bevisningen ej var mer bindande.

— Ha de fått reda på den tredje ? frågade en annan fiskare. De voro ju tre?

— Ja, Cattley talade om en tredje som höll vakt på något afstånd.

— Då var det Drake, sade Maris. Smuggleri eller krypskytte, det kommer på ett ut för honom. Jag håller en krona på att det var Drake.

— Då förlorar ni, Maris. Den tredje var en lång smärt karl. Drake är kort och satt. Värdshusvärd, er hustru ropar på er.

Ravensbird lemnade värdshussalen. Sophie stod i inre rummet med ett ljus i hand.

— Richard, jag har varit uppe i andra våningen, men jag är rädd för att stanna. Huset skakar som om det skulle falla.

— Huset är nog säkert, svarade Ravensbird. Det har stått emot lika starka stormar som denna.

Värdsbusflickan kom och förkunnade att gästerna ville ha mer öl och frågade om hon fick servera det, då klockan blott fattades ett par minuter i elfva.270

— För himlens skull, Richard, låt dem stanna huru länge de behaga i natt, bad Sophie. Bättre, då man är i fara, att vara i sällskap än allena, och jag törs ej gå till sängs i natt.

— Törs ej gå till sängs! upprepade Ravensbird öfverraskad. Hvad är det åt er? Man sofver alltid bäst i stormigt väder.

— Det är det förfärligaste väder som varit sedan jag kom till Sailors' Rest, svarade Sophie som alltid skulle ha sista ordet. För min del önskar jag att de stanna i värdshussalen till i morgon.

Ravensbird gick tillbaka till sällskapet och sade dem att klockan var elfva. De syntes dock ej vara böjda att aflägsna sig, och för att göra sin hustru till behag var Ravensbird mindre noga att stänga på klockslaget än vanligt och tillät att mera öl fick drickas. En ny kund inträdde. Det var kustvakten Mitchel.

— Jag trodde ni hade tjenstgöring i natt, sade Ravensbird till honom.

— Blåsten har satt stopp för all sådan tjenstgöring, mr Ravensbird. Jag såg att ni ej stängt ännu och gick derföre in.

— Ja, man behöfver nu ej frukta för att någon smugglarebåt skall smyga sig in, yttrade en at sällskapet.

— Men jag är rädd för en sak, yttrade Mitchel i låg ton.

— Hvad då för?

— Att det är ett skepp i sjönöd. Jag ser ovanligt bra på långt håll, som ni vet, och jag är säker om att jag såg ett fartyg och tillochmed kunde urskilja lyktorna ombord. Jag pekade ut det för Baker nyss, men han kunde ingenting se och trodde att jag misstagit mig. Men jag har ej gjort det.

— Och fartyget är i fara?271

— Kan ett fartyg vara ute på sjön i en sådan storm som denna och ej vara i fara? var Mitchels svar. Och vinden blåser rakt mot land! Märk mina ord! om det var ett fartyg jag såg, skall det stöta på klipporna i natt. Jag —

— Han tvärtystnade och hela sällskapet rusade på en gång upp. Ett starkt dånande ljud hade nått deras öron. Mr Bavensbird rusade in i rummet.

— Var detta ett kanonskott? frågade han oroligt.

Om det var en kanon så fyrade den af flera skott så

hastigt följande på hvarandra som man ännu ej hört någon kanon göra. Några af dessa bestörta lyssnare hade hört detta ljud förr, andra icke.

— Det är slottets stora klocka, yttrade Mitchel. Jag är säker derpå. Sista gången den ringde var då elden var lös i stallet, innan den gamle lorden dog. Hvad kan nu vara på färde?

Hela sällskapet skyndade ut på vägen och blickade mot slottet i tanka att elden vore lös. De kunde ej1 se någonting oroande, men i stället gaf hvar och en sin tunga fritt lopp, så att det blef ett buller som öfverröstade stormen.

— Jag önskar att ni ville vara tysta ett ögonblick, afbröt Bavensbird. Lyssnen så mycket stormen och denna dånande klocka tillåta er.

De gjorde som mr Bavensbird önskade och kunde då höra några kanonskott som aflossades från sjön.

— Det är det nödställda fartyget, yttrade Mitchel; jag visste att det skulle gå så. De signalera efter hjelp, och slottsklockan gör alla Daneshelds innevånare uppmärksamma derpå, såsom i fordna dagar.

I detta ögonblick såg man en af slottets tjenare skynda förbi på stora vägen. De kände igen honom på hans livré och allesammans skyndade bort till honom.272

— Uppehåll mig ej, utropade han. Jag är ute för att söka reda på lörd Dane. Det är ett stort skepp som är i nöd. Det liknar en ostindiefarare.

— Jag trodde det, anmärkte Mitchel. Huru upptäckte ni fartyget.

— Några trodde sig höra nödsignaler från sjön; vi gingo upp i tornet, upptäckte ett skepp och sågo mycket tydligt blixtarne från dess kanoner, ehuru vinden ej tillät ljudet af skotten att hinna fram. Mr Bruff befallde att man skulle börja ringa i larmklockan och skickade mig bort till squire Lester's för att söka reda på mylord.

Efter en kort stund voro de flesta Daneshelds innevånare på benen och nere vid hafsstranden. Skeppet som af stormen så småningom drefs mot land hade nu kommit så nära att ljudet från dess kanoner tydligt kunde urskiljas.

Två gentlemen gingo tillsammans arm i arm, och hopen delade sig för att lemna dem plats: de voro lörd Dane och mr Lester.

— Det är ju helt nära stranden! utropade lörd Dane i ångestfull ton.

— En halftimma till, mylord, och det skall stöta mot klipporna,' svarade en åskådare.

— Mina vänner, sade mr Lester, särskildt vändande sig till de fiskare och sjömän som voro församlade på stället, kan ingenting göras?

Ett doft nej från flera röster hördes till svar.

— Der är lifräddningsbåten, ropade lörd Dane.

Fiskrarne och sjömännen skakade sina hufvuden med

ett sorgset småleende. Ingen lifräddningsbåt kunde sätta ut i en sådan sjö som denna!

Åskådarne på stranden hade kanhända aldrig varit vittnen till ett så sorgligt skådespel. Man kunde nu nästan urskilja besättningen på däck, af hvilken några stodo med utsträckta armar, och likväl kunde ingen lemna någon hjelp.273

Skeppet närmade sig oupphörligt — sakta men säkert-Två timmar efter det slottsklockan börjat ljuda, stötte fartyget mot en klippa; många blefvo härvid af vågorna sopade öfverbord, hvilka derefter började efter sina ringa

krafter strida mot vågorna lika hopplöst som skeppet gjort. Rop af förtviflan nådde åskådarne på stranden; flera qvinnor bland dem kastade sig på knä och anropade Gud om förbarmande för de drunknande.

I detta ögonblick uppträdde en annan person i hopen, en person som ej förr tycktes ha varit bland åskådarne. Det var Wilfred Lester. Han bar jagtdrägt, som han gjort då Maria tidigare på aftonen mötte honom.

— Gode Gud! utropade han efter att ett par ögonblick ha stadigt betraktat fartyget; det måste ha stött på grund!

| tj — För fem minuter sedan!

— Hvad är det der i vattnet? frågade han efter en ytterligare paus.

— Menniskor som hålla på att drunkna. De blefvo bortspolade från fartyget nyss.

— Menniskor som hålla på att drunkna ! upprepade han. Och ni försöka ej att hjelpa dem ?

En person vid hans sida pekade på de skummande vågorna.

— Låt åsynen af det upprörda hafvet svara er.

— Det är ej något svar, sade Wilfred Lester. Hvar är lifräddningsbåten ?

Han vände sig om och mr Lester drog sig tillbaka midt ibland hopen; han hade ej lust att komma i beröring med sin son. Lörd Dane deremot steg fram och lade sin hand på den unge mannens arm.

— Ni är för mycket uppskakad, Lester, sade han lugnt, ocli jag erkänner att detta är en anblick som är mer än tillräcklig för att komma äfven det mest stoiska hjerta att klappa af sinnesrörelse. Men ingenting kan göras

Ni kunde lika väl tala om en ballong som en lifräddnings-båt: den ena skulle ej kunna hjelpa fartyget mer än den andra.

— Försöket bör göras, svarade "Wilfred, och det skall göras.

Wilfred Lester vände sig mot en hop fiskare som stodo i närheten. Han var förtrogen med dem alla, och hade varit det sedan barndomen.

— Bill Gand, hvar är lifräddningsbåten ? frågade han denne gamle väderbitne sjöbuss, som tycktes vara sextio år åtminstone, att döma af skrynklorna i hans ansigte. Är den i ordning?

Bill Gand pekade mot eil liten hafsbugt på något afstånd derifrån: han var ej den man som spillde ord onyttigt. Lifräddningsbåten låg förtöjd i hafebugten och kunde sättas ut till sjös (förutsatt att vind och väder tillät det) inom få minuter.

— Klargjordes när slottsklockan började ringa, master Wilfred, svarade han.

— Och hvarföre ha ni ej gått till sjös med den? frågade Wilfred i befallande ton.

— Yågade ej, sir. Och sjön går högre nu än den gjorde då.

— Yågade ej! upprepade Wilfred Lester föraktligt. Jag visste ej att en britisk sjöman var en feg stackare förrän nu; jag trodde ej att ett sådant uttryck som "vågade ej" fanns i hans ordbok. Jag far ut i lifräddningsbåten; om det finnes några bland eder som kunna öfvervinna sin "fruktan", så må de följa mig.

Hafl vände sig om för att begifva sig till den lilla hafsbugten, men femtio röster ropade efter honom.

— Det skulle vara ett vansinne att försöka det! Yill han gå mot en säker död? Han och hans båt skulle uppslukas på samma gång.275

— Nå, må vi då bli uppslukade, svarade Wilfred. Se dit! tillade han, hållande sin hand i riktning mot skeppet. När en hop af era medmenniskor uppslukas af hafvet, när ni se dem vanmäktigt kämpande mot vågorna, stå ni och tveka om ni skola försöka rädda dem — och ni vilja kallas raska sjömän? Nej, följen mig, män! om det är någon af er som förtjenar detta namn!

Huru smittsamt är ej exemplet — huru kraftigt verkar ej liten smula uppmuntran! Åtskilliga förklarade sig redo att bemanna lifräddningsbåten, och nästan hela hopen följde efter Wilfred Lester.

Han var redan sysselsatt med båten när de andra nådde fram till honom. En röst hördes som förklarade att om lifräddningsbåten måste sättas ut, vore det bäst om mr Wilfred Lester ej vore med bland dem som bemannade den: han var ingen sjöman. Wilfred Lester uppfattade orden och vände sitt vackra ansigte åt det håll hvarifrån ljudet kom.

— Hvem sade det? frågade han.

— Det var gamle Bill Gand. Och Bill medgaf det.

— Ni är er ej lik i afton Bill Gand. Tror ni att jag skulle yrka på att andra kastade sig i en fara, som jag ryggade tillbaka för?

— Våga er i båten, master Wilfred, och ni skall ej kunna nå skeppet, ropade Bill, hvarken ni eller de öfriga.

— Det är möjligt; men jag tror att vi kunna hoppas på ett bättre resultat, var Wilfreds svar. Yi begifva oss ut för en god sak och Gud är öfver oss.

De sista orden gjorde sin verkan, ty af alla har sjömannen den mest obegränsade förtröstan till Guds barmhertighet — en enkel, barnslig förtröstan som många hvilka kalla sig mera religiösa borde afundas. De tvistade nu om hvilka skulle bemanna båten och blefvo allt ifrigare och ifrigare.276

— Detta är min expedition, sade Wilfred Lester, och. hans röst egde detta befällande uttryck som i faran ofta framkallas hos vissa personer. Hade jag ej varit, skulle ni ej ha försökt den; lemnen mig derföre privilegiet att utvälja mina män. Bill Gand, vill ni bli en af oss eller ej ?

— Ja, svarade den gamle sjömannen, om också endast för att taga vård om er. Min hustru är i kyrkogården och mina två gossar äro under vågorna: jag skall saknas mindre än någon annan.

,.,De andra voro snart nämnda och de gingo i båten. Wilfred skulle följa dem, när någon kom och ställde sig intill honom.

— Skall det inverka något på er om jag beder er att ej kasta bort ert lif?

Talaren var mr Lester. Wilfred tvekade ett ögonblick innan han svarade:

— Jag kan ej på något vilkor öfvergifva expeditionen: icke destomiudre tackar jag er; jag tackar er hjertligt, om ni talar af intresse för min välfärd. Fader, detta torde vara vårt sista möte? skola vi trycka hvarandras händer? Om jag omkommer, sakna mig ej; ty jag säger er uppriktigt, att lifvet förlorat sitt värde för mig.

Mr Lester fattade den framräckta handen under tyst- ' nad, erfarande en bittrare sinnesrörelse än många af de närvarande skulle ha trott; men händelsen hade blifvit lemnad nästan utan uppmärksamhet af den hvimlande hopen. Wilfred sprang i båten och den satte ut på sin stormiga resa, hvarefter åskådarne begåfvo sig tillbaka till sin förra plats hvarifrån de kunde se skeppet.

Scenen skulle ha utgjort en vacker tafla icke olik de gamla målningarne af flamändska skolan: det förlorade skeppet och dess olyckliga laddning af menniskolif; lif— räddningsbåten ute på sin vådliga färd och görande några framsteg trots den hindrande vinden, än högt uppe på en våg, än djupt nere emellan ett par dylika, alltjemt stri-277

dande mot det ursinniga svallet om herraväldet; åskådar-nes ängsliga anleten och deras stumma andlösa intresse då de följde båtens framåtskridande eller betraktade den dunkla, hemska konturen af skeppet längre bort. Den klara månen upplyste hela scenen; sky efter sky jagade framåt öfver natthimmeln; den svaga klangen från en klocka hördes då och då från skeppet och den stora slottsklockan dånade emellanåt.

Skulle båten hinna fram till skeppet? De som voro i båten frågade sig denna fråga, lika väl som de hvilka voro i land. Bill Gand, den äldste af de förstnämnde, förklarade att han aldrig förut stridt med en så ursinnig storm.

Hvad Bill icke kunde förklara, och det förbiet en hemlighet för honom under hela hans lif, var att de kunde strida med den. Minut efter minut försökte de att arbeta sig framåt och den vredgade sjön kastade dem tillbaka igen; för hvarje ögonblick trodde de att det var derå. sista, att det nästa måste komma att se dem i evigheten : alla trodde så, "Wilfred Lester inbegripen. Huru kunde de undkomma ? Det tycktes dem vara ingenting mindre än ett underverk, och när de efteråt berättade denna händelse brukade de upprepa hvad Wilfred Lester sagt på stranden: "Det var en god sak och Gud var med dem."

Men de uppnådde ej skeppet. Nej, alltför inånga stackars varelser kämpade med vågorna närmare dem; och de upptogo så många de kunde, tills båten ej kunde bära flera. Det var en mycket liten båt som knappt kunde bära flera än dem som voro nödvändiga för att manövrera den. Danesheldsboarne hade länge varit missnöjda med detta förhållande, men det hade varit svårt att få en ny, L det de tillropade skeppsbesättningen ett rop af uppmuntran, hvilket stormen sannolikt hindrade från att hinna fram, vände de tillbaka mot stranden.

Återfärden var mindre ansträngande, ty de hade medvind, men ej mindre farlig. Några af roddarne, kraftfulla278

och härdade sjömän som de voro, kände likväl sin styrka svika; de trodde ej att de skulle kunna härda ut tills man uppnått stranden. Wilfred Lester uppmuntrade dem, såsom han gjort på bortvägen. Hade han ej varit skulle de åtskilliga gånger förtviflade ha upphört med alla ansträngningar då de voro på väg ut till fartyget.

— Friskt mod, mina raska karlar! utropade han; duken ej under för ansträngningarne. Jag och Bill Grand ha styrka nog för att företaga ännu en tur; men vi lemna er qvar i land för att hemta krafter och taga andra med oss i stället. Ni skola följa oss tredje turen. Jag undrar huru många turer det skall fordras för att rädda dem alla ?

En af de räddade besvarade denna fråga; tydligen var det den ende af dem som änuu var i stånd att tala. De andra lågo utmattade på bottnen af båten. Det var en smärt, men starkt byggd sjöman.

— Det skulle fordras åtskilliga resor fram och tillbaka, sir; men ni har ingen utsigt att få företaga den tredje färden, kuappt nog den andra. Fartyget blef bräckt midskepps.

— Bräckt midskepps!

— Kaptenen sade så. Jag tror att det måste ha stött emot en klippa; det knakade förfärligt i skrofvet.

— Hvarifrån kommer det?

— Från Newyork. Ett passagerarefartyg. Yi hade en god resa hela tiden ända tills det slutade på detta sätt! Ett vackert skepp var det, alldeles nytt, elfvahun-dra tons drägtighet och bärande namnet "Windén." Jag tyckte för min del ej om det namnet då jag tog anställning på fartyget.

— Många passagerare ?

— Fyrtio eller femtio; omkring ett halft dussin af dem voro första klassens passagerare; de öfriga andra.

Ofvanstående samtal hade egt rum med långa afbrott, allteftersom den tjutande vinden tillät orden att höras.279

Snart upphörde det alldeles, ty hvar och en måste egna hela sin energi åt båten, om de ville uppnå stranden.

Ett lågt bifallssorl helsade dem då de hunno den; det skulle varit högljuddare om man betänkt hvad de djerfva våghalsarne ännu hade att göra, och hvilken ringa utsigt de hade att lyckas — huru få som voro räddade jemförelsevis med dem som återstodo att räddas. Då Wilfred Lester steg i land, med ett ansigte likblekt af ansträngning och drypande af hafsskum, är det möjligt att han såg efter en faders hand att välkomna honom, längtande efter att få höra en faders röst att uppmuntra honom.' Om så var, hade han misstagit sig. Mr Lester var fortfarande der, men han befann sig ej i främsta raden; han lät ej märka ens att Wilfred var känd af honom. Ack, huru olika äro ej våra känslor mot .våra vänner då dessa lyckats undgå en nästan säker nöd emot då de gå den till mötes!

En annan åskådare hade tillkommit: mr Lesters hustru. Lady Adelaide hade trotsat blåsten för att tillfredsställa sin qvinliga nyfikenhet och stod nu på stranden mellan sin man och lörd Dane. Yar hennes närvaro det hinder

som förefanns för mr Lester till att taga vidare notis om sin son? — eller hade han allaredan ångrat sin helsning? Wilfred såg honom stå der; men han var alltför sysselsatt för att egna mer än en flyktig tanke deråt.

Han stod beredd att hjelpa de skeppsbrutna upp ur båten. Hastigt vände han sitt bleka ansigte mot åskådarehopen för att tala, och hans röst egde detta onämnbara befallande uttryck, som den förut gjort då ban påyrkade expeditionen.

— Har någon af er tänkt på att anskaffa varma bäddar åt dem? I annat fall kunde dessa arma skeppsbrutna menniskor nästan lika gerna ha blifvit qvarlemnade i vattnet.280

Richard Ravensbird var den förste som svarade, trängande sig fram litet bland hopen under det han talade.

— Jag kan mottaga två eller tre; min hustru gör i ordning hemma åt dem. Jag har ej varit i stånd att göra någonting för att rädda, men jag kan lemna tak öfver hufvudet. Det finnes en vagn här och Jessop kör hit sin omnibus.

Lörd Dane erbjöd slottet och hvarje beqvämlighet som der fanns. Men slo.tet var för långt aflägset för att vara af stor nytta för till hälften drunknade personer. När de reste upp en af de skeppsbrutna från bottnen af båten talade denne matt. Han hade ingenting mer än skjorta och benkläder på sig och tycktes vara långt framskriden i ålder, ty hans våta hår som hängde ned öfver hans ansigte sken med en silfverhvit glans i månskenet.

— Hvilken del af kusten ha vi stött på? Hvad heter denna plats?

— Danesheld.

— Mitt hufvud! jemrade sig den skeppsbrutne i svag ton. Jag är kall. Gif mig en schal för mitt hufvud.

Schalar funnos ej i öfverflöd på stranden, men en af de närvarande tog af sig sin kappa och denna lades öfver den skeppsbrutne mannen. Han drog kappan öfver sitt hufvud och ansigte, för att skydda dem mot kölden, och en af de skeppsbrutna, en ung man som var fullt klädd, liksom om han blifvit kastad i sjön utan att ha haft en minut på sig att göra sina förberedelser, skyndade att bistå honom. Det syntes att ban stod i något förhållande till honom, som vän eller tjenare, eller kanhända helt enkelt såsom medpassagerare. Båda voro passagerare, ej sjömän.

— Jag skulle vara glad att få honom transporterad till ett anspråkslöst värdshus, sade den unge mannen, ifall något sådant finnes i närheten ?281

— Mitt är ett värdshus och beläget straxt härintill, sade Ravensbird. Vi skola göra allt hvad vi kunna för honom.

Yagnen kördes fram och mannen lyftades upp i densamma. Den yngre stod just i begrepp att följa efter, då han fattade Wilfred Lesters hand:

— Näst Gud hafva vi er att tacka för att våra lif denna natt blifvit räddade, sade han. Jag hoppas att få uttrycka min tacksamhet för er bättre än jag kan göra nu.

Rösten gaf tillkänna att det var en gentleman som talade. Det var en gentlemans förbindliga ton och vårdade språk. En tredje person följde dem i vagnen; det var den ofvan omtalta sjömannen som blifvit räddad. Yagnen for af mot Sailors' Rest, sedan mr Ravensbird begifvit sig i förväg för att ha allt i ordning vid framkomsten.

Wilfred Lester började mönstra sin andra besättning. Gamle Bill Gand skulle äfven denna gång vara med.

— Ej ni, Dick, ropade Wilfred, i det han stötte en man tillbaka med armen. Jag vill ej ha er med.

— Och hvarföre det? sade mannen. Jag är stark nog. Jag har blifvit ännu starkare än jag förr var efter min sjukdom i somras.

Stark var han väl kanhända, men Wilfred Lester hade andra skäl emot honom. Mannen hade hustru och sju små barn.

— Jag vill ej tillåta er att medfölja, säger jag. Stanna qvar, Dick! Vi ha ingen tid att förlora.

Knappt hade dessa ord gått öfver Wilfreds läppar förrän ett ljud, såsom ett gemensamt anskri af många röster,

fördes till stranden af vinden. Det var samma slags anskri som hörts förut när de första af dem som befunnit sig på skeppet kastades öfverbord; ej ett rop af förtviflan, ej ens af fruktan; utan mera detta ofrivilliga utrop som man utan att tänka på fara uppgifver då man oväntadt får sig ett kallt bad.282

— Hvad var detta? frågade man bland folkhopen på stranden.

Ack! ett ännu högljuddare utrop hördes från de frågande när man fick veta hvad det var; ett rop af deltagande och fasa. Fartyget hade nu alldeles splittrats och höll på att gå till botten.

Lg Ännu en resa med lifräddningsbåten och några af dem som nu kämpade med vågorna torde ytterligare kunna räddas. Innan den kunde göra en tredje tur skulle alla de öfriga ha gått in i evigheten.

Den begaf sig ut, men räddade blott en. Den drefs tillbaka af en stormil och höll på att sjelf krossas. När sedan blåsten något saktade sig och man åter ville fortfara med sitt barmhertighetsverk, funnos inga mer att rädda. De hungriga vågorna hade försäkrat sig om sitt rof.

XVIII.

På Sailors' Rest.

En besvärlig natt var detta för mrs Ravensbird. Varma sängar voro i ordning för de skeppsbrutna, het flanell, vederqvickande drycker. De tre ofvan uppgifne personerna voro de enda som fördes till Sailor's Rest; de öfriga mottogos i vakthuset och annorstädes.

Den medelålders passageraren erhöll det bästa rummet: ett beqvämt och vackert rum i första våningen. Under det man hjelpte honom från vagnen upp till rummet, kastade madame Sophie en granskande blick på honom och kom till det resultat att han var en storväxt gammal man. Hans hår var silfverhvitt, hans anletsdrag bleka, Bå vidt hon kunde se dem, ty de doldes till stor del af det nedfallande våta håret och kappkragen. Denna kappa hade blifvit lemnad af Mitchel, kustvakten. Den skepps- 282

— Hvad var detta? frågade man bland folkhopen på stranden.

Ack! ett ännu högljuddare utrop hördes från de frågande när man fick veta hvad det var; ett rop af deltagande och fasa. Fartyget hade nu alldeles splittrats och höll på att gå till botten.

Lg Ännu en resa med lifräddningsbåten och några af dem som nu kämpade med vågorna torde ytterligare kunna räddas. Innan den kunde göra en tredje tur skulle alla de öfriga ha gått in i evigheten.

Den begaf sig ut, men räddade blott en. Den drefs tillbaka af en stormil och höll på att sjelf krossas. När sedan blåsten något saktade sig och man åter ville fortfara med sitt barmhertighetsverk, funnos inga mer att rädda. De hungriga vågorna hade försäkrat sig om sitt rof.

XVIII.

På Sailors' Rest.

En besvärlig natt var detta för mrs Ravensbird. Varma sängar voro i ordning för de skeppsbrutna, het flanell, vederqvickande drycker. De tre ofvan uppgifne personerna voro de enda som fördes till Sailor's Rest; de öfriga mottogos i vakthuset och annorstädes.

Den medelålders passageraren erhöll det bästa rummet: ett beqvämt och vackert rum i första våningen. Under det man hjelpte honom från vagnen upp till rummet, kastade madame Sophie en granskande blick på honom och kom till det resultat att han var en storväxt gammal man. Hans hår var silfverhvitt, hans anletsdrag bleka, Bå vidt hon kunde se dem, ty de doldes till stor del af det nedfallande våta håret och kappkragen. Denna kappa hade blifvit lemnad af Mitchel, kustvakten. Den skepps-283

brutne hade återhemtat sig så pass mycket att han kunde afböja allt bistånd som erbjöds honom i rummet; han gned sig sjelf vid elden för att bli varm, lade sig mellan varma lakan och ringde på klockan.

Han önskade en stor spilkum het hafresoppa med något brandy uti.

När uppasserskan bar det in till honom, medförde hon ett budskap. Den unge mannen, hans kamrat i olyckan, önskade veta om han fick komma in eller om han kunde göra någonting för honom.

Nèj, var det svar hon medförde tillbaka. Den unge mannen gjorde bäst i att ej förlora någon tid innan han sjelt ginge till säugs. Han kunde komma in på morgonen, om han så funne för godt, och ingen annan finge oroa honom vidare, så vidt han ej ringde på klockan efter dem.

Mrs Eavensbird gick lika litet som halfva Danesheld till sängs den natten. Hon hade fullt upp att göra och var glad öfver att ha en ursäkt för att sitta uppe, ehuru vinden, efter att utfört sitt grymma värf, något lagt sig. Hon var sysselsatt med att sköta den räddade matrosens hufvud, hvilket blifvit skadadt, och torka den yngre passagerarens kläder.

Det tycktes att dessa både personer voro de enda passagerare som blifvit räddade. De andra hade allesammans drunknat. Officerarne hade äfven omkommit; de två eller tre andra räddade voro sjömän. Under det mrs Eavensbird plåstrade om sjömannens hufvud, framställde hon en hel mängd frågor rörande de två personer som lågo i första våningen, men sjömannen kunde ej lemna några upplysningar om dem: de voro första klassens passagerare, sade han, men han visste ej ens deras namn.

— Äro de gentlemen' sporde den frågvisa värdshusvärdinnan, eller hvad äro de för slags folk.284

Sjömannen kunde ingenting säga, men hans åsigt var att de sannolikt voro köpmän, ty affärsmän i mängd foro fram och tillbaka mellan England och Förenta Staterna.

— Det är ju ett underverk att ni blifvit räddade, under det nästan alla de andra omkommit, anmärkte Sophie.

— Jag tror ej på några underverk, svarade mannen; jag anser att det var emedan vi togo vår tillflygt till båten. Det var en lifräddningsbåt som hörde till fartyget och några af oss gingo i den; den kantrade efter en stund och några af dem som voro i den gingo förlorade; men ni inser att den förde de öfriga af oss närmare den lifräddningsbåt som satte ut från land, så att denna kunde taga upp oss.

, — Hvilken täflan det måste ha varit bland er ombord på skeppet om hvem som skulle gå i lifräddnings-båten!

— Täflan! Det var snarare motsatsen. Vi kunde knappt få nog folk i båten; fartyget syntes vara säkrare. Kaptenen sade att båten ej kunde hålla ut i en sådan sjögång, och han hade rätt; den kunde ej hålla sig länge. Klipp ej af mer af mitt hår än som behöfs, madame.

Innan klockan var sju följande morgon ringde den yngre resande efter sina kläder. De buros upp till honom torra, tillika med något af mr Ravensbirds bästa linne såsom en tillfällig hjelp.

Straxt efter åtta var mrs Ravensbird ensam i sitt hvardagsrum och gaf derunder på sitt lands tungomål luft åt någon tillfällig förtret, en vana som hon aldrig förgätit eller öfvergifvit, då hon plötsligt fann sig afbruten på en franska .lika flytande som hennes egen och nästan mera ren. Hon vände sig förvånad om och såg den yngre resanden iklädd sina torra kläder; det var endast på kläderna hon igenkände honom, ty hon hade knappt sett honom föregående natt. Madame Sophie tyckte i första ögonblicket att hon aldrig sett en så intagande man. Han var omkring tjugofyra eller tjugofem år, hade en vacker ge-285

stält, lina anletsdrag, mörkt hår och ett mycket intagande sätt att vara!

— Monsieur är fransman, anmärkte Sophie med en nigning.

— Ni är från Frankrike, hör jag, svarade han med ett småleende. Och något ur humör för tillfället, tror jag.

— Ah, monsieur skulle blott för en dag ha sådana tjenare som jag, skulle monsieur finna huru uppretad man kan bli.

— Är ni skicklig sömmerska? frågade gentlemannen på engelska; en engelska lika god och ren som hans franska.

Mrs Ravensbird försäkrade att det ej fanns bättre sömmerska i verlden än hon sjelf var. Hon hade i sju år varit elev i ett franskt kloster, sade hon. Önskade monsieur få en knapp isydd?

Gentlemannen smålog. Hade det varit endast detta, trodde han att han skulle gjort det sjelf utan att besvära henne, blott hon skaffat honom nål och tråd.

— Jag hade sådana saker med mig, fortfor han, men de gingo till botten tillika med mina öfriga effekter.

— Har ni ej räddat något, sir?

— Intet utom en plånbok och några papper, som jag händelsevis hade hos mig. Hvad jag önskar att ni skulle göra, forfor han, är något som erfordrar mera skicklighet än att sy i en knapp. Jag vill ha en ögonskärm gjord.

Sophie höjde blicken mot de ögon som betraktade henne, lifliga klara ögon, af en mörkgrå färg, och hon undrade på att dessa ögon kunde behöfva en skärm.

— Det är för min reskamrat, skyndade han att förklara. Jag har varit uppe på hans rum och han är högst angelägen om att få en ögonskärm. Han hade ondt i ögonen under resan, det märkte jag ofta, och ljuset i rummet har i dag på morgonen plågat dem mycket. Han önskar att den blir mycket stor, säger han, och öfvertäckt med mörk-286

blått eller grönt siden samt försedd med linneband att binda den fast med.

•— Linneband! upprepade Sophie. Ni menar sidenband, sir.

— Hvad som helst. Han bryr sig ej om hvad det blir för materialier, blott hans ögon bli skyddade. Jag frågade om jag skulle säga till om frukost för honom, men han tycktes endast vara angelägen om ögonskärmen.

Sophie skaffade sig snart de nödvändiga materialierna: ett ark papp och litet siden, fragmenterna af en klädning, och satte sig derefter till arbetet. Gentlemannen tog plats midt emot henne i en soffa och betraktade henne. Han hade fått den befallning, sade han skrattande, att ej komma upp utan ögonskärmen.

— Hvem är han? frågade Sophie, under det hon var sysselsatt med sitt arbete. Han tycktes mig, efter hvad jag i natt kunde se af honom, vara en temligen gammal herre. Är ni nära bekant med honom, sir?

— Jag var mycket tillsammans med honom ombord på fartyget.

— Det är märkvärdigt hvad reskamrater ombord på ett fartyg kunna bli intima med hvarandra! anmärkte mrs Ravensbird, hvars tunga aldrig kunde stå stilla. Är han en köpman?

— Jag tror ej det.

— Hvarför har han kommit till England ?

Gentlemannen smålog.

— Ni måste fråga honom, mrs Ravensbird, om ni önskar veta det. Jag har ej varit så frågvis att jag gjort det.

— Jag förmodar att han är amerikanare, fortfor hon utan att låta afskräcka sig. Hvad är hans namn?

— Denna fråga gjorde jag honom nyss sjelf, ty jag minnes mig ej ha hört hans namn en enda gång ombord, var svaret. Han säger sig heta Home.287

— Mr Home! upprepade Sophie. Och jag hoppas att ni äfven vill göra mig nöjet säga ert eget namn, sir. Jag är säker pS att det är ett vackert namn.

— Tror ni det? sade han skrattande. Jag finner just ingenting vackert i det sjelf. Lydney.

— Lydney! upprepade Sophie. Det är ej ett franskt namn.

— Min far var ej af fransk härkomst. Min mor flyttade öfver till Amerika från sitt eget land, och hon gifte sig med honom der.

— Ah! sade Sophie, det förklarar mig att ni talar båda språken lika väl. Då bör ni kallas en amerikanare sir, ej en fransman. Hvilken skada!

— Jag tror att jag bör kallas det, medgaf han i skämtande ton.

— Och har ni kommit hit i affärer, sir?

— Jag tror i sanning att jag kommit hit för mitt nöjes skull; för att se, mig omkring — eftersom jag aldrig haft äran att se gamla England förr, svarade han godlynt. Huru många frågor ämnar ni ge mig till, mrs Ravensbird?

— Det är min franska natur och jag måste bedja er ursäkta det, svarade hon med artighet.

— Om jag skulle göra er en fråga i utbyte! Finnes det någon skräddare när i — hvad kallar ni detta ställe — Danesheld? Se på mig.

Han räckte ut en arm och ett ben. Saltvattnet hade gjort att kläderna krympt ihop, så att de suto temligen illa på honom.

Ja bevars, det fanns en förträfflig skräddare, som nyss kommit från ett etablissement i London. Han hade blifvit sjuk i denna stora osunda stad och kommit hit nu, der hans hustrus vänner bodde, samt öppnat en skräddeributik nästa dörr intill mr Wild's, läkarens, och hans snitt på kläder var utmärkt; mylord Dane har sjelf hedrat ho-288

nom med beställning på en drägt sistlidne vecka. Kände gentlemannen mylord Dane?

— Ej jag, svarade mr Lydney. Han är den förnämste personen här, förmodar jag?

— Den förnämste på många mils omkrets, svarade Sophie. Han bor på Dane Castle. Han var nere i natt då lifräddningsbåten förde mr Lydney och de öfriga i land. Ack himmel! hvilket förfärligt skeppsbrott detta var!

Allt det skämtsamma i mr Lydneys ansigte försvann vid denna erinran och efterträddes af ett uttryck af allvarlig sorg. Han dolde för ett par sekunder sina ögon med handen.

— Jag vaknade tre gånger i natt, och hvarje gång som jag sof hade jag hela scenen framför mig, sade han i låg ton. Jag känner att den skall förekomma i mina drömmar under en lång tid.

— Ni måste vara tacksam för att ni befinner er bland de få räddades antal, sir.

— Jag är det också, svarade han mycket lugnt. När båten sattes ut, vidrörde gentlemannen deruppe min arm och yttrade: "jag går uti den, det torde vara en möjlighet till räddning". Jag steg uti den med honom, utan att likväl tro att någon möjlighet till räddning fanns för oss hvarken i båten eller på skeppet.

— Hvar gjorde han af sina kläder? frågade Sophie.

— Han sprang upp på däck utan dem, kastad ur sin bädd. En stor varm klädeskappa, som han kastat öfver sig, förlorades i vattnet.

— Han syntes vara illamående i natt, tyckte jag, oberoende af skeppsbrottet.

— Han har varit sjuk under hela resan. Något inre lidande, tror jag. Ah! redan färdigt!

Mrs Ravensbird räckte fram ögonskärmen, som nu var i komplett skick. Han sade några smickrande ord om hennes skyndsamhet då han tog den ur hennes händer.289

— Jag har ej kunnat göra mitt bästa bemödande med den, sade hon. Ni påskyndade mig alltför mycket för det. När vill ni ha frukost, sir ?

— Straxt. Men låt oss först höra hvad den sjuke gentlemannen önskar. Han är äldre än jag.

Mr Lydney gick uppför trapporna med skärmen, och mrs Ravensbird började leta bland sina minnen från sitt eget land. Att hon någonstädes sett vackra anletsdrag med hvilka hans buro likhet, ville hon bestämdt påminna sig, och hon tviflade föga på att hon i sina unga dagar måste ha kännt hans mor i Frankrike.

— Mitt hjerta uppvärmdes af hans åsyn från första stunden. Det är möjligt att hans mor var en vän till mig.

Under loppet af morgonen gjorde lörd Dane en promenad till Sailors' Rest för att göra förfrågningar om de räddade. Richard Ravensbird var ej tillstädes i detta ögonblick, men hans hustru var fullkomligt lika lämplig att emottaga mylord. Hon hade ej förgätit fordna dagar då han den fattige, och obetydlige Herbert Dane, varit road

af att kurtisera henne, Sophia Deffloe; och hennes sätt hade bibehållit vida mera frihet mot honom än någon af hans andra underhafvandes i Danesheld.

Hon började berätta för honom alla de nyheter hon varit i stånd att samla med hänsyn till de två passagerarne, jemte egna tillägg; ty mrs Ravensbird var en af de personer som göra sina slutsatser efter sin egen lifliga inbillningsförmåga och antaga dem såsom fullständiga fakta.

De kommo från Amerika, sade hon. Den äldre var en mr Home, som reste för sin helsa, särskildt för sjuklighet i ögonen; deu andre, mr Lydney, reste för sitt nöjes skull. De hade träffats ombord såsom reskamrater och blifvit vänner. Den yngre tycktes vara yppfylld af tacksamhet mot den äldre, ty det var genom denne som han kommit i båten och blifvit räddad.

— Båda amerikanare, förmodar jag? anmärkte lörd Dane.

— Ja, mr Home helt visst; mr Lydney är till hälften amerikanare, till hälften fransman, var mrs Bavens-birds svar.

— Äro de gentlemen? frågade lörd Dane.

— Helt visst, åtminstone den yngre, svarade mrs Bavensbird med värma. Han liknar, såsom ni sjelf, mylord, i hvarje tum en ädling. Man kàn omöjligen misstaga sig derpå. Hans ansigte påminner mig ora någon som jag måste La kännt i Frankrike i fordna dagar, men jag kan ej påminna mig hvem, ehuru jag hela morgonen ransakat i mitt minne. Skulle det ej vara eget, mylord, om jag vore bekant med hans moder?

Lörd Dane smålog.

— Är han uppe? frågade han.

— Uppe! ja han var uppe för en timma sedan. Han gick ut efter frukosten för att lemna ett bref på posten och söka reda på den nye skräddaren, och jag är säker på att han derefter gick ned till skeppsvraket, ty han är ängslig öfver att hans effekter gått förlorade och särskilt en viss låda som var deribland; han önskar veta om det finnes någon utsigt till att sakerna kunna bli funna. Tror mylord att det finnes någon?

— Några få saker, måhända. Jag kan ej säga.

— Den andre är ej uppstigen, fortfor Sophie. Jag trodde att jag borde bära in hans frukost sjelf och fråga efter hans befinnande, men det var ej mycket han hade att svara. Allt hvad jag kunde se af honom var hans grå hår och den ögonskärm jag förfärdigat åt honom. Han låg begrafven i sin kudde under sängkläderna, med ryggen utåt och ansigtet mot väggen; han tillsade mig att ställa frukosten bredvid sängen och lemna rummet, så skulle han hjelpa sig sjelf.291

— Stackars karl! Jag är säker om att han var alldeles utmattad. Vill ni föra ett bud till honom från mig, mrs Eavensbird? Säg att jag, lord Dane, skall vara lycklig af att få lemna honom all den hjelp som står i min makt, och om han vill att jag gör honom ett besök, så kan det ske genast.

Mrs Eavensbird Bprang uppför trapporna till främlingens rum och kom straxt derefter tillbaka, skakande på hufvudet.

— Jag vill hålla hvad som helst på att det är en gammal tjurskalle till ungkarl, utropade hon; han tyckes vara rädd för att ens se på oss. üch er vill han ej se, mylord. Jag kallar detta ett ohyfsadt beteende af honom. "Min helsning till lörd Dane", sade han, "men säg honom att jag önskar lefva för mig sjelf och söker blott hvila. Jàg vill ännu ej göra bekantskap med någon. Jag vill framföra min vördnad för mylord när jag blir bättre". Några af dessa amerikanare förstå ej hvad vanlig höflighet vill säga.

— Mycket bra, svarade lörd Dane, ej alls smickrad öfver att hans vänliga anbud blifvit förkastadt, jag skall ej

besvära honom vidare; han kan besöka mig när han behagar, ifall han så vill. Huru är det med den stackars sjömannen ?

— Han ligger äfven till sängs, svarade Sophie, stackars karl! Jag hade mycket att göra med hans hufvud i natt! Jag tror att jag plåstrade dermed mer än en timma. Han tyckes ej veta huru han blifvit sårad. Han måste ha stött det emot någonting hvasst, tror jag. Jag . önskar er en god dag, mylord, om ni ämnar gå. Tack för besöket.

Då lörd Dane återvände från Sailors' Eest till slottet, nalkades mr Lydney det förra från stranden. Lörd Dane såg ej åt det hållet och blef följaktligen ej varse honom.292

— Hvem Tar denne gentleman? trågade mr Lydney värdinnan, hvilken följt mylord genom dörren och nu stod och såg efter honom.

— Det var lörd Dane, sir.

— Lörd Dane! upprepade han förvånad. Huru ung han ser ut!

Sophie kände sig nästan förolämpad på lörd Danes vägnar.

— Trodde ni att han var gammal? frågade hon. Hvarföre trodde ni det ?

En kort paus, och mr Lydney brast i skratt.

— Jag hade föreställt mig honom sådan, svarade han. Ni har talat om denne lörd Dane såsom herre till Danesheld och jag tänkte mig honom genast såsom en vördnadsvärd man med ett hår lika hvitt som min olyckakamrats deruppe, eller ännu hvitare. Han är en stor vacker man och ser helt ung ut.

— Alla af familjen Dane äro vackra. Han kom för att göra förfrågningar om er och den gamle gentlemannen och erbjöd sig att göra honom ett besök. Han sade sig vilja göra honom de tjenster lian kunde. Jag framförde budskapet till mr Home, men han ville ej se honom och mylord gick bort helt förtretad.

— Kanhända vill han se honom när han kommer upp.

— Och kanhända icke, svarade Sophie. Lörd Dane sade att han ej skulle komma tillbaka; om mr Home behöfde honom finge han gå till honom. Jag får säga, sir, att det var ej särdeles artigt af er vän.

— Mr Home har förmodligen kännt sig alltför illamående för att mottaga en besökande; han såg verkligen så ut denna morgon.

— Hvarföre låter han då ej tillkalla en doktor?

— Det första jag gjorde var att råda honom härtill, men han afböjde det, sägande att han blott behöfde litet293

lugn och hvila. Jag tror han har rätt; han har ej lidit minsta skada.

— Nå, huru skall det bli med hans middag? frågade mrs Eavensbird. Jag gick in sjelf straxt innan lörd Dane kom och frågade om han ville ha en stekt kyckling, eller hvad han önskade till middag, men ban brummade någonting om att han ej önskade någon middag alls och ville knappast svara mig. Kanhända ni vill försöka, sir ?

Mr Lydney skrattade och sprang uppför trapporna, ropande tillbaka att sjuklingen kanhända ej skulle svara honom.

Det var, som nämndt är, ett mycket vackert och beqvämt rum som mr Home innehade — det bästa i hela värdshuset — och mrs Eavensbird brukade kalla det paradrummet. Sängen stod längst bort, midtemot dörren, och eldstaden var midtemellan dem båda. Möblerna voro af mahogny och sängomhänge och fönstergardiner af blått damast. Det rum mr Lydney innehade låg på motsatta sidan om korridoren. Detta var ett litet, simpelt möbleradt rum. Mrs Eavensbird önskade i hemlighet att de respektive hyresgästerna blifvit placerade tvärtom. Hon antydde detta för den unge mannen, men han svarade på sitt öppna, godmodiga sätt att hans rum vore ett paradis, jernfördt med hans belägenhet i lifräddningsbåten. Vid ändan af korridoren var en sal med utsigt åt hafvet. Mr Lydney tog denna i besittning och hans måltider serverades der.

Sjuklingen låg till sängs hela dagen. Emot skymningen gick Eichard Eavensbird in och fann rummet nästan försänkt i mörker. Gardinerna voro nedfällda framför fönstren i anseende till den sjuke mannens svaga ögon ; elden hade brännt ut. Eavensbird rörde lugnt om i densamma då mr Home plötsligt tilltalade honom.

— Hurudan är denna trakt? frågade han.294

Mr Eavensbird undrade sannolikt om det var dess politiska, sociala eller yttre drag han ville ha tecknade. Han gjorde dock ej någon fråga härom,

— Det är en lugn och tyst trakt, sade han, utom då någon sådan händelse som den sistlidne natt timade uppiifvar den. Att lörd Dane under åtskilliga år varit borta har ej bidragit att förhöja dess trefnad.

— Han är den förnämste personen på många mils omkrets, denne lörd Dane, har jag hört af min reskamrat.

— Ja, sir. Medlemmarne af familjen Dane ha sedan uråldriga tider tillbaka varit lorder af Danesheld. Men den närvarande lörd Dane har ej på flera år bott i slottet.

— Hvarföre det?

— Han reste utomlands nästan genast efter det han tillträdt titeln och återvände ej på mycket länge. Atta eller nio år måste han ha varit borta, kanhända längre: tiden går fort. Det tros att han nu skall qvarstanna, ty han har ordnat hushållet på slottet.

— - Han är ej gift, eller hur?

— Nej, sir. Hans syster, miss Dane, är hos honom på slottet och fungerar för närvarande såsom dess värdinna.

— Hvad säger ni? utropade sjuklingen efter en paus. Lörd Dane har ingen syster.

— Jo, sir. Och hon är hos honom i slottet, såsom jag nyss sade er.

— Men jag säger er att han ej har någon syster, var sjuklingens retliga svar, ehuru hans ton alltjemt var mycket låg och lugn. Jag minnes att jag en gång i Paris träffade en mr Dane; det var den nuvarande peeren; då fanns det ingen syster.

Det var Eichard Eavensbirds vana att, när någon bestämdt påstod en sak som han visste vara ett misstag, låta honom behålla sin åsigt utan motsägelse. Så gjorde ban äfven nu. Han sträckte ut sin hals för att få se en295

skymt af den sjuke mannens ansigte, säker om att detta skulle uttrycka en hög grad af envishet, men han lyckades ej: öfre delen deraf doldes af ögonskärmen, nedre delen af sängkläderna.

— Ja, jag träffade den nuvarande peeren i Paris och hade ett slags bekantskap med honom, fortfor sjuklingen. Jag hörde efteråt att han ärft titeln och att en olyckshändelse träffat den yngre sonen, kapten Harry Dane. Har han någonsin afhörts ?

— Hvem, sir? frågade Ravensbird.

— Kapten Dane.

Mr Ravensbird svarade ej genast. Han undrade om främlingen hade sig bekant att han varit anklagad för mordet — en punkt som ännu var mycket ömtålig för honom — och om han sade detta för att förolämpa honom.

— Kände ni till enskildheterna af denna händelse? frågade han slutligen.

— Ja. Men jag hörde dem likväl ej af mr Dane. Hördes han af sedan, värd?

— Han hördes af, sir, såtillvida att hans kropp blef funnen. Han ligger begrafven i familjgrafven.

— Hvar blef den funnen ?

— I sjön. Den togs upp af en af våra fiskarebåtar. Men den hade ej legat i vattnet hela tiden. Hade jag ej varit så tviflar jag på att de kännt igen den. Jag kände igen den af vissa märken i samma ögonblick jag flck ögonen på den, och jag var händelsevis nere på stranden då de fiskade upp den.

— Huru kunde ni känna igen den bättre än andra?

— Jag hade varit kapten Danes betjent, sir; hade varit hos honom i åtskilliga år.

— Aha! Då måste jag hört er omtalas, anmärkte mr Home. Talades det ej om någon tvist emellan er ? Jag är säker om att jag hört något sådant.296

Richard Ravensbird kora till den slutsats att gentlemannen äfven hört det andra ryktet som rörde honom — anklagelsen — och ville leda samtalet in derpå. Han började derföre sjelf att tala derom, lugnt och öppet såsom ban alltid gjorde; annars föredrog han att iakttaga en fullkomlig tystnad rörande allt som hade afseende på denna natt.

— Ja det är en sorglig historia, anmärkte Ravensbird; hvem kapten Danes motståndare var har förblifvit en hemlighet till denna dag. Två eller tre personer blefvo misstänkta. Jag var den ene som misstänktes; en man som man sett bärande en packlåda var den andre. Denne hade man just vid den tiden sett inbegripen i ordvexling med kapten Dane på klipphöjderna straxt invid slottet. För min del misstänkte jag någon helt annan.

— Hvem misstänkte ni?

— Jag är ledsen att ej kunna säga er det, svarade Ravensbird.

— Och hvad hade man för anledning att misstänka er?

— Tvisten som jag haft med kapten Dane. Den egde rum på morgonen och han jagade mig bort ur slottet; katastrofen egde rum samma dag på aftonen, och folks misstankar föllo — naturligt nog, det erkänner jag — på mig. Men de hade orätt. Jag skulle ha räddat min herres lif med mitt eget; jag skulle nästan vilja kalla honom tillbaka till lifvet nu på bekostnad af mitt eget, om det stode i min makt. Jag var honom mycket tillgifven och jag är trogen hans minne.

— Oaktadt han körde bort er ? inföll mr Home.

— Tyst! utbrast Ravensbird. Jag ber om förlåtelse, sir, men några ögonblicks ordvexling, hvarunder vi båda förgingo oss, kunde ej utplåna flera års vänskap. Ja, sir, jag vågar begagna detta ord — vänskap. Han var den förnäme kapten Dane, jag blott hans tjenare, och ehuru han aldrig åsidosatte sin värdighet, lika litet som jag glömde297

min plats, var det en känsla mellan oss som torde kunna benämnas vänskap. Ingen har varit en trognare tjenare än jag var mot min herre.

Det uppstod några ögonblicks tystnad. Ravensbird skötte om elden och gentlemannen vände sig om i bädden

— Hvad har blifvit af kusinen, Herbert Dane? Jag hörde talas om honom. Han skulle ju gifta sig med en ung lady som vistades i slottet — åtminstone troddes det att de voro fästade vid hvarandra.

— Lady Adelaide Errol, sade Ravensbird, som ej riktigt uppfattat första delen af frågan. Ja de voro fästade vid hvarandra, men när allt kom omkring ville hon ej ha honom, utan gifte sig med en gentleman som vi kalla squire Lester. Ah, hon var en gåtfull person.

— På hvad sätt?

— Jag tyckte så på den tiden. Nu har hon en hel flock barn. Den unge man som ni hufvudsakligen har att tacka för er räddning sistlidne natt, sir, var squire Lesters äldste son, mr Wilfred Lester; hans mor var squire Lesters första hustru. Hade ej han varit skulle lifräddningsbåteu aldrig gått ut. Han lefver i sorgliga omständigheter, stackars unge man.

— I hvad afseende?

— I mer än ett afseende, sir. Man säger att han och hans unga hustru hålla på att svälta ihjel; och när det gått så långt med en gentleman är han ej så noga med hvad han företager sig. Det är en sorglig historia från början till slut, och lady Adelaide är äfven inblandad deri.

— Ni talar i gåtor, värd.

Ravensbird förklarade sig. Han berättade i korthet alla omständigheter som bragt squire Lesters son till hans närvarande ställning och skonade dervid ej lady Adelaide.

— Det är beklagansvärdt, var mr Home's anmärkning, då han lyssnat till slut. Jag tog ej mycken notis298

om honom i natt och var ej i ett sådant tillstånd att jag kunde göra det, men han tycktes mig vara en ung man med ett fördelaktigt yttre. "Vi talade nyas om mr Herbert Dane. Hvad har blifvit af honom? Är han i Danesheld ?

— Ja visst, sir; numera. Jag sade er det nyss. Han är på slottet.

— På slottet! Hvad har han att göra der ?

Ravensbird sträckte ännu en gång ut sin hals för att

försöka uppfånga en skymt af främlingens ansigte och derigenom måhända sluta sig till om dess egare var vid sina sinnens fulla bruk. Men förgäfves: han kunde ej se mer än nässpetsen.

— Han har tagit sitt residens i slottet, sir.

— Han! Tillåter lörd Dane honom det?

Mr Ravensbirds i allmänhet orubbligt lugna ansigte uttryckte denna gång den djupaste förvåning.

— Men är det möjligt, sir, att ni ej vet att Herbert Dane är den nuvarande peeren? Lörd Dane, som vi talat om, han som i dag på morgonen var här för att fråga efter ert befinnande, är den fordne Herbert Dane. Han efterträdde den gamle lorden.

Mr Home reste sig up:> på sin armbåge och plirade på Ravensbird under ögonskärmen.

— Men hvad har då blifvit af den äldste sonen — Geoffrey — han som jag var tillsammans med i Paris? Hvar var han efter Herbert Dane kunde bli arf vingen?

— Han dog samtidigt med brodern, svarade Ravensbird och skakade på hufvudet. Innan min herres kropp var funnen, blefvo mr Danes qvarlefvor hemförda för att begrafvas i fumiljegrafven.

Hvar dog han ? Hvad dog han af ? frågade mr Home som tycktes ur stånd att öfvervinna sin förvåning.

— Han dog af en feber, sir. Jag kan ej precist säga hvar, ty jag har glömt det; men det var nära Rom och jag vet att hans lik fördes ombord i Civita Veechia. My-299

lady dog nästan lika hastigt, och den gamle lorden öfverlefde dem ej mer än en eller två månader.

— Jag vet, jag vet, utropade främlingen med en otålighet som tycktes nästan feberaktig; jag såg deras dödsfall annonserade i tidningarne, och jag såg äfven att den nye peeren, lörd Geoffrey Dane, tillträdt arfvet; men ej att Herbert gjort det.

— Hans namn är Herbert Geoffrey, sir, förklarade Ravensbird. Så snart han blef arfvingen kallades han ej längre Herbert, utan Geoffrey. Det är ett favoritnamn hos lorderna af Dane.

Mr Home lade sig ned och betäckte sitt ansigte. Ravensbird väntade under tystnad.

— Det här har varit en fullkomlig öfverraskning., för mig, ser ni, värd. Jag hade tänkt att få förnya min bekantskap med den Geoffrey Dane som jag en gång kände, aldrig förmodande annat än att han var den nuvarande peeren. Då de idag underrättade mig om att lörd Dane kommit hit, antog jag att det var han; men jag önskade ej träffa honom i det tillstånd hvari jag nu befinner mig. Herbert, lörd Dane! Jag kan ännu ej tro det.

— Jo, han är det verkligen, sir, och har varit det sedan tio år tillbaka.

— Är han omtyckt?

— Ja, ganska mycket. Ej derföre att han varit i tillfälle att göra sig omtyckt eller tvärtom, då han varit borta så

länge. Han har gjort sig populär sedan han kom tillbaka, och han handlade ädelmodigt med afseende på lörd Danes testamente. I testamentet voro betydliga belopp utdelade i presenter och donationer, men lorden dog innan han undertecknat det och följaktligen hade det ej gällande kraft. Den nye peeren uppfyllde likväl alla bestämmelserna deri till punkt och pricka, lika fullständigt som om han varit lagligen förbunden att göra det.

— Det var vackert handladt.300

— Femton tusen pund voro lemnade till lady Adelaide Errol: en betydlig summa, men han utbetalade den tillika med det öfriga.

— Hvarföre gifte han sig ej med henne ? utbrast den sjuke mannen i skarp ton, liksom om han glömt den fråga han förut gjort i samma ämne. Han var rik nog och förnäm nog dertill.

— Hon slog om sir, såsom jag sagt er, och ville ej ha honom. Det var en oförklarlig nyck af henne. Min hustru var kammarjungfru åt lady Adelaide på den tiden, och hon visste om afslaget och omtalade det för mig, men vi ha ingenting nämnt derom. Det var ej i allmänhet bekant att det var något ömmare förhållande emellan dem.

— Kanhända var det ej så särdeles ömt.

— Ack jo, det var det verkligen, sir, när han var den obetydlige Herbert Dane, svarade Eavensbird. Ack, föga tänkte han då, och lady Adelaide ej heller, att han skulle bli hvad han nu är — lörd af Danesheld.

— Och han har ej gift sig, säger ni ?

— Ej ännu; och det finnes ingen arfvinge. Om han skulle dö, skall namnet dö ut. Man tror att han kanhända skall gifta sig nu, sedan han kommit hem för att bosätta sig.

Mr Home svarade ej. Han vände sitt ansigte mot väggen och ingenting kunde ses af honom annat än hans silfverhvita hår och ögonskärmen.

XIX.

Skrinet, som sjön kastade upp.

Det var en liflig scen, icke mindre tilldragande genom dess uppblandning med sorgsenhet, och solen sken ned öfver den i all sin klarhet liksom på spe. Man 300

— Femton tusen pund voro lemnade till lady Adelaide Errol: en betydlig summa, men han utbetalade den tillika med det öfriga.

— Hvarföre gifte han sig ej med henne ? utbrast den sjuke mannen i skarp ton, liksom om han glömt den fråga han förut gjort i samma ämne. Han var rik nog och förnäm nog dertill.

— Hon slog om sir, såsom jag sagt er, och ville ej ha honom. Det var en oförklarlig nyck af henne. Min hustru var kammarjungfru åt lady Adelaide på den tiden, och hon visste om afslaget och omtalade det för mig, men vi ha ingenting nämnt derom. Det var ej i allmänhet bekant att det var något ömmare förhållande emellan dem.

— Kanhända var det ej så särdeles ömt.

— Ack jo, det var det verkligen, sir, när han var den obetydlige Herbert Dane, svarade Eavensbird. Ack, föga tänkte han då, och lady Adelaide ej heller, att han skulle bli hvad han nu är — lörd af Danesheld.

— Och han har ej gift sig, säger ni ?

— Ej ännu; och det finnes ingen arfvinge. Om han skulle dö, skall namnet dö ut. Man tror att han kanhända skall gifta sig nu, sedan han kommit hem för att bosätta sig.

Mr Home svarade ej. Han vände sitt ansigte mot väggen och ingenting kunde ses af honom annat än hans silfverhvita hår och ögonskärmen.

XIX.

Skrinet, som sjön kastade upp.

Det var en liflig scen, icke mindre tilldragande genom dess uppblandning med sorgsenhet, och solen sken ned öfver den i all sin klarhet liksom på spe. Man301,

skulle kunnat tro att en marknad hölls på Daneshelds höjder, ty folk armbågade och knuffade hvarandra i ifrig nyfikenhet: rika och fattiga, gamla och unga, höga och låga — alla hade samlats der morgonen efter skeppsbrottet; och om vi icke talat om detta skådespel i den ordning det inträffade, så är det emedan andra saker erfordrat vår uppmärksamhet. Yågsamma personer hade kommit ut till kusten redan i dagningen, men klipporna voro då otillgängliga tillfölje af vindens häftighet, som skulle ha slitit deras kläder i trasor, och tillochmed senare på dagen försökte det, ehuru något af dess våldsamhet lagt sig. Der låg det nu nere i hafvet, vraket af det en gång vackra skeppet, till en del synligt i ebbvattnet, utan tvifvel fasthållet af någon dold klippa, och liggande med lä-sidan mot land. En stor mängd spillror och träbitar flöto omkring, jernstycken kunde skönjas liggande på stranden. Masterna, rårna, bogsprötet voro borta — allt med ett ord som kunde försvinna var försvunnet, utom sjelfva skrofvet, hvars tur ock skulle komma vid nästa flodvatten. Mr Bill Gand, en auktoritet i dylika saker, förklarade att "ingenting fanns qvar inom skutan," dermed me-mande, att last, förråder och passageraresaker — allt hade blifvit bortspoladt; men detta var dock icke fullt säkert. Något mera förskräckande än trä eller jern flöt då och då in till stranden, ehuru icke nära nog för att skrämma bort åskådarne på klipporna, hvilka åskådare såsom vanligt till mer än hälften utgjordes af det svagare könet.

Mr Lydney var ibland dem och syntes mycket ängslig: ett skrin som varit ombord innehöll dyrbara papper och han fruktade för att det skulle vara förloradt. Han stod och blickade ned i hafvet, trotsande den farliga vinden.

Miss Bordillion och Maria Lester stodo äfven helt nära kanten, oförsigtigt nog, men drifna af sitt varma medlidande och sin sorgsna nyfikenhet. En förvirrad be-302,

rättelse hade nått Marias öron om hennes broders hjeltemod; hon hade med densamma skyndat till miss Bordil-lion, och de hade derefter gått ut tillsammans.

— Margaret, tror ni det är sannt att pappa tog Wil-fred i hand och bad honom icke våga sitt lif? upprepade Maria i sin ifver der de stodo vid klippranden.

— Mitt barn, du har frågat mig detta tre gånger, och jag kan blott upprepa att jag icke vet det, svarade Miss Bordillion lugnt. Jag har icke hört det.

— Jag kan ej hjelpa om jag är ifrig i detta afseende. Jag hoppas att det är sannt. Ack Margareta, det skulle kunna leda till en försoning emellan dem.-

— Jag vill berätta er hvad jag hört Maria: att då Wilfred kom tillbaka med båten, räddad — jag menar nu blott Wilfred — liksom från grafven, och då alla trängde sig fram till honom för att lyckönskande trycka hans hand, höllo sig mr Lester och lady Adelaide på afstånd och iakttogo en ogillande tystnad.

— Det är mycket orättvist! ropade Maria passio-neradt.

Hon tog ett steg framåt medan hon talade och lutade sig ut öfver klippan, till en del för att gifva luft åt sin harm, till en del äfven för att se hvad ett buller betydde, hvilket uppstått nedanför. I detta ögonblick brusade öfver dem en vindstöt, mera ursinnig än de under sista timman erfarit, och Maria —

— Akta, Maria! ropade miss Bordillion i en dödsångest af förskräckelse.

Om Maria kunde ha aktat sig är en annan fråga. Att vinden skakade henne, att det vägde emellan om hon skulle stå eller falla, är säkert, då just i farans ögonblick en stark arm lades omkring henne och utan vidare ceremoni ryckte henne tillbaka i säkerhet. Alla stodo ett ögonblick orörliga, och derefter vände Maria sitt af förskräckelse lik-303,

bleka ansigte mot sin räddare. Hon hade insett sin egen fara.

Hon såg en främling — en gentleman ungefär af hennes broder "Wilfreds ålder, hvilken hade ädelhet in-preglad i

hvarje rörelse och anletsdrag.

— Jag tackar er mycket, yttrade hon med ännu darrande läppar. Jag visste icke att stormen ännu var så stark.

— Ack, låt äfven mig tacka er! utropade misa Bor-dillion, i det hon med varm tacksamhet lade sin hand i främlingens. Jag tror att ni, näst Gud, räddat henne från döden. Och du, Maria, huru kunde du vara så oförståndig och vårdslös? Du må väl gråta! —Den stackars Maria hade alldeles öfverväldigad brutit ut i tårar, hvilka hon naturligtvis kände sig mycket förlägen öfver och skyndade att aftorka.

— Kan du icke tacka denne gentleman bättre än så ? utropade miss Bordillion, som i sin egen förvirring icke observerat Marias ord. Det är intet tvifvel om att han räddat dig från döden.

— Icke från en död, så fullkomligt säker som den jag förliden natt blef räddad från, yttrade han med ett lugnande smålöje, medan Maria mellan sina fuktiga ögonhår blickade upp till honom med djup tacksamhet. — Jag var en bland passagerarne på det der olyckliga skeppet, — tillade han såsom svar på en frågande blick af miss Bordillion, och var en af dem som räddades af lif-räddningsbåten.

— Är det möjligt! utropade miss Bordillion, vi hörde blott att en gammal herre blef räddad, jemte några af besättningen.

— Jo, jag var äfven en af dem. Hade ej en gentleman varit, hvilken tog befäl öfver lifräddningsbåten och förmådde några sjöman att bemanna den, skulle vi alla ha omkommit. Han var icke van vid sjön och helt ung,304,

men han visade mera mod än de mest bepröfvade sjömän. Jag måste söka reda på hvar han bor och tacka honom.

— Skall jag säga er, hvem det var — skall jag visa er, hvar han bor? yttrade Maria och blickade upp, drifven af sin kärlek till den unge man han talade om —' det var min bror Wilfred Lester.

Främlingen log, då han blickade ned på hennes glödande kinder, på hennes allvarliga ögon, glödande genom de ännu fuktiga ögonhåren; han tänkte att han ännu aldrig sett ett ansigte som varit hälften så skönt.

— Lester? sade han; ja det är det namn jag hört.

Miss Bordillion afbröt honom nu: hon var lika mycket intagen af främlingen som hon någonsin vid första ögonkastet blifvit af någon i hela sitt lif, och detta oberäknadt, att han räddat Maria från en så omedelbar fara.

— Jag är miss Bordillion, yttrade hon; den närmaste slägtingen som Wilfred Lester och denna unga dam ha, deras far undantagen. Yill ni tillåta oss att fä veta ert namn?

— William Lydney.

Under det få minuters samtal som följde, syntes det dem som hade de känt hvarandra under åratal. Det är ögonblick och tilldragelser, som nedbryta sällskapslifvets skrankor mera verksamt än tiden kan göra.

Den som dernäst i ordningen kom till stranden var Wilfred sjelf. De båda unga männen tryckte hvarandras händer, och William Lydney yttrade lågt några få hjert-liga ord i den andres öra.

— Jag tackar er för tvenne, tillade han, för mig och för den andre räddade passageraren som nu befinner sig på Sailors' Rest.

Här kom miss Bordillion emellan och berättade om den fara Maria nyss lupit och huruledes hon blifvit räddad af mr Lydney.

Wilfred skrattade.305,

— Det är då lika mot lika, yttrade han till sin nya bekantskap. Om jag räddat er, så har ni deremot räddat min syster, så vi kunna betrakta oss som qvitt.

Mr Lvdney skakade blott sitt hufvud till svar: han ville ej säga huru dåraktigt detta yttrande var.

Stormen tycktes åter tillväxa, och miss Bordillion samt Maria voro glada att få lemna klipporna. Margareta gaf

sin adress till mr Lydney med en mycket hjertlig bjudning att besöka henne. Han tryckte till svar hennes hand med ett uttryck som mycket liknade det af tacksamhet, och yttrade att han ej skulle underlåta att begagna sig deraf.

Då miss Bordillion och Maria gingo igenom byn, hindrades de vid hvartannat steg och måste stanna för att tala om den stora tilldragelsen qvällen förut. Bland andra gick lille mr Minn, den nye skräddaren, som stod i sin butikdörr, fram till dem. Han var en pr.itsam liten Lon-donerbo, med smal hals och bedröfligt smala händer. Han var utomordentligt intresserad af saken och ansåg sig ega ett personligt intresse i densamma, sedan en af de räddade passagerarne hedrat honom mod beställning på några kläder — ett faktum som han med stolthet berättade för en hvar han kunde få att lyssna på sig.

— Han ser icke på priset, miss, yttrade han till miss Bordillion; kläderna skola vara af de allra bästa, och jag skall skära till dem väl, sade han. Han är en af de tref-ligaste herrar jag någonsin tagit mått af, hvilket man icke skulle kunna tro att döma af hans ansigtsdrag, ty de äro mycket högdragna.

— Jag tyckte ej att han såg högdragen ut, mr Minn, svarade miss Bordillion. Han är en person med mycket godt utseende.

— Icke högdragen till uttrycket, miss; det kan icke vara angenämare; men till formen så mycket mera. Det är i det afseendet med hans ansigte som med lörd Danes

En Qvinna* Ed. . 20306,

till exempel. Han vill ha kläderna färdiga nästan förr än jag hinner med, och derföre har jag satt till med riktig ångkraft. Detta är hans namn, mina damer.

Mr Minn sprang in till sin disk, kom tillbaka med en öppen beställningsbok och pekade på ett namn skrifvet i mr Minns egen stil, hvilken var mycket liten och petig. De båda damerna kastade en blick i boken och läste.

"William Lydney, Esq. Sailors' Rest."

Då de vände sig från den sällskapslike lille skräddaren, passerade squire Lester händelsevis förbi. Han lyftade blott pu hatten för miss Bordillion, mot hvilken han visat sig mycket kall alltifrån hans sons giftermål; men Margareta hejdade honom, berättande om den fara Maria varit utsatt för oeh att den skeppsbrutne unge mannen hade "räddat hennes lif." Mr Lester skrattade deråt, men tadlade sin dotter för att ha varit så oförståndig. Lörd Dane kom upp medan de talade och hörde äfven nyheten.

— Hvem är den unge mannen, kan jag undra? utropade mr Lester. Jag måste säga ett ord af tack till honom, förmodar jag; men detta rättfärdigar icke Marias oförsigtighet.

— Det är en ung amerikanare, sade lörd Dane som då kom rakt från sitt möte med mrs Eavensbird. Den storväxte gamle man som vi sågo lyftad ur lifräddnings-båten var äfven en amerikanare och passagerare på skeppet.

— Slägtingar?

— Nej, blott reskamrater. Jag förmodar att största delen af folket ombord på skeppet voro yankees, fortfor lorden. Men jag är glad att han var nära er, miss Lester.

— Hon skulle ej stå här nu, om han ej varit det, anmärkte miss Bordillion varmt.307,

— Hvad är hans namn? frågade mr Lester.

— Lindon, eller något dylikt namn, sade lörd Dane.

— Han heter Lydney, rättade miss Bordillion.

— Ack, ja; Lydney. Jag anmärkte just att det var ett besynnerligt namn, då Eavensbirds hustru för en liten stund sedan nämnde det för mig.

— Ja, åtskilliga amerikanska namn äro besynnerliga nog, anmärkte mr Lester likgiltigt, då de samtalande skilj -

des åt.

Dagen skred framåt, vinden lugnade af och Danes-held återfick mycket af sitt vanliga lugn.

Personer som dertill hade fått vederbörligt uppdrag voro ifrigt sysselsatta med att föra artiklar från vraket: "dykare" kallade de nyfikna dagdrifvarne dem. Kustvakterna höllo dag och natt vakt öfver allt som blef bergadt, på det att icke något måtte borttagas. Dykarnes ansträngningar syntes emellertid blott belönas med ringa framgång.

En åskådare stod beständigt på stranden, och detta var den unge främlingen, mr Lydney. Man kunde säga att han tillbragte fjerdedelen af sin dag der, orolig för det redan omtalade förlorade skrinet. En dag då Wilfred Lester kom dit ned råkade han mr Lydney.

— Man skulle kunna tro att all er egendom låg i det skrinet, Lydney. Innehöll del guld?

— Hvarken guld eller penningar, blef mr Lvdneys svar. Men det innehöll mycket värderika dokumenter, af hvilka några icke skulle kunna ersättas åt egaren.

— At egaren! Yar då icke skrinet ert?

— Nej, jag hade det blott i min vård, och detta förhållande gör mig dubbelt orolig.

— Om det aldrig skulle återfinnas, skulle förlusten då vara oersättlig ?

— Jag kan verkligen icke säga det; men andra — jag vill verkligen icke tänka på möjligheten häraf! afbröt han sig.308,

— Jag vet icke, anmärkte Wilfred, men det synes mig som skulle utsigten att återfinna skrinet vara mycket ringa. Det är nitionio omöjligheter mot en möjlighet.

— Sannt, men jag har en sanguinisk natur, och någonting hviskar till mig a.tt det ännu skall återfinnas. Några lådor större än den ifrågavarande ha redan blifvit upptagna.

— Huru stort är det?

— Icke stovt, men det är tungt tillfölje af dess inre jernbeklädnad.

— Kan icke genomträngas af vatten förmodar jag?

— Nej; det är omöjligt.

De båda unga männen hunno till stället hvarest dykarne hade sitt arbete och sågo ned på de qvarlefvor som sjön kastat upp. De voro af olika slag, hvarandra mycket motsatta saker, såsom man väl kan tänka sig. En del af en större bjelke, en guldkedja, en liten tunna innehållande salt kött, en förseglad låda innehållande bref och några kistor. En gång trodde de att de skulle draga upp ett stackars litet barn, men det var en stor vaxdocka, klädd i siden och spetsar: dess unga egarinna var kallare och mera liflös nu än dockan sjelf.

Ifrigt gick William Lydney att undersöka de nya saker som uppfiskades. Man hade ej funnit egare till någon endä af de artiklar som lågo på stranden. Egarne hade gått med vaxdockans lilla egarinna och skulle icke vakna mera i denna verld.

— Är skrinet ibland sakerna ? frågade kustvakten, som kom fram medan mr Lydney stod lutad öfver effekterna, ty hans ifver att återfå skrinet var ingen hemlighet.

William Lydney höjde på hufvudet och hans ansigte utvisade en smärtsam känsla af bedragen väntan.

— Det finnes icke der, var det enda han sade.

Han och Wilfred gingo tillsammans derifrån. De hade blifvit mycket intima och sågos emellanåt arm i arm309,

liksom nu. Men Wilfred hade aldrig bjudit Lydney hem till sig: hans hustrus sjukdom var deu föregifna orsaken, men i sjelfva verket var det ett lehofvets hem, hvilket icke kunde visas för främlingar. Det enda hus, i hvilket mr

Lydney blifvit mottagen var Cliff Cottage. Han hade skyndat att begagna sig af miss Bordillions bjudning och blef sriart förtrolig der, och gick dit när helst han ville. Följaktligen råkade han ofta Maria Lester och hade mer än en gång följt hein henne då det icke fanns någon annan att göra det. Den tid skulle komm.i då miss Bordillion bittert ångrade den oförsigtighet med hvilken hon tillät en främling förtrolighet om hvilken hon ingenting kände. Denna oförsigtighet fattade hon icke nu; hennes ögon måtte ha varit förblindade, brukade hon säga då Danesheld med sina förebråelser gjorde henne till hälften vansinnig. Att mr Lydney var en mycket beläst man och en fullkomlig gentleman var onekligt; att det fanns en egendomlig dragningskraft i hans sätt och väsende var äfven sannt. Miss Bordillion hade obetänksamt slutat till att allt detta var ett bevis på hans värde, sanningskärlek och heder — och det var det bästa som kunde sägas om saken. Olyckligtvis antog äfven en annan detsamma och blef omedvetet fängslad — en för hvilken detta kunde medföra större fara än för miss Bordillion. — Men detta är att gå i förväg med sakerna.

—- Huru länge skall ni stanna i Danesheld? frågade Wilfred då de lemnade stranden och kommo i sigte af Sailors' Best.

— Huru länge dröjer det innan skrinet kommer upp ? svarade mr Lydney. Jag kan ej resa härifrån utan det.

Wilired var nära att göra en tvifvelaktig åtbörd. I sådant falt var hans åsigt, att hans nya bekantskap skulle komma att stanna för alltid i Danesheld.

— Förbättras den gamle amerikanaren? frågade han plötsligt, då de stannade framför värdshusdörren.310,

— Mr Home? Han är bättre men ej frisk. Det är något kroniskt lidande, förmodar jag. Han har icke lemnat sitt rum.

— Farväl, sade Wilfred. Bättre lycka för er.

Han gick bort och Sophie, mycket benägen för pratsamhet, kom ut från dörren. Hon hade åtminstone icke funnit något fel med mr Lydney ty hennes sätt var tydligen mera vördnadsfullt än till en början.

— Har ni fått några nyheter ännu, sir ? frågade hon på franska.

— Nej, svarade den unge mannen, som förstod att hon menade skrinet. Jag förlorar likväl ej modet.

— Mr Home har två gånger frägat, om ni kommit in och om det var några nyheter. Minn har varit uppe och tagit mått.

Mr Lydney gick till den sjukes rum, mot hvilken han var utomordentligt uppmärksam. Mr Home var fortfarande mycket illamående, men han intresserade sig också lika mycket för skrinet som hade det varit hans eget, och detta var ej nyttigt för den sjukdom af hvilken han led.

William Lydneys förhoppuingar bedrogo honom icke. Följande dag då han gick ned till stranden såsom vanligt, fann han dykarne sysselsatta med att upptaga en annan relik. Mitchel som nu stod på vakt såg på.

— Är det den, sir?

Men dessa ord uttalades som ett utrop snarare än som en fråga ty då Mitchel såg på mr Lydney behöfde han icke spörja det. En darrande ifver, en djup glädje upplyste mr Lydneys ansigte och bevisade skrinet vara det som han så mycket fruktat att förlora. I ögonblickets öfverspäuning tog han det ensamt ur deras händer, hvilka buro det. William Lydney var en stark man, men knappt stark nog att vid vanliga tillfällen lyfta denna tunga pjes.311,

— Det är detta ni har sett efter, eller hur, sir? frågade en af dykarne då det föll från mr Lydneys arm och ned på stranden.

— Ja, det är det. I skolen bli belönade, mina vänner.

Det var ett lackeradt skrin, omkring två fot i fyrkant, just sådant som mr Lydney hade beskrifvit det. Initialerna V. V. V. öfver hvilka syntes ett malteserkors voro inslagna i detsamma med förgyllda naglar. Mitchel stod och betraktade det. Han var nästan lika glad som mr Lydney, hvilken han ofta sett rå stranden. Mitchels tyeke för

honom hade börjat då denne gentleman lemnade honom en vacker belöning från den äldre gentlemannen för lånet af en röck samma afton som skeppsbrottet egde rum. Hans tycke hade sedermera fortsatts för mr Lydneys egen skull.

— Detta är ej edra initialer, sir, anmärkte Mitchel.

— Jag har aldrig sagt att det var det, svarade Lydney skrattande.

— Men skrinet är det, sir?

— Nej. Det är mitt för närvarande, så till vida som jag haft i uppdrag att vårda det. Just som jag nu lemnar det i er vård, Mitchel, tillade han glädtigt, medan jag går till Eavensbird för att få med mig några karlar med en kärra. Se väl efter det, ty det är mycket dyrbart.

— Jag skall se väl efter det, sir, svarade Mitchel med ett leende. Det är hela min skyldighet och mitt arbete. Der ni lemnar det skall ni finna det orördt.

Ni gjorde der upp räkningen utan värden, mr kust-

vakt!

Knappt, hade mr Lydney sprungit sin väg med lätta Bteg och ännu lättare hjerta förrän lörd Dane uppträdde

på seeneu. Han hade på sig en svart sammetsrock och

mörka damaskor, hans vanliga jagtdrägt, och mången i Danesheld tyckte att hans vackra gestalt aldrig tog sig312,

bättre ut än sålunda. Hans skogvaktare hade gått till skogen med bössoi och hundar, och lörd Dane var äfven på väg dit, uien tog af för att gå ned till stranden ett ögonblick och kom upp till Mitchel. Mitchel stod öfver sakerna, såsom hans skyldighet var, och särskildt öfver lådan såsom han lofvat mr Lydney.

— Är detta alltsammans? utropade lörd Dane i en ton af förvåning. Jag trodde att de måste ha fått upp halfva skeppslasten. Den der unge gossen som ni kalla Shad kom upp till mig och sade grinande att stranden var betäckt af uppfiskadt gods.

— En långfingrad ung skälm, anmärkte Mitchel; jag har nyss drifvit bort honom från stranden. Det skulle fordras en menniska med tio ögon för att bevaka honom. Nej, mylord, de ha ej fått upp mycket, som ni ser, och jag tror de ej skola få det. Detder skrinet har slutligen blifvit funnet som gentlemannen varit så orolig för. Han sade alltjemt att han var säker på att det skulle bli funnet!

— Hvilken gentleman ? hvilket skrin ? frågade lörd Dane, som lefde i en alltför upphöjd sfer för att «å lätt erhålla kännedom om allt sqvaller som gick om de tillfälliga gästerna på Sailors' Rest.

— Den der ståtlige unge mannen som blef räddad i lifräddningsbåten och nu uppehåller sig hos Ravensbird's, mylord. Jag vill påstå att ingen någonsin varit så orolig för ett förolyckadt skrin förr; han var så orolig som om det varit fullt af tuseapunds bankonoter. I dag på morgonen har det blifvit funnet; det står der bakom er, mylord.

Lörd Dane vände sig om och hade skrinet midt framför sig. Han stod och betraktade det. Att någonting på detta skrin tilldrog sig hans uppmärksamhet var klart för Mitchel, ty han stod såsom fastspikad på samma ställe. När han omsider rörde sig, var det tor att gå rundtom-313,

kring skrinet, försöka att lyfta det, försöka att rubba det: kortligen, han såg på det som ett nyfiket barn ser på en ny leksak och som om han skulle varit särdeles road af att hugga det i stycken och se hvad som fanns inom detsamma.

— Hvem säger ni det tillhör, Mitchel?

— Dender unge amerikanaren, mylord, som togs upp och fördes i land af lifräddningsbåten. Mylord måste ha sett honom omkring denna plats. En ståtlig, vacker karl är han, och angenäm att tala vid. Jag menar mr Lydney.

— Lydney — Lydney? Ack ja; nu minnes jag mannen, anmärkte lörd Dane. Lydney ! upprepade han för sig sjelf. Det namnet tror jag mig ej ha hört förr. Och han gör anspråk på detta skrin eller hur, Mitchel?

— Ja, mylord. Det är det enda han varit orolig för. Bokstäfverna äro ej initialerna till hans eget namn, fortfor Mitchel, som märkte huru noga pären granskade skrinet och förmodade att han gjorde sina reflektioner just öfver denna omständighet. Jag anmärkte en gång för honom att de ej gjorde det, och han svarade mig skrattande att han ej sigt att de skulle vara initialerna till hans namn. Hm har gått bort för att skicka hit en kärra, i hvilken skrinet kan transporteras till Sailors' Rest.

Lörd Dane stannade äfven vid de öfriga sakerna och lät sitt granskande öga öfverfara hvart och ett föremål särskildt. När granskningen var slut vände han sig mot Mitchel.

— Tillhöra några af dessa saker honom!

— Nej, mylord; ingenting utom det lackerade skrinet. Han säger att han haft en hel mängd effekter med sig ombord, men han tyckes ej det ringaste bry sig om något annat än det här skrinet.

Lörd Dane gick bort mycket hastigt och Mitchel stod qvar på sin vakt. Kort derefter såg han till sin förvå-314,

ning lörd Dane komma tillbaka igen, åtföljd af en tom kärra och två. män. Kärran tillhörde en mjöinare under Dane Castle och var på väg att hemta hvete som skulle malas. Lörd Dane mötte den då han återvändt från stran-dea och befallde att den skulle användas för hans egen räkning i ett ändamål som vi straxt skola få se.

Kärran stannade straxt intill Mitchel och de saker han bevakade. Lörd Dane pekade på det bergade godset och sade till de båda mjölnardrängarne helt kort.

— Lasta på! v

Detta skedde till Mitchels stora förvåning. Inga af sakerna voro tunga utom det lackerade skrinet. Detta lyftades på kärran jemte de öfriga, men fläsktunnan och träbjelken sade mylord att de kunde låta ligga qvar på stranden. Då de derefter började aflägsna sig med kärran och dess innehåll, tyckte Mitchel att det var hög tid att lossa sin tungas band.

— Mylord, utropade han i en ton som tillkännagaf hans stora bestörtning, de få ej taga dessa saker isynnerhet detta skrin. Jag har blifvit ställd här för att se att ingen gör det.

— Jag har befallt att sakerna skola köras till slottet för att vara i säkrare förvar, sade lörd Dane.

—- Men detta skrin, mylord — egaren kommer straxt ned för att hemta det. Och jag gaf honom mitt ord på att han skulle finna det här orördt. Om han klagar för öfveruppsyningsmannen, kan jag förlora min plats, mylord.

— Eörlora er plats för det ni lydt min befallning! utbrast lörd Dane i en ton af skämtsam godlynthet. Vi veta ej ännu hvilka dessa saker kunna tillhöra, och de skola vara i säkert förvar på slottet.

— Men — jag hoppas mylord ursäktar att jag vågar göra invändningar — detta skrin har fått sin egare, yttrade Mitchel. När gentlemannen återvänder för att hemta det, hvad skall jag väl säga honom ?315,

— Mitchel, svarade lörd Dane lugnt, ni måste förstå en sak som ni tyckes vara i okunnighet om. Såsom lörd på platsen eger jag rättighet att göra anspråk på allt som bergås från detta vrak, antingen de ursprungliga egarne lefva eller ej. Jag önskar ej begagna mig af detta privilegium; jag ämnar det ej heller; men jag vill att dessa Baker nu skola föras till slottet så att de må vara i säkerhet. Ni kan säga detta till mr Lydney.

Kärran hade i detta ögonblick aflägsnat sig ett godt stycke från stranden, och lörd Dane skyndade efter dem, lemnande Mitchel stum och orörlig, en bild af förvåning. Lörd Danes förfarande gillade han ej i ringaste mån, hvarken å sina egna eller mr Lydneys vägnar. I trots af lordens försäkran antog han det ej för alldeles gifvet att ej följderna skulle drabba honom, och han var säker om att mr Lydney skulle bli förargad.

XX.

På ett oförklarligt sätt försvunnet!

Mr Lydney kom straxt derefter, Ravensbird med honom och en man med en handkärra följde dem. Den förre såg sig omkring.

— Hvar äro sakerna — hvar är skrinet? utropade han blickande åt alla håll. Mitchel, hvar har ni gjort af skrinet ?

— Jag vet ej, svarade Mitchel handfallen. Jag har ej hört det, men lörd Dane kom och skickade bort det, och de öfriga sakerna med.

— Sändt bort det! hvart? frågade mr Lydney.

— Till slottet, sir. Hau sade att han var lörd här på stället och egde rätt att göra anspråk på allt som togs från vraket. Han ämnade ej begagna sig af den rättig- 315,

— Mitchel, svarade lörd Dane lugnt, ni måste förstå en sak som ni tyckes vara i okunnighet om. Såsom lörd på platsen eger jag rättighet att göra anspråk på allt som bergås från detta vrak, antingen de ursprungliga egarne lefva eller ej. Jag önskar ej begagna mig af detta privilegium; jag ämnar det ej heller; men jag vill att dessa Baker nu skola föras till slottet så att de må vara i säkerhet. Ni kan säga detta till mr Lydney.

Kärran hade i detta ögonblick aflägsnat sig ett godt stycke från stranden, och lörd Dane skyndade efter dem, lemnande Mitchel stum och orörlig, en bild af förvåning. Lörd Danes förfarande gillade han ej i ringaste mån, hvarken å sina egna eller mr Lydneys vägnar. I trots af lordens försäkran antog han det ej för alldeles gifvet att ej följderna skulle drabba honom, och han var säker om att mr Lydney skulle bli förargad.

XX.

På ett oförklarligt sätt försvunnet!

Mr Lydney kom straxt derefter, Ravensbird med honom och en man med en handkärra följde dem. Den förre såg sig omkring.

— Hvar äro sakerna — hvar är skrinet? utropade han blickande åt alla håll. Mitchel, hvar har ni gjort af skrinet ?

— Jag vet ej, svarade Mitchel handfallen. Jag har ej hört det, men lörd Dane kom och skickade bort det, och de öfriga sakerna med.

— Sändt bort det! hvart? frågade mr Lydney.

— Till slottet, sir. Hau sade att han var lörd här på stället och egde rätt att göra anspråk på allt som togs från vraket. Han ämnade ej begagna sig af den rättig-316,

heten, men sakerna måste föras till slottet för att vara i större säkerhet tills egarne anmälde sig — hvilket naturligtvis är högst osannolikt att de komma att göra. Men kanhända han menade deras vänner.

— Egarne af detta lackerade skrin ha anmält sig, sade mr Lydney. Lörd Dane har ej ringaste rättighet att blanda sig i den saken. Huru kunde ni tillåta det, Mitchel ?

— Om ni ej vore en främling här, sir, skulle ni ej fråga huru man kunde tillåta lörd Dane att göra som han behagar, svarade kustvakten. Han är herre öfver Da-nesheld och öfver alla som bo der. Jag hade ej mera makt att hålla ert skrin qvar än jag har makt att hindra detta haf att stiga vid flodtiden.

— Nonsens, sade mr Lydney som tycktes vara mycket uppretad. Lörd Dane kan ej tillåtas spela herre öfver hela verlden.

— Men jag försäkrar er att det ej var mitt fel, svarade Mitchel. Han kom händelsevis till stranden och fick se sakerna, aflägsnade sig och återkom straxt derefter med mjölnarens toma kärra, som jag förmodar att han mötte, och skickade bort alltsammans i denna kärra. Han tycktes slagen af förvåning vid åsynen af ert skrin, sir; jag förmodar att han tyckte att korset derpå såg underligt ut.

— Mitchel, jag säger er att ni ej skulle tillåtit ens lörd Dane att röra vid mitt skrin, sade mr Lydney lugnt. Jag lemnade det på god tro i er vård; på god tro, förstår ni?

— Jag är mera ledsen häröfver än ni kan vara, sir, och jag önskar att lörd Dane aldrig hade kommit att gå denua väg, svarade den stackars Mitchel. Men naturligtvis skall han lemna det tillbaka, så snart ni gör anspråk derpå, sir.317,

— Det är ej alldeles säkert, inföll Bavensbird som under tystnad lyssnat till samtalet.

— Hvarföre det? frågade Mitchel.

— Lörd Dane är temligen svär att ha att göra med då han får i sitt hufvud att man kommer hans "rättigheter" för nära, var Eavensbirds svar. Jag tror det ej blir lätt för er att förmå honom utlemna skrinet, sir, tillade han vänd åt mr Lydney. Ni måste gå försigtigt till väga.

Med en egendomlig knyck på hufvudet och med en krökning på läppen som gaf hans ansigte ett utseende, hvilket fullkomligt rättfärdigade mr Minns åsigt att det låg något högdraget deri, vandrade William Lydney bort i riktning åt slottet. Mannen med skottkärran följde på hans befallning med. Bavensbird vände tillbaka till sitt eget hem.

Sedan han ett ögonblick ringt på, öppnades porten af hofmästaren, Bruff, som fortfarande var i lörd Danes tjenst.

— Jag önskar träffa lörd Dane.

— Mylord är utgången, sir.

— Man underrättade mig om att han nyss återvändt, hem för att hålla vakt öfver något gods som bergats från skeppsvraket. Släpp mig in, om ni behagar.

Bruff såg på talaren som vågade yttra sig i så föraktlig ton om lörd Dane och hans görande och låtande; han kom derefter till den slutsats att ingen någonsin kommit till slottet förr som i så hög grad haft utseendet af att vara en förnäm man. Bruff bugade sig djupt och öppnade porten på vid gafvel.

— Mylord återvände hit, sir, i sällskap med de karlar som hitförde sakerna, men sedan dessa uppburits gick han straxt ut igen.

— Bland dessa saker befann sig ett skrin som jag gör anspråk på, fortfor mr Lydney. Jag får bedja er öfverlemna det till mig.318,

— Det står ej i min makt, sir. Jag vågar ej göra någonting i strid mot lörd Danes befallning.

— Jag säger att jag gör anspråk derpå, svarade mr Lydney lugnt. Jag måste ha det tillbaka.

— Jag är öfvertygad, sir, att om ni behagar erinra er att jag är lörd Danes tjenare, skall ni inse huru omöjligt det är att jag kan göra något som strider mot lörd Danes befallning.

— Äro sakerna i slottet?

— Visserligen äro de det, sir. Mylord har låtit föra dem till dödsrummet för att de skola vara i säkerhet; han gaf mig nyckeln och förbjöd mig att låta någon få tillträde dit.

— Dödsrummet! upprepade mr Lydney.

— Jag ber er om förlåtelse, sir; förr i verlden kallades detta rum för dödsrummet, och af gammal vana kallar jag det så, ehuru det namnet ej är angenämt.

— Vet ni, att ni torde förorsaka mig en oersättlig skada om ni vägrar att utlemna detta skrin ? fortfor mr Lydney.

— Jag är ledsen att höra er säga det, sir. Om det berodde på min vilja, skulle ni ha det redan denna minut; men det är en sak som rörer mina skyldigheter mot mylord, hvars tjenare jag är och hvilken jag ej får visa olydnad. Han förbjöd mig att låta någon få tillträde till detta rum, under hvad förevänning som helst.

Mr Lester kunde ej bestrida rättigheten af resonne-manget och insåg huru onyttigt det skulle vara att vidare påyrka denna sak.

— Finnes det någon annan som har rätt att befalla i detta slott, till hvilken jag kan vända mig? frågade han.

— Miss Dane är i slottet, sir, mylords syster; men beträffande hennes myndighet — ni kan träffa henne, om ni behagar, sir.319,

Mr Lydney gjorde en rörelse med handen till svar och Bruff öppnade dörrarne för honom och visade honom till förmaket.

— Namnet, sir? frågade han.

—- Mr Lydney.

Miss Dane var der, sysselsatt att leka med en kanariefågel, och vände sig om vid hans inträde. Hon hade ej åldrats så särdeles mycket sedan hon sista gången framställdes för läsaren; linierna i hennes ansigte voro djupare och håret var kanhända något tunnare, men ännu ganska rikt. Hon var äldre än sin bror — jag vet ej ens om detta blifvit nämnt förr — ej mindre än i sitt fyrtioandra år, men skulle ha fått ett hysteriskt anfall om hon misstänkt att Danesheld vetat om det. Hon antog fortfarande en tjugoårig flickas sätt och klädedrägt. Hennes kinder voro röda, ehuru kanhända mindre röda än förr; hennes anletsdrag voro fina och vackra; hennes bruna lockar nedföllo på hennrs hals, och hennes blå ögon hade en vana att blygt sänkas för blickarne från andra ögon, särdeles gent-lemens. Om man ej tog hennes fåfänga tillgjordhet med i beräkning, så hade miss Danes barnsliga enfald någonting intagande i sig. Hon var klädd i en ljusblå sidenklädning och åtsittande tröja hopknäppt med silfverknap-par. I första ögonblicket trodde William Lydney verkligen att hon var en ung flicka.

— Jag har ju äran tala med miss Dane ?

Miss Dane sköt in kanariefågeln i sin bur och neg och smålog samt neg igen. Hon bibehöll sin gamla benägenhet för vackra främlingar och hon hade aldrig sett en mera intagande man än den som nu stod framför henne.

— Hvilket ädelt utseende! sade hon för sig sjelf och blef med ens förälskad i honom, i hopp att han skulle vara lika artig mot henne tillbaka.320,

— Mr Lydney var likväl för mycket upptagen af sitt skrin och betraktelserna öfver dess försvinnande för att låta några ömmare känslor just då uppstå, äfven om han varit lika lätt antändbar som ladyn. Han gaf henne en kort beskrifning om huru det tillgått och frågade om hon ej ville utfärda befallning om att hans skrin blefve återställdt till honom.

— Jag har aldrig hört ett sådant förfarande förr, utropade hon med sin fina och svaga röst, under det hon kokett skakade sina lockar. Geoffrey — min bror —• gick ned till stranden och befallde att sakerna skulle föras upp hit, säger ni? Hvarföre gjorde han detta? Hvad skall han med dem att göra?

— Det är just hvad jag skulle önska att få veta, miss Dane.

— Jag tror ej att de kunnat komma hit, bäste sir! jag förmodar att det måste vara något missförstånd. Tillåt mig ringa efter Bruff.

Hon trippade fram till klockan innan mr Lydney kunde komma henne i förväg, och Bruff visade sig straxt derefter.

— Bruff, yttrade miss Dane, ha några saker blifvit hitförda denna morgon, tillhörande det förolyckade skeppet?

— Ja, miss, svarade Bruff, ty miss Dane, ehuru boende i slottet såsom dess värdinna, ville ej tillåta att man tilltalade henne med någon annan användning än miss. Det skulle låtit henne synas gammal.

— Ar denne gentlemans skrin här?

— Jag förmodar det, miss, ifall det fanns i kärran bland de öfriga sakerna. De blefvo alla insatta i dödsrummet.

— Det är ytterst nödvändigt att jag får tillbaka detta skrin, miss Dane, inföll mr Lydney. Lörd Dane skulle säkert ej lägga hinder i vägen för dess återställande till mig, om han vore hemma?321,

— Naturligtvis ej, sir; svarade miss Daue med värma. Bruff, det kan ej vara orätt gjordt af er att lemna denne gentleman tillbaka hvad som tillhör honom.

— Mylords befallning var att sakerna ej finge röras under hvad förevänning som helst, miss, invände Bruff.

— Ja, jag kan förstå det. Så länge inga egare anmälde sig till dem, önskade han helt naturligt att de skulle ligga här i säkert förvar. Men denne gentleman anmäler sig som egare till detta skrin oeh önskar att det utlemnas till honom. Ni måste lemna honom det, Bruff.

— Ej på mitt eget ansvar, miss, svarade hofmästa-ren. Om ni ger mig befallning att göra det, blir sakan naturligtvis förändrad.

— Min Gud! Bruff, hvad ni är ledsam med er noggrannhet! utropade miss Dane. Det är ju klart att mylord då han tog sakerna i besittning, andast afsåg egarnes intresse; sålunda kunna vi ej göra orätt i att till denne gentleman utlemna hvad som tillhör honom.

Mr Lydney vände sig till Bruff.

— Det är ett lackeradt skrin med initialbokstäfver oeh ett förgyldt kors på looket; ni kan ej taga miste på det. Men jag kan lika gerna följa med or och visa er hvilket det är.

Men mr Bruff hyste ännu betänkligheter. Det kunde visserligen synas tillräckligt att egaren ville att skrinet skulle utlemnas och hofmästaren insåg att det borde utlemnas; men han ville ej riskera sin herres nästan säkra misshag. Han såg lika hjelplös ut som Mitchel gjort.

— Miss Dane, sade han slutligen, ni vet hurudan mylord är då man ej lyder hans befallningar. Nu vågar jag verkligen ej sjelf utlemna detta skrin; om ni vill göra det, blir en annan sak.

— Jag gör det ju, Bruff. Jag befaller er att göra det.

— Ja, miss, jag hör. Kanhända ni vill komma med och sjelf taga saken om händer. Om ni sjelf utlemnar

skrinet till denne gentleman, kan mylord ej gerna tadla mig derför.

Miss Dane var ej obenägen härför; tvärtom, hon tyckte mycket om expeditionen, isynnerhet då den vackre unge främlingen artigt erbjöd henne sin arm-. De gingo ned för den stora trappan och rakt genom korridorerna till dödsrummet. Bruff tog fram nyckeln och låste upp dörren.

Det kalla grå rummet var alldeles sådant som det fordom varit; inga möbler funnos deri, men sakerna från skeppsvraket lågo kringspridda här och der på stengolfvet. Med en bugning släppte mr Lydney miss Danes arm och tog hvar och en af de bergade artiklarne i skärskådande. Ett uttryck af missräkning och harm spred sig öfver hans ansigte.

— Mitt skrin är ej här, utropade hau.

Det var en möjlighet som hvarken miss Dane eller Bruff väntat sig, och den senare kände kanhända en viss lättnad häraf. Det lackerade skrinet fanns helt visst ej bland de saker som lågo der. Mr Lydney vände sig till hofmästaren.

— Hvart har det blifvit buret? frågade han, och hans röst, ehuru fullkomligt lugn, hade i ljudet någonting befallande som ej förfelade att göra intryck på Bruff.

— Om det ej är här, sir, har det ej blifvit fördt till slottet, var hofmästarens svar. Sakerna buros från kärran rakt till detta rum, och jag kan gifva er mitt ord på att ingen varit nära dem sedan.

— Hit till slottet blef det säkert fördt invände mr Lydney. Om ni såg sakerna tagas ur kärran, såg ni äfven skrinet.

— Ett lackeradt skrin, säger ni sir, sade Bruff, i det han tänkte efter. Jag minnes mig ej hafva sett det. Jag gaf

verkligen ej akt på hvar och en af sakerna, ehuru jag kan intyga att de alla fördes till detta rum.323,

— Då har det borttagits sedermera, var mr Lydney s svar.

Bruff skakade på hufvudet.

— Jag kan bestämdt intyga, sir, att detta ej skett. Nyckeln har aldrig varit ur min hand.

Mr Lydney sade ej något mera. Han kände sig säker om att skrinet blifvit borttaget och började se sig omkring, för att upptäcka gömstället. Hans blick föll på en dörr i väggen och han vred omkring den nyckel som satt i dess lås. Utom ett par trefötter, stödda mot väggen, var fördjupningen inom denna dörr tom.

— Det är ju som trolleri, anmärkte miss Dane. Om lådan verkligen fördes upp i kärran, som ni försäkrar bäste sir, då måste kärran ha fört det tillbaka igen; det är den enda lösning jag kan ge åt saken. Min bror måste ha fått höra att det tillhörde er och har säkert sändt det till er bostad.

Men denna hypothes kullkastades af Bruff, som förklarade att när kärran kördes bort från porten, var den fullkomligt tom.

Mr Lydney tycktes tänka efter och frågade derpå vid hvad tid han kunde träffa lörd Dane. Bruff och äfven miss Dane sade att det ej var sannolikt att han skulle vara hemma före middagstimman. De skulle äta tidigt denna dag — klockan 6.

Önskande miss Dane godmorgon —- till stor sorg för henne; ty hon skulle gerna ha velat behålla en så intagande man hos sig hela dagen — aflägsnade sig mr Lydney och gick att söka kärran ocb mjölnardrängarne, sedan Bruff sagt honom hvar han sannolikt skulle finna dem.

Han fann dem utan svårighet, men det tjenade honom ej till mycket. De voro ett par dumma tölpar, som egde emnt och nätt så pass vett att de kunde sköta sitt àag-iga arbete hos mjölnaren, men ingenting vidare.324,

— Ett lackeradt skrin med förgyllda märken utanpå? Derom visste de ingenting; mylord tillsade dem att lasta på sakerna, som lågo på stranden och föra dem upp till slottet och det gjorde de. Det var ej troligt att uågot skrin kunnat komma bort.

— Men jag säger er, att det kommit bort, sade mr Lydney. Då ni lyftade det på kärran och sedermera togo det ur kärran samt buro in det i slottet, måste ni ha märkt det. Det var ej något skrin af vanligt utseende och mycket tungt.

Karlarne kunde i alla fall ingenting erinra sig. De buro visserligen sjelfva upp sakerna, men lade ej märke mera på den ena än på den andra. Mylord hade sjelf följt kärran åt.

— Och ni lemnade alla sakerna i slottet ? frågade mr Lydney.

Ja, de lemnade dem alla och aflägsnade sig sedan med tomma kärran, för att hemta sina hvetesäckar.

Det var alla de upplysningar William Lydney kunde få af dem; det var allt hvad de visste. Han gick hem till Sailor's Rest i ett föga angenämt lynne.

Mr Bruff tänkte att det var bättre att förekomma än att förekommas. Följaktligen lemnade han slottet, så snart fremlingen aflägsnat sig och började ströfva omkring i den del af Danes jagtmarker, der han trodde att lörd Dane sannolikt skulle uppehålla sig. Då han fick se honom (liksom händelsevis), gick han djerft fram till honom och omtalade hvad som tilldragit sig på morgonen, särskildt läggande vigt vid den omständigheten, att rummet blifvit öppnadt på miss Danes befallning, emot hanB egna protester.

Lörd Dane satt på en trästubbe, vederqvickande sig med en smörgås och någonting ur en flaska. Bruff stod ödmjukt framför honom, väntande sig föga mindre än några örfilar. Få peerer voro strängare i att bestraffa olydnader än lorden af Dane.325,

— Som en allmän regel, Bruff, sä vet ni, att hvad jag säger är lag, och att man ej ostraffadt får bryta deremot, utropade lorden med munnen full. Jag skall tala med miss Dane, som synes ha varit mera felaktig än ni. Lemnade

ni den unge mannen hans skrin?

— Skrinet fanns ej der, mylord; åtminstone ej det han sade sig se efter, svarade Bruff. Ett lackeradt skrin, med förgyllda initialer på locket — sådant beskref han det." Det fanns ingenting som på ringaste sätt svarade mot beskrifningen, mylord.

— Nå, hvad skulle han då tränga sig in för ? utropade mylord. Det är just hvad jag väntade — att hvar och en, man, qvinna och bära som kunde ha ett aldrig så aflägset intresse i skeppet, skulle fordra att få beskåda godset, och det var af det skälet jag befallde er hålla rummet tillslutet. Låt dem gå ner till dykarne och söka der.

— Den unge gentlemannen påstår att skrinet blef funnet och fördt till slottet, mylord, yttrade Bruff, troende att lörd Dane misstog sig på fakta. Men jag sade honom att om skrinet kommit med de andra sakerna skulle det nu äfven vara bland dem.

— Och naturligtvis är det bland dem, återtog lörd Dane i bekymmerslös ton. Det kunde ej sjunka genom stengolfvet. Ni har väl undersökt rummet noga, Bruff?

— Denne gentleman var så ifrig att jag knappt hann det, svarade Bruff. Han sade att han skulle besöka mylord sjelf i slottet för denna angelägenhet.

— Han är välkommen, yttrade lörd Dane, resande sig upp för att åter börja sin jagt.

Bruff gick hem igen. Något före sex besökte mr Lydney åter slottet och visades in i stora salongen — eller, såsom den nu oftare benämndes, audiensrummet. Lörd Dane lät helsa att haa skulle komma på ögonblicket. Mylord hade först helt nyss kommit hem från jagten, sade Bruff, och höll på att kläda sig. Han visade sig326,

snart och mottog främlingen med utsökt artighet. Då de stodo tillsammans, kunde man nästan tycka att det var en likhet emellan dem: båda voro långa, smärta, välväxta män, med nobla anletsdrag; lörd Dane såg bäst ut i afseende på dragens regelbundenhet, men i den andres ansigte låg ett uttryck af godhet, af intelligens, af öfverlägsenhet, som skulle ha prydt ett ansigte äldre än William Lydneys.

— Min hofmästare har berättat mig en historia om ett skrin, som skulle ha försvunnit ur ett rum här på slottet, började lörd Dane i otvungen, hjertlig ton. Men den saken är omöjlig. Om skrinet blifvit infördt i rummet måste det ännu finnas der.

— Skrinet blef med all säkerhet fördt till slottet — det kan Mitchel intyga, svarade mr Lydney i en tou lika obesvärad soin lordens, ehuru något mera högdragen.

Lörd Dane undrade hvem den unge mannen kunde vara, som vågade, tala med honom som om han vore en jemlike.

— Men nu är frågan, hvart biet det fördt sedan det kommit till slottet?

— Fästade Mitchel någon uppmärksamhet vid skrinet?

— Ja, svarade mr Lydney. Och Mitchel säger, att äfven mylord gjorde det; det väckte mylords uppmärksamhet att initialerna på detsamma ej voro initialerna af mitt namn.

— Är det detta skrin som förlorats ? — det som hade tre förgyllda Y på locket? utropade lörd Dane. Åh, det blef helt säkert lagdt i kärran: jag såg karlarne lyfta upp det.

— Får jag fråga hvad som föranledde mylord att alls befatta sig med detta skrin?

— Jag lät föra upp sakerna för att de skulle vara i säkerhet, svarade lörd Dane.

— Men jag hade särskildt gjort anspråk på detta skrin, hade lemnat det i Mitchels vård, medan jag gick327,

bort för att hemta en kärra att köra bort det i; och detta gjorde Mitchel er uppmärksam på, sade mr Lydney. Det synes mig att det var obefogadt af mylord att blanda sig häri. Hvad säkerheten beträffar, så var Mitchel stadd i tjensteutöfning.

— Om ni vore van att se skeppsvrak, hvilket jag föreställer mig att ni ej är, så skulle ni veta huru snart sagdt omöjligt det är för någon kustvaktare att hindra marodörer som stryka omkring på kusten från att plundra. Det var min skyldighet som lörd på platsen att draga lörsorg om att de bergade sakerna förblefvo orörda.

— Jag måste ha mitt skrin tillbaka, sade mr Lydney.

— Och ni eger frihet att taga det, svarade lörd Dane vänligt. Bruff kunde under sådana omständigheter ha gifvit er det utan att vänta på min tillåtelse.

— Men hvar ar det? frågade mr Lydney. Det är ej bland de öfriga saker som blifvit förda upp från stranden.

— Min bästa sir, ett skrin som blifvit uppburet i det ifrågavarande rummet kan ej försvinna derifrån af sig sjelf: det måste fortfarande vara der. Jag sade Bruff detta.

— Det fanns ej der i dag, när jag var i rummet.

Lörd Dane ville ej tvista längre om saken. Han öppnade dörren och förde mr Lydney ut i korridoren samt ropade åt Bruff att lemna dem nyckeln till dödsrummet. Hofmästaren gjorde så och de båda gentlemännen inträdde dit tillsammans.

— Mylord måste finna att skrinet ej är här, sade mr Lydney pekande på sakerna der de lågQ^ .kringspridda på golfvet

Lörd Dane blickade på dem med forskande och nyfikna blickar. Då han fann utom allt tvifvel att skrinet verkligen var borta, såg han brydd ut och tycktes bli vid dåligt lynne. Han gick till dörren och ropade på Bruff, hvilken skyndsamt kom in.328,

— Hvem har ni vågat släppa in i detta rum ? frågade lörd Dane. Denne gentlemans skrin måste ha blifvit borttaget.

— Jag förklarar inför Gud, mylord, att ej en själ varit inne här, utom gentlemannen sjelf och miss Dane, svarade den olycklige Bruff, förvirrad öfver att misstankarne tycktes på detta oväntade sätt vända sig mot honom. Nyckeln har aldrig varit ur min ficka. Skrinet kan omöjligen ha blifvit inburet i detta rum.

— Till hvilket annat rum har det blifvit fördt ? frågade mr Lydney lugnt lörd Dane.

— Jag försäkrar er på mitt hedersord, att hvarenda artikel som togs ur kärran blef förd till detta rum och ej till något annat, var dennes högtidliga svar, och tilloch-med mr Lydney måste erkänna att det lät som om det varit fullkomligt sannt. Karlarne kunde ej komma in i något annat och gjorde det ej heller.

— Jag kan bestyrka detta, sir, afbröt Bruff, vändande sitt hederliga ansigte mot främlingen. Sakerna fördes rakt till detta rum genom yttre korridoren, ej genom den inre: hade karlarne velat gå in i ett annat rum, skulle de ej ha kunnat det. Dessutom var jag med dem hela tiden och mylord såg äfven på.

— Jag kan ana huru det är, sade lörd Daue: karlarne måste ha uraktlåtit att taga skrinet från kärran.

— Nej, sade tur Lydney. Jag har frågat dem och har blifvit öfvertygad om att de burit det in i slottet.

— Mylord, inföll hofmästaren, jag såg då kärran kördes bort från slottsporten och att den var fullkomligt tom.

— Nåväl, jag kan ej förstå det, utbrast lörd Dane till hälften likgiltigt, liksom om han vore böjd för att taga alltsammans som ett dåligt skämt. Jag kan bestämdt försäkra att skrinet lades upp i kärran; jag såg karlarne lyfta upp det och tänkte för mig sjelf att det tycktes vara mycket tungt; jag kan äfven försäkra, om det så fordras med329,

min ed, att allt i kärran fördes rakt till detta rum. Karlarne måste ha förlorat skrinet på vägen hit.

— Såg mylord skrinet sedan kärran hunnit hit? frågade mr Lydney.

— Nej, det gjorde jag icke; jag fäste ingen särskild uppmärksamhet vid sakerna då. Sanningen är att jag var otålig att få gå härifrån, ty min skogvaktare hade väntat på mig en stund. Var innehållet af något värde ? Ni

tyckes fästa stor vigt dervid.

— Innehållet var af stort värde: dokumenter som ej kunna ersättas.

— Var det ert eget skrin?

— Det var ej mitt; men det hade blifvit anförtrodt åt mig och jag står i ansvar för detsamma hos dess egare, hvilken lemnade det åt mig i Amerika.

— Hvem är egaren? frågade lörd Dane i något ifrig ton.

— Denna fråga hör ej hit, var mr Lydneys förbehållsamma och högdragna svar. Lörd Dane smålog.

— Jag begriper er oro, sir, och allt hvad jag kan säga är att jag hoppas att skrinet snart skall bli återfunnet. Förloradt kan det ej vara.

— Det skall bli funnet om det finnes lag eller rättvisa i England, sade den unge mannen med värma.

— Ett ögonblick, sir. >Ni tyckes kasta skulden på mig; det är sannerligen ej rättvist.

— Det ligger i min natur att vara uppriktig äfven då det är fråga om ohyggliga misstankar, och derföre bekänner jag att min åsigt är, att mylord håller skrinet undan-doldt, var mr Lydneys djerfva svar, hvilket mr Bruff häpnade att höra. Hade det legat på stranden utan att någon gjort anspråk derpå, såsom förhållandet var med de öfriga sakerna, då ni befallde att de skulle föras till slottet, skulle jag kunnat förstå detta; men att ni gjorde det oaktadt Mitchels försäkran att skrinet tillhörde mig och att330,

jag då var borta för att anskaffa hjelp till att föra det derifrån, det synes mig något misstänkt. Jag kan endast tro att ert motiv var att komma i besittning af skrinet och att ni sjelf tagit bort det ur rummet.

— Hvad tror ni då att jag skulle göra med skrinet? frågade lörd Dane,

— Jag kan ej säga det.

— Ni är uppretad öfver den förlust ni gjort, och jag medger att det var en högst ledsam händelse; jag ursäktar derföre ert språk, unge sir, svarade mylord mycket lugnt. Kanske ni ej besinndt huru grundlösa era misstankar måste vara. Att alla sakerna blefvo förda till detta rum har jag intygat; min tjenare har gjort detsamma, och ni säger att ni sjelf frågat mjölnardrängarne. Nu ligger detta rum skildt från de andra rummen i slottet: hvart och ett af de senare ligger på något afstånd från detta. Jag frågar er nu huru det skulle vara möjligt för mig att bära ett tungt skrin, som jag sannolikt ej ens skulle kunna lyfta, genom korridorerna. Ni vill måhända invända att mina tjenare hjelpte mig eller bortburo det på min befallning; men ni har min tillåtelse att fråga dem. Nej, mr Lydney, jag såg sakerna sättas ned i detta rum, och jag tillslöt dörren till detsamma och gaf nyckeln till Bruff. Sedan har han varit ansvarig för deras säkerhet.

Bruff yttrade ingenting till sitt försvar. Han tyckte att det var mycket orättvist af gentlemannen att kasta misstankar på hans herre, men ursäktade det på grund af hans ungdom och oerfarenhet.

Det kunde ingenting vinnas genom att längre kvarstanna i dödsrummet; mr Lydney lemnade det, lörd Dane följde honom och Bruff qvarblef för att tillsluta dörren. Mr Lydney visste ej hvad han skulle tänka; lörd Danes framställning till sitt försvar tycktes ha gjort verkan på honom. Men hvar kunde väl skrinet vara?331,

Han måste återvända till salongen, ty han hade glömt en af sina handskar der. Miss Dane stod der, väntande på den vackre främlingen.

—- Hvilket vackert rum detta är! var William Lyd-neys ofrivilliga utrop, då han inträdde i rummet utan &tt i första ögonblicket varseblifva miss Dane.

— Ja, detta är verkligen det vackraste rummet i slottet, anmärkte lörd Dane.

Miss Dane steg fram med sänkta ögon och händer.

— Ack är det ni, bäste sir? Jag hoppas att ni funnit skrinet?

— Det kan ej återfinnas, var svaret. Det tyckes på något oförklarligt sätt ha bortkommit från det rum dit de bergade sakerna blefvo förda.

Hon räckte fram sin hand när han bugade sig för att taga afsked, och han tog den och skakade den hjertligt. Lörd Dane visade en missnöjd mine. Om hans syster var taktlös, hade han ej rätt att draga fördel deraf; och han skulle ej ha gjort det om han varit en gentleman, tänkte lörd Dane.

— Är hans skrin alldeles försvunnet, Geoffrey? frågade miss Dane suckande, sedan de blifvit ensamma.

— Försvunnet! Det kan ej vara försvunnet. Det är alldeles oförklarligt.

— Huru beklagligt! Geolfrey, har ni någonsin sett en så vacker karl förr?

— H—m, utbrast lörd Dane och skrattade. Ja, han ser verkligen rätt bra ut.

—- Om hvem påminner han er, Geoffrey ?

— Jag vet ej. Men att han påminner mig om någon, det är otvifvelaktigt.

— Det är haas anletsdrag, yttrade hon. De äro lika

lady Dane's, Geoffrey.

— Hvilken lady Dane's? utbrast Geoffrey förvånad.332,

— Jag har aldrig kännt mer än en enda, Geoffrey. Gamla lady Dane, er och min faster.

— Nonsens, Cecilia!

— Det är ej nonsens, bäste Geoffrey. Jag har sällan sett en sådan likhet mellan två personer. Det föll mig i ögonen straxt då han kom in.

Stackars Cely! Då lörd Dane vänligt tog hennes arm och förde henne in i matsalen, tänkte han på hvilken mängd af dårskaper som hvälfts i hennes hufvud under loppet af heunes enkla lif.

— Jag önskar att ni hade bjudit honom qvar till middag, Geoffrey!

— Bjudit honom qvar! upprepade lörd Dane. Min bästa Cecilia!

— Kunde det ej låtit sig göra, Geoffrey ?

— Nej, i sanning, det kunde ej låta sig göra, sade lörd Dane. En misstanka vaknar hos mig, Cecilia, att denne unge amerikanare, denne Lydney, är en äfventyrare: en person som kommit hit för att roffa till sig allt hvad han kan.

— Ack, Geoffrey 1 Han ser så bra ut! Han liknar en furste.

— Jag förmodar han tänker draga fördel deraf.

Miss Dane lät höra ett utrop af grämelse. Det var

ej tillgjordt såsom hennes utrop i allmänhet voro. Hon visste huru klarseende hennes bror var, huru riktigt han i allmänhet dömde om saker och förhållanden och äfven huru mildt hans omdöme oftast var; derföre trodde hon äfven denna gång att han hade rätt. Men hon hade aldrig sett någon, till hvilken hon annars skulle kunnat hysa ett sådant förtroende som till William Lydney. 333

XXIII.

Undersökning på Dane Castle.

Emellertid följde Bruff äfventyraren eller gentlemannen, hvilketdera han nu var, ut ur slottet. Hofmästaren kände sig temligen nedslagen och kunde ej tillåta mr Lydney att gå utan att försöka en ursäkt.

— Jag hoppas, sir, att ni ej tillskrifver er förlust något, fel eller slarf å min sida?

— Det gör jag icke, var svaret. Men ni måsta medge att detta försvinnande är högst besynnerligt.

— Jag kan ej förklara det på något sätt, sir.

— Lörd Dane lemnade ju nyckeln till er omedelbart efter sakernas inbärande i rummet?

— Det gjorde han, sir. Sedan karlarne burit in sakerna, följde jag dem till porten och såg dem köra bort med den toma kärran. Jag vände derefter tillbaka genom korridoren till rummet, och der stod mylord utanför dörren och väntade pä mig. Han tillslöt dörren så att jag såg det, gaf mig nyckeln och befallde mig att ej tillåta någon få inträda. Han gick derefter ut och kom tillbaka straxt innan ni nu sista gången anlände. Hvad nyckeln beträffar, så har den ej varit ur min ficka, utom då jag öppnade dörren för er och miss Dane. Sålunda, sir, äfven om vi förutsätta att mylord haft för afsigt att taga bort detta skrin, såsom ni tyckes misstänka, skulle han omöjligen haft tid hvarken att göra det sjelf eller låta andra göra det. Min öfvertygelse är att skrinet aldrig kommit-till slottet. Jag skulle ej sagt så mycket, sir, om det ej varit för att ni trott mylord om att ha bortskaffat skrinet, hvilket han aldrig kan ha gjort.

— I alla händelser tror jag ej att det är ni som gjort det, Bruff, var det svar mr Lydney med ett behagligt småleende gaf under det han lät ett tungt gyldmynt nedfalla i mannens hand.334,

— Ni är verkligen alltför god, sir. Jag — hollah, ni unga dagdrifvare! Hvad gör ni här?

De sista orden voro adresserade till en gosse som vankade af och an i närheten af slottsporten. Det var Shad. Mr Lydney vände sig hastigt om och tyckte sig aldrig ha sett ett så besynnerligt exemplar af det uppväxande menniskoslägtet.

— Hade skrinet varit lätt, skulle jag ha trott dender bytingen om att ha stulit det från kärran, anmärkte Bruff. Han måste ha smugit sig efter kärran då den kördes hit från stranden, ty jag såg honom stå straxt bredvid då karlarne togo sakerna ur densamma. Ett skrin af denna tyngd kan han naturligtvis ej ha tagit.

Mr Lydney gick fram till Shad och lade sin hand på hans skuldra.

— Hvad är ert namn? frågade han.

— Shad, sir.

— Shad — hvad mera! Hvad är ert andra namn.

— Jag har ej något annat, sir.

— Dykarne togo denna morgon upp åtskilliga saker från skeppsvraket, och en kärra förde upp dem till Dane Castle. Ni följde den, tror jag. Såg ni kärran sedan den blifvit uriastad ?

— Jag rörde ingenting af sakerna, var gossens svar."

— Det är ej svar på min fråga. Kan ni tala sanning? fortfor mr Lydney, i det ett tvifvel uppstod hos honom om en varelse med ett sådant ansigte som Shads kunde tala ett sannt ord.

Shad gaf ej något svar; men hans stora mun öppnades till ett slags grin.

Mr Lydney tog ett sexpencestycke ur sin ficka och höll upp detsamma.

— Ni ser detta, Shad? Jag ämnar göra er ett par frågor; svara mig fullt sanningsenligt och det skall tillhöra er. Den minsta tvekan i de svar ni kommer att at-335,

gifva ,skall deremot medföra någonting vida mindre angenämt för er.

— Jag vet hvad ni vill fråga mig om, utbrast gossen, glömmande sin vanliga rol af att spela enfaldig i den förtjusning sexpencestycket framkallade hos honom. Det är om ert förlorade skrin, detder med tre guldbokstäfver på looket. Jag såg det bäras in i slottet.

— Gjorde ni det?

— Jag såg det med mina egna ögon, försäkrade Shad. i det han höjde sina sluga blickar mot mr Lydneys ansigte. Det var nästan den sista sak som lyftades ur kärran; de båda mjölnarne buro in det och mr Bruff gick efter dem in i korridoren.

— Hvar var lörd Dane då?

— Jag såg honom ej. Jag tror att han gått förut in i slottet.

— Hvad föranledde er att följa kärran till slottet ?

— Det gjorde jag emedan Mitchel körde bort mig från stranden och jag ingenting annat hade att göra. Jag följde den ej för att göra någon skada. Jag såg dem lasta ur sakerna och jag såg den köras bort tom.

— Är ni säker på att den var tom ?

— Jag såg det fullkomligt: det var ingenting qvar-lemnadt i henne, svarade gossen allvarsamt. Herre, jag har sagt er sanningen; var nu så god och gif mig sex-pencestycket.

— Finner jag sedermera att ni ej talat sanning, skall det bekomma er illa, sade mr Lydney i det han släppte sexpencestycket i hans hand. Men om ni endast kunde lära er, Shad, huru mycket bättre det är att tala sanning än motsatsen, skulle ni aldrig säga ett falskt ord mera.

Shad aflägsnade sig, slängande med armarne af fröjd öfver att vara i besittning af sexpeneestyeket, och mr Lydney gick ner mot Sailor's Rest. Der begärde han genast ett samtal med sin äldre reskamrat och bad honom om336,

råd. Ravensbird inkallades i rummet och vissa frågor framställdes till honom, hufvudsakligen rörande lörd Danes böjelser och vanor.

Mr Homes åsigt var att lörd Dane tagit skrinet i besittning, att han gömt det på något ställe. Ett tvifvel uppstod visserligen hos honom huruvida det blifvit borttaget när kärran var på väg till slottet af någon bland de långfingrade dagdrifvare som i mängd ströko omkring i Danesheld, efter mr Ravensbirds utsago; detta tvifvel uppstod äfven hos mr Lydney.

— Det var ett skrin som mycket lätt föll i ögonen, anmärkte den senare till mr Home; det förgyllda korset och initialerna på locket gjorde detta. Jag är derföre förvånad öfver — ifall skrinet verkligen kom till slottet — att ej hofmästaren, Brufl, observerade det. Lörd Dane säger äfven att han ej märkte skrinet bland de öfriga sakerna när de fördes in i slottet.

— Om lörd Dane döljer skrinet för något egoistiskt ändamål, vill han naturligtvis ej erkänna att han sett det der, anmärkte mr Home. Värdshusvärd, hvad tror ni ?

— Jag tror att om lörd Dane haft något motiv för att komma åt skrinet, har han utan tvifvel bemäktigat sig detsamma; men om han ej haft något sådant motiv är jag böjd för att tro att det blifvit borttaget från kärran då den var på väg till slottet.

— Det är en omständighet i denna sak som uppväcker mina misstankar, sade William Lydney till mr Home, och det är att lörd Dane någonsin gaf befallning om att föra det till slottet. Mitchel sade lörd Dane att jag gjorde anspråk på skrinet, att jag gått bort för att anskaffa ett fordon för att forsla det derifrån, men icke destomindre lät han genast föra det till slottet och detta i trots af de protester som Mitchel vågade göra. Jag skulle vilja våga en stor summa på att han fått skrinet.337,

Men äfven ifall denna förutsättning vore riktig, hvad var att göra? Mr Lydney kände sig ungefär i samma belägenhet som en fågel, hvars vingar voro af klippta. Lörd Dane var en mäktig man som det ej var lätt att komma för när eller utan giltig anledning anklaga, och dessutom tycktes han verkligen ej veta något om skrinet. William Lydney gick omkring i sjuklingens rum i ett tillståud af feberaktig ovisshet.

— Hvad skulle ni vilja råda till? frågade han plötsligt mr Home.

— Om ui lugnt sätter er ned, skall jag säga er det, svarade mr Home. Jag är böjd att tro att lörd Dane har skrinet; och t detta fall — ineu jag kan ej tala om ni ej sätter er ned.

Mr Lydney tillslöt dörren och satte sig, dämpande sin oro så stödt hans otålighet tillät. De voro nu allena, ty värdshusvärden hade blifvit bortkallad, och mr Home afhandlade lugnt ämnet. När han slutat hade den öfvertygelsen alltmera rotfästat sig hos den yngre maDnen, att skrinet var i Dane Castle och hölls undandoidt af lorden. Han sökte ej göra reda för sig hur^i detta kunde vara möjligt gentemot de osannolikheter som Bruff framställt; han endast kom till den öfvertygelsen att det måste vara så.

Senare på eftermiddagen begaf han sig till Dane Hall i ett ärende till squire Lester och mötte denne gentleman som kom ut derifrån i sällskap med lady Adelaide. Ekipaget väntade utanför och de hade synbarligen brådtom.

— Jag fruktar att jag kommer i en oläglig stund, anmärkte mr Lydney. Jag önskade tala med er, mr Lester, rörande en angelägen affär.

Lady Adelaide hade ej träffat den unge främlingen förr. Hon hade sett honom på gatan och tyokt att han var en mycket vacker ung man. Hon visade sig också nu särdeles artig mot honom.

A) Uviiauu Bi. 22338,

— Jag hoppas ert ärende kan uppskjutas, sade hon. Mr Lester och jag ämna 00c ut, och vi ha redan dröjt alltför länge. Går det ej an att vänta tills i afton?

— Jo visserligen, svarade mr Lydney.

— Stig då in i afton, mr Lyd:,ey, tillade squire Lester. Kloekan åtta eller nio, när i, behagar. Lady Adelaide skall bjuda er på en kopp the.

Mr Lesters känslor för uuge Lydney voro af mycket vänlig beskaffenhet. Han hade tackat honom för den tjenst han gjort Maria och en viss förtrolighet hade uppstått emellan dem. Mr Lester förmodade honom vara en gentleman; i annat fall skulle han ej tänkt på att bjuda honom till sig.

Mellan klockan åtta och nio anlände William Lydney. Men då betjenten visade honom till förmaket, stannade han och sade att han först och främst ville träffa mr Lester enskildt. Han fördes derföre in i squirens studerkammare och denne gentleman kom emot honom.

— Det är ej någon särdeles passande timma för affärer och jag måste bedja er ursäkta att jag intränger hit, anmärkte unge Lydney då de skakade händer. Ni bekläder, tror jag, fredsdomareembetet i grefskapet?

Mr Lester nickade.

— Då har jag en begäran att framställa som — som kanhända skall öfvetraska er; men jag hoppas ickedesto-mindre att ni skall bifalla den. Jag önskar att ni lemnar mig ett tillståndsbevis att anställa visitation i Dane Castle.

Hade man begärt att få anställa visitation i hans eget hus, skulle mr Lester ej blifvit mera öfverraskad. För några ögonblick stod han blott och stirrade på den unge mannan.

— Anställa visitation i Dane Castle! upprepade han.

Unga Lydney ingick i förklaring. Förlusten af skrinet

var redan bekant för mr Lester, som den var för hela Da-339,

nesheld, ty innevånarne på denna plats hade äfven denna gång visat sin stora benägenhet för sqvaller.

— Lita på, mr Lester, att skrinet är i Dane Castle och der med afsigt hålles gömdt.

Om någonting kunde ha ökat mr Lesters förvåning, var det denna försäkran.

— Hvad grund kan ni möjligtvis ha för en sådan åsigt? frågade han.

— Jag drager mina slutsatser ur fakta, var svaret. Hvad rätt hade lörd Dane att alis befatta sig med detta skrin.

Mitohel sade honom att det var mitt, att jag var högst angelägen om detsamma och att jag gått upp för att anskaffa hjelp till dess transporterande upp till värdshuset der jag bodde. Oaktadt allt detta tog han skrinet i besittning och sände det upp till slottet. Jag frågar hvilket hans motiv kunde ha varit?

— Jag inser sjelf ej att det var någon nödvändighet för honom att handla så, svarade mr Lester eftertänksamt. Beträffande hans motiv, så måste det ha varit nit — en öfverdrifven omtanka att ej någon skada skulle tillfogas sakerna och deribland ert skrin. Han kan ej ha något skäl ' att qvarhålla eller dölja det. Om det vore i hans händer skulle han vara alltför glad att få lemna er det.

— Man skulle kunna tro det, svarade mr Lydney i satirisk ton.

— Om jag finge våga en gissning, skulle jag säga att skrinet obemärkt föll ur kärran på vägen till slottet.

— Jag tror att ni ej skulle ha framställt en sådan gissning om ni vetat huru tungt skrinet är, mr Lester. Det kunde ej gerna ha fallit ur utan att man både sett och hört det; en af karlarne gick bakom kärran. Lörd Dane var, såsom jag hör, äfven bakom och hade kärran i ögonsigte. Denna supposition kullkastades dessutom helt och hållet deraf att skrinet setts bäras in i slottet.340,

Mr Lester spetsade öronen. Den sista underrättelsen var ny för honom.

— Setts! Af hvem?

— Eu temligen allmänt känd ung karl i ert grannskap vid namn Shad såg då det togs in.

Squire Lester afbröt honom med ett skratt.

— Förlåt mig, mr Lydney, men denna anmärkning bevisar att ni är en fullkomlig främling här på orten. Shad! Han är den o pålitligaste persedel ni kan träffa på; han säger flera lögner på en enda timma än någon annan gör under en hel lifstid. Jag betviflar att han någonsin sagt ett sannt ord, såvidt han vetat om att det varit sannt.

— Jag håller med er i allt detta, svarade mr Lydney, som sutit fullkomligt lugn tills skrattet var öfver. Min vard har sagt mig detta, oeh af det korta samtal jag hade med gossen kunde jag sluta att han var ytterst elak, en van ooh systematisk ljugare. Ickedestomindre bekänner jag att jag tror att han då sade mig sanningen. Han försäkrade att två karlar buro in skrinet i slottet, att det var nästan den sista artikel som togs ur kärran och att lörd Danes hofmästare följde dem in.

— Men jag tyckte att ni ofvertygade er sjelf om att skrinet ej fanns i slottet?

— Jag ofvertygade mig om att det ej fanns bland de öfriga sakerna. Att det fördes in i slottet är min vissa öfvertygelse.

— Hvad kan då ha blifvit af det? Ni misstänker väl ej någon af tjenarne att ha lagt beslag på det? tillade mr Lester hastigt. Bruff är en genomhederlig, en mycket aktningsvärd person; han var hofmästare åt den aflidne lörd Dane äfven.

— Jag misstänker ej tjenarne. Efter allt hvad jag kunnat inhemta har ingen af dem utom Bruff varit nära sakerna.341,

Det var ett olyckligt medgifvande at mr Lydney och beröfvade hans begäran hvarje sken af giltighet i den magistratspersons ögon, inför hvilken han stod.

— Hvem misstänker ni då? frågade mr Lester, fixerande den unge mannen. Säkerligen ej lörd Dane?

— Det är en fråga, mr Lester, som jag ej är fullt beredd på att besvara. Jag tror att skrinet är i Dane Castle, antingen det nu är doldt någonstädes der utan att men vet derom, eller det med afsigt uudandöljes, och derföre begär jag tillståtid att få anställa visitation i slottet.

— Jag kan ej bevilja er ett sådant tillstånd, svarade mr Lester. Jag1 är ledsen att nödgas vägra det; men — oafsedt alla andra konsiderationer —- så tror jag verkligen att hvarken lagen eller omständigheterna skulle kunna rättfärdiga det. Allt bevis ni har på att skrinet blifvit inburet i slottet är Shads vittnesbörd, och blott på hans ord

lär man väl knappt kunna våga att tillfoga lörd Dane en sådan förolämpning som en husvisitation. Dessutom är jag ej säker på att lörd Dane i egenskap af lord-lieutnant ej har makt att annullera en sådan order. Ni skall ej kunna erhålla den, hvarken af mig eller någon annan magistrats-person. Låtom oss nu gå och dricka the.

Lörd Dane var i förmaket med lady Adelaide och miss Lester. Han hade kommit för att fördrifva sin afton och erfor att squire Lester just då var upptagen af mr Lydney.

— Af mr Lydney! upprepade mylord. Aha, den ung® amerikanaren som bor på Sailors' Kest.

Han yttrade detta i en föraktfull bdfekyddareton som af en eller annan anledning uppjagade rodnaden på Maria» kinder.

— Hvad har han för ärende till mr Lester? tillade mylord.342,

— Jag vet ingenting derom, sade lady Adelaide. Vi bådo honom komma in till oss på ett par timmar dtnna afton.

— Hit? Lydney! var den öfverraskade frågan.

— Ja.

Lörd Dane drog sina läppar till ett föraktligt småleende och undrade i hvad slags förklädnad amerikanaren skulle visa sig i engelska damers aftonkrets.

Hans tvifvelsmål i denna punkt blefvo snart lösta. Mr Lester kom in och hans gäst med honom, klädd i en svart visitdrägt lika oklanderlig och enkel som mylord Danes.

x\terigen tillåta vi oss anmärka att de ej voro olika hvarandra, sä vidt skillnaden i ålder medgaf. De hade samma längd, samma nobla anletsdrag, buru kläder af samma slag och, af en egen slump, tillochmed handskar af samma färg. Maria Lesters hjerta klapppade då mr Lydney skakade hand med henne, så som det aldrig klappat för lörd Dane.

Denne senare hade ej ännu formligen framställt sitt frieri för miss Lester. Hon visste att han önskade komma fram med denna angelägenhet och hon var rädd derför; men hennes sätt emot honom ingaf honom ej någon uppmuntran, och han ansåg det bäst att vänta.

Hon var ett. vackert pris. Ingen kunde känna detta djupare än lörd Dane kände då hon stod framför honom denna afton. Hon var vida mer älskvärd i lörd Danes ögon än lady Adelaide i fordna dagar varit. Adelaide Errol hade aldrig egt denna ljufhet i ansigtsuttryck som karakteriserade Maria Lester.

En sak misshagade lörd Dane och det var mr Lydneys sätt att vara. Långt ifrån att tyckas känna sig underlägsen i ställning, visade han sig alldeles som en jemlike. Hade han varit lika förnäm som mylord Dane sjelf, skulle hans sätt ej varit mera ledigt. Han tycktes äfven ha talanger, åtminstone i musik; han spelade med fullkorn-343,

lig färdighet och mycken känsla samt sjöng med den behagligaste röst i verlden. Lörd Dane kom till den slutsats att han sannolikt varit musiklärare.

Lady Adelaide frågade plötsligt om han kunde sjunga en viss duett; han sade ja, ifall miss Lester ville sjunga den med honom och ackompagnera. Maria satte sig nod vid pianot.

— Något hastigare än ni spelade den förliden afton, sade mr Lydney till Maria då han lutade sig öfver henne för att se på musiken.

— Hastigare?

— Jag tror att det blir bättre.

Lord Dane som stod straxt bredvid uppfattade samtalet och såg förvånad ut.

— Sjöng ni med mr Lydney i går afton? — här? frågade han Maria.

— Ej här; hos miss Bordillion» sade mr Lydney, svarande för henne.

Svaret behagade på intet vis lörd Dane. Det var icke alls passande för miss Lester, hvarken såsom mr Lesters af Danes Hall dotter eller såsom hans blifvande hustru att hålla okända unga amerikanare sällskap, särdeles sådana som antaga gentlemäns manér.

— Hvad vet ni om honom ? frågade lörd Dane hastigt mr Lester, när mr Lydney aflägsnat sig.

— Yet om honom? Ingenting. Den unge mannen gjorde ett besök här för att samtala med mig om sitt förlorade skrin och jag bad honom komma in och dricka the.

— Är det klokt af er att införa en främling, som man ej känner något om?

— Jag vet ej, svarade mr Lester likgiltigt. Det var blott för denna enda gång. Jag vågar påstå att han aldrig mera skall komma inom dörren. Men jag tror att han är en gentleman.344,

Morgonen kom, och mr Lyduey, som tänkte på squire Lesters anmärkning, att han ej af någon magistratsperson skulle kunna utverka en order att anställa visitation i Dane Castle, gick direkte till polisstationen och bad att få träffa polisofficern. Det var en prydlig station, nyligen byggd, med celler för fångar och ett rymligt rum för polistjenstemännen.

Mr Bent var fortfarande på Danesheld: förr polissergeant, nu polisinspector. Han var likväl ej inne då mr Lydney kom, och en af hans underordnade bad amerikanaren taga en stol och lyssnade till hvad han hade att säga. Andamålet med hans besök var att anlita polisens hjelp för att få reda på det förlorade skrinet samt utverka att en visitation efter detsamma anställdes i Dane Castle.

Polismannen skakade på hufvudet med ett svagt småleende. Han kunde ej sjelf gifva något svar, han anmärkte blott, att han ville omtala saken för sin förman och ätt gentlemannen gjorde bäst. i att komma tillbaka.

Föga kände William Lydney till den makt, lörd Dano utöfvade i denna trakt, om han kunde formoda att polisen ej skulle underrätta lörd Dane om hans besök och hvad han begärt. Inspectorn sjelf gick under loppet af dagen till slottet, och lörd Daue beviljade honom ett enskildt samtal.

— Anställa en visitation i slottet! utropade lörd Dane ironiskt. Efter hvad? Efter hans förlorade skrin? Misstänker amerikanaren mitt tjenstefolk?

Mr Bent antog att amerikanaren gjorde det.

Det vore mera lämpligt att anställa en undersökning med honom, hvem han är och hvarför han är här, utropade mylord förargad. Tag omständigheterna i betraktande, Bent. En amerikanare räddas från ett fartyg med jemt och nätt så mycket som han står och går i; han tager logis i ett värdshus och qvarblir der; kläder upp sig i nya kläder som en gentleman och söker inträde i de bästa hus45,

i grannskapet. Allt detta är mycket bra, förutsatt att han år en gentleman; men hvem kan bevisa det? Han är fullkomligt tyst rörande sina förra lefnadsomständigheter; jag vet att han blifvit tillfrågad om dessa, men han har ej svarat. Allt detta är högst misstänkt. Huru kunna vi veta, att han ej är en äfventyrare, en industririddare? För min enskilda del tror jag att han är det; jag har mina skäl att tro så. Han tillbragte sista aftonen hos squire Lester's.

Mr Bent, som vunnit erfarenhet under utöfningen af sitt yrke och var en temligen slug karl, tyckte att lorden» förmodan lät mycket sannolik. Att argumentet kom från en så mäktig man gjorde intrycket deraf på honom ännu itörre.

— Han har kommit på förtrolig fot i miss Bordil-lions hus — mycket förtrolig — fortfor peeren ifrigt, och möjligtvis har detsamma lyckats honom äfven i andra hus. Han kom upp till slottet och sökte inträde hos min syster lika stolt som om han haft kreditiver i sin hand.

— Det är omöjligt att säga hvarmed sådant skall aluta, mylord, om mannen verkligen är en äfventyrare! utropade polisinspectorn.

— Det skall sluta så att grannarne komma att ångra »in lättrogenhet; åtminstone är det min tanka, sade lörd Dane. Stanna qvar, Bent; vi ha ännu något att talas vid om skrinet som han gör anspråk på, ett skrin som han erkännt för mig att det ej var hans; oss emellan sagdt är det lika sannolikt att det tillhört någon annan passagerare, som gått till ett ställe der han ej kan göra anspråk på det.

Sedan han tillkallat Bruff, gick lörd Dane med mr Bent till dödsrummet. Hofmästaren öppnade dörren till detsamma och lörd Dane pekade på sakerna som lågo spridda på golfvet. '

— Här äro de bergade sakerna, Bent, och de ligga alldeles som de i går nedlades. Är det väl tänkbart att346,

skrinet, om det kommit hit, skulle kunnat försvinna af sig sjelf? — och Bruff kan intyga att ingen varit inne som kunnat taga bort det? nyckeln har ej varit ur hans ficka. Jag har hört att det ej var fem minuter efter det artik-larne blifvit inburna som dender Lydney kom och påstod att skrinet ej fanns ibland dem. Hvem vet om han ej tagit bort det ur kärran sjelf och nu ställt till allt detta för att vilseleda polisen?

— Just den rätte att fordra en husvisitation i Dane Castle, mylord!

— .Förrän han kommer att verkställa den vill jag se honom hängd, yttrade lörd Dane högdraget.

Mr Bent nickade bifall till hvad mylord behagat säga.

— Men, återtog lörd Dane. jag vill visst icke lägga något band på polisen. Om ni, Bent, vill för er egen tillfredsställelse gå igenom hvarje rum och undersöka hvarenda vinkel och vrå i slottet, så har ni frihet dertill. Bruff skall ledsaga er, eller ock kan ni gå ensam, hvilketdera ni vill. Här är ett litet kontor, tillade han, pekande på den öppna dörren i väggen. Börja med det.

— Nej, mylord, jag tänker ej göra det. Såvida det ej skulle vara för mylords egen tillfredsställelse, tillade Bent i det en tanke föll honom in. Mylord tviflar väl ej på någon af tjenstefolket ? frågade han i låg ton. Nere på stationen trodde man att. det måste vara hvad amerikanaren syftade på.

— Nej, jag misstänker ej mina tjenare, svarade lörd Dane kallt. Men ni gör bäst i att undersöka slottet, slutade han, det skall sätta saken på det klara.

Tillfölje häraf gjorde polisinspector Bent en rund genom slottet och undersökte noga hvartenda rum, men fann ej något spår af det förlorade skrinet. Lörd Danes sätt hade förändrats då polisofficern åter förenade sig med honom, och han visade en kall högdragenhet.347,

— Ser ni, Bent. Då denne man — Lydney, eller hvad han må heta — ännu en gång vågar tala med er om en visitation i Dane Castle, så fråga honom litet om hvad han sjelf är för en person oeh hvad han gör här.

— Jag skall göra det, mylord.

— Förstå mig rätt, Bent, sade lorden, ni har min privata befallning att göra detta. Jag önskar veta hvem och hvad den kaklen är.

Då derefter Bent gick tillbaka till Danesheld och öfvervägde omständigheterna i denna sak, kom han till samma slutsats som lörd Dane, att det fanns mycket som var tvifvelaktigt i den unge Lydneys uppförande.

XXII.

Mr Lydney vädjar till polisinspector Bent.

Aftonens skuggor sänkte sig redan öfver skogen vid Danesheld då Maria Lester med hastiga steg vandrade genom densamma tillsammans med sin bror. Ännu en gång hade hon öfverskridit förbudet och gått att träffa Wilfred Lesters hustru. Detta besök hade förorsakat henne ett lidande som hon knappt brydde sig om att dölja. Sakerna tycktes förvärras i Wilfreds hem; förhållandet var på samma sätt med hans rykte.

— Är det ingenting ni kan göra? frågade hon plötsligt. Försök att skaffa er en befattning, hvad för en som helst, så att ni blir i stånd att förtjena något. Låt stoltheten fara.

— Stoltheten! upprepade han i frågande ton, som om stolthet för honom varit främmande sedan lång tid tillbaka. Hvilken befattning vill ni tillråda mig att söka? tillade han sarkastiskt. Jag har tänkt på åtskilliga, men ej kommit till något resultat. Jag kan ej öppna någon 347,

— Ser ni, Bent. Då denne man — Lydney, eller hvad han må heta — ännu en gång vågar tala med er om en visitation i Dane Castle, så fråga honom litet om hvad han sjelf är för en person oeh hvad han gör här.

— Jag skall göra det, mylord.

— Förstå mig rätt, Bent, sade lorden, ni har min privata befallning att göra detta. Jag önskar veta hvem och hvad den kaklen är.

Då derefter Bent gick tillbaka till Danesheld och öfvervägde omständigheterna i denna sak, kom han till samma slutsats som lörd Dane, att det fanns mycket som var tvifvelaktigt i den unge Lydneys uppförande.

XXII.

Mr Lydney vädjar till polisinspector Bent.

Aftonens skuggor sänkte sig redan öfver skogen vid Danesheld då Maria Lester med hastiga steg vandrade genom densamma tillsammans med sin bror. Ännu en gång hade hon öfverskridit förbudet och gått att träffa Wilfred Lesters hustru. Detta besök hade förorsakat henne ett lidande som hon knappt brydde sig om att dölja. Sakerna tycktes förvärras i Wilfreds hem; förhållandet var på samma sätt med hans rykte.

— Är det ingenting ni kan göra? frågade hon plötsligt. Försök att skaffa er en befattning, hvad för en som helst, så att ni blir i stånd att förtjena något. Låt stoltheten fara.

— Stoltheten! upprepade han i frågande ton, som om stolthet för honom varit främmande sedan lång tid tillbaka. Hvilken befattning vill ni tillråda mig att söka? tillade han sarkastiskt. Jag har tänkt på åtskilliga, men ej kommit till något resultat. Jag kan ej öppna någon348,

handelsbod af brist på kapitaler; jag kan ej låta anställa mig som skogvaktare hos lörd Dane, emedan någon sådan plats ej är ledig; jag tror ej jag skulle bli antagen ifall jag erbjöd mig att bli betjent hos min far, i ställ ht för en som jag hör skall flytta.

— Huru kau ni så vända mina ord i det löjliga? yttrade Maria. Jag menade ej dylika slags befattningar.

— Ni menade utan tvifvel något som skulle vara mera lämpligt för en gentleman. Det är omöjligt — ty jag eger ej några kläder.

— Oh, Wilfred! Inga kläder?

— Utom denna sammetsdrägt är allting pantsatt, och jag skulle pantsätta äfven denna röck, om de ville taga emot den, och uppväcka skandal i Danesheld genom att gå i skjortärmare.

Hennes kinder voro purpurröda, tårarne stodo henne i ögonen. Hon hade misstänkt allt detta, och mera dertill ; men det var ej angenämt att få bekräftelse derpå. Och hans hånfulla, bekymmerslösa ton gjorde henue mera ondt än allt annat.

— En liten fågel hviskade till mig, Maria, att ni sannolikt skulle komma att gifta er med lörd Dane, återtog han i det hans ton blef vänlig och allvarlig. Är det sannt?

Hennes ansigte blef blossande.

— Små fåglar lägga sig i flera saker än de behöfva göra, svarade hon.

— Jag har ej rätt att träda emellan ; men Maria, jag ville bedja er tänka två gånger på saken innan ni binder er vid lörd Dane. Han är nästan dubbelt så gammal som ni. Tycker ni om honom ?

— Nej, jag tycker ej om honom, Wilfred — ej på det sättet. Jag värderar lörd Dane rätt mycket som en bekiintskap, men jøg skulle ej vilja vara hans hustru. Han har ej frågat mig ännu.349,

De hunno till ändan af vägen och Maria önskade sin bror godnatt samt skyndade hemåt, ty middagstimman var snart inne. Den rörelse hon ej ville låta utbryta inför brodern gaf sig nu luft och tårarne strömmade en stund nedför hennes kinder. Det var en olycklig stund; ty vid en krökning af vägen nära Dane Hall mötte hon en fotgängare ansigte mot ansigte och det var William Lydney. Maria torkade bort tårarne och talade i en glad tou i det hon försökte slå bort sin sorg så godt hon kunde.

— Har ni funnit ert skrin ännu, mr Lydney r

— Nej, svarade han och vände om för att följa henne. Jag har uppvaktat vid polisstationen bela dagen, men har ej ännu lyckats få se förste mannen på densamma — Bent, tror jag de kalla honom. De ha nu sagt mig att han skall bli synlig om en halftimma, och jag går bort min otålighet under denna halftimma.

— Jag önskar att ni måtte återfinna det. Det är en högst besynnerlig händelse — såvida det ej kom bort på vägen till slottet. Var innehållet af så stort värde för er?

— Det var af stort värde för dess egare. Strängt taget tillhörde hvarken skrinet eller dess innehåll mig, men jag skulle hellre vilja gifva ut hvarje skilling jag eger än att det ej skulle komma till rätta.

— Då honpas jag uppriktigt att ni måtte återfinna det, sade hon under det mr Lydney ringde på klockan till Dane Hall.

— Tack! Ja — jag är säker, om att ni gör det. Men hvad var det som förorsakade er sorg nyss ? återtog han i det han höll hennes hand i sin och såg henne i ögonen.

Hennes ansigte färgades åter af rodnad, men hon gaf ej något svar.

— Är det någon sorg som jag på minsta sätt skull» kunna lindra?350,

— Nej, nej; fråga mig ej, svarade hon plötsligt, då dörren öppnades. Det var ej någon sorg för egen räkning; det är ej något som jag kan tala om. Tack så mycket, mr Lydney.

Han visste lika väl som hon att det rörde Wilfred, ty sqvallret om den senare hade äfven nått hans öron. Maria trädde in. Hon såg sin far i studerkammaren och gick rakt till detta rum.

— Min far, sade hon, jag har kommit för att säga er att jag två gånger öfverskridit ert förbud för mig att besöka Wilfreds hem. Första gången jag gick dit var det mera af en händelse än af öfverläggning och ehuru jag ville ha omtalat det för er, saknades mig mod. Denna eftermiddag har jag åter varit der.

Mr Lester betraktade sin dotter ett ögonblick under tystnad.

— Hvad var anledningen till ert besök i dag?

— Jag gick för att se om Edith. Jag fruktar att hon är döende, pappa.

Glasögonen med guldbågarne på mr Lesters näsa — ty han höll på att läsa ett bref, då han afbröts af Maria — föllo ned med ett rassel. Han svarade intet.

— Och hon dör af hunger — af svält, fortfor Maria med en snyftning. — Hon dör at hunger, pappa.

— Prata inte enfald! blef det vredgade svaret.

— Men det är så, pappa. Edith kan ej äta den föda som de ha råd att förskaffa sig — mest bröd och grönsaker — och hon utmattas af brist på bättre föda. Sally berättar mig att hon dör en långsam död af hunger och umbäranden — en långsam död! Ack, pappa, vill ni icke hjelpa dem ? Låt mig taga något af ert öfverflöd.

Måhända gjorde sig mr Lester den fråga om han med tanken på sin hustru skulle bifalla bönen. Han tvekade, men blott för ett ögonblick.351,

— Nej, Maria. Wilfred och hans hustru ha med fri vilja och trotsande mig ådragit sig detta öde, och de måste finna sig i det.

Tårarne strömmade utför Marias kinder.

— Om ni blott ville ge mig litet penningar till dem, pappa, om ni ...

— Tyst! afbröt mr Lester förargad. Kontanta penningar hade blifvit en sällsynt vara hos honom, och hans dotter ingaf honom obehagliga känslor. Hvad "hungersnöden" beträffade, ansåg han detta som en inbillning.

— Det der är ickø er aflar, Marie : de äro sjelfva skulden dertill. Jag önskar att ni icke vidare besöker Wilfred.

— Ack nej, gif mig icke denna befallning, afbröt hon snyftande. Jag är icke säker — dyre fader, förlåt mig att jag säger det — men jag är icke säker på att jag fullkomligt skulle kunna lyda er. Han är min broder, han är öfvergifven af alla, och jag fruktar det vara min skyldighet att hjelpa honom litet, äfven om ni förbjöde mig. Afstäng icke all förbindelse oss emellan. Jag skall lofva att besöka honom blott sällan — aldrig utan att det synes behöfvas; och om ni vill det, skall jag alltid säga hvar jag har varit. Vår moder är död; ni har andra band, men jag och Wilfred stå allena.

Mr Lester yttrade icke ett ord. Han var måhända tagen medelst öfverrumpling. Aldrig hade hans dotter visat en dylik rörelse. Efter ett ögonblicks tystnad vände sig Maria långsamt mot dörren och hade redan låst upp den, då han tilltalade henne.

— Om du beslutat att följa din egen vilja i detta afseende, hvarför talar du då med mig?

— Jag kunde icke vara olydig utan att säga er det, pappa-Jag ville ni skulle veta, hvarför jag är nödsakad att ljuga

Han sade ingenting mera och Maria lemnade rummet Ack, men hon hade icke sagt honom allt hvad hon hop'352,

pats kunna göra. Hon hade ämnat att gifva honom en vink om de obehagliga ryktena angående Wilfreds förehafvande, såsom ett ytterligare skäl hvarför han borde hjelpas, men modet felades henne.

Ljudet af middagsklockan hördes, och då Maria gick uppför trapporna, med hatten neddragen öfver ögonen så att hennes ansigte var beskuggadt, mötte hon lady Adelaide i raiddagsdrägt, med en solfjäder och en bukett i handen.

— Ämnar ni icke att komma till bordet idag, miss Lester? frågade hon kallt. Det ringde, tror jag.

— Åh tack, lady Adelaide, jag kommer icke i dag, »varade hon i en ton som om hon, hållit på att qväfvas. Jag har hufvudvärk och tror ej att jag skulle kunna äta.

Mylady svassade utför trappan och den stackars Maria stapplade upp. Tiffle kom ut från en vrå nära arbetsrummet och kastade en förstulen blick efter Maria.

— Skulle just ingenting ha emot att ruska otu dender unga missen! Jag skulle lära henne att bry sig om sin Wilfred och hans svält. Mylady måste underrättas om denna intrig.

Häraf kan man sluta till att Tiffle på något mystiskt sätt hört hvad som tilldragit sig i mr Lesters arbetsrum.

Under tiden gick mr Lydney åter till polisstationen och fann inspektör Bent väntande på honom; liksom förut bjöds han en stol innanför barrieren under gasbrännaren, men fördes icke till någon mera enskild plats. De hade tidigt tändt gasen denna afton på stationen. Inspektören stod i skuggan, i en rådlös ställning stödd mot pulpeten och lyssnade, likgiltigt, såsom det syntes, till hvad mr Lydney sade. I sjelfva verket följde han dock ytterst uppmärksamt hvad denne yttrade.

— Är det meningen att ni vill anklaga lörd Dane för att ha stulit skrinet? frågade inspektören.353,

— Jag anklagar honom icke, då jag icke eger tillräckliga bevis, blef det djerfva svaret. Att lörd Dane tagit bort skrinet på kärran, är odisputabelt, att det kommit fram till slottet synes lika omöjligt att förneka, och äfven, enligt min åsigt, att det blef dit infördt. Hvar är då skrinet? Lörd Dane återlemnar det icke; han antingen icke kan eller icke vill det — ett af de två; och det enda som återstår mig, hvarigenom jag kan få rätt, är att låta undersöka slottet at polisen.

— Men besinna, hvilken skymf det skulle vara för lörd Dane, yttrade mr Bent. Ni måste erinra er att han är pär af Storbritannien, lordlöjtnant i grefskapet, en man af högt anseende.

— Högt anseende! afbröt den unge gentlemannen.

— Ja, högt, mycket anseende. Har ni något att säga emot honom?

— Ja, ifall han tagit mitt skrin.

— Nog, yttrade inspektören vresigt. Innan vi kunna lyssna till en sådan beskyllning — om ni tänker på att göra den — måste vi veta, hvem det är som gör den.

— Hvad skillnad gör väl det vid saken.

— Det gör en stor skillnad, var det betecknande svaret. Skulle hvilken okänd, simpel person som helst komma till oss med något klagomål mot lörd Dane, skulle vi visa honom på dörren för hans djerfhet; men om ett dylikt klagomål framfördes af en gentleman med samhällsställning och anseende skulle det ega en viss vigt. Finner ni nu skillnaden?

En dylik skillnad kunde mr Lydney icke annat än finna.

— Jag är gentleman, om ni behöfver denna försäkran, och eger samhällsställning.

— Kan ni bevisa det?

— Ni har mitt ord derpå.

Jän Qvinnas Eti. 23354,

Inspektören log på ett sätt som förtretade mr Lydney, men han fortfor lugnt:

— Det är ett ord som ännu aldrig blifvit betviflade

— Måhända, sir, men ett ord betyder icke mycket i lagsaker, om det ej stödes af bevis. Ni är amerikanare har man sagt mig ?

— Såtillvida, som jag blifvit född på amerikansk jord — icke vidare. Min far var engelsman, min mor fransyska. Min fars familj har anseende i England och vet att stå på sin rätt.

— Inspektörens öron öppnade sig en tum vidare och hans tunga var färdig.

— Hvarest bo de? I hvad del af England? Lydney ? Lydney? Namnet är icke bekant för mig såsom buret af någon mera ansedd familj.

— Det är som jag sagt er. Jag kan ej gifva er vidare underrättelse. Ni måste tro mig på mitt ord.

— Men hvad kan hindra er från att omtala det? frågade officern.

— Det är min ensak, var det kalla svaret.

— Mycket bra, sir; ni har sagt just så så mycket som jag väntade att ni skulle säga och ej mera, fortfor polisofficern. Ni försäkrar att ni är någonting förnämt och stort, och när jag ber er lemna öfvertygande bevis derpå, vägrar ni det. Tror ni verkligen, att man skall kunna lyssna till en anklagelse af er mot lörd Dane ?

Lydney betraktade honom under tystnad. Han tänkte efter.

— Vill ni säga mig hvad ert ärende är på denna ort och huru länge ni tänker stanna?

— Mitt ärende på orten? upprepade mr Lydney. Hvarföre kastade hafvet upp mig här? Hvad den andra frågan beträffar, så tror jag att om jag finner för godt att qvarBtanna här, finnes ingen lag som skulle kunna355,

hindra mig derifrån. Jag kan lofva er en sak: jag lemnar ej orten förr än skrinet är återfunnet.

— Vår öfverläggning är slut, sir, sade polisinspektorn. Min tid är dyrbar.

— Skall jag förstå detta som att polisen vägrar att bistå mig i mina ansträngningar för att upptäcka skrinet?

— Nej visst icke, svarade Bent mera hjertligt; vi skulle vara mycket glada om vi kunde finna det, och detta blott

för vår egen skuld. Hvad vi vägra att göra är att handla på något förolämpande sätt mot lörd Dane. Isynnerhet — han lade särskild tonvigt på ordet — när en obekant främling, som ej vill lemna några upplysningar om sig sjelf, fordrar det. Men, sir, jag är ej ond på er för det, och om det kan på något sätt lätta ert sinne så får jag låta er veta att jag kan intyga att skrinet ej är i slottet.

— Det kan ni ej veta.

— Jag intygar aldrig något som jag ej vet, svarade mr Bent. Jag har sjelf idag undersökt slottet.

— Ni!

— Ja, jag har anställt en grundlig undersökning. Det var ej ett rum så stort som så — han höll upp två finger — som jag ej såg öfver. När ni idag på morgonen gick så långt att ni påyrkade en visitation i slottet, tyckte vi det vara tid att underrätta lörd Dane derom och jag gick upp till slottet frampå dagen. Mylord blef förbittrad, som ej är att undra öfver, och sade att han ville se er temligen långt borta förrän ni skulle anställa en hus-visitation hos honom. Men han lugnade sig efter ett par minuter och sade att om jag, för mitt eget tillfredsställande, ville undersöka huset, så hade jag rättighet dertill. Jag antog detta tillbud och kan svära på att skrinet ej fanns i slottet. Hvarje plats som det kunde vara en möjlighet att ställa ett skrin på visades mig af hofinäståren, som tycktes lika angelägen att finna skrinet som ni sjelf356,

är. Det är ej i Dane Castle, och jag är öfvertygad om att det aldrig varit der.

Denna underrättelse slog mr Lydney med förvåning.

— Hvar kan det då vara? Hvad kan ha blifvit af det? utropade han högt.

— Jag kan ej säga; mig förefaller hela saken besynnerlig från början till slut, medgaf mr Bent. Jag har tänkt på den omständigheten att Granny Bean's Shad varit nära kärran då den lastades ur. Han skulle kunna lägga vantarne på hvad som helst; ett lackeradt skrin, uppkastadt från ett skeppsvrak, skulle just vara en skatt för honom att fingra på. Men denna idé har likväl ej fått stort insteg hos mig. Att han ej bar bort det sjelf är säkert — först derföre att han ej kunde tillfölje af dess tyogd; sedan derföre att han, när kärran kördes bort tom, sprang efter den tomhändt.

— Ni har skaffat er underrättelser rörande denna förlust, hör jag.

— Utan tvifvel. När förluster ega rum, isynnerhet hemlighetsfulla, är det vår skyldighet att göra så. Yi hade igår fått reda på alla fakta som hörde till saken och så långt de gå.

— Och hvilken slutsats har ni dragit ? frågade mr Lydney. Kan ni lemna en gissning på hvad sätt eller hvar skrinet togs bort?

— Ej den ringaste. Det är den dunklaste sak jag någonsin haft att göra med. Det är ert eget skrin, tyckte jag att ni sade? tillade polisinspektorn i bekymmerslös ton och med ett slugt ögonkast.

— Jag har ej sagt det. Det var anförtrodt åt mig och jag egde följaktligen rättighet att göra anspråk derpå ; men hvarken skrinet eller dess innehåll tillhörde mig.

— Får jag fråga hvem det tillhörde?

— När skrinet är funnet, var mr Lydneys svar; och hans förbehållsamhet ingaf ej myndigheternas man goda tankar.357,

Jag tar sålunda räkna på att ni anstränger er för att hjelpa mig återfinna det förlorade?

— Ja, på lagligt sätt. Vi skola göra vårt bästa.

Mr Lydney gick ut; polisinspektören ställde sig i dörren och såg efter honom då han försvann i aftonens mörker. Då han erkände att det från början till slut var en besynnerlig händelse, talade mr Bent alldeles som han tänkte. Nu då han sett och talat med den unge mannen försvagades den tro som lörd Dane först ingifvit honom, att Lydney var en äfventyrare. Den unge mannens språk och uppförande voro en hederlig mans och en gentlemans,

och mr Bent hade fnnnit sig vara vida mindre tvär i sitt uppförande mot honom än han förut haft för afsigt att vara.

— Jag vill bli hängd om det ej är något hos honom som påminner mig om lörd Dane! sade inspektorn i det han vaknade ur sin tankegång. Han hade alldeles samma befallande sätt. Beträffande skrinet — Hallo, sir! är ni tillbaka igen?

— Det har fallit mig in, att det torde vara af nytta att erbjuda en belöning för upptäckande af skrinet, sade mr Lydney. Hvad tror ni derom?

— Ja, sir, det torde vara af nytta, svarade polisin-spektorn. Jag har under ett par minuter öfvervägt saken och tror att skrinet måste ha blifvit stulet från kärran under det den var på väg till slottet. Jag kan ej inse någon annan möjlighet. Vi ha två eller tre karakterslösa personer i Danesheld som äro äldre och starkare än Shad, sir. Om någon af dem var i grannskapet af kärran kunde saken förklaras, och för den händelsen, sir, skulle en vedergällning nästan med säkerhet skaffa skrinet tillrätta.

— Var då sä god och tag nödiga raått och steg för att kungöra det. Spara ingen möda, ingen tid, inga omkostnader; ni skall bli väl betald.S58

— Mycket bra, sir. Huru stor belöning skola vi bestämma? Fem pund? tio pund?

— Erbjud tusen pnnd.

— Sir! utropade polisinspektorn i det han tog ett par steg tillbaka i sin förvåning.

— Tusen pund; att utbelalas till hvem helst som återställer skrinet orördt, fortfor mr Lydney lika lugnt som om han sagt tusen pence.

— Tusen pund! upprepade polisinspektorn bestört öfver summans storlek. Skrinet måtte vara dyrbart, sir, och ni rik för att kunna erbjuda en sådan summa.

— Skrinet är dyrbart för dess egare. Hvad penningarne beträffar, skola de utbetalas ur hans fickor, ej ur mina. •

— Blott en del af dessa penningar skulle skaffa tillbaka en nel mängd sådana skrin, hvad deras innehåll än kunde vara, från de laglösa personer vi ha här och hvilkas hufvudsakligaste sysselsättning består i krypskytte och smuggleri.

— Och, fortfor mr Lydney, eftersom ni gjort anmärkningar öfver att jag vill vara okänd, så är det bäst säga er att säkerhet för penningarne kan deponeras hos er när ni behagar, såsom garanti för uppriktigheten af mitt anbud.

Han vände sig om och aflägsnade sig. Mr Bent stirrade efter honom och kunde ännu ej återhemta sig från sin förvåning.

— Jag sade att det var besynnerligt från början till slut, var den anmärkning han inom sig gjorde. Tusen pund! Hvad i all verlden kan skrinet ha innehållit'1 359

XXIII.

Spioneri.

Mr Lydney gick bort med långsamma steg och värkande hufvud. Polisinspektorns försäkran att skrinet ej var i Dane Castle kullkastade hans föregående konklusioner, och han började tro att han dömt lörd Dane orätt samt ingå på polisinspektorns åsigt såsom den rätta — att skrinet blifvit borttaget då det fördes till slottet: Om så vore funnes det en person, hvilken utan tvifvel måste ha varit vittne till stölden och denne var Shad.

William Lydney beslöt att på ögonblicket uppsöka Shad och ytterligare fråga honom. Han var ej fullt säker på hvilken väg som snarast skulle föra honom till den af Granny Bean bebodda koja; han hade ett obestämdt medvetande om att den yar belägen vid yttre skogsranden och antog att den skulle finnas någonstädes nedanför Wilfred Lesters boning. Han gick derföre vidare tills han uppnådde denna.

Han beslöt att gå in och fråga Wilfred.

Sedan han öppnat porten till huset, stannade han i den lilla portgången, hvarest något inträffade som gjorde honom betydligt öfverraskad. En stor qviunogestalt kom emot honom i den mörka gången. Det var ingen annan än Sally. Hon fattade tag i honom och talade i hviskande ton.

— Himlen vare lofvad för att ni ej gått ännu! Nu är det ej lönt att ni blir förargad, och försöker komma er väg! Jag har haft er i mina armar då ni var ett litet barn, mr Wilfred, och jag vet hvad som är rätt och hvad som är orätt. Jag har hört det hviskas att skogvaktare gått ut för att hålla vakt i natt, och det skall bli blodsutgjutelse igeu om smygskyttarne visa sig. Ni skall derför ej gå, sir. Ni skulle döda er hustru om ni gjorde det, ty hon börjar misstänka något. Jag har nyss försäk-360,

rat henne att ni var i köket och rökade er pipa vid spiseln. Kora in, herre, och låt mig tillbomma dörren! kom in.

— Min goda qvinna, utropade han när han blifvit fri och återhemtat sig tillräckligt för att kunna svara, för för hvem tager ni mig? Jag är rar Lydney. Är er husbonde hemma?

Sally ryggade tillbaka mot väggen utan att säga ett ord. Mr Lydney upprepade sin fråga.

— Hvad jag kan vara dåraktig! utropade hon och försökte slå bort saken med ett skratt. Jag har väntat på en vän som skulle komma på besök i afton och jag trodde det var han. Ni får ursäkta mig, sir. Husbonden ? Nej, sir, jag tror att' han måtte vara utgången. Jag har varit uppe i min ladys sjukrum och kan ej finna honom i huset.

— Gör ingenting. Jag gick blott in för att bedja någon af er visa mig vägen till Goody Bean's. Går jag rätt nu för att komma dit?

— Ja, sir; rakt framåt. Ni bör taga af till venster vid den triangelformiga öppning som delar skogen, och ni skall komma fram till stället om ett par minuter — en liten låg koja dold bland träden och stående alldeles för sig Bjelf. Sir, tillade hon i ett slags skämtande ton, jag ber er om förlåtelse för mitt misstag och jag hoppas ni ej skall tänka derpå eller tala om det för någon.

— Nej bevars, svarade mr Lydney skrattande. Framför min helsning till er herre.

Han talade med afsigt i en glädtig ton; men qvinnans ord, då hon i första ögonblicket tog honom för sin husbonde, hade gjort ett sorgligt intryck på honom. De syntes vara en bekräftelse på de obehagliga rykten som voro i omlopp om Wilfred Lester.

Få minuter derefter stod han vid en låg hydda vid skogsranden som han ej betviflade vara Goody Bean's bo-361,

stad. Den var väl tillsluten oeh han skulle trott att dess innevånare Granny och ‚Shad, gått till hvila, om det ej varit för det oljud som hördes inifrån.

Än hördes en åldrig qvinnas röst skrika af raseri; än Shads diskanttoner. Mr Lydney knackade först på dörren, derefter på fönsterluckorna; men föga utsigt var det att han skulle bli hörd för bullret derinifrån.

— Ni fördömda unga tjuf! hörde han henne säga; att gå och frånröfva er gamla mormor hennes mödosamt förvärfvade besparingar! Ni skall sluta i galgen, ja det skall ni.

— Det är ej era penningar, svarade Shad. Deri unge gentlemannen gaf mig dem i går för de upplysningar jag lemnade om hans skrin; det kan jag aflägga miu ed på. Se så! lemüa mig dem.

— Ni elaka ljugare! Liksom det skulle flnnas någon gentleman som ville gifva er en hel silfversexpence! Nå, skall ni ej bege er af nu? Ni borde ha varit på vakt för en god halftimma sedan.

— Ja vill ej gå få vakt, sade han. Jag stannar qvar tills jag fått mitt sexpencestycke.

Derpå följde ett slagsmål och slutligen hördes ett triumfrop från Shad, hvilket tycktes angifva honom som segrare. Mr Lydney gaf fönsterluckorna ett dundrande slag.

Fullkomlig tystnad följde på detta: de stridande parterna hade hört bultningen oeh tydligen blifvit bestörta. Det

blef några förstulna rörelser derinne och mr Lydney tyckte en dörr öppnas. Han knackade ännu en gång på.

Hufvudet af en qvinna syntes i fönstret höger om honom. Kojan hade två rum, båda på nedra botten, och ett fönster i hvardera. Hon öppnade fönsterluckorna och stack ut sitt ansigte genom öppningen — ett rödt, skrynkligt ansigte, hvaröfver satt en mössa i trasor, sannolikt tillfölje af den nyligen timade striden.362,

— Har ni begått mord här? frågade mr Lydney.

— Jag läste högt mina böner, om detta är att begå mord, svarade damen. Hvad menar ni med en sådan fråga ?

Den fräcka osanningen kom mr Lydney att för ett ögonblick häpna. Hvad tjenade det till att spilla ord på en sådan qvinna?

— Jag vill tala med Shad, sade han.

— Shad! Jag kan ej gå och störa hans nattro. Shad har gått till sängs och sofver redan.

— Ni fräcka gamla varelse! utropade han ofrivilligt. Jag förvånar mig öfver att ni kan våga komma fram med sådana osanningar! Ni och Shad har nyss varit i slagsmål om ett sexpencestycke. Låt mig säga er att sexpencestycket är hans, ty jag gaf honom det.

— Nej, gjorde ni det verkligen, sir? svarade hon i fullkomligt förändrad ton. Hvilken ädel, god, frikostig gentleman ni måtte vara! Ni har kanske ett annat på er att af barmhertighet skänka till en stackars ensam, olycklig, halft ihjelhungrad g immal enka; har ni det ? Jag skulle då alltid ihågkomma er i mina böner.

—- Om jag hade femtio, skulle jag ej gifva er ett enda; och jag kan ej föreställa mig att edra böner göra er sjelf mycket godt, långt mindre någon annan. Jag vill tala med Shad, har jag sagt.

— Shad har gått till sängs och sofver, det skall jag svära på om ni vill, och jag tänker ej störa hans nattro, var det oblyga svaret. Ett litet svagt barn är han och mitt lifs stöd och tröst — om jag skulle förlora honom, doge jag af sorg. Kom vid något tillfälle i morgon, sir, och ni är välkommen. Han lade sig för en minut sedan, den lille älsklingen, och slumrade in i en ljuf sömn.

— Af alla dåliga karakterer tror jag att ni måste ha den sämsta! utropade mr Lydney. Shad ligger ej mera i sin säng än jag gör. Jag hörde er för en timma sedan363,

vara i fullt slagsmål med hvarandra, har jag sagt er. Dessa lögner låta förfärliga då de komma från en så gammal qvinna som ni är.

— Besynnerliga ljud höras här vid denna tid på dygnet; folk har sagt så förr, yttrade den gamla qvinnan. Det är trollpackorna som drifva sitt spel i luften, kan jag tro; det är dem ni måste ha hört, såvida det ej var mig och mina böner.

— Vill ni skicka ut Shad?

— Jag vill göra er hvilken annan tjenst ni behagar, utom denna; en sådan fin gentleman tycks ni vara. Jag skulle ej för allt i verlden vilja väcka upp min stackars sjuke sonson — tillochmed om ni erbjöd mig femtio sex-

pencestycken.

Mr Lydney måste sålunda uppskjuta att träffa Shad till följande dagen. Han gick omkring till kojans baksida, der han trodde sig skola finna en stig söm ledde direkte genom skogen, i hvilket fall han skulle få kortare väg att gå. Nyfikenheten dref honom att vända sig om och se på kojan; han märkte då att det fanns en dörr äfven på baksidan, så att master Shad och hans aktningsvärda mormor hade tvenne in- och utgångar.

Följande stigen åt, hvilken var smalare än han hade väntat, skyndade mr Lydney med hastiga steg framåt. Det var en ljus natt, men i skogen der han vandrade var det mörkt. Han hade gått halfvägs genom skogen, som var mycket tät der, då ett prasslande ljud nådde hans öra. Mr Lydney hade hört att många misstänkta personer ströfvade omkring i skogen nattetid, hvarföre han drog sig in bland träden för att kunna se hvem som skulle komma utan att sjelf bli sedd.

Det var Wilfred Lester. Flämtande, ifrig och upprörd banade han sig fram mellan träden der ingen stig fanns. Han hoppade öfver gångstigen, inträngde mellan träden på motsatta sidan och rusade på rakt mot sitt hem.364,

Mr Lydney qvarstod orörlig. Han såg ej efter honoin ty träden hindrade honom derifrån, men han undrade hvad hans brådska kunde betyda och hvarföre han varit ute. Att han var i ett tillstånd af häftig sinnesrörelse syntes, och de ord hans tjenarinna uttalat nyss förut framstod för mr Lydneys minne. Han lade ihop det ena med det andra och var ej alls belåten med den slutsats han kom till. Men någonting annat ådrog sig ur hans uppmärksamhet.

Smygande sig efter i Wilfred Lesters spår kom Shad, likt en hund som vädrar sitt byte. Då han kommit ut på gångstigen stannade han, omedveten om att något öga eller öra var nära honom.

— Han skyndar hem till sitt, sade han högt för sig sjelf blickande i den riktning àt hvilken Wilfred Lester försvunnit. Det tjenar ingenting till att spåra honom vidare i natt. Jag skall gå och omtala det för henne.

Mr Lydney hade sträckt ut sin hand för att fatta tag i gossen, men han fick en annan idé. Långt bättre var att följa efter honom och om möjligt upptäcka hvad han förehade. Att någon komplott var uppgjord emot Wilfred Lester, att man spionerade på honom för att skada honom, derom kände mr Lydney sig öfvertygad. Han kände sig nästan öfvertygad om en annan sak — att Wilfred förehade något som skadade honom sjelf mest.

Shad skyndade framåt stigen i motsatt riktning mot üranny Bean's koja och när han hunnit till ändan af skogen, nära sqnire Lester's, tog han af till höger in ibland träden. Mr Lydney följde honom. Smärt och vig kunde han tränga sig emellan träden lika bra som Shad, och när Shad stannade, stannade han.

Mr Lydney stod tillräckligt nära för att se och höra. Han undrade hvem den "henne" var som Shad skulle träffa. Som han vid åtskilliga tillfällen haft erfarenhet af madame Ravensbirds omättlig* nyfikenhet och hennes vidsträckta kännedom om tilldragelser at' alla slag, misstänkte365,

han till hälften att hon var den som skulle komma att afhöra hvad Shad hade att berätta. Dock var det ej så.

Efter det Shad låtit höra en sakta hvissliog framträdde en qvinlig varelse ur en låg port vid motsatta sidan af vägen, hvilken port ledde direkte till bakporten af squire Lesters hus. Hon gick öfver vägen med en osäker smygande gång, icke olik Shads egen, skyndade in mellan träden och stannade hos Shad på en liten öppen plats emellan dem. Mr Lydney igenkände henne för att vara förnämsta tjenarinnan hos mr Lester — Tiffle.

— Nåväl? började hon.

— Han har gått rakt hem, sade Shad. När jag kom upp till dem, vexlade de heta ord med hvarandra — han, Becher, Drake och en annan som jag tror var Ben Nicholson. Lester bannade upp dem för det de ville gå rakt upp till det ställe der skogvaktarne skulle vara, hvilket kunde förorsaka blodsutgjutelse, sade ban; de voro uppretade allesammans, och Lester svor att han ej ville ha någonting med dem att skaffa och gick tillbaka igen.

— Huru spanade de ut hvar skogvaktarne skulle vara ? frågade Tiffle, som tyst hört på.

— Kan ej säga det, svarade Shad. Jag kom dit midtunder tvisten. Jag hörde ingenting af hvad de sade förut.

— Då kom ni sent, ni elake, försumlige lille slyngel.

— Ja, jag kom sent och det var mormors fel, förklarade Shad. Hon höll nästan på att slå ihjel mig. Ni skulle gömma er hemma en dag och se henne i raseri; ni skulle tro att hin håles mamma blifvit lössläppt. Se här 1 här bet hon mig, der nöp hon mig, der ref hon mig och hela händer fulla af hår ryckte hon af mig.

Shad visade åtskilliga skadade ställen på ansigte ooh armar samt började jemmerligen att gråta. Tiffle visade en märkvärdig sympati, omfamnade ömt Shad och kysste366,

de skadade ställena. Mr Lydney gjorde stora ögon — i mer än en bemärkelse.

— Min stackars gosse! Granny är en riktig hyena när hon sätter den sidan till. Hvarför gjorde hon det?

— Hon har gått tillväga på det gemenaste, listigaste sätt, svarade Shad som ej tycktes sätta myckec värde på Tiffles omfamning utan slet sig ur hennes armar så fort han kunde. Hon dykar ned i mina fickor och i natt fann

hon ett sexpencestycke i den ena; då började hon svära på att det var hennes och att jag stulit det ifrån henne samt ryckte det till sig. Jag tog det likväl tillbaka, tillade Shad förnöjdt i det han framtog sexpencestycket och visade det för Tiffle.

Tiffle såg det ej med samma nöje. Hon kom till den slutsats att någon blifvit frånstulen det, om det ej var Granny Bean, och hennes ömhet förbyttes i vrede.

— Ni lilla tjuf! Om ni börjar att snatta penningar nu skall ni sluta i galgen. Säg mig nu var ni stal det ?

— Hör man på bara! Ni är lika elak som mormor, snyftade gossen. Jag kunde lika gerna vara en galen hund eller bli hängd med ens. Sexpencestycket fick jag af en gentleman har jag sagt.

— Fick, för hvad? frågade Tiffle i skarp ton.

— För att jag lemnade honom underrättelser om hans skrin. Det var den store karlen som tagit in på Sailor's Rest. Han frågade mig om jag såg sakerna tagas upp till slottet, och jag sade att jag såg det; och så sade han att om jag talade sanning och ej ljög i fråga om att skrinet blef inburet i slottet eller ej, skulle jag få ett sexpencestycke; och jag sade honom sanningen och han gaf mig det.

— Såg ni Bkrinet tagas in ? frågade Tiffle hastigt.

— Jag stod ju ända intill kärran.

—- Och det togs rakt in ?367,

— Det togs rakt in, svarade Shad och hans ögon gnistrade. De två mjölnardrängarne togo det ur kärran, som de togo de andra sakerna; och dender store mr Bruff kunde ha sett dem göra det, ifall han sett åt det hållet: men han samtalade med en lady som passerade förbi.

— Denne unge mans namn är Lydney, Shad, och —

— Skulle jag ej veta det, afbröt Shad med en tonvigt på 'ordet "jag" som tycktes ge tillkänna att det var få saker som han ej visste.

— Nåväl, jag vet att ni ha ögonen på denne Lydney, fortfor Tiffle. Haf ögonen på honom lika noga som på Will Lester. Han ser ut som en gentleman, men han torde vara en af de gentlemän som komma till orten efter ur, kedjor och ringar; och jag hörde lörd Dane framkasta ett tvifvel om honom. Ni spanar ut hvad ni kan. Jag har mina skäl Och kom noga ihåg hvar gång ni ser honom med miss Lester.

Mr Lydney kände sig ofantligt tacksam mot henne.

— Jag har ofta sett honom med henne, svarade Shad. Jag har sett honom med henne denna afton. De gingo rakt upp till Dane Hall tillsammans. Och jag säger er, mrs Tiffle, att miss Lester gick till sin bror denna afton.

— Ja, hon gjorde det, sade Tiffle. Men nu är det ingenting mer att göra i natt, Shad; gå derföre hem och lägg er.

— Och om mormor anfaller mig igen?

— Lemna mormor åt mig; jag skall tala med henne.

Shad vände inåt skogen; Tiffle såg sig försigtigt omkring åt alla sidor och gick derefter öfver vägen. Hon hade knappt nått porten som ledde upp till mr Lesters park, förrän mylord Dane syntes i riktning från miss Bor-dillion's hus. Han kom sannolikt från jernvägsstationen. Jernvägsstationen hade nu blifvit utsträckt till Danesheld, stationen låg straxt ofvan om miss Bordillions hus, och368,

detta var den närmaste vägen dit från slottet. Tiüie vän* tade vid porten när hon såg hvem det var.

— Är det ni, Tiffle? Ni har tagit er en månskenspromenad?

— Mylord behagar skämta, läspade Tiffle. Min tid för månskenspromenader är förbi. Jag lemnar sådant åt de unga nu, mylord. Just denna afton såg jag miss Lester promenerande vid stjernornas sken, och jag tänkte på huru romantiskt det var; det påminde mig om mina egna sentimentala dagar, mylord. Den der gentlemannen var med

henne, sir, som räddades ur sjönöden.

Hade det varit dagsljus i stället för stjernljus, skulle Tiffle knappt ha vågat fästa sina ögon så skarpt på lörd Dane.

— Skurkar räddas ur sjönöd lika väl som gentlemän, anmärkte lörd Dane i en ton af missnöje. En amerikanare som ingen känner är knappast en person som borde få promenera i månsken med miss Lester. God natt, Tiffle.

• • • Hvartenda ord hördes af William Lydney på hans gömställe, från hvilket han ännu ieke lyckats att aflägsna sig. Vägen var mycket smal, och ljuden framkommo öfver den med fullkomlig tydlighet.

Lörd Dane gick vidare och Tiffle försvann ur hans åsyn. Meu mr Lydney kände sig för ingen del säker om att hon icke ännu stod på vakt, och derföre ville han icke gå ut på vägen och visa sig. Han gick djupare in i skogen för att komma till en korsväg, hvilken skulle föra honom till stadens baksida. Hans promenader med Wilfred Lester, hvilken tycktes föredraga skogen framför öppna landet, hade gjort honom temligen förtrolig med den.

Det tycktes bli en natt, rik på äfventyr och möten för mr Lydney. Under det han fortsatte sin väg, kom han i plötslig beröring med en man som ljudlöst trängde fram mellan träden —• en ung man, så vidt man kunde ur-skilja369,

honom, som tycktes bli oroad öfver mötet oeh höjde sin bössa.

— Hallo, karl! hvad vill det säga? frågade mr Lydney lugnt, utan att visa hvarkeu fruktan eller brådska. Haf godheteu sänka bössan.

— Om ni ej säger hvem ni är och hvad ni liar här* att göra, skjuter jag er, var svaret,

— Jag känner mig oändligt förbunden. Har ui mera rätt till att vara i skogen än jag har? Det skulle vara roligt att veta det.

Mr Lydney talade i helt artig ton, och karleu kunde ej underlåta att anmärka att hans ton var en gentlemans. Han hade utan tvifvel fruktat att han skulle vara en skogvaktare.

— Ni stod der för att bevaka mig? utropade han.

— Nej, sade mr Lydney, jag kan med lika skäl kasta tillbaka anklagelsen och säga att det var ni som bevakade mig. Jag vet ej hvem ui är; jag har aldrig sett er i liela mitt lif förr, som jag vet. Hvarföre skulle jag bevaka er? Ni måste ha sluppit ur något dårhus.

Mannen sänkte sill bössa. Han hade granskat mr Lvdney så vidt som mörkret tillät det och funnit att liau ej var någon fiende.

— Jag ber er om förlåtelse för min hastighet, sade han. Jag trodde er vara någon anuan. Saken är den att inga andra än misstänkta personer uppehålla sig i skogen så sent på dygnet, med undantag af de fördömda skogvak-tarne som alltid äro färdiga att svära bort en oskyldig mans lif.

Mr Lydney skrattade ett vänligt skratt. Han liade ingenting emot ett äfventyr, ty hau var just vid den ålder och af det lynne att han kunde njuta deraf.

— Är ni ej rädd för den anklagelse dessa ord innebära? Inga andra än misstänkta personer? Ni menar, förmodar jag, smygskyttar.

En Qvinnas Eil. 24570,

— Och äfven skogvaktare, tillade mannen.

— Mycket bra. Jag är hvarken det ena eller det andra. Om ni hade lust att med bössa i ena handen och snara i den andra spatsera häromkring i skogen från Ja-, nuari till December, så gerna för mig. Yore det min egen jagtmark skulle förhållandet vara annorlunda.

— Ni går således icke och omtalar i morgon att ni träffade på mig med en bössa?

— Jag skulle ha svårt att omtala det då jag hvarken känner er till utseende eller namn. Men om ni föredrar ett

bestämdt löfte, så tag det. Lifvet är kort nog; bättre att lefva i vänskap med folk än tillfoga hvarandra onödigt ondt.

Tjufskytten tyckte om tonen, tyckte om orden; och den nästan förhärdade del inom honom som gjorde tjenst som hjerta öfverlemnade sig åt talaren så hastigt att han knappt kunde göra sig reda derför.

— Jag tror, sir, att ni är den gentleman som tagit in på Sailor's Rest och hvars skrin kommit bort? Jag höll på att komma i förlägenhet för detta skrin igår.

— På hvad sätt? frågade mr Lydney, hvars intresse plötsligen vaknade.

— Jag passerade händelsevis på vägen till mitt hem förbi slottet då kärran lastades ur och jag stannade några minuter och såg på. Polisen fick veta om det, och jag vill bli hängd om de ej förde mig upp till stationen. Om de trodde att jag sjelf tagit lådan från kärran eller att jag sett någon annan göra det vet jag ej. Jag skrattade åt dem. Unga Shad och ett par andra kunde intyga att jag ej varit tillräckligt nära kärran för att röra någonting som fanns der.

— Ni måste ha hört skrinet beskrifves. Såg ni det?

— Jag såg det ej, sir, såvidt jag kan erinra mig. Men om, säsom jag hör, det var underst af sakerna, kunde371,

jag ej se det. Jag stannade endast ett par minuter, och de hade då blott påbörjat aflastningen.

— Ni kan ej gissa hvart det tagit vägen eller hvem som tog det, förmodar jag ? återtog mr Lydney,

— Nej, jag kan det ej; jag har ej tänkt mycket på det. Att Shad har mycket långa fingrar är bekant, men man säger att det var för tungt för honom att lyfta.

— Jag vill gifva en vacker belöning åt den som återställde det orördt.

— Ville ni verkligen det ? frågade tjufskytten hastigt, som om dessa ljud voro musik i hans öron.

— Femtio guinéer.

— Femtio guinéer! yttrade mannen lika förvånad som polisinspektorn blifvit den afton då han nämnde de tusen punden.

— Femtio guinéer och inga frågor, förutsatt att det blir återställdt till mig före morgondagens afton. Derefter torde ett annat anbud komma att göras, och frågor mycket skarpa framställas.

— För f-n! det är värdt att tänka på! utropade mannen. Jag känner en karl, eller kanske två, som har gjort litet affärer med andras egendom, och jag skall — jag skall — jag skall fråga dem. Om jag får höra något om lådan, skall ni ha den på dessa vilkor. Men det blir ju kontanta pengar?

— Kontanta penningar! på mitt ord som gentleman. De femtio guinéerna skola betalas och inga frågor göras. Jag tänker att ni får höra talas om skrinet bland edra vänner.

Föga brydde sig Ben Beecher Junior, ty det var han, om den sista ömtåliga insinuationen. En gyllene syn hade visat sig fö* honom, och af den var han upptagen.

Men dessa båda personer som på ett så besynnerligt sätt sammanträffat skulle ej skiljas åt utan att bli bemärkta. Ben Beecher erbjöd sig att göra mr Lydney en genare372,

väg genom skogen till Sailor's Rest än deu han hade ämnat gå. Då man nått slutet af skogen, skulle Ben Beecher gå tillbaka igen då mr Lydney hejdade honom för att säga ett ord innan de skiljdes åt.

— Ni skall ej narra mig?

— Jag skall ej narra er om skrinet blir funnet. Men hör på, sir, tillade mannen efter en minuts eftanke, kan ni ej möta mig här i skogen? Jag skulle ej vilja att man såge mig gå efter er till Sailor's Rest.

Nu hände det att i detta ögonblick skulle ingen mindre person än lörd Dane passera förbi. Skogvaktaren Cattleys

bostad var belägen åt detta håll; hans tillfrisknande efter den misshandling han ustått hade gått helt långsamt, och lörd Dane i sin godhet, hade tagit en omväg, sedan han lemnat Tiffle, för att personligen fråga huru mannen befann sig. Han stannade ett par minuter hos honom och var nu på hemvägen då han hörde ljudet af röster.

Igenkännande den ena för att vara mr Ben Beecher's kom lörd Dane helt naturligt att tänka på smygskyttarne, som vid denna tid förorsakade honom stort bryderi. Följande ögonblickets ingifvelse, stannade han bland träden lika ljudlöst som mr Beecher sjelf skulle ha gjort och granskade de samtalande personerna. Ja, helt säkert var det mr Beecher med bössa i handen; den andre kunde lörd Dane ej se, men var öfvertygad om att det var antingen Drake eller Ben Nicholson. Han höll tillbaka sin andedrägt, ty den ene började tala.

— Hvarföre det? var den korta fråga som framställdes till Beecher.

Lörd Dane hade ett dunkelt miiine af den röst, hvarmed denna fråga uttalades. Det var ej Nicholsons.

— ih, det har sina skäl, svarade Beecher. Jag vill helst att man ej skall so er samverka med mig i denna sak, sir. Jag skall vara vid den vackra rundeln i skogen373,

— dender fläcken som vi passerade för två eller tre minuter sedan — klockan åtta i morgon afton, om den tiden passar er, fortfor Beecher.

— Mycket bra, svarade den röst lörd Dane trodde sig ha hört förr. Jag skall möta er der vid den tiden.

—- Godt, godt, sade lörd Dane för sig sjelf. Jag skall vara nära er, gentlemän i morgon afton. Hvems är denna röst? Jag har hört den någorstädes.

Sträckande fram sin hals sökte lörd Dane få syn på honom, ty den som rösten tillhörde hade ändrat plats. Åsynen af denne person kom nästan lörd Dane att rygga tillbaka.

— Lydney!

Mylord gnuggade sig i ögonen lör att göra sig saker om att han var fullt vaken. Att detta samtal och det som blef öfverrenskommet för följande afton ej kunde ha afseende på något annat än tjufskytte tog han för afgjordt. Han var mycket förvånad och kom till den slutsats att mr William Lydney tillochmed vore en sämre och mera vanryktad person än han någonsin trott honom vara.

— Jag vill slå vad om att han ursprungligen stulit skrinet! utbrast mylord. Kanhända han rymt med det från Amerika.

Mr Lydney var redan ur sigte. Då han hunnit fram till Sailors Rest uppsökte han madame Sophie i sitt en-skildta rum, såsom han ofta gjorde. Han satte sig ned och började prata — eller rättare sagdt, han sade ett par ord för att sätta hennes tunga i gång, hvarefter det var hon som hufvudsakligast förde ordet. Han ledde omärkligt samtalet så att familjen Beecher blef föremål derför

— särskildt unge mr Ben. Mrs Ravensbird skakade på hufvudet.

— Just ett hyggligt aällskap, do der Beecher's ! Den gamle fadren var ingenting annat än en smugglare, och gonen är en tjufskytt. Just ett vackert följe, sir!374,

— Han är en helt ung man, sonen, eller hur?

— Ej mycket öfver tjugo år. Gamle Beecher gifte sig ej förrän han var temligen till åren kommen.

— Jag tror att han besitter en viss öfverlägsenhet jemförelsevis med den ställning i lifvet han innehar, dender unge Beecher.

— Han kunde ha gjort det, svarade Sophie i en ton som uttryckte en ansenlig qvantitet förakt. Hans mor var en mycket aktningsvärd qvinna, sir, med en liftids-ränta; gamle Beecher gifte sig med henne, och det tros att han bedrog henne i afseende på sin lefnadsställning och sina tillgångar. Så länge hon lefde, hade gossen god vård — fick gå i skola och allt sådant der; men efter hennes död har han kommit på villovägar och förnöter sin tid på ett skamligt sätt.

Dettu förklarade tillräckligt den öfverlägsenhet William Lydney blifvit förvånad öfver att finna i Ben Bee-chers språk och manér, och som alls icke svarade mot hans lefnadsvilkor.

XXIV.

En upptäckt för Wilfred Lester.

Stödd mot soffkarmen i sitt lilla hvardagsrum satt Wilfred Lester, sysselsatt med att tillverka artificiella flugor för fiske. Det var morgonen efter den i sista kapitlet beskrifna natten och mr Wilfreds tankar sysselsatte sig betydligt mera med händelserna under denna natt än med det arbete han hade för händer.

Hade han varit mera uppmärksam skulle han sett att det var någonting som oroade hans hustru till en ovanlig grad. Hon satt i andra ändan af soffan med hufvudet tillbakalutadt. Hon såg mycket svag ut, och den hvita 374,

— Han är en helt ung man, sonen, eller hur?

— Ej mycket öfver tjugo år. Gamle Beecher gifte sig ej förrän han var temligen till åren kommen.

— Jag tror att han besitter en viss öfverlägsenhet jemförelsevis med den ställning i lifvet han innehar, dender unge Beecher.

— Han kunde ha gjort det, svarade Sophie i en ton som uttryckte en ansenlig qvantitet förakt. Hans mor var en mycket aktningsvärd qvinna, sir, med en liftids-ränta; gamle Beecher gifte sig med henne, och det tros att han bedrog henne i afseende på sin lefnadsställning och sina tillgångar. Så länge hon lefde, hade gossen god vård — fick gå i skola och allt sådant der; men efter hennes död har han kommit på villovägar och förnöter sin tid på ett skamligt sätt.

Dettu förklarade tillräckligt den öfverlägsenhet William Lydney blifvit förvånad öfver att finna i Ben Bee-chers språk och manér, och som alls icke svarade mot hans lefnadsvilkor.

XXIV.

En upptäckt för Wilfred Lester.

Stödd mot soffkarmen i sitt lilla hvardagsrum satt Wilfred Lester, sysselsatt med att tillverka artificiella flugor för fiske. Det var morgonen efter den i sista kapitlet beskrifna natten och mr Wilfreds tankar sysselsatte sig betydligt mera med händelserna under denna natt än med det arbete han hade för händer.

Hade han varit mera uppmärksam skulle han sett att det var någonting som oroade hans hustru till en ovanlig grad. Hon satt i andra ändan af soffan med hufvudet tillbakalutadt. Hon såg mycket svag ut, och den hvita375,

toilettklädning hon bar gaf henne ännu mera utseendet af en sjukling. Efter att ett par gånger ha blickat på sin man som om hon velat säga något men ej kunnat, utbrast hon slutligen i en ton som darrade af ängslan.

— Hvart gick ni igår qväll, Willy?

Mr Wilfred Lester kastade en hastig blick på den talande. Det var något i sjelfva tonen af frågan som nästan kom honom att darra.

— Hvart jag gick i går qväll? Jag var än här och än der och talade än med den ene, än med den andre.

— Så säger ni alltid. Wilfred, ni hade denna bössa med er ut.

— Ja. Låset har kommit i olag, och jag ämnade visa den för smeden; men smedjan var stängd, svarade mr Wilfred, hvarefter han började hvissla på en glädtig och populär visa.

Kanske den största olycka som ännu hade drabbat Edith Lester var att hon blifvit en ofrivillig åhörarinna till ett visst samtal för några dagar sedan. Sally stod sysselsatt med strykning framför det öppna köksfönstret och kom derunder i samtal med en förbigående. Edith hade lyssnat till orden, eller snarare frågorna, rörande hennes man och vändt tillbaka med svidande hjerta. "Var det sannt att han förenat sig med tjufskyttarne ? var det sannt att han varit med vid anfallet mot Cattley, hvarvid denne nära nog blef dödad ? var det sannt att han regelbundet hvarje

qväll gick ut?

Det blef ännu värre derigenom att Sally på det mest energiska sätt förnekade att hennes herre någon enda gång varit ute efter det solen gått ned. Huru skulle han det kunna göra då han satt och läste hvarje qväll till sängdags för sin stackars sjuka lady och derefter drog sig tillbaka för att gå till hvila.

Denna osannfärdiga försäkran, misstänkt nog i och för sig sjelf — ty det var efter solnedgången som Wil-376,

fred vanligen gick ut och ibland stannade ute hela timmar — blef det ännu mera genom det uttryck af dämpad fruktan i Sallys ton, som Edith Lester alltför väl märkte. En ryslig farhåga bemäktigade sig henne.

— Hvarföre valde ni denna qväll för att gå ut, Willy?

— Endast för att räta på beuen, svarade han, afbrytande sin sång för att tala och derefter återtagande den igen.

Denna tillgjorda bekymmerslöshet förfelade sitt mål. Edith Lester hade godt sundt förstånd, men hon egde äfven denna lifliga inbillningskraft, hvarigenom en person kan skrämma upp sig sjelf för småsaker. Hon reste sig från soffan i ett slags panisk förskräckelse och fattade tag i sin man.

— Hvad kommer åt er, Edith ?

— Oh, Willy, säg mig sanningen! Var ni med smygskyttarne då de anföllo Cattley?

— Jag var ej med dem, svarade han allvarsamt. Ni dåraktiga barn! Hvad skall ni härnäst få för en fantasi? Jag skulle ej mer kunna vara med om att anfalla en skogvaktare än jag skulle anfalla er.

— Willy, om någonting hände er, skulle jag dö.

— För Guds skull, frigör er från dessa fantasier, Edith, eller ni skall bli ännu svagare än ni är.

Sinnesrörelsen hade uttömt hennes svaga krafter och hon föll tillbaka på soffan, blek, sorgsen och endast till hälften öfvertygad.

— Just det faktum att jag har så stor svårighet att uppehålla oss och är ur stånd att skaffa er hvad ni behöfver, Edith, bevisar att jag ej samlar förmögenhet på smygskytte.

— Jag har allt hvad jag behöfver, sade hon ifrigt, lyftande sitt affallna ansigte upp mot hans. Jag skall snart bli stark. Det är svårt för oss båda nu, men om377,

vi endast äro tåliga, skall det bli bättre, jag är säker derpå! Låtom oss blott sätta vår lit till Gud! Man säger att vi ej kunna vänta bättre och ta lida för vår olydnad. Det torde vara så, men snart skall allt få ett godt slut, Willy.

Att ett slut skulle komma visste han; om det skulle bli ett godt slut var osäkert. Han fortfor med sitt arbete en stund med hjertat svidande för sin hustrus olyckliga belägenhet och uppfy]ld af bitterhet mot sin far och lady Adelaide. Hastigt lade han ifrån sig sina verktyg och gick ut i köket efter något som han behöfde. Tjenarinnan satt vid bordet, rensande bönor.

— Hvar är gummiflaskan, Sally?

— Deruppe svarade Sally och pekade på en hylla. Men det finnes ej något gummi uti den, sir.

Han tog ned flaskan och såg med bedröfvelse att det var sannt som hon sade. Sally pekade på bönorna. Jag vet ej hvad som skall göras för mrs i dag. Hon kan ej äta detta.

— Det finnes ju en rapphöna, svarade Wilfred.

— Nåväl, herre, sanningen är att hon ej kan ata rapphöns längre. När man är sjuk blir ens smak underlig, och ni vet att under den sista månaden har det ej funnits någonting annat än vildt. Jag har försökt alla möjliga tillagningar af rapphöns för att fresta henne med, men det är allt förgäfves.

Wilfred Lester stod sorgsen och öfverraskad. Han visste intet sätt att skaffa något annat åt Edith; all kredit var uttömd. Om en fårstek kunde rädda hennes lif, måste han betala slagtaren innan den sändes hem.

— Kan ni ej koka några ägg åt henne för i dag? frågade han.

— Jag kunde om jag hade. Ägg fås ej mer än något annat. Och det är en annan sak som ökar vår förlägenhet, sir: kolen äro snart slut.378,

Kan ni föreställa er huru bittra hans känslor voro då han stod der, vetande, att han var ur stånd att afhjelpa alla dessa brister? Han vände tillbaka in i rummet igen ocb återtog sitt arbete, betraktande Edith. Hennes ögonlock voro tillslutna liksom om hon ville sofva.

Efter några minuter blef det ett plötsligt buller i köket. Wilfred hade lemnat dörrarna öppna och Sallys röst hördes i högljudd, häftig dispyt. Wilfred vände sig om, och Ediths ögon och öron öppnades.

— Jag säger att han inte är inne och ej skall komma in i dag, yttrade Sally. Men jag säger deremot att han är inne, svarade en grof manlig stämma. Jag ser honom med mina egna ögon genom det der köksfönstret, och jag står qvar här tills jag får tala med honom. Jag har ett privat uppdrag, som jag ej kan anförtro er.

Wilfred Lester kände ej igen rösten, men då han hörde att det var någon som hade ett "privat uppdrag" till honom, reste han sig och gick ut i köket. Der stod Sally beväpnad med en eldtång, hvilken hon höll upp på ett hotande sätt emot främlingen för att hindra hans vidare framträngande. Mannen lade lugnt ett papper i mr Lesters hand och gick ut med ett skratt. Sally kastade vredgad eldtången tillbaka i spiseln.

— Hvarföre kunde ni ej hålla er undan? utropade hon i uppretad ton. Hvad tjenar det till att jag för er skull skall säga hundra lögner om dagen — jag hoppas himlen skall förlåta mig det — då ni skämmer bort alltsammans? Jag vet hvad det är. Så länge han ej fått lemna er det, var ni i säkerhet.

— Han hade fått lemna det i morgon om han ej fått det i dag, svarade Wilfred, öppnande dokumentet.

— Nej, ni hade kunnat hålla er undan, svarade Sally. Min Gud, hvad är det fråga om, mrs?379,

Edith hade kommit in i köket, darrande som ett asp-löf, en riktig bild af förfäran. Hon fattade tag i sin man med en hysterisk rörelse.

— Hvad betyder allt detta? Hvad är det för ett papper? Visa mig det! Oh, "Wilfred, visa mig det!

— Min älskade, skräm ej upp er sjelf för ingenting, svarade han, pressande tillsammans papperet i sin hand. Det är blott en räkning.

Sally försökte att snappa till sig papperet; Wilfred ville ej lemna det ifrån sig och det blef en formlig strid om hvem som skulle komma i besittning deraf. Sally blef den vinnande.

— Se der, mrs; nu kan ni se att det är ingenting annat än ett penningekraf, utro pade Sally i det hon framlade papperet för sin herrskarinnas ögon. Kunde ni ej se att hon fruktade någonting vida värre, sir? tillade hon i en ton af förebråelse till sin herre.

Qvinnan hade rätt. Edith Lester fruktade att det var fråga om nattens tilldragelser. Rysliga föreställningar om handbojor, fängelse, brottmålsransakning, kanhända döden, hade jippväckts hos henne.

Emellertid hade äfven Sally blifvit oroad, och hon gick derföre att anförtro sina bekymmer åt sin förra herrskarinna, miss Bordillion. Wilfred Lester hade i sitt medlidande för sin stackars hustru och bitterhet mot verlden blifvit allt mer och mer likgiltig för hvad han företog sig, och då ingen verklig hjelp lemnades Edith, så var Sallys tanka att han skulle tillgripa någotförtvifladt företag.

— Jag kan ej taga på mitt ansvar att förtiga allt detta längre, miss, sade hon, och det vore orätt om jag gjorde det.

— Men hvad är att göra? frågade miss Bordillion.

— Nåväl, miss, det tyckes mig att om squire Lester ej vill gifva någon hjelp, skulle han tvingas att göra det.380,

— Tvingas! upprepade miss Bordillion då Sally lemnat henne.

Hon satt en god stund efter qvinnans bortgång försänkt i djupa tankar. Hon försökte utfinna hvari hennes

skyldighet låg.

Hon kände till ett faktum, som om det uppdagades, skulle bringa en stor hjelp åt Wilfred; men genom att uppdaga det skulle hon handla direkt emot squire Lester och hon var ej säker om att det ej i alla händelser voro Orätt af henne att inblanda sig i saken. Men efter en timma skref hon ett bref, hvari hon bad Wilfred komma till sig.

— Jag har utan tvifvel öfverraskat er genom att skicka bud på er, Wilfred, sade hon, då ban för första gången efter sitt giftermål trädt öfver hennes tröskel; men jag skall öfverraska er ännu mera genom hvad jag har att säga. Ni vet huru mycket jag högaktar mr Lester, fortfor hon, i det en fin rodnad färgade hennes kinder, huru motvillig jag alltid varit för att säga något som kunde syfta på att tadla honom eller lady Adelaide —

— Margaret, förlåt mig, men jag vill ej att vi tala om lady Adelaide. Jag kunde då förlora lynnet. Det var en olycklig dag för mig och Maria när min far gifte sig med henne.

Margaret tänkte att det ej varit någon särdeles lycklig dag för henne heller. Hon återtog:

— Har ni någonsin vetat att ni af mr Hesketh erhållit en summa penningar, att utbetalas till er då ni kom till myndig ålder.

— Nej, jag tror ej det.

— Jag talar ej om den obetydlighet som lemnades er i hennes testamente; jag talar om en summa af tolf-hundra pund. Mrs Hesketh var er gudmor, som ni vet; och den dag ni döptes förde hon med sig ett gåfvobref, hvilket hon kastade — jag minns det noga — i Käthe-381,

rines knä — jag skulle ha sagt er mors knä, Wilfred. Det var ett gåfvobref på tolfhundra pund. Penningarne blefvo genast utbetalda till mr Lester, och han innehar dem fortfarande. Gåfvobrefvet föreskrifver att de skulle utbetalas till er den dag ni kom till myndig ålder och er mor skulle erhålla räntan mot kostnaden för ert underhåll.

Wilfreds mörkblå ögon glänste så som de ej på länge gjort.

— Och hvar är gåfvobrefvet? Hvar äro penningarne ? Hvem bar fått dem ? frågade ban.

— Mr Lester har gåfvobrefvet. Jag talade med honom om penningarne för en kort tid sedan när det började gå illa för er och Edith. Hans svar till mig var att penningarne blifvit betalda till er i form af årsunderhåll; att då han fann sig sjelf ur stånd att förse er med tillgångar af egna medel, hade han begagnat dessa penningar för ändamålet. Nu tror jag att mr Lester ej kunde göra detta. Såvidt jag kan förstå var han pligtig att betala denna penningesumma till er när ni kom till myndig ålder med alla lagliga formaliteter. Om så är, tillhöra penningarne er fortfarande, och ni kan, som jag tror, göra anspråk på dem utan vidare dröjsmål.

Wilfred reste sig upp.

— Hvilken skam! utbrast han.

— Hör på, Wilfred. Mr Lester kan ha varit lagligen berättigad att betala dessa penningar till er på det sätt som han säger. I hvilket fall som helst är jag öfvertygad om att han ej mer skulle kunna betala er hela summan än jag kan göra det. Mitt råd är att ni går till honom och vänligt frågar honom hvad han vill eller kan göra för er. Om han lemnade er hundra pund att börja med, skulle det ändock vara något.

Hundra pund! Hundra pund skulle vara som en guldgrufva för den stackars fattige Wilfred. I sin glädje ville382,

han genast rusa bort, men Margaret lade lugnt sin hand på hans och lät honom sitta ned igen, tills han mera fullständigt kunde uppfatta saken och gjort sig bättre reda på huru han skulle uppföra sig. Framför allt besvor hon honom att ej gräla med fadren.

Denna samma eftermiddag gick Wilfred till Danes-held Hall och infann sig hos sin far i studerkammaren. Artigt och vördnadsfullt bad han om några minuters samtal, och mr Lester var sjelf förvånad öfver att han ej gjorde några invändningar mot denna begäran. Wilfred satte sig och öfvergick till sitt ämne i det han lugnt omtalade hvad som kommit till hans kännedom — att en summa penningar, tolfhundra pund, tillhörde honom och att den

nu innehades af hans far — men utan att nämna hvarifrån han fått underrättelsen.

Om mr Lester blef öfvvrraskad visade han det ej. Han var fullkomligt kall och svarade i den lugnaste ton att Wilfred mottagit penningarne.

— Jag tror ej det, sir; sade Wilfred. Dessa penningar skulle betalas till mig formligen, och ni vet att något sådant ej skett. Ni har aldrig ens omtalat för mig att ni innehade dem.

— Miss Bordillion har gifvit er denna underrättelse, märker jag, yttrade mr Lester. Penningarne blefvo betalda till er i form af ett årligt underhåll.

— Men de kunde ej betalas på det sättet till mig påstod Wilfred. Gåfvobrefvet hade en sådan lydelse att detta ej lät sig göra.

— Ni har misstagit er, Wilfred.

— Har ni gåfvobrefvet?

— Jag har det. Det finnes der.

Mr Lester pekade på ett litet jernskrin, hvilket stått i ett hörn af hans studerkammare så länge Wilfred kunde minnas.

— Yill ni tillåta mig läsa det, sir?383,

— "Visst icke. För hvad ändamål? Ni kan tro mig på mitt ord. Sedan jag utbetalt penningarne till er i form af ett årsunderhåll, uppstod tvifvel hos mig om hvad jag gjort var lagligt eller om jag fortfarande var ansvarig för summan. Derefter rådfrågade jag en lagkarl om saken.

— Nåväl ? utbrast Wilrred, ty mr Lester hade tystnat.

— Nåväl, den åsigt denne hade om gåfvobrefvet var att ordalydelsen deri ej var så klar som den borde ha varit, och att derföre den tolkning jag gifvit deråt skulle vara gällande.

Det uppstod en paus.

— Ni måste låta mig se gåfvobrefvet, sir.

— Jag låter er ej se det, sade mr Lester. För hvad ändamål, om jag får fråga.

— För att jag må öfvertyga mig om att jag ingenting har att få.

— Ni kan låta mitt ord öfvertyga er derom, ty det är sannt.

Wilfred Lester fann af det bestämda uttrycket i squi-rens ansigte, den fasta tonen, att alla vidare försök sknlle vara hopplösa. Aldrig skulle han med fadrens samtycke få se gåfvobrefvet.

— Jag kom ej för utt förorsaka er något bryderi, sir. Jag skulle ej tänka på att begära hela summan på en gång, återtog han, i det han verkligen önskade att vara vänlig och blidka sin far. Om ni endast ville låta mig få hundra pund" deraf nu, skulle jag vara nöjd.

Mr Lester blott skrattade åt denna begäran och Wilfred bad då om någon hjelp såsom en ynnest, om ej såsom en rätt. Han visade sin far den lagsökning, han på morgonen fått, han talade om sin hustrus tillstånd och de nödvändighetsartiklar som måste anskaffas för henne.

— Ni måste taga i betraktande att allt detta är ert eget fel. Hvad annat kunde ni vänta skulle komma af ett sådant giftermål som ert?384,

— Ni ger er skea af att straffa mig för mitt giftermål, sade Wilfred djerft. Min far, af mitt innersta hjerta tror jag att ni skulle ha gjort detsamma under samma omständigheter. Jag tror att ni sjelf skulle gillat det om det ej varit för lady Adelaide's skull. Hon har alltid varit min fiende; hon har stått emellan oss alltsedan hon inträdde i detta hus.

— Det är nog, sade mr Lester.

Wilfred reste sig. Hans läppar darrade, hans mörkblå ögon sågo bedjande på fadren.

— Gif mig blott en liten hjelp, fader! Denna obetydlighet af tio pund, för hvilken man lagsökt mig. Jag bönfaller derom för den stackars Ediths skull.

Det syntes — åtminstone tyckte Wilfred så — en skugga af medlidande i mr Lesters ansigte. Han skulle måhända ha hjelpt honom — måhända; men i detta ögonblick inträdde lady Adelaide i rummet. Hon ryckte åt sig sin klädning med en föraktlig åtbörd då hon passerade förbi Wilfred och gick att ställa sig framför sin man.

— De sade mig att er son var här, men jag ville först ej tro det. Kan ni tillåta hans närvaro här, mr Lester?

— Han är ej här tillfölje af min önskan, Adelaide. Jag hade redan afskedat honom. Der är dörren, sir. Hvarföre går ni ej ? tillade han i skarp ton, vändande sig bott från sin hustru, för hvilken han, den fulländade gentlemannen, framsatt en stol.

Wilfred stoppade lagsökningshandlingen i sin ficka och rusade bort för att berätta Margaret om sin misslyckade mission. Då han uppnådde huset var han i ett raseri som han ej ens försökte dölja. Mr Lydney var der — Maria var der; men det var allt likgiltigt för den uppretade mannen.

— Han ämnar alldeles undanhålla mig penningarne, Margaret. Han vägrar absolut att låta mig fä se gåfvo-385,

brefvet, ehuru det fanns i rummet inom en armslängds afstånd ifrån honom. Jag sade honom att min hustru var döende af hunger. Se här (ryckande papperet ur sin ficka), jag visade honom detta och bönföll likt en tiggare att han ville försträcka mig denna obetydlighet och rädda mig från fängelse. Men nej —

— Oh, Wilfred! hvad är det fråga om? afbröt Maria i sin förskräckelse. Hvad är detta för ett papper ?

— Ah, ingenting, svarade Wilfred i det han stoppade det i sin ficka igen. Margaret, jag tror att han skulle ha hjelpt mig något; men lady Adelaide kom in och förhindrade det. Om det finnes rättvisa i himlen — Maria, hvad kommer åt er?

—- Jag tror ni behöfver en tvångströja, Wilfred, inföll miss Bordülion. Ni gör oss helt förfärade, både mig och Maria.

— Jag vill se dokumentet om jag också skall begå inbrott hos honom för att få det. Penningarne äro mina och han är rädd för att låta mig läsa det.

— Jag vill ej höra detta, Wilfred, afbröt miss Bordillion i sträng ton.

— Mycket bra. Jag ser att ni ären alla emot mig. Jag får gå mina egna vägar.

Han satte på sig sin hatt och gick ifrån huset i samma passionerade sinnestillstånd hvari han kommit dit. Margaret Bordillion, föga bekymrande sig om att hon hvarken hade hatt eller schawl på sig, sprang ut på vägen efter honom.

Naturligtvis hade uppträdet lemnat mr Lydney upplysning om åtskilliga förhållanden. Maria stod förvirrad och nedslagen samt framsade en ursäkt för att detta passerat i närvaro af honom — en främling.

— En främling! upprepade han. Jag hade hoppats att ni ej längre skulle betrakta mig såsom en sådan.

— Det ar sannt, vi göra det ej. Och likväl när jag erinrar mig huru kort tid vi ha kännt er, måste jag förvåna mig häröfver. Yi tyckas vara gamla vänner; men jag fruktar att det är djerft af mig att säga detta.

På hans läppar sväfvade ett småleende som af någon anledning framkallade rodnaden på Marias ansigte.

— Jag önskar att vara er vän, sade han i det hans röst antog ett förtroligt uttryck. Jag tror att er bror behöfver en sådan, miss Lester. Får 'jag tala med er i detta ämne utan förbehållsamhet?

Hon hade verkligen behof af att någon gjorde det, ty hennes hjerta var beklämdt och oroligt för hennes brors skull. Hon såg på mr Lydney med ett bedjande uttryck och hälften af hennes rädsla försvann vid denna blick. Det torde ha förefallit henne som om hjelp, beskydd, fanns hos denue man; det hade länge förefallit henne som om fullkomlig trofasthet uttrycktes i det goda, vackra, allvarliga ansigtet.

— Jag fruktar — jag vet knappt hvad det är som jag fruktar, mumlade hon.

— Ni fruktar att "Wilfred, lidande under bördan af försakelser och oförtjenta orättvisor, skall dragas in i företag som ej alldeles skulle hedra squire Lesters son och arfvinge ?

— Son och arfvinge! var det sista ordet uttaladt på hån? Tårarne stodo Maria i ögonen.

— Haf förtroende till mig, sade han ifrigt i det han tog hennes händer i sina. Allt hvad en man kan göra för en annan, skall jag göra för er bror. Han räddade mitt lif; jag vill försöka rädda honom ur hans förlägenhet.

— Jag har älskat Wilfred så högt, sade hon liksom till försvar för sina tårar; han är fyra år äldre än jag. Mamma dog, pappa blef så främmande för oss; vi hade endast hvarandra att älska.

— Förtro er till mig, miss Lester.Men hon kunde ej få sina händer fria och kände sig något förvirrad i följd deraf; hennes ord blefvo äfven förvirrade.

— Han är så häftig, ser ni; han tror att man gör honom orätt och han är så rysligt ängslig för sin hustru. Oh, mr Lydney, om ni *kunde* hjelpa honom! Jag skulle ej veta huru jag kunde vara nog tacksam mot er; jag skulle aldrig kunna vedergälla er det.

Ett mycket egendomligt småleende sväfvade på hans läppar, hans ögon strålade af en varm eld och Maria Lesters hjerta började att klappa hastigare. Mr Lydney släppte hennes händer, ty miss Bordillion kom in.

XXV. Mötet i skogen.

Mr Lydney och Wilfred Lester stodo tillsammans, lutade mot staketet omkring det hus der den senare bodde. Mr Lydney hade skyndat att uppsöka Wilfred och funnit honom lutad mot sagde staket i en mycket dyster ställning. Missräkningen som härledde sig från mötet med squire Lester var stor, och reaktionen efter det passionerade tillstånd hvari mr Wilfred befunnit sig verkade nu uppå honom. Lydney lade sin hand på hans skuldra.

— Skaka bort all sorgsen modstulenhet, Lester. Hvad är det fråga om?

— Fråga om! Ni var närvarande nyss hos miss Bordillions.

— Ni har ej orsak att vara så förtviflad.

— När en man är försänkt i skulder, utan kredit, utan hjelp och utan vänner är det tillräcklig orsak dertill. Jag är på allt sätt illa ute; men vid Jupiter! jag bryr Men hon kunde ej få sina händer fria och kände sig något förvirrad i följd deraf; hennes ord blefvo äfven förvirrade.

— Han är så häftig, ser ni; han tror att man gör honom orätt och han är så rysligt ängslig för sin hustru. Oh, mr Lydney, om ni *kunde* hjelpa honom! Jag skulle ej veta huru jag kunde vara nog tacksam mot er; jag skulle aldrig kunna vedergälla er det.

Ett mycket egendomligt småleende sväfvade på hans läppar, hans ögon strålade af en varm eld och Maria Lesters hjerta började att klappa hastigare. Mr Lydney släppte hennes händer, ty miss Bordillion kom in.

XXV. Mötet i skogen.

Mr Lydney och Wilfred Lester stodo tillsammans, lutade mot staketet omkring det hus der den senare bodde. Mr

Lydney hade skyndat att uppsöka Wilfred och funnit honom lutad mot sagde staket i en mycket dyster ställning. Missräkningen som härledde sig från mötet med squire Lester var stor, och reaktionen efter det passionerade tillstånd hvari mr Wilfred befunnit sig verkade nu uppå honom. Lydney lade sin hand på hans skuldra.

— Skaka bort all sorgsen modstulenhet, Lester. Hvad är det fråga om?

— Fråga om! Ni var närvarande nyss hos miss Bordillions.

— Ni har ej orsak att vara så förtviflad.

— När en man är försänkt i skulder, utan kredit, utan hjelp och utan vänner är det tillräcklig orsak dertill. Jag är på allt sätt illa ute; men vid Jupiter! jag bryrmig ej om hvem som hör det; skammen ligger hos andra, ej hos mig.

— Att jag eger kännedom om era bekymmer skall ej skada er. Förlåt mig om jag —

— Jag bryr mig ej om hvem som känner dem, säger jag, sade Wilfred, otåligt afbrytande den påbörjade ursäkten. Jag skulle med nöje bestiga en offentlig talarestol och förkunna dem för verlden. Men jag ser ej något godt i att ni återkommer till detta ämne.

— Ingenting godt, såvida jag ej kan hjelpa er ur dem; hvilket jag vågar påstå att jag kan göra, om ni endast vill handla som en förståndig karl, Lester, fortfor han allvarligt i det hans rörelse kunde läsas i hans frimodiga ansigte. Jag har er att tacka för mitt lif; hade det ej varit för er ädla sjelfuppoffring och ert mod dender rysliga natten, skulle jag nu ej vara här. Med risk af ert eget lif räddade ni mitt. Det är en skuld som jag aldrig kan betala, men ni kan minska min känsla af den förbindelse hvari jag står till er genom att tillåta mig vara er vän, genom att behandla mig som en bror.

— Risk af mitt lif! upprepade Wilfred med ett hånskratt. Hvad den saken beträffar så eger lifvet ej så stort värde för mig att jag skulle vara mycket rädd om det.

— Det torde i alla händelser ega värde för er hustru. Tillåt mig att vara för er hvad en bror skulle vara om ni hade någon. Man undanhåller er era penningar: jag har mera än jag vet hvar jag skall göra af. Låt mig vara er bankir.

Rodnaden uppsteg i Wilfred Lesters ansigte. Han hade sin fars finkänslighet i penningeaffärer. Han svarade ej och mr Lydney återtog:

— Låna af mig som en vän skulle göra af en annan; såsom jag tror att man lånat af er fordom ; såsom jag sjelf lånat. Ni kan betala mig när omständigheterna tillåta.— När omständigheterna tillåta! upprepade Wilfred Lester. De skola aldrig tillåta. Dessa tolfhundra pund — men jag svär att jag ej skall afstå derifrån så lätt.

— Tänk ej på dem nu. Huru mycket skall jag låna er?

— Gör ni detta anbud på allvar? frågade Wilfred Lester.

— Allvar! upprepade Lydney; hvad menar ni? Är det något så betydligt att ni skulle tvifla derpå eller tveka?

— Då är ni en god menniska, Lydney, och det är mer än någon annan gjort för mig. Jag vill taga tio pund för att bli qvitt denna fördömda lagsökning.

— Tala ej om så litet som tio pund! Ni måste —

— Ej mer — ej mer, afbröt Wilfred i det hans ansigte åter färgades af rodnad. Rädda mig från fängelse och jag skall tacka er; men jag behöfver ingenting för mig sjelf.

Mr Lydney såg honom rakt i ögonen och yttrade i låg ton:

— Det torde finnas andra som behöfva det om ni ej gör det.

— Ej en vitten mer, sade Wilfred häftigt. Jag skulle ej taga detta om det ej vore för nödvändigheten att undslippa fängelse.

— Oh, Lester! hvarföre vill ni ej behandla mig som en vän?

— Jag behandlar er som en vän i det jag tager så mycket; och jag tackar er uppriktigt, Lydney, och skall betala er när jag kan. All vidare hjelp afslår jag.

Med denna bestämda vägran afslöts ämnet.

Wilfred Lester gjorde ett besök hos mr Apperly, lagkarlen. Han var squire Lesters affärskarl, men en brytning egde rum mellan dem och egaren till Danesheld Hall vände sig till ett annat, rivaliserande hus, en sak som mr Apperly ej kunde förlåta.— Att säga er huru det hänger ihop med gåfvobrefvet! utbrast lagkarlen till svar på Wilfreds fråga. Hvad är det att säga derom? Jag tror förhållandet är sådant att då mr Lester gaf er årsanslaget innan ni kom till myndig ålder, hade han ej minsta afsigt att det skulle utgå af era egna penningar. Men hans affärer hade blifvit så intrasslade när tiden kom för honom att betala er de tolfhundra punden, att han tillgrep den förevänningen att han betalt er summan i form af årsanslag. Så tror jag saken hänger ihop, och jag skulle ej bry mig om ifall han hörde mig säga det.

— Han säger att han betalte mig det efter det jag uppnått myndig ålder; att det i sjelfva verket var det årsanslag han lemnade mig då jag var vid gardet.

— Åh, säger han det? Jag missförstod er. Nåväl, det blir ungefär detsamma.

— Kunde han göra det — lagligen?

— Det beror på huru gåfvobrefvet är stiliseradt.

— Har ni någonsin läst det? frågade Wilfred.

— Ja, jag läste det straxt efter dess upprättande när ni var en liten gosse. Det är för längesedan för att jag nu skulle kunna erinra mig ordalydelsen deraf. Min tro är att han ej kunde göra det.

— I hvilket fall jag skulle kunna tvinga honom att utbetala till mig de tolfhundra punden?

— Det är tydligt. Och derjemte räntan för de år som förflutit sedan ni blef tjugoett år. Men allt detta beror naturligtvis, helt och hållet på ordalydelsen i gåfvobrefvet.

— Vill ni åtaga er affären för mig? frågade Wilfred i det hans ögon glänste af ifver.

Mr Apperly svarade ej straxt. Han gillade på intet sätt, Wilfreds handlingssätt, alltifrån hans giftermål; men å andra sidan älskade han rättvisa i och för sig sjelf och skulle rätt gerna vilja gifva squire Lester en helsosam lexa. — Jag kan omöjligen besvara er fråga utan att jag först får se gåfvobrefvet.

— Men han vill ej låta mig få det.

— Då kan jag ej hjelpa er.

Wilfred satt sorgsen, troende — såsom han länge trott — att hela verlden var emot honom.

— Skulle ni vilja skrifva till min far, mr Apperly, och bedja honom tillåta er se på gåfvobrefvet i egenskap af min sakförare?

— Det kan jag göra. Och om han låter mig se det, skall jag derefter säga er om jag tror att ni kan inlåta er på affären eller ej.

På detta sätt uppgjordes saken. Wilfred tog afsked och mr Apperly skref till mr Lester och väntade på svar.

Saken förhöll sig nästan fullkomligt som lagkarlen förmodade. Squire Lester hade ej gjort mine af att utbetala penningarne till sin son då denne blef myndig. Wilfred visste ej om gåfvan och det fanns ingen som sökte förmå mr Lester att utbetala penningarne. Senare, då hans samvete sade honom att man i hvilket ögonblick som helst torde kunna affordra honom denna summa, hittade han på den förevänningen att han utbetalt penningarne i form af årsanslag, ifall han någonsin skulle bli tillfrågad. För att göra mr Lester rättvisa, var han ej säker om att han härvid hade lagen på sin sida, och en gång då en ung man, som nyss inträdt i advokatståndet, tillfälligtvis uppehöll sig hos honom, öppnade han ett samtal om detta ämne, visade gåfvobrefvet och frågade om lagen ej

rättfärdigade hans sätt att se saken. Hvilket nu än den unge lagkarlens åskådningssätt kunde ha varit, så insåg han tydligt huru hans värd önskade att han skulle se saken; det kan äfven hända att han sjelf ej bildat sig någon bestämd åsigt derom. Han sade att han ej kunde afgifva något bestämdt svar, men squire Lester hade med all sannolikhet lagen på sin sida.392,

Squire Lester lade dokumentet tillbaka i'sitt jern-skrin och var lugnad; sedan tänkte han ej mer på saken förrän den dag då Wilfred infann sig hos honom.

Det var en stjernklar natt då mr Lydney gick till det beramade mötet med krypskytten Ben Beecher. Den bestämda platsen låg så undandold som mr Beecher någonsin kunde önska. Icke destomindre voro han och mr Lydney ej allena. En person var närvarande som de föga anade — lörd Dane.

För att göra denne ädling rättvisa stod han i allmänhet öfver att spela spion; men hans misstankar i hänsyn till Lydney hade blifvit på ett oangenämt sätt väckta -Och han ansåg det vara en skyldighet mot samhället att få dem bekräftade på hvad sätt detta än kunde ske. Dessutom förorsakade de der krypskyttarne honom, ehuru godmodig och beskedlig han i allmänhet var, ett bryderi som han ville bli qvitt. Att få in hela sällskapet, Lydney inberäknad, i fängelse, skulle vara en hugsvalelse för lörd Danes hjerta.

— Det har ej lyckats, sir, var Ben Beechers helsning då han nalkats mr Lydney, som först varit på på platsen. Skrinet har ej blifvit bortstulet från kärran.

— Icke! utropade mr Lydney i en ton som förrådde hans djupa missräkning.

Lörd Danes öron spetsades vid dessa ord. Men tänk huru obiidt ödet var! I stället att ställa sig vid den sida af skogsöppningen der lörd Dane befann sig, togo de två konspiratörerna sin plats på den motsatta. Lorden, gömd der träden voro som tätast, vågade ej flytta sig en tum åt ett annat håll för att ej knakandet af grenarne skalle förråda honom. Det är dock sannt att emellanåt gingo mr Lydney och Ben Beecher fram och tillbaka öfver skogs-öppningen under det de samtalade, och derigenom nådde några spridda ord lörd Danes öron. Att de gjorde upp393,

någon komplott för att komma åt allt det villebråd som fanns på hans jagtmarker föll honom aldrig in att betvifla.

— Jag har träffat de rätta karlarne, sir, och jag kan försäkra er att de ingenting alls veta om ert skrin, fortfor mr Beecher. De tro att ni måste söka efter det i slottet.

— Hvad skäl ha de att tro det ?

— Jag vet just ej att de ha stort skäl dertill, men det är deras åsigt. Listiga karlar äro de och deras åsigter äro väl värda att känna, sir. En sak påstå de bestämdt, och det är att om skrinet blifvit stulet skulle de veta det. Unga Shad försäkrar att det blef inburet i slottet.

— Men Shads ord äro ej att lita på.

— Han skulle ej bedraga dessa män, svarade Beecher i en betydelsefull ton. I alla händelser, sir, om skrinet ej är i slottet, ha de ej någon kunskap om hvar det kan vara.

Orden buro ett uttryck af sanning, men mr Lydney fruktade att dessa män kunde bedraga lika väl som Shad ?

— Skulle en högre belöning kunna bringa skrinet i dagen ? frågade han.

Ej om ni erbjöde en hel bank — ej om ni erbjöde tuseu pund, svarade Beecher, omedvetet nämnande just den summa som på morgonen blifvit utlofvad. Hvad de ej hafva tagit kunna de ej lemna tillbaka; oph de tro att ni måste söka efter det i slottet.

— Men lörd Dane säger att det ej finnes i slottet, och hvad mer är polisen säger det äfven, ty den har anställt undersökning i slottet.

— Har lörd Dane något intresse af att dölja eller undanhålla skrinet? frågade Beecher plötsligt och lörd

Dane hörde de djerfva orden, ty de uttalades helt nära

honom.

— Hvarföre frågar ni det?894,

— Emedan det säges att det finnes gömställen i slottet, der saker skulle kunna läggas utan att polisen någonsin kunde misstänka det. Jag talade med min gamle far om denna sak. Han säger: "om lörd Dane vill ha skrinet gömdt, så kan det ske utan minsta svårighet." Det går rykten, sir, om att smugglare fordom brukade gömma sitt gods på slottet för att det skulle vara i säkert förvar, och att lörd Dane (han var farfar till den sist aflidne lorden) stod i komplott med dem.

Hvad tyckte väl lörd Dane om att höra sådana ord? Mr Lydney var öfverraskad: han satte föga tro till underrättelsen.

— Vet er far hvar dessa gömställen äro?

— Nej. Han är ej säker om att det finnas sådana; det är blott ett slags tradition. Ingen skulle våga trotsa lörd Danes vrede genom att säga sådana saker öppet.

— En åska i sin vrede, förmodar jag?

— Alla medlemmarne af familjen Dane äro någonting sådant, var Beechers svar; tillochmed kaptenen var fruktansvärd då han blef vredgad, och han var den mest omtyckte af dem alla. Han bi ef dödad stackars karl!

— Ja, jag har hört det omtalas sedan jag kom hit. Min värd var hans betjent. En hetlefrad man, säger han, men ädelsinnad.

— Ja, sir, Ravensbird blef arresterad för mordet, yttrade Beecher, men han blef snart lössläppt igen. Derefter misstänkte de en man med en packlåda, men de kunde aldrig finna honom.

— Var den nuvarande lörd Dane — mr Herbert kallades han på den tiden, efter hvad Ravensbird påstår — någonsin misstänkt? frågade mr Lydney bekymmerslöst.

— Bevars väl, nej! svarade smygskytten bestört. Huru han ni tro något sådant, sir?

— Missförstå mig inte, min vän. Jag gjorde blott «n fråga. Gentlemen komma ju oftå i gräl med hvaran-395,

dra, och kapten Danes fall från klippan kunde ju ha varit tillfälligt.

Beecher skakade på hufvudet och lörd Dane såg denna skakning från sitt gömställe, ty de voro fortfarande nära honom.

— Det var ej en skymt af misstanka emot honom, sir; ingen grund fanns dertill. Detta påminner mig likväl om en sak. — Det fanns en person, som förklarade att han vid den tiden såg mr Herbert Dane springa bort från klipphöjderna. Vi tystade munnen på honom.

—• Hvad var det för en karl?

— En halfbror till mig. Han är död nu.

Beechers ord afbrötos af ett skott. Han vände på

hufvudet och lyssnade samt gick derpå hastigt öfver till motsatta sidan af skogsöppningen der han ställde sig att stirra mellan träden. Mr Lydney följde honom och lörd Dane kunde derföre ej höra hvad de nu sade.

— Om det vore senare på natten skulle jag ha trott detta skott vara en list för att bedraga skogvaktarne, anmärkte Beecher. De ha blifvit vaksamma nu sedan lörd Dane kom hem. Vi hade en gyllene tid medan han var borta. Det var ej långt ifrån att det blitvit blodsutgjutelse förliden natt.

—• Hvad nöje kan ni finna i detta laglösa lif? frågade mr Lydney i förebrående ton. Det är fullt af fara.

— En man måste lefva, sir.

— Men en man bör lefva hederligt.

— Ej sedan han en gång gifvit sig in på denna bana, så att det blifvit hans yrke. Hvem skulle derefter ha förtroende till honom eller hjelpa honom att erhålla ärligt arbete?

— Jag är en som skulle vilja göra det. Om en man vände tillbaka på den raka vägen efter att en gång ha afvikit derifrån, skulle jag understödja honom både i ord och handling.396,

— Ja, det är lätt att säga, sir. Jag önskar att jag kunnat finna ert skrin: dessa femtio guinèer skulle ha hjelpt några af oss.

— Spana fortfarande; det är möjligt att ni kan komma hemligheten på spåren. Detta skall emellertid ersätta er för det besvär ni redan haft.

Ben Beecher såg två gånger på sovereign'en framför sig, innan han kunde tro att den var verklig.

— Jag vill säga er en sak, sir, utbrast han i sin tacksamhet; om vi hade sådant folk att göra med i Da-nesheld som ni är, skulle vi ännu kunna vända tillbaka. Tack, sir, och ett hjertligt godnatt!

När kusten var klar, steg lörd Dane fram från sitt gömställe.

— En satans komplott deder hopspinna! utbrast han. Gömställen i slottet! Har man hört på maken ? Om någonsin en man förtjenade att hängas, så är det denne Lydney. Hela hopen smygskyttar äro gentlemän i jemförelse med honom.

Sora lörd Dane i sjelfva verket endast hört spridda delar af samtalet och dessa råkade röra honom sjelf, trodde han sig ha orsak att fatta en mycket dålig tanka om Lydney. Den fråga som denne gentleman gjorde huruvida mr Herbert någonsin varit misstänkt för att på något sätt ha vållat kapten Danes död, denna fråga var genom det oförskämda deri nog för att göra honom ytterst förargad. Under hemvägen funderade han på huru han skulle kunna befria grannskapet från en så misstänkt personlighet.

Följande morgon såg man ett stort plakat upphängdt utanför polisstationen. Det innehöll en beskrifning på det förlorade skrinet och utlofvade en belöning af tusen pund för den som återställde detta skrin i samma skick som det varit. Denna notis samlade en massa menniskor, hvilka läste den under det de gjorde sina kommentarier.397,

Det hände sig att lörd Dane var temligen tidigt ute och att han kom till polisstationen då menniskorna som talrikast trängdes derutanför. När han såg orsaken till folksamlingen — plakatet, stod han stilla och behöfde nästan gnugga sig i ögonen för att göra sig säker om att han ej drömde. Han trängde sig genom hopen och gick direkte upp i polisstationen.

— Hvad är meningen med denna notis, Bent ? frågade han polisinspektorn som stod och skref derinne.

— Ja, den har ju samlat en vacker folkhop, mylord? genmälte mr Bent i det han vördnadsfullt gick emot den ädle gästen. Enfaldiga menniskor! Det är beklagligt att de ej ha någonting bättre att företaga.

— Det är belöningen jag syftar på. Hvad är meningen med den?

— Den har blifvit erbjuden, mylord. Vi hade pla-katerna färdiga redan i går eftermiddag, men mr Lydney inhiberade dem tills i dag på morgonen. Vi ha satt upp dem på väggarne och i butikfönstren. Skrinet måste vara af värde, mylord, då en belöning af tusen pund kan erbjudas för dess tillrättaskaffande.

— Men hvem erbjuder den belöningen ? frågade lörd Dane. Hvem har ni att åberopa?

— Mr Lydney.

Lörd Danes läppar kröktes föraktligt.

— Tänk på hvad ni gör, Bent. Det är mycket lätt att erbjuda en stor summa med orden. Jag kan erbjuda en hel million utan att derföre vara i stånd att anskaffa den då det påfordras. Denne Lydney kan ej mer skaffa tusen pund än han kan skaffa femtio.

— Mylord, han omtalade öppet att skrinet ej var hans, och att belöningen skulle utgå ur egarens fickor, oj ur hans

egna. Han erbjöd sig att deponera säkerhet för penningarne.398,

— Hade ni tagit honom på orden, skulle ni ha funnit hvad det anbudet var vardt. Minnes ni det uppdrag jag gaf er, Bent — att försöka upptäcka hvem denne man är och hvad han vill här?

— Ja, sade Bent, och jag gjorde honom några frågor, men fick ej något tillfredsställande svar. Han sade att han var af engelsk härkomst och af god familj, men detta var allt hvad han ville säga. När jag frågade honom för hvad ändamål han uppehöll sig här på platsen, svarade han att han skulle stanna här tills han funnit sitt skrin. Han synes vara en gentleman, mylord.

— En gentleman! upprepade lörd Dane föraktfullt. Under det ni gjort era förfrågningar, Bent, har jag handlat, och jag har upptäckt en hel del mera om denne mr Lydney och hans görande och låtande än han skulle vilja ha bekant. Slumpen lemnade mig en ledtråd och jag följde den.

Lörd Dane hade sänkt sin röst nästan till en hviskning. Mr Bent drog sig närmare intill honom.

— Han är i komplott med smygskyttarne och en smygskytt sjelf. Jag uppspårade honom förliden natt i skogen; han var der tillsammans med den der Ben Beecher och de båda konspirera tillsammans som två tjufvar. De voro äfven der natten förut, det vet jag bestämdt; men utan tvifvel äro de tillsammans der hvarje natt. Sådan är er gentleman af god familj! Sådan är er man med tusen pund!

— Är det möjligt! utbrast polisinspektören. Kanhända jag gjorde bäst i att taga ner plakaterna?

— Deri kan ni göra som ni behagar, svarade lörd Dane, liksom detta vore en sak alltför underordnad för att den ädle talaren skulle vilja blanda sig deri. Men jag måste bedja er förstå en sak, Bent, att jag sagt er detta i förtroende, att det är ämnadt endast för er sjelf. Gå försigtigt tillväga tills vi få något bestämdt emot honom. Mitt mål är att få bort honom från grannskapet, och detta399,

skall ej lyckas om han tror sig ha anledning att vara. på sin vakt. Han kan hvarken bortköras eller sättas i fängelse såvidt han ej begått något lagbrott. Skogen är min egendom; men stigarne i densamma äro öppna för allmänheten, och karlen kan ej hindras att begagna dem, huru brottsliga hans åsigter än kunna vara. Bida tiden och var på er vakt, så få vi honom nog fast. Ni förstår mig, Bent?

— Fullkomligt, mylord.

Lörd Dane aflägsnade sig och Bent blef tankfull. Att betvifla underrättelsen föll honom aldrig in, ehuru han ej skulle ha trott detta om en ung man som syntes så fullkomligt lik en gentleman. Det torde ha varit detta senare faktum som föranledde polisinspektorn att tveka då han var nära att rifva ner det plakat som var upphängdt utanför. Han tänkte att det kanhända vore lika bra att-först tala med Lydney, ty den unge mannen hade dock. erbjudit sig att ställa säkerhet för penningarne. Följaktligen sände ban ett bud till Sailor's Rest samt bad att mr Lydney skulle komma och tala med honom.

Resultatet var att innan dagen var tilländalupen, hade mr Lydneys värd Richard Ravensbird iklädt sig ansvar för utbetalandet af de tusen punden till polismyndigheterna.

Detta faktum förvånade i hög grad lörd Dane, då han fick >reta om det. Han ansåg det vara sin skyldighet att gifva Ravensbird en vink, ehuru denne just ej var någon synnerlig favorit hos honom — mannens sätt var för oberoende för att han skulle kunna vara favorit hos någon, och emot lörd Dane hade hans sätt varit mera markeradt oberoende än mot någon annan. Lörd Dane mottogs af mi Ravensbird sjelf i Sofies samtalsrum.

— Jag har kommit för att tala med er i ett ämne som rör ert, eget intresse, Ravensbird, började lörd Dane i det han satte sig på den stol ex-betjenten framsatt åt400,

honom, under det denne sjelf förblef stående. Ni har gått i borgen, hör jag, för de tusen pund er hyresgäst Lydney erbjudit. Är det sannt?

— Det är sannt, mylord, svarade Ravensbird.

— Men om skrinet blir funnet, kan man fordra att ni skall betala denna summa.

— Han skall betala den sjelf, svarade Eavensbird. Polisen ville iakttaga alla möjliga försigtighetsmått, och min borgen för summan var endast en formsak för att tillfredsställa den.

— Men ni kan bli nödgad att anskaffa penningarne, .säger jag! upprepade lörd Dane.

— Nej, mylord, det är jag ej rädd för. Denne unge mr Lydney har visat mig dokumenter och papper, som öf-vertygat mig om att han är vederhäftig.

— Hvad för slags dokumenter? frågade lörd Dane lugnt.

— Qvitton på insatta penningesummor och jernvägs-aktier, svarade Ravensbird. Först tänkte mr Lydney på att deponera dessa hos polisen, men sä ansåg han att det enklaste vore att visa dem för mig och låta mig gå i borgen för honom. Naturligtvis vet Bent att jag är vederhäftig för tusen pund, tillade Ravensbird med ett småleende.

— Nåväl, Ravensbird, återtog lörd Dane i förtrolig ton, ty hans mening var verkligen att visa honom en vän-tjenst, jag har kommit hit i akt och mening att gifva er en vink om sakernas verkliga tillstånd, och ni gjorde bäst i att taga tillbaka ert ord medan tid är. Det var mycket djerft af er att lofva något sådant åt en främling.

— Men han visade mig säkerhetspapperen, mylord, upprepade Ravensbird, liksom om detta vore ett faktum, hvaremot inga invänningar kunde göras.

— De voro falska, Ravensbird. Falska eller förfalskade, eller någonting i den vägen, det skulle jag kunna401,

ansvara för sjelf. Kortligen — men jag säger detta endast i största förtroende — jag har upptäckt att denne man, Lydney, har en dålig karakter. Han umgås med smygskyttar och är utan tvifvel sjelf en sådan, en äfventyrare som lefver af att bedraga hederligt folk. > Tag tillbaka ert ord till Bent utan tidsförlust och jaga derefter karlen ur ert hus.

— Det kan jag naturligtvis ej göra, mylord, sålänge han behagar stanna här, eger han rätt dertill.

— Betalar han sin räkning ?

— Ja; han har just gjort upp med mig denna morgon.

— Ravensbird, ni skulle göra mig en tjenst genom att göra er af med honom, sade lörd Dane nästan befallande. Jag har aldrig lemnat skydd åt dylika bedragare och gillar ej att andra göra det. Om han ej står i skuld till er, hvilket jag är förvånad att höra, så tag någon annan före-vänning för att visa bort honom.

— Men, mylord, invände Bavensbird, jag kan ej köra bort en gentleman på detta sätt. Så länge han uppför sig anständigt i mitt hus och betalar för sig —

— Med en gentleman kunde ni naturligtvis ej göra det; men med en bedragare kan ni göra det, afbröt lörd Dane. Mannen har innästlat sig hos några af de bästa familjerna här och — och — då jag vet hvad jag vet om honom, känner jag mig till en viss grad ansvarig för de obehagliga följder som kunna uppstå af hans härvaro. Är det en man att vistas under ert tak, Bavensbird ?

Ravensbird skakade på hufvudet; en mera envis menniska fanns ej under solen, då han en gång fått något i sitt hufvud.

-— Hvad mr Lydney kan göra utom hus eller hvem han kan besöka vet jag ingenting om, mylord, och det hör mig ej till att taga reda derpå. Jag finner för min del ingenting ondt hos honom, ej heller har jag hört något sådant om honom. I detta hus uppför han sig som en stä-

dad, väl uppfostrad, hederlig gentleman, och det är allt hvad jag har att göra med. Min hustru tycker äfven mycket om honom.

— Jag önskar särskildt att det skall ske som jag sagt, Ravensbird. Ni är min underhafvande och måste lyda mig.

— Mylord, jag är er underhafvande, men jag betalar er ränta för ert hus och är herre deri. Jag skulle vara lycklig att tjena mylord i annat afseende, men att köra ur huset en oförvitlig gentleman, åtminstone så vidt jag vet om honom — det kan jag ej göra.

— Säg att ni ej vill det, Ravensbird.

— Nåväl, mylord, jag skall säga att jag ej vill det, om ni föredrar det, svarade mannen utan att dock det minsta brista i höflighet och vördnad. Om jag märkte att denne unge mr Lydney på något sätt uppförde sig illa, skulle det vara en annan sak.

Ravensbirds envishet förargade ej litet lörd Dane.

— Har ni glömt att jag kan tvinga er att lemna detta hus efter sex veckors uppsägning, Ravensbird?

— Visst icke, mylord; och jag har aldrig kunnat förklara hvarföre ni lät denna klausul inflyta i mitt kontrakt.

— Jag tror ni riskerar att denna punkt kommer att tillämpas.

— Naturligtvis som mylord behagar, var mr Ravensbirds svar. Jag skulle vara ledsen att få lemna detta hus ty det passar mig; men det finnes andra värdshuslägenheter att få hyra i Danesheld.

Lörd Dane gick mot dörren och satte sin hatt på hufvudet.

— Det tycks att jag haft föga tillfredsställelse af att komma hit, anmärkte han. I betraktande deraf att ni en gång var vår tjenare, Ravensbird, tror jag att det vore er skyldighet att handla på annat sätt.403,

Denna gång färgade en svag rodnad Ravensbirds bleka ansigte.

— Jag ber om förlåtelse, mylord, sade han; jag var tjenare åt kapten Harry Dane; jag var ej tjenare åt mr Herbert.

Det behöfdes ej mera för att komplettera mannens oförskämdhet. Lörd Dane gick bort med stolta steg och Ravensbird följde honom med skyldig vördnad. Vid den yttre dörren lemnade en apoteksgosse in en flaska medicin.

— För mr Home, sade gossen.

Detta erinrade lörd Dane om den andre passageraren som blifvit räddad vid skeppsbrottet. Han vände sig 'om mot Ravensbird.

— Är mr Home ej borta ännu?

— Han har ej kännt sig tillräckligt frisk för att resa, mylord; vi ha måst skicka bud efter doktor Green. Han väntar äfven på penningeremisser, säger han.

Lörd Dane kastade hufvudet tillbaka med den högdragna gest, som var egendomlig för familjen. Svaret tycktes angifva att Richard Ravensbird löpte fara att förlora på denne andre resande.

— Det gör han sig förtjent af, mumlade lorden för sig sjelf under det han aflägsnade sig.

XXVI.

Tiflle råkar i raseri.

Tiden hade nu framskridit till Oktober månad utan att några synnerliga förändringar inträffat. Plakaterna, som utlofvade tusen punds belöning för tillrättaskaffaren af skrinet, hängde fortfarande på husknutarne och i butikfönstren i Danesheld, utan att något resultat följt deraf; det lackerade skrinet hade ej återfunnits och mr Bent kände sig 403,

Denna gång färgade en svag rodnad Ravensbirds bleka ansigte.

— Jag ber om förlåtelse, mylord, sade han; jag var tjenare åt kapten Harry Dane; jag var ej tjenare åt mr Herbert.

Det behöfdes ej mera för att komplettera mannens oförskämdhet. Lörd Dane gick bort med stolta steg och Ravensbird följde honom med skyldig vördnad. Vid den yttre dörren lemnade en apoteksgosse in en flaska medicin.

— För mr Home, sade gossen.

Detta erinrade lörd Dane om den andre passageraren som blifvit räddad vid skeppsbrottet. Han vände sig 'om mot Ravensbird.

— Är mr Home ej borta ännu?

— Han har ej kännt sig tillräckligt frisk för att resa, mylord; vi ha måst skicka bud efter doktor Green. Han väntar äfven på penningeremisser, säger han.

Lörd Dane kastade hufvudet tillbaka med den högdragna gest, som var egendomlig för familjen. Svaret tycktes angifva att Richard Ravensbird löpte fara att förlora på denne andre resande.

— Det gör han sig förtjent af, mumlade lorden för sig sjelf under det han aflägsnade sig.

XXVI.

Tiflle råkar i raseri.

Tiden hade nu framskridit till Oktober månad utan att några synnerliga förändringar inträffat. Plakaterna, som utlofvade tusen punds belöning för tillrättaskaffaren af skrinet, hängde fortfarande på husknutarne och i butikfönstren i Danesheld, utan att något resultat följt deraf; det lackerade skrinet hade ej återfunnits och mr Bent kände sig404,

böjd att dela lörd Danes åsigt, att Lydney sjelf bemäktigat sig skrinet.

Smygskyttet på lörd Danes jagtmarker bedrefs fortfarande med djerfhet. Tjufskyttarne tycktes omöjliga att komma åt och skogvaktarne blefvo den ena natten efter den andra trotsade. Personer, som voro fallna för ironi, sade att skogvaktarne höllo sig undan i stället för att våga strid, att deras beqväma tjenstgöring under de tio åren då deras lörd varit borta gjort dem rädda. Lörd Dane förlorade tålamodet och kände sig böjd att erbjuda tusen pund sjelf för tjufskyttarnes gripande. Hjertligt gerna skulle han ha gifvit ut denna summa om Lydney blifvit ertappad med dem; men ingenting olagligt kunde ännu framdragas emot honom. Att han stundom var i skogen nattetid och sammanträffade med tjufskyttarne, visste lörd Dane; vid dessa tillfällen var han vanligen vid Wilfred Lesters sida.

En viss bitterhet, alstrad af förtviflan och af den orätt han ansåg sig lida af verlden i allmänhet och hans far isynnerhet, hade allt mer och mer bemäktigat sig Wilfred Lester.

Squire Lester hade genast svarat på mr Apperlys bref och vägrat tillåta honom att läsa gåfvobrefvet; penningarne hade blifvit utbetalta till hans son, skref han, och derföre vore det onödigt att han finge läsa gåfvobrefvet. Kort efter det han mottagit detta svar, reste mr Apperly till Frankrike för en klients räkning. Hans bortovaro var bestämd att blifva långvarig, och Wilfred Lester var ej den ende af hans klienter som hade olägenhet deraf. Mr Lydney, hvilken omsider beslutat sig för att rådfråga lagkarlen rörands de vidare mått och steg som borde vidtagas för att återfinna det förlorade skrinet, gjorde för detta ändamål ett besök på mr Apperlys kontor dagen efter dennes afresa, men fann med förargelse att han kommit för sent. Han väntade nu med största otålighet på lagkarlens återkomst.405,

Emellertid tycktes förhållandena inomhus ha blifvit bättre för Wilfred Lester. Sally hade vändt sig till någon slägting på långt håll, som hon kallade "onkel", och derigenom skaffat litet kontanta penningar; hon hade äfven lyckats genom fagra löften att erhålla ytterligare kredit hos några handlande och handtverkare. Mrs Lester undrade med bäfvan när allt detta skulle betalas. Hennes man visade deremot denna ytterliga likgiltighet för följderna, som alstras af förtviflan; hade Sally användt hans kredit för hundratals pund, skulle det gjort honom detsamma. Hela Wilfred Lesters vrede var nu riktad mot hans far för det denne ej gifvit honom tillåtelse att läsa gåfvobrefvet: han hyste den åsigt att gåfvobrefvet skulle bevisa att fadren, fortfarande voro skyldig honom penningarne och att mr Lesters vägran härledde sig från detta faktum. I början talade han vidt och bredt derom, lofvade hämnd, lofvade att han genom några förtviflade medel skulle bemäktiga sig gåfvobrefvet; men sedermera

föll han i dyster tystnad och talade ej vidare om sina oförrätter.

Man hade börjat visa en viss köld mot mr Lydney i Danesheld. Detta härledde sig ej från något särskildt meddelande af lörd Dane, utan från det tvifvelsmål rörande hans person, som blef en helt naturlig följd af förhållandena. Hufvudmännen för de familjer, som börjat mottaga hans besök, började märka att han ej sade mera om hvem han var, eller hvad han var då förtroligheten tilltog, än förut; tvärtom, han iakttog en märkbar tillbakadragenhet rörande denna punkt och undvek att besvara listiga vinkar äfvensom direkta frågor. Det var så besynnerligt, sade man, att en ung man skulle ha slagit sig ner midt ibland dem, utan att ha nämnt en bokstaf om hvem eller hvad han var. När någonting sådant yttrades i närvaro af lörd Dane, kastade han sitt hufvud tillbaka med den högdragna Dane'ska gesten och krökte föraktligt sina läppar; detta i förening med lörd Danes tydliga undvikande af mr Lydney406,

var nog för att skada denne. Lydney visste om det tvifvel man hyste beträffande hans person och drog sig så småningom tillbaka från de hus der han blifvit mottagen; han helsade fortfarande på familjerna när de möttes ute, men detta var alltsammans. Det enda hus som han ännu träget besökte var miss Bordillion's, och han hade nu äfven börjat att emellanåt gå till Wilfred Lesters; han besökte äfven Danesheld Hall, men högst sällan. Lörd Dane sade öppet ej mycket emot honom: han väntade på något mera bestämdt att stödja sina anklagelser på.

Om några veckor derefter rådde det en vacker morgon en allmän uppståndelse i Danesheld. Under natten hade smygskyttar och skogvaktare sammandrabbat och lörd Dane var ursinnig. De stackars skogvaktarne hade blifvit besegrade, en af dem temligen allvarsamt tilltygad, och smygskyttarne hade tågat bort i triumf, skottfria. Lörd Dane lofvade sig sjelf att hämnas, och det troddes att karlarne skulle bli arresterade före natten.

Stackars Maria Lester! Elaka rykten, utgångna från Tiffle, nådde hennes öron och en ryslig farhåga uppväcktes hos henne för Wilfred. Svag och darrande satt hon tills det blef outhärdligt att sitta och fann derefter en före-vänning för att gå till Danesheld, troende att hon der skulle få antingen motsägelse eller bekräftelse på sina farhågor. Hon valde gångstigen genom skogen; en trång allmän stig som denna dag var mycket freqventerad. Hon gick framåt, omedveten om att en person följde efter henne. Tiffle hade händelsevis sjelf ett ärende till Danesheld samtidigt och begagnade sig af tillfället att spionera på miss Lester.

Maria hade gått halfvägs genom skogen och var nära den öppna plats der Ben Beecher och mr Lydney haft sitt möte, då hon mötte denne sistnämnde. Sedan hon nästan sprungit fram till honom i sin glada öfverraskning, fattade han hennes händer och märkte att hon var ur stånd att tala af sinnesrörelse.407,

Att den ömsesidiga böjelse, som kanhända rotfästat sig hos dem första dagen då de träffades på klipphöjderna, växt till en passionerad brinnande kärlek, var i hemlighet kändt af dem båda tyå. Det var dock ej af kärlek utan af fruktan som Maria darrade, under det hon frammumlade ett slags fråga om han hört nyheterna.

— Det var det första jag hörde denna morgon, sade han med ett småleende.

— Yet ni — vet ni — hvilka personer som voro invecklade deri? Har ni hört talas om någon särskildt?

— Nej. Åtskilliga rykten äro i omlopp, men jag tror att de laglösa karlarne hade sin vanliga tur att undslippa igenkännande. Jag såg sjelf en karl smyga sig ut ur skogen klockan ett på morgonen; men det tillhörde ej mig att blanda mig deri. Jag var på återvägen från er brors hem, der jag fördrifvit aftonen.

Marias ansigte bar spår af det intresse hvarmed hon afhörde dessa ord.

— Och hvad mrs Lester skall säga om mig för att jag uppehållit hennes man så långt in på natten, vet jag ej, återtog han, utan att synas märka förändringen i Marias ansigte. Jag ämnar mig nu dit med denna; jag lofvade Wilfred det.

Han visade på en liten bok som låg i han s bröstficka. Men Maria kunde ej beherrska sig längre.

— Oh, är detta sannt? Säger ni ej detta för att lugna mig? Yar ni verkligen hos honom hela aftonen?

— Jag vill aldrig säga er något som är osannt, sade han, i det han varmt tryckte hennes händer. Allt väl,

, Maria. Jag råkade i en diskurs med Wilfred och uppehöll honom till klockan ett.

Striden mellan skogvaktarne och smygskyttarne hade egt rum före klockan half ett, som Maria -visste.

— Huru god ni är! utbrast hon i ett plötsligt känsloutbrott, föranledt af de lyckliga nyheterna408,

— I hvad afseende? frågade han skrattande. Derföre att jag omtalat detta, eller derföre att jag upptagit Wilfreds tid och löpt risken af mrs Lesters misshag?

— God i hvarje afseende, tror jag, svarade hon med strålande ansigte. Hade ni ej varit —

Mr Lydney upplyftade sin hand med en varnande åtbörd och Maria såg sig förvånad omkring. Med ett några alnars hopp var han rakt inpå unga Shad, som stod bakom ett träd och lyssnade. Han drog fram honom dels vi håret, dels i armen, allt under det Shad ömkligen jemrade sig. Maria sade farväl till mr Lydney och gick sin väg, lemnande fången och hans tillfångatagare. Shad spjernade emot af alla krafter, men mr Lydney höll honom fast. Midt under detta uppträde kom Tiffle.

— Aldrig har jag hört ett sådant oväsende! utropade hon. Hvem är det? Jag tror det är Granny Beans Shad.

— Han tar lifvet af mig! han kramar ihjel mig! han rycker upp mitt hår med rötterna? skrek Shad. Bed honom släppa mig.

— Låt honom gå om ni behagar, sir, sade Tiffle. Jag är säker om att ni är för mycket gentleman för att slå en stackars liten svag gosse.

— Jag är ledsen att jag ej har min käpp med mig; sade mr Lydney till sin tjutande fånge. Den skulle ha gjort dig godt. Men hör nu på, mr Shad: om jag någonsin märker att ni följer mig eller miss Lester i spåren mera, skall det bekomma er illa. Ni kom just lägligt, mrs Tiffle, tillade han, i det han släppte gossen.

— För att hindra er att slå honom? frågade Tiffle, i det hon såg sig omkring med sina sluga ögon.

— Nej, för att höra mitt löfte. Nästa gång han försöker någonting sådant skall han komma att lida för det, ehuru han endast går edra ärenden. Derföre gjorde ni bäst i att betänka er två gånger innan ni ger honom befallning att spionera på folk.409,

— Hvad säger ni för slag ? utropade Tiffle, i det hon visade sig högst indignerad. Jag ge honom befallning att spionera! Hvad har jag med honom att göra?

— Ni har mer med honom att göra, än man tror och i mer än ett afseende, om jag ej misstager mig, svarade mr Lydney i hviskande ton.

Tiffles ansigte blef skarlakansrödt. Hon skakade sin knutna hand efter honom i raseri, då hon fortsatte sin väg genom skogen.

— Jag skall hämnas på honom! utbrast hon.

Jag vet på hvad sätt, sade Shad. Jag såg honom i natt straxt efter striden mellan skogvaktarne och tjuf-skyttarne. Jag tror att han deltog deri.

— Hvar såg ni honom? frågade Tiffle ifrigt.

— Då han kom ut från Wilfred Lesters. Klockan slog då ett. Säkert hade de nyss kommit hem från skogen.

— Såg ni Will Lester, Shad? Var han ute med dem?

— Jag såg ej Lester, men säkert var han der, svarade gossen. Jag kunde ej se alla som voro der. Kanske Leater blef sårad och derföre var tvungen att gå hem. I alla händelser kan jag svära på att Lydney kom ut derifrån då klockan slog ett. Och Lester har ej varit ute ännu i dag.

Tiffle gaf några föreskrifter åt Shad samt fortsatte sin väg till Danesheld i en högst förbittrad sinnesstämning. Då hon gick ut ur en bod såg hon på motsatta sidan af gatan lörd Dane. Tiffle gick fram och helsade på honom. Hon hade haft tillräckligt lång tid att lugna sig, men det låg ej i hennes natur att hon derföre skulle bli mera försonligt

stämd.

— Goddag, Tiffle; huru befinner ni er? frågade lörd Dane på sitt vanliga nedlåtande sätt, något förvånad öfver att hon på detta sätt ställde sig i hans väg.

— Ack, mylord, hvilka fasliga saker man får höra i hvilken bod man går in i! Är det sannt, mylord, att410,

en af de stackars skogvaktarne blifvit till hälften ihjel-skuren.

— Ej alldeles, svarade lörd Dane leende. Han har fått ett temligen svårt sår i hufvudet. Jag önskar att jag kunde komma åt den som gjorde det.

— Mylord, sade Tiffle i låg ton, under det hon såg sig omkrring för att försäkra sig om att ej någon dagdrifvare för tillfället passerade förbi, någon som jag ej vill nämna såg honom klockan ett på morgonen vid Wilfred Lesters dörr. Det troliga är, fortfor Tiffle, i det hon såg på honom med sina sluga ögon, att mr Wilfred äfven var ute och blef sårad, oeh att den der andre hade tagit hem honom. Om mylord kunde få den der Lydney transporterad, skulle det vara en god tjenst för några i Danesheld, som intressera sig för miss Lester.

— Hvarföre blandar ni miss Lesters namn in i detta ? frågade lörd Dane något högdraget.

— Emedan det är orsak dertill, svarade Tiffle. Hon har blifvit bedårad af honom; det har hon, mylord. Jag såg dem träffas helt nyss i skogen. Miss Lester råkade gå på kort afstånd framför mig och jag följde vördnadsfullt efter, utan att tänka på någonting, då han kom emot henne. Han tryckte båda hennes händer som om han varit hennes älskare.

Lörd Danes ansigte mörknade. Tiffle öfvergick till sitt andra älsklingsämne.

— Man säger att Wilfred Lester ej varit sedd denna morgon, hvilket sannolikt kommer sig deraf att han är sårad, mylord.

Lörd Dane gick vidare. Qvinnans meddelande hade ej behagat honom, åtminstone den del deraf som rörde miss Lester. Han fruktade ej att hon, som Tiffle uttryckte sig, blifvit bedårad, men det förargade bonom mycket att hon ens skulle inlåta sig i samtal men en så misstänkt personlighet som Lydney. Sanningen att Båga hade lörd411,

Dane, upptagen som han var med dessa andra obehagliga angelägenheter, något litet försummat sitt frieri: han hade erhållit mr Lesters tillåtelse att vända sig till Maria sjelf, men hade ej gjort det ännu.

Men derföre var det ingen nödvändighet för honom att gå så brådstörtadt tillväga som vi skola få se att han nu gjorde. Efter att ha lemnat Tiffle gick han direkte att uppsöka Maria och fann henne då hon återvände hem. Han lyfte på hatten med ett behagligt småleende på sitt vackra ansigte, skakade händer med henne och gick framåt vid hennes sida. Vid detta kanhända föga lämpliga tillfälle anhöll han om hennes hand.

Hennes svar var nekande, lågmäldt och något tvekande; ty Maria tyckte verkligen mycket om lörd Dane såsom bekantskap betraktad och ville icke göra honom ledsen. Naturligtvis framställde han med ännu mera ifver sin begäran, och nu talade hon mera bestämdt.

— Säg mig, hvarför ni ger mig nej! bad han i sin missräkning.

— Det är verkligen icke något särskildt skäl dertill, utom att jag — att jag icke tycker tillräckligt mycket om er för att bli er hustru, svarade hon med en pinsam rodnad.

— Ah, jag ser, jag har talat för tidigt, mumlade han, till en del för sig sjelf. Nåväl Maria, vi skola låta saken hvila för en tid. Har ni sett er bror denna morgon? Vet ni hur han mår?

— Jag mötte Sally, deras piga, just nyss, och hon sade att hennes herre och fru mådde väl, svarade Maria, men talade med tankspridd min.

— Det är således icke sannt att han är sårad?

— Hon vände sitt förvånade ansigte mot lörd Dane. Han såg huru oförsigtig han varit.

— Sårad?412,

Jag hörde det. Det var utan tvifvel en oriktig

uppgift.

— Jag är säker derpå, yttrade hon, sökande att bita någon färg npp på sina hvitnade läppar. Mr Lydney berättade mig att han var hos Wilfred förliden qväll och stannade tills klockan ett på morgonen. Tiden gick, utan att de märkte det, sade han.

Denna uppgift vredgade lörd Dane och hans anlete glödde af förtrytelse.

t- Jag betviflar det icke utan anser det tvärtom mycket troligt, att de voro tillsammans till denna timma. De äro lika goda gökar — men jag skulle vara ledsen öfver att ställa Wilfred Lester, med alla hans fel och dårskaper, på samma linie med en man af Lydneys beskaffenhet.

— Mr Lydney är en gentleman, anmärkte hon i låg ton.

— Tillåt mig fråga hvad bevis ni har derpå, utom hans egen uppgift.

Då miss Lester icke kunde gifva något bestämdt svar härpå, gick hon vidare utan att säga ett ord, med ansigtet något upplyftadt och ett något hårdt uttryck i sina drag. Hennes hjerta klappade af förtrytelse för Lydneys skull. Lörd Dane fortfor emellertid att tala; hans insinuationer emot Lydney voro skarpa, men det var som om Maria icke hört dem. Hon kunde ha tviåat på hela verlden snarare än på honom. Slutligen öppnade hon läpparne.

—— Mr Lydney berättade mig en dag, att hans sökande efter skrinet bragt honom i beröring med några besynnerliga karakterer. Han skrattade då han sade detta.

— Ja, det var en antaglig ursäkt, yttrade lörd Dane sarkastiskt och var nära att framställa allt det ofördelaktiga han hade att säga om Lydney, samt den omständigheten att han stod under polisens uppsigt, men han qväfde denna lust. I samma ögonblick blef Wilfred Lester synlig, gående lika jemnt och väl som han i hela sitt lif förut113,

gått och utan det ringaste tecken till att ha något sår. Liksom han icke önskade att möta dem sprang han öfver häcken och gick in i skogen. Maria såg på lörd Dane.

— Ja, jag finner att det ryktet åtminstone var falskt. Jag undrar om jag ej skulle kunna skafla honom någon befattning vid embetsverken, tillade han eftertänksamt. Det finnes platser der arbetet är temligen lätt och lönen god — fyra, sex, åtta hundra pund om året. Det vore mycket önskvärdt att få honom härifrån.

Önskvärdt! Önskvärdt för Wilfred att utbyta sitt närvarande lif af fattigdom, vanheder och fara, för hvilket Marias hjerta dag och natt fylldes af fasa! Hon vände sitt älskliga ansigte, nu purpurrödt af glädje, mot lörd Dane.

— Ack, vill ni lägga er ut för att skaffa honom en plats I

— Gerna, mot vilkor att ni lägger er ut ho» er sjelf för mig.

Han yttrade detta helt och hållet under inflytande af ögonblickets intryck och utan att dermed ämna att vara oädel; för att göra honom rättvisa, stod han öfver sådant. Hennes bleknande ansigte erinrade honom om den tydning som kunde ges åt hans ord.

— Jag talade på skämt, Maria, yttrade han. Hvad Wilfred beträffar skall jag skaffa honom en plats om jag kan. Det värsta är att man får vänta så länge på en plats som är af något värde.

Lady Adelaide var ensam i sin salong. Lörd Dane gick in, men Maria gick upp i öfra våningen. Af åtskilliga orsaker hade hon denna morgon blifvit mycket uppskakad. Det är icke gerna möjligt för en förståndig flicka att utan rörelse emottaga ett giftermålsanbud. Hvad Maria beträffade hade hon väntat på och fruktat detsamma och gjort allt för att på lämpligt sätt förekomma det. Likväl hade det kommit och visat henne liksom i en spegel, som plötsligt hållits framför henne, orsaken till hen-414,

nes hemliga motvilja för detsamma — att hela hennes hjerta var bortgifvet till William Lydney. Der fanns ej ens en enda liten vrå för lörd Dane eller någon annan i verlden.

Lady Adelaide Lester satt tillbakalutad på soffan med till hälften slutna ögon. Hon bar en morgonklädning af ljusgul färg ooh hennes hår omslöts af en spetsmössa. Rodnaden steg upp på hennes kinder då hon reste sig för att helsa lörd Dane.

— Ja, jag kände mig mycket trott, sade hon till svar på en anmärkning af lörd Dane. Jag tror att jag måste ha sofvit sedan mr Lydney gick.

— Har han varit här? Jag trodde — Jag föreställde mig att han ej togs emot här nu.

— Han kom i någon affär, tror jag, svarade lady A-delaide bekymmerslöst. Jag vet att han talade om ett amerikanskt dokument, som han ville ha en magistratsperson att teckna på. Nej, nu för tiden se vi honom nästan aldrig.

— Och det är kanhända ingen förlust, svarade lörd Dane. En främling utan alla rekommendationer bör man ej alltid taga emot på god tro, lady Adelaide.

— Det är sannt. Hvad som gjorde mig nästan förtjust i honom var hans likhet med familjen Dane.

— Hans likhet med familjen Dane! upprepade lorden i en ton som gaf tillkänna att han ej fann sig det minsta smickrad.

— Helt visst förefinnes det en sådan likhet. Har det aldrig fallit er i ögonen? Han påminner mig både om min tant och min onkel, och äfven något om — Harry Dane.

Hon gjorde ett uppehåll innan hon nämnde det sista namnet, liksom om hon ej gerna ville uttala det. Lörd Dane vände sig mot fönstret och såg ut.415,

Äfven efter en så lång tid framkallade detta namn en pinsam erinran, nästan lika obehaglig som dender likheten man påstod ega rum, och hvilken likhet lörd Dane aldrig märkt.

XXVII.

Lörd Dane i kapellruinerna.

En mulen afton kort före November, då det var mycket mörkt i skogen och äfven mörkt utom densamma, stodo tre män inbegripna i ett hemligt samtal. De trodde sig ensamma, men unga Shad låg hopkrupen på marken och lyssnade på planer som denna gång ej rörde smygskytte, utan en den djerfvaste inbrottsstöld som någonsin blifvit påtänkt. Shad var ännu ej så långt kommen att han skulle kunna deltaga i stora brott, och hans hår reste sig på ända af förskräckelse der han låg. Dels tillfölje af hans personliga fruktan (ty Shad trodde fullt och fast att om någon olycklig tillfällighet förrådde hans närvaro, skulle han bli ihjelskjuten som en hund), dels tillfölje af den låga ton i hvilken männen samtalade, erhöll Shad blott en ofullständig kännedom om komplotten. Man skulle bryta sig in i något hus och stjäla silfret. Shad upptäckte slutligen att det. var Dane Castle, men att natten ännu ej blifvit bestämd.

Efter att ha väntat tills männen aflägsnat sig — ty ban vågade ej röra sig förr — reste Shad sig upp och sprang så fort han kunde till det ställe der han brukade möta Tiffle. Hon var ej der denna afton och Shad med all sin slughet hade missräknat sig. Han vågade knappt nalkas mr Lester's, hvilket han blifvit strängeligen förbjuden af Tiffle, men hans tunga brände innan han fick omtala hemligheten. Slutligen smög han sig till köket och bad ödmjukt att få tala med mrs Tiffle. 415,

Äfven efter en så lång tid framkallade detta namn en pinsam erinran, nästan lika obehaglig som dender likheten man påstod ega rum, och hvilken likhet lörd Dane aldrig märkt.

XXVII.

Lörd Dane i kapellruinerna.

En mulen afton kort före November, då det var mycket mörkt i skogen och äfven mörkt utom densamma, stodo tre män inbegripna i ett hemligt samtal. De trodde sig ensamma, men unga Shad låg hopkrupen på marken och lyssnade på planer som denna gång ej rörde smygskytte, utan en den djerfvaste inbrottsstöld som någonsin blifvit påtänkt. Shad var ännu ej så långt kommen att han skulle kunna deltaga i stora brott, och hans hår reste sig på ända af förskräckelse der han låg. Dels tillfölje af hans personliga fruktan (ty Shad trodde fullt och fast att om någon olycklig tillfällighet förrådde hans närvaro, skulle han bli ihjelskjuten som en hund), dels tillfölje af den låga ton i hvilken männen samtalade, erhöll Shad blott en ofullständig kännedom om komplotten. Man skulle bryta sig in i något hus och stjäla silfret. Shad upptäckte slutligen att det. var Dane Castle, men att natten ännu ej blifvit bestämd.

Efter att ha väntat tills männen aflägsnat sig — ty ban vågade ej röra sig förr — reste Shad sig upp och sprang så fort han kunde till det ställe der han brukade möta Tiffle. Hon var ej der denna afton och Shad med all sin slughet hade missräknat sig. Han vågade knappt nalkas mr Lester's, hvilket han blifvit strängeligen förbjuden af Tiffle, men hans tunga brände innan han fick omtala hemligheten. Slutligen smög han sig till köket och bad ödmjukt att få tala med mrs Tiffle.416,

Man underrättade Tiffle härom och detta budskap föranledde ett utbrott af dygdig harm. Granny Bean's Shad skulle vilja tala med henne ? Henne! Det måtte vara ett misstag. Tiffle steg likväl ut, och der stod verkligen gossen. Hennes första impuls var att undfägaa honom med ett kok stryk.

— Vänta tills ni får veta hvarföre jag kommit, utbrast Shad, som försigtigt dragit sig tillbaka så att hon ej kunde nå honom. Jag har fått höra ett tilltänkt mord omtalas.

— Ett mord!

— De ämna bryta sig in i slottet, mörda lörd Dane och borttaga hans silfver, hviskade gossen. Det var de der tre: Drake, Ben Beecher och Nicholson. Jag har legat med näsan på markerr ända sedan skymningen och lyssnat på dem, rädd att tillochmed draga andan.

Sådana brott voro ej Tiffles sak. Ordet mord var lika afskydt af hennes öra som af de flesta andra menniskors, och hon tviflade mycket på denna underrättelses sanningsenlighet. Men Shad talade med bestämdhet och allvar, och hon visste att han ej saknade uppfattningsförmåga.

— Det är mordet som de ha till hufvudsyfte, mera än åtkomsten af silfret, försäkrade gossen. De sade till hvarandra att sedan saken var verkställd skulle de ha en minut på sig att lägga in silfret. Jag sade till mig sjelf under det jag lyssnade: hvad är det för en sak som skall verkställas? Det måste vara att mörda lörd Dane.

— Förträfflige gosse! utropade Tiffle i förtjusningen öfver hans goda förstånd. Är Lydney med i komplotten, Shad?

— Det är han. De nämnde hans namn endast en gång; då sade någon "tyst"! och derefter kallade de honom "L." Det var han som stod i spetsen för företaget; jag hörde dem säga det. De sade att medan "L" gick417,

och "verkställdt saken," skulle de försäkra sig om silfret! Borde ej lörd Dane underrättas? Se här; en af dem släppte detta då de gingo bort.

— Hvad! är det ni, mrs Tiffle ? Ni står och förkyler er. Och UDga Shad, så sannt jag lefver.

Talaren var en af slottets betjenter, som varit ute i något enskildt ärende. Mr Lester och lady Adelaide hade denna dag farit till Great Cross, och betjeningen åtnjöt en fullkomlig frihet.

— Han har kommit för att begära droppar af mig för Granny Beans gikt, svarade Tiffle gömmande i fickan det papper Shad räckt henne. Hon lider förfärligt deraf i afton, säger han. Har ni fört med er någon flaska, Shad?

— Ack, mrs, jag hade gråtit så mycket för min stackars mormor att jag ej kunde se framför mig, och så föll jag omkull när jag gått ett stycke och flaskan gick sönder.

— Hvilken vårdslös gosse ni måtte vara! yttrade Tiffle i förebrående ton. Jag tror jag kan finna en annan. Yänta

här.

Tiffle skickade ut dropparne eller hvad det kunde vara och återtog derefter sina hushållsbestyr. Om en stund nämnde hon liksom i förbigående att hon hade ett ärende att uträtta för sin lady i Danesheld. Det var likväl ej till Danesheld hon styrde sina steg, utan till Dane Castle.,

liär torde vara på sitt ställe att nämna det mrs Eliza Tiffle hyste vissa äregiriga planer. Att bli hushållerska i ett ståtligt slott, likt Dane Castle, med en husbonde, hvilken, såsom varande ungkarl, ej kunde väntas skola hålla en alltför noggrann uppsigt öfver saker och ting, hade på senare tiden smekt hennes inbillning. Hushållerskan på Dane Castle var gammal, nästan oduglig, och Tiffle hoppades bli utsedd till hennes efterträderska. Naturligtvis skulle hennes planer bli omintetgjorda, ifall lörd

Danes lifstråd på ett eller annat sätt blefve afskuren. Hon gick till slottet och sände Bruff in att anmäla sin ankomst.

Lörd Dane satt allena i sin matsal: det stora vackra rum till hvilket man kom in direkte från stora förstugan. Strålarne från ljuskronan föllo ned på bordet med dess snöhvita duk, dess vackra servis af glittrande kristall. Det var ett frestande bord; men dess egare satt med ryggen vänd åt detsamma och stirrade i elden.

— Tiffle? Hvad kan hon vilja mig? yttrade han till Bruff. Låt henne komma in.

— Oh, mylord, den mest nedriga komplott är å bane! började Tiffle sedan hon blifvit insläppt. Slottet skall plundras och mylord skall mördas i sin egen säng.

Lörd Dane hade aldrig kännt så stor benägenhet för att skratta. Det första som föll honom in var att qvinnan gjort ett alltför fritt bruk af sin herres vinbuteljer.

— Ni kan sitta ned, Tiffle. Ni synes vara litet upprörd.

— Mylord, det kan synas er osannolikt! utan tvifvel synes det så i första ögonblicket; men det är rena sanningen !

— Hvilket? frågade lörd Dane.

Tiffle satte sig ned på kanten af stolen, lugnade sig och berättade sin historia. Hon omtalade allt hvad hon hört och äfven en smula som hon ej hört, ty Tiffles nyheter förstorades omedvetet under berättandet, såsom det händer för många af oss. Lydney skulle bryta sig in i slottet för att mörda lorden; Ben Beecher, Drake och Bill Nicholson hade för afsigt att stjäla allt bordsilfret för egen räkning. Tiffle fick upprepa sin historia två gånger innan lörd Dane kunde fullkomligt fatta den. Hon uppe -höll sig särskildt vid den omständigheten att Lydney stod i spetsen för företaget.419,

— Var det ni som hörde denna vackra komplott ? frågade han.

— Jag, mylord! Liksom jag skulle vilja stryka omkring i skogen på qvällarne och äfventyra min reputation.

Lörd Dane såg på det gamla vissnade ansigtet framför sig och smålog.

— Hvem hörde det då?

— Jag kan ej meddela mylord detta.

— Då hade ni gjort bäst i att ej heller meddela mig er historia, var det bekymmerslösa svaret. Det är alltsammans bara nonsens.

— Fäster ni så liten vigt dervid, mylord, skall den förskräckliga händelsen helt säkert inträffa, utbrast den oroade Tiffle. Någonting måste göras.

— Alldeles det; och ni måste meddela mig er sagesmans namn, hvem helst han må vara. I annat fall skall jag i morgon draga saken inför fredsdomaren mr Lester.

Detta skulle ej alls ha varit tjenligt för Tiffle ; och likväl ville hon så ogerna namngifva Shad. Men det fanns

ingen hjelp, ty att lörd Dane skulle göra som han sagt, det läste hon i hans beslutsamma ansigte.

— Mylord, jag har visst ej någon särskild anledning att förtiga hvem han är, men jag skulle ej vilja ha det bekant. Han är nyttig för mig på många sätt. Jag gifver honom då och då en penny af barmhertighet, eller ett par gamla ?kor, och han är mig derföre tillgifven och håller ögonen öppna samt lemnar mig oförutsedda nyheter; derföre hoppas jag att ers nåd ej skall offentliggöra hans namn.

— Bifalles, sade lörd Dane anande Tiffles mening genom hennes dunkla ord.420,

— Det är den der olycklige gossen, mylord, som ingen vet hvem han är eller hvarifrån han är — Granny Beans Shad.

— Granny Beans Shad! upprepade lorden öfverraskad. Men hvartannat ord som denne gosse säger är en lögn.

Tiffle lutade sig fram mot lörd Dane och det allvarliga uttrycket i hennes ansigte fäste hans uppmärksamhet.

— Att Shad skall säga er sanningen i denna sak, mylord, det vill jag ansvara för med mitt eget lif. Han har mindre fel och mera förstånd än innevånarne i Danesheld tro.

— Jag vill träffa honom, sade lörd Dane. När sade ni att de ämnade utföra sin plan ?

— Mylord, det veta de ej sjelfva. Ej ännu på några nätter. De vänta på någonting, men Shad kunde ej höra hvad det var.

— Mycket bra; skicka Shad till mig. Akta er för att omtala detta; att göra det vore detsamma som att gå rättvisan i förväg.

Tiffle nickade till tecken at förstånd. Att gå rättvisan i förväg då det rörde mr Lydney var visserligen ej hennes önskan. När bon reste sig upp för att lemna rummet stack hon en bit af ett sönderrifvet papper i lörd Danes hand. Hon hade gömt sin bästa trumf till sist.

— En af skurkarne släppte detta rakt på Shads hufvud, mylord.

Det visade sig vara en del af en biljett. Blott den sista hälften fanns qvar. Lörd Dane läste följande ord:

— — — "omöjligt att besöka er i afton, men i morgon kan ni med säkerhet vänta mig. — W. L."

— Det är från Lydney, yttrade Tiffle. Jag har sett hans stil på musiknoter hemma och jag såg en biljett från honom till miss Lester. Det var blott ett par rader om en bok, men det var alldeles samma stil och jag421,

skulle kunna svära derpå, mylord, med samma bokstäfver i slutet deraf; W. L. betyder ju William Lydney.

Lörd Dane lade papperslappen i sin plånbok, och Tiffle aflägsnade sig med den anmärkningen att saken nu var i mylords hand och att hon var fri ifrån den. Att säga sanningen var mylord litet oviss om hvad han borde företaga sig, nu då han sjelf fått saken om hand; ty han visste knappast om han borde tro på historien. Han kunde icke fatta motivet för ett sådant anfall. Misstänkta karakterer, som dessa tre män voro ansedda för att vara, bekanta för smuggling och vildbrådstjufnad, hade de likväl aldrig varit i stånd tiil detta slags farliga brott, och hvad Lydney beträffade syntes han ej vara den man som kunde företaga mord och inbrottsstöld.

Ju mera lörd Dane tänkte derpå, desto mindre förstod han det. Han ropade till Bruff, att miss Dane icke borde vänta på honom till the, fattade sin hatt och gick ut. En obestämd tanke att tala med Bent upptog hans sinne.

Natten hade förändrat sig. Vinden som kastat om till ostlig hade jagat bort den förflutna dagens dystra skyar. I den klara luften låg ett förebud till frost; månen var högt uppe och ovanligt klar.

Då lörd Dane stod i porten fördjupad i tankar, märkte han att någon nalkades honom med utomordentligt försigtiga och tvekande rörelser. Det var Shad. Tiffle hade genast sändt honom, emedan unga Shad väntat på henne tills hon kom tillbaka från slottet. Lörd Dane befallde honom gå öfver vägen och upp mot klipporna, der det ej var någon fara att han skulle bli hörd. Kommen dit bad lorden honom tala ut.

Han berättade sin historia och yttrade sig dervid litet mera allvarsamt än vanligt samt för denna gång förgätande

sin rol-1 att vara barnslig. I sin öfverraskning med anledning af Shads förändrade karakter kände lörd422,

Dane eu viss öfvertygelse att historien icke borde föraktas.

Han lät gossen gå med en förmaning att vara tyst och gick ånyo öfver vägen fördjupad i tankar. Han kunde ej förstå Lydney. "Var mannen en fullkomlig skurk? Lörd Dane hade knappast trott honom vara detta: snarare en af dessa kalla och listiga bedragare, som medan de lefva af sin list lyckas hålla hufvudet öfver vatten. Hvad kunde väl vara hans motiv för att anordna detta angrepp på slottet? Kunde han önska att dela bytet af bordsilfret? Om hans afsigt var att mörda honom — men i detta afseende fortfor lörd Dane att tvifla — så skulle det vara säkrare att från något gömställe skjuta honom. Det var i allmänhet Lydneys brist på motiv för en så fördömlig plan, som gjorde att lörd Dane var benägen att tvifla på hela historien.

Under det lörd Dane långsamt vandrade fram och tillbaka framför slottsporten, öfvervägde han om han borde taga mr Bent med i förtroendet eller icke. Polisen hade icke på senare tiden varit honom till behag. Han hade föreslagit att löftet om de tusen punden skulle återtagas, så vida icke Lydney bevisade sin förmåga att kunna betala summan. Likväl hade icke detta löfte blifvit återtaget: det var att på ett mindre vackert sätt begagna sig af Ra-vensbird, att tillåta bonom på detta vis såsom borgesman riskera sin förmögenhet; dessutom hade Bent — —

Plötsligt for genom hans hjerna blixtlikt en tanke som förklarade Lydneys motiv. Lörd Dane stannade och skrattade för sig sjelf vid tanken på huru slö han varit, som icke förut tänkt derpå. Han oille bryta sig in i slottet för att komma i besittning af skrinet! Hvad hade lörd Dane tänkt på som icke förr insett detta?

Allt var nu förklaradt. Hvad som hade förefallit så obegripligt var nu klart som solen vid middagstiden. Man afsåg icke att mörda honom, sä vida han icke gjorde mot-423,

stånd och det kom till en personlig strid, utan slottet skulle i hemlighet genomsökas för att åter vinna detta eländiga skrin, hvarförutom bordsilfverskåpet skulle tömmas såsom ett mellanspel mellan akterna. Lörd Dane hade ej glömt att han hört krypskytten Ben Beecher underrätta Lydney om att det fanns en tradition som talade om att det skulle finnas hemliga gömställen i slottet.

— Den skurken! utbrast lörd Dane i det hans ögon flammade af vrede. Han förtjenar att bli hängd för det han förleder dessa stackars smygskyttar till sådant. Och en sådan man har fått tillträde till de bästa familjernas förmak såsom en jemlike, har varit följeslagare på Maria Lesters promenader!

Ett plötsligt samvetsqval, eller någonting i den vägen, uppstod hos lörd Dane. Han hade iakttagit tystnad under det han beTakade denne man for att få någon bestämd lagöfverträdelse att tillvita honom; men nu gjorde han sig sjelf den frågan om han ej handlat mycket orätt och om ej samhället kunde ha skäl att tadla honom. En annan idé genomkorsade hans hufvud, att det föreföll honom underligt att han ej skulle ha tänkt på det förut: hoppades Lydney att förleda miss Lester till giftermål för att vinna hennes penningar ? Denna öfvertygelse blef allt starkare hos honom, och en stark rodnad färgade hans ansigte då han kom att tänka på det ansvar som hvilade på honom derigenom att han ej yppat någonting om Lydney för mr Lester. Han reste sig och gick direkte till Danesheld Hall.

Mr Lester och lady Adelaide hade nyss kommit hem från Great Cross, och Maria var ensam i förmaket. Hon gick emot honom småleende och framräckte sin hand; han tyckte hon såg förtjusande ut i sin vackra hvita musslins-klädning och med en skär rodnad på kinderna. Lörd Dane frågade efter mr Lester.

— Han kommer straxt ner, sade Maria.424,

Hon satte sig ned. Då lörd Dane betraktade henne kände han Big färdig att bita sig i tungan af harm mot sig sjelf för det att han iakttagit tystnad mot mr Lester oeh derigenom kanhända gifvit denne äfventyrare, Lydney, flera tillfällen att sammanträffa med den älskliga, oerfarna och i viss mån äfven värnlösa flicka, som stod framför honom. Ingen visste bättre än lörd Dane huru hennes styfmor försummade henne.

— Hade jag vetat att ni varit ensam hemma i dag» skulle jag ha bedt Cecilia att göra en lång visit hos er-

— Jag har hela eftermiddagen varit hos miss Bordillion^. Yi försökte ett nytt spel som hon fått till skänks.

— Huru många kunna deltaga deri ?

— Åh, jag tror huru många som helst. Yi voro fyra —

— Ni sjelf och miss Bordillion och —

Det behöfdes ej hans stadiga blick för att framkalla rodnaden på hennes ansigte, under det han väntade på fortsättningen, som hon ej kunde undgå att gifva honom.

— Och unga mr James och — mr Lydney.

Då hon ihågkom hvad som passerat mellan henne och lörd Dane i afseende på den sist uppgifne personen, kunde hon ej hjelpa att hon tvekade att nämna honom. Lika litet kunde hon hjelpa att hon förrådde så stor förvirring då hon uttalade hans namn. Hennes hals och armar blefvo skarlakansröda, hennes ögon sänktes. Lörd Dane gick intill henne och talade mycket vänligt under det han stod och såg ner på henne.

— Jag skulle ej vilja säga ett enda ord som kunde förorsaka er smärta, Maria, för hela verlden skulle jag ej vilja göra det; men jag tror att ni borde ha lyssnat till min varning och undvikit denne man. En sämre karl har aldrig funnits.425,

— Oh, lörd Dane! säg ej så!

Han böjde sig ned och lade sin hand på hennes skuldra.

— Jag säger er helt enkelt sanniogen, Maria. Och denna sanning skall inom få dagar ligga i öppen dag för er, såväl som för alla andra. Jag vill ej för närvarande säga er mera; men akta er för honom.

Mr Lester kom in. Lörd Dane gick med honom till hans studerkammare och varnade honom der för Lydney. Squiren hörde på med en likgiltighet som harmade lörd Dane. Han yppade då för mr Lester sina misstankar att mannen i hemlighet eftersträfvade Maria och hennes penningar samt att hans plan var att locka henne till någon slags förbindelse med sig.

Mr Lester stod liksom slagen af åskan. Aldrig hade tanken på en sådan möjlighet uppstått hos honom, och den uppväckte nu hos honom en oförklarlig fruktan. Eftersträfvade Lydney han6 dotter och hennes förmögenhet; dessa fjorton tusen pund som det nu skulle vara omöjligt för honom att uppgifva? Svettdroppar så stora som ärter utträngde genom squire Lesters panna.

Lörd Dane yttrade icke ett ord som kunde hänsyfta på Maria. Icke heller gjorde han någon antydan om det föreslagna anfallet på slottet. Men han höll sig mycket vid Lydneys böjelse för tjufskytte och på hans tvifvelaktiga antecedentia, och då han tog afsked kände sig mr Lester öfvertygad om att en så djerf skurk aldrig förr gått ohängd.

Mr Lester inträdde för att taga sin middag i matsalen, hvarest hans hustru och Maria väntade på honom. Knappt hade han satt sig ned till måltiden förrän en ringning ljöd och Lydneys röst förnams från förstugan. Alldeles ursinnig rusade mr Lester ut och befallde den unge mannen att åter begifva sig sin väg, öfverhopande honom med onödiga skymford. Lady Adelaide stod förvå-426,

nad och Maria förskräckt. Tjenarne tittade ut genom olika dörrar.

— Hvad har händt? Hvad har jag gjort? voro mr Lydneys förvånade frågor. Men squiren ville icke nedlåta sig till någon förklaring. Han stormade och svor, kastade sitt silfverhvita hår från pannan, stam nåde och var så förolämpande som en ursinnig man kan vara. Mr Lydney åter stod likgiltig och fullkomligt lugn.

— En förklaring till er! röt squiren fradgande af raseri. Huru vågar ni begära det? Der är dörren, sir, och om ni icke genast går skola mina betjenter kasta ut er. Försök aldrig att nalkas denna tröskel vidare. Yill

O i

ni ga?

Han stod ännu en minut med höjdt hufvud och småleende mun; i hvarje drag af hans ansigte, hvarje tum af hans gestalt framstod en stolt öfverlägsenhet, liksom om han stode alldeles öfver förolämpningen, som om den ej kunde röra honom. Derefter gjorde han en bugning för lady Adelaide och en annan för miss Lester, som var färdig att svimma, samt vände sig om och trädde ut genom dörren som betjenten höll öppen för honom. Mr Lester stirrade efter sin gäst, något förvirrad, ty han märkte plötsligt huru märkvärdigt han just då liknade den andre gäst som kommit fore honom.

Denne andre, lörd Dane, var stadd på hemvägen och öfverlade derunder hvilka mått och steg han skulle vidtaga med afseende på det tillämnade nattliga anfallet. Huru det än kom sig hade han denna afton blifvit försatt i ett tillstånd af feberaktig öfverretning och han tog vägen öfver höjderna för att inandas frisk hafsluft. Han stannade på en af klipphöjderna och såg ut öfver det vida hafvet. Efter en minut föll det honom in att han stod just på samma fläck, hvarifrån hans kusin, Harry Dane, hade fallit, och han vände sig om med en plötslig känsla af obehag för att gå tillbaka. Bakt i hans väg låg det427,

förfallna kapellet. Månen kastade sitt ljus öfver de pit-toriska ruinerna som den gjort i forna dagar. Lörd Dane hade aldrig varit inom dessa ruiner under hela den långa tid som förflutit sedan han lågade i ungdomlig kärlek för lady Adelaide.

Då han steg in i ruinerna framstod erinringen om fordna dagar mäktigt för hans sinne. Stället var alldeles sådant som det fordom varit. Der funnos de vackra al-tarruinerna, de kalla och grå grafstenarne, den fuktiga mossan, de spöklika öppna fönstren; lörd Dane erinrade sig hvarje fläck: ingenting hade der förändrats; men ack hvilken förändring han, sjelf undergått!

Ju längre han framsteg i ruinerna, dess mer förlorade han sig i det förflutna. Försvunna scener kommo tillbaka, passerade förbi hans själs öga, ej såsom en flyktig fan-tasmagori, utan som en lefvande verklighet. Hans kärlek for Adelaide, och hennes plötsliga och oförklarliga förkastande af honom; deras gemensamma bedrägeri mot Harry Dane och den senares rysliga död. När han i minnet hunnit så långt tillbaka, blefvo erinringarne obehagliga, särdeles på ett ställe som enligt folktron var så befolkadt af gengångare som detta kapell var.

Det är mycket möjligt att lörd Dane, ehuru föga fallen för vidskepelse som de flesta praktiska män äro, erfor någon dylik oangenäm känsla. I alla händelser skred han framåt för att gå ut, då en gestalt visade sig utanför fönsteröppningen straxt bredvid honom och stod der i månskenet blickande in; blickande, såsom det tycktes, på honom, lörd Dane.

Om någonsin den ädle lorden kunde ha förmått sig -sjelf att tro på vålnader var det säkert i detta ögonblick.

Han stod stilla och stirrade — stirrade på ansigtet i

fönsteröppningen: då de särskilda dragen framstodo tydligt för honom, bröt svetten ut genom hvarje por af hana428,

hud och ett halfqyäfdt rop undföll hans läppar: ty detta ansigte var den döde Harry Danes.

Detta ansigte och hans eget voro nästan tätt intill hvarandra. De en gång förtrogna dragen framstodo fullkomligt tydliga i månskenet, alltför tydliga för att lörd Dane kunde misstaga sig på dem. Skulle han under sitt senare lif komma att skrämmas vid minnet af att en vidskeplig känsla af ryslig fruktan skakade honom till hans innersta och att han såg sig omkring liksom sökande något skydd? Det var blott för en sekund som hans ögon vände» bort, men när han såg tillbaka var skepnaden försvunnen.

Sedan han något återhemtat sig sprang han ut genom den närmaste dörren. Ingen syntes till. Han sprang rundtomkring ruinerna och sökte. Om det ej var en vålnad måste det ha varit en man; en sak kunde lörd Dane svärja på, om dét fordrades: att det ej varit någon inbillning. Ingen syntes till, och att någon skulle kunnat undkomma öfver höjderna i någon riktning var en omöjlighet. Lörd Dane kom alltså till den slutsats att han sett sin kusins vålnad.

Ja, han gjorde det. Han var en medelålders engelsman af praktisk natur, och likväl trodde han det. Ej gerna likväl; men han trodde det emedan han ej kunde hjelpa det, emedan den vidskepliga öfvertygelsen inom honom var oemotståndlig.

Han tog af sig sin hatt, gnuggade sig i ögonen och stirrade uppåt skyarne och på månen för att öfvertyga sig om att han icke drömde. Han visste att han tänkt på sin kusin vid samma tid det hände, och han visste hvilka besynnerliga synvillor en vidskeplig inbillning kan åstadkomma. Allt fåfängt. Han kunde hvarken frigöra sig från tron på uppenbarelsen eller från den fruktan denna lemnade efter sig. Han skyndade så fort han

kunde till slottet.429,

I porten stod Bruff och hemtade frisk luft; hofmä-staren hade alltid haft den vanan och den tillväxte med åren. När han steg åt sidan för att låta lörd Dane passera förbi såg han på honom och ryggade nästan tillbaka af förvåning öfver lordens utseende. På dessa bleka drag, öfver hvilka forstugulampan kastade sitt sken, dessa förvirrade och förskräckta blickar kunde Bruff knappt igenkänna sin herre.

— Han ser ut som om han sett ett spöke! utropade Bruff nästan omedvetet; och kanhända var det bäst att lörd Dane ej hörde dessa ord.

XXVIII.

Londonbankiren.

Ett telegram afskickades till London af lörd Dane. Till följe af detta telegram anlände tidigt följande morgon till Dane Castle en tjensteman vid detectiva polisen i London. När en rik pär önskar biträde af ett sådant slag, går mail hastigt hans önskningar till mötes.

Polistjenstemannen uppgaf sitt namn vara Blair, och lörd Dane som då nyss hunnit kläda sig skyndade till honom. Sanningen att säga hade lörd Dane högst obestämda begrepp om detectiva polistjenstemän och han undrade huru en sådan skulle se ut. Han fann en välklädd gentleman, artig, väl uppfostrad, väl underrättad om allt möjligt och utan något anmärkningsvärdt hos sig utom det att han var böjd för tystnad och hade den vanan att till hälften sluta ögonen när han såg på en person. Miss Dane, som var nyfiken rörande den främmande gentlemannen med hvilken hennes bror skulle frukostera enskildt, betraktade honom genom nyckelhålet under det han fördes till ett toilettrum och såg en man omkring fyrtio år gammal och af fördelaktigt utseende. 429,

I porten stod Bruff och hemtade frisk luft; hofmä-staren hade alltid haft den vanan och den tillväxte med åren. När han steg åt sidan för att låta lörd Dane passera förbi såg han på honom och ryggade nästan tillbaka af förvåning öfver lordens utseende. På dessa bleka drag, öfver hvilka forstugulampan kastade sitt sken, dessa förvirrade och förskräckta blickar kunde Bruff knappt igenkänna sin herre.

— Han ser ut som om han sett ett spöke! utropade Bruff nästan omedvetet; och kanhända var det bäst att lörd Dane ej hörde dessa ord.

XXVIII.

Londonbankiren.

Ett telegram afskickades till London af lörd Dane. Till följe af detta telegram anlände tidigt följande morgon till Dane Castle en tjensteman vid detectiva polisen i London. När en rik pär önskar biträde af ett sådant slag, går mail hastigt hans önskningar till mötes.

Polistjenstemannen uppgaf sitt namn vara Blair, och lörd Dane som då nyss hunnit kläda sig skyndade till honom. Sanningen att säga hade lörd Dane högst obestämda begrepp om detectiva polistjenstemän och han undrade huru en sådan skulle se ut. Han fann en välklädd gentleman, artig, väl uppfostrad, väl underrättad om allt möjligt och utan något anmärkningsvärdt hos sig utom det att han var böjd för tystnad och hade den vanan att till hälften sluta ögonen när han såg på en person. Miss Dane, som var nyfiken rörande den främmande gentlemannen med hvilken hennes bror skulle frukostera enskildt, betraktade honom genom nyckelhålet under

det han fördes till ett toilettrum och såg en man omkring fyrtio år gammal och af fördelaktigt utseende.430,

— Ack, bäste Geoffrey, säg mig hvem han är? frågade hon sin bror. Är han gift?

Den sista frågan besvarade lörd Dane på höft jakande; på den första svarade han något otydligt om att det var en "affärsman."

— Är det er Londonbankir? frågade miss Dane ytterligare.

— Ja, det är ungefär rätt gissadt, svarade lörd Dane bekymmerslöst.

Han hade ej haft ringaste afsigt att låta det komma ut hvem den främmande var, och tillfölje af det svar hon fått omtalade miss Dane i allt förtroende till tjenstefolket att mylords Londonbankir kommit på besök. Dessa nyheter spredos naturligtvis vidare till Danesheld. Men aldrig hade miss Dane kunnat föreställa sig att någon kunde frukostera så länge som denne samme Londonbankir.

Sjelfva måltiden fordrade kanhända ej så lång tid, men det var samtalet under frukosten. Det var i lörd Danes eget vackra morgonrum med utsigt öfver Danesheld och på ena sidan af det skummande hafvet som detta samtal egde rum. Lörd Dane omtalade allt: Lydneys räddning från skeppsvraket, hans anspråk på det lakerade skrinet och dettas försvinnande, hans oförskämdhet att innästla sig i de bästa familjer i trakten, hans hemliga förbindelse med smygskyttarne och andra sämre personer, samt de planer man misstänkte honom hysa på miss Lester, sqüirens af Danesheld Hall dotter. Till sist meddelade han honom om Lydneys tillämnade anfall mot slottet.

Mr Blair lyssnade under tystnad på alltsammans. Ännu insåg han kanhända ej den absoluta nödvändigbeten af den detektiva polisens biträde i denna sak; men han sade det ej.

— Namnet på polisinspektorn här är Young, tror jag ? anmärkte han.481,

— Nej, Bent, sade lörd Dane. Young blef förflyttad till Great Cross för en kort tid sedan och Bent fick hans plats. Jag torde ha uppfattat saken orätt, men mig förefaller det som om han understödde denne Lydney, och derföre har jag skickat efter er.

— Om jag förstår mylords önskningar rätt så vill ni helst att inbrottet i slottet ej skall förhindras, men att våldsverkarne skola gripas på bar gerning?

— Alldeles så. Jag önskar att grannarne skola få sina ögon öppnade i afseende på denne Lydney, derföre får inbrottet ej förhindras. Jag är ledsen för de andras skull, och skulle ha velat skona dem om jag kunnat, men det låter sig ej göra och de måste dela straffet. De ha idkat tjufskytte, slagit mina skogvaktare, då och då gjort små smuggleri affärer; men de skulle lika litet kunna uppgöra den här planen som jag sjelf. Lydney har förfört dem härtill.

— Jag kan knappt följa mylords tankegång, sade mr Blair. Ni tror att Lydneys ändamål med inbrottet i slottet ej är att plundra?

— Ej hans hufvudändamål. Han skall utan tvifvel deltaga i plundringen; men hans hufvudändamål är, som jag tror, att söka efter skrinet.

— Den der gossen ni nämnde, Shad, antydde ju att afsigten var ett anfall mot er egen person?

— Han hade uppfattat detta oriktigt, var lörd Danes förtroliga svar. Lita på att de skulle vara glada om jag låge i ostörd ro och först vaknade när både de och bord-silfret voro försvunna.

— Dender Lydney så godt som anklagade er för att ha gömt undan hans skrin?

— Ja, först anklagade han mig helt oförskämdt derför, både så att jag hörde det och inför andra. Min öfvertygelse är att skrinet aldrig tillhört honom, aldrig varit honom anförtrodt; att han gjorde anspråk derpå då det432,

låg på hafsstranden i tanka att han skulle kunna göra detta ostraifadt.

— Han har erbjudit tusen punds belöning för dess återlemnande, anmärkte mr Blair lugnt.

Lörd Dane krökte föraktfullt läppen.

— Ja, och förmått sin godtrogne värd att ansvara för penningarne. Då jag sista gången var hos Bent, sade han mig midt upp i ansigtet att han var tillfredsställd.

— Förstod jag mylord rätt, att Bent sjelf anställde en visitation i slottet efter skrinet?

— Ja. Jag tillät honom det, ty han tycktes nästan misstänka att någon af mitt tjenstefolk gömt undan skrinet. Det var likväl en omöjlighet.

— Och hvarför har ej Bent omtalat detta för Lydney ?

— Det har han gjort; han omtalade det straxt.

— Ursäkta mig lörd Dane, men just detta förhållande finner jag ej riktigt klart. Om polisen försäkrat Lydney att skrinet ej finnes i slottet, huru kan ni då förmoda att hans afsigt med inbrottet är att söka efter skrinet?

Lörd Dane svarade ej straxt. Han ville ej ens för mr Blair upprepa den skandal han hört hviskas af Ben Beecher rörande möjligheten af hemliga gömställen i slottet. Att Lydney i följd af detta meddelande ville bryta sig in för att söka efter dessa gömställen, derom hyste han ej ringaste tvifvel; men han fann det icke alls lämpligt att yppa detta för polistjenstemannen.

— Lita på att Lydneys mål är att söka efter skrinet, svarade lörd Dane i bestämd ton. Bordsilfret är blott en bisak.

Mr Blair funderade.

— Har ni någon orsak att tro att denne amerikanare är fientligt stämd mot er? frågade han plötsligt.

— Nej; såvidt han ej är det tillfölje af sin löjliga misstanka att jag undangömt skrinet. Han vet utan tvif-433,

vel att jag spanat ut hvad han egentligen går för: kanhända har han hört att jag varnat hans värd, Bavensbird, för honom. Jag har äfven varnat squire Lester.

Mr Blair satt en stund i djupa tankar.

—- Hvar är er polisstation? frågade han slutligen.

— I sjelfva hjertat af Danesheld. Jag skall gå med er dit.

— Skall jag förstå mylord så, att mylord öfverlemnar denna affär i mina händer ? frågade polistjenstemannen.

— Utan tvifvel.

— Då måste ni tillåta mig att gå mina egna vägar. Jag skulle föredraga att besöka polisstationen allena. Allt hvad mylord har att göra är att hålla sig stilla.

— Och hvilka äro era planer?

— Jag har ännu ej uppgjort några. Det blir naturligtvis ingen svårighet att öfverrumpla dem när de göra inbrottet; men att utspana hvem denne amerikanare är, och hans antecedentia, torde ej bli lätt. Och jag förmodar att det är i denna punkt ni hufvudsakligen önskar mitt biträde.

— Just det, ja. För inbrottet i slottet skulle polisen här ha varit tillräcklig; men den är ej i stånd att utspana hvem Lydney egentligen är.

Mr Blair reste sig upp.

— Mylord inser naturligtvis att det ej får bli kändt hvem jag är och hvarför jag kommit hit?

Lörd Dane skrattade: det tycktes konom vara en öfverflödig försigtighet.

— Ni är en enskild vän söm är på besök hos mig, mr Blair.

Mr Blair gick in i staden och fann polisstationen. På dess dörr satt ännu tillkännagifvandet att tusen pund skulle erhållas af den som tillrättaskaffade skrinet. Han läste det flygtigt innan han inträdde och tyckte att be-

En Qmman Ed. 28434,

skrifningen på skrinet var något besynnerlig: tre V.'n på locket och öfver dessa ett malteserkors.

Mr Bent satt på sin stol inne i poliskontoret. Främlingen började i en viss öfverlägsen ton göra frågor om Danesheld och dess innevånare, om polisstationen och andra saker. Detta förargade polisinspektorn, som var en stor man i sin egen tanka och ej tålde att någon annan blandade sig i hans aflarer än magistratspersonerne på stället eller lörd Dane.

— Jag skulle vilja veta hvem ni är som kommer på detta sätt och tager mig i förhör! utbrast han i harmsen ton.

— Skulle ni det? var det lugna svaret. Jag är mr Blair.

— Mr Blair? upprepade Bent, undrande hvar han hört detta namn, ty det tycktes honom ej obekant.

— Från polisbyrån i London. Jag har kommit hit i tjensteärender.

Allt var nu klart för polisinspektorn och han reste sig upp från stolen helt bestört.

— Jag ber er om förlåtelse, sir, jag kunde ej föreställa mig — var så god och stig in i det inre rummet. Jag hoppas att ej någonting som rör vår tjenst ådragit sig ert misshag?

— Ej som jag hört, sade mr Blair under det han följde Bent till det inre rummet, hvarifrån en polistjenste-man, som helt lugnt satt och läste tidningarne, utan krus blef utkörd.

Han satte sig ner och började ett samtal med Bent i allmänna ämnen, derunder noga granskande den man han hade framför sig; han trodde sig finna att han kunde sätta förtroende till honom.

— Nu, mr Bent, yttrade han slutligen, önskar jag en liten upplysning af er. Hvem är denne amerikanare som

uppehåller sig här och kallar sig Lydney?435,

— Jag vet verkligen inte hvem han är, svarade mr Bent, hvilken tycktes föredraga att stå under det han talade. Yi kunna ej spana ut hvem han egentligen är, sir. Han liknar fullkomligt en gentleman: i språk, i sätt och allt — kortligen, ni skulle ej kunna taga honom för någonting mindre än en ädling. Hvad som ledt oss på denna tanka torde dock vara en märkvärdig likhet mellan honom och medlemmarne af familjen Dane.

Mr Blair lyfte på hufvudet.

— Med lörd Dane?

— Nåväl, ja, med lörd Dane; en slags allmän likhet; men särskildt med några af de medlemmar af familjen som äro döda. Genom denna omständighet har han som jag tror gjort ett godt intryck på oss. A andra sidan blandar han sig tillsammans med smygskyttar och personer som ha dåligt rykte om sig, går i skogarne med dem nattetid, bor på ett värdshus och — kortligen vi veta ej hvad vi skola tro. Han är en mycket vacker ung karl.

— Yar det hans eget skrin som förlorades ?

— Han säger att det ej var det. Han har varit oro -lig hela tiden för det och har erbjudit tusen pund i belöning.

-— Då han sannolikt cj eger så mycket som hundra pence. Hade detta skrin blifvit framlemnadt och belöningen fordrad skulle ni ha kommit i en dilemma. Ni landt-bor äro så oförsigtiga.

— Yi ha ej varit oförsigtiga i detta fall, ehuru vi äro landtbor, svarade mr Bent. Jag innehar penningarne.

— De tusen punden? utropade mr Blair.

— Ja, sir, i bankonoter. Lörd Dane och andra personer tycktes ogilla att jag antagit värdshusvärden Ra-vensbirds borgen, hvarföre jag talade med mr Lydney och han tog med sig bankonoterna och deponerade dem hos mig.436,

— Goda, förmodar jag? frågade polistjenstemannen be-kymmerslöst.

Mr Bent nickade betydelsefullt.

>— Naturligtvis lemnade jag honom ett erkännande att jag mottagit penningarne, så att han när han behagar kan återfordra dem.

— Vet lörd Dane om detta ?

— Ingen vet om det, sir, utom jag sjelf; den unge mannen affordrade mig ett löfte om absolut tystlåtenhet. Lörd Danes åsigt är att Lydney sjelf innehar skrinet; men —

— Nej, det är ej hans åsigt, afbröt mr Blair.

— Jag kan försäkra er att det så är, sade polisin-spektorn.

— Jag kan försäkra er att det icke så är, sade mr Blair myndigt. Om mylord sagt er det, måste han ha haft sina egna skäl dertill.

Polisinspektorn ville ej ånyo motsäga honom. Han såg på sin förman och väntade. Den senare sänkte sin röst.

— Har ni hört att det är en komplott å bane att göra inbrott i Dane Castle?

— Nej! utropade mr Bent förvånad. Hvem har gjort upp den ?

Mr Blair sade honom så mycket han fann nödvändigt för sina egna planer att säga. Han sade att Lydneys hufvudändamål tycktes vara att söka efter skrinet, att komma åt bordsilfret det andra. »

— Det är just i och för denna sak jag blifvit hitkallad, slutade han.

— Jag har aldrig i mitt lif hört någonting som så förvånat mig, utbrast Bent då han hunnit samla sina tankar. Lydney göra inbrott i slottet för att komma åt bordsilfret! Det förefaller omöjligt. Jag kan ej alls förstå det, sir.487,

— Icke jag heller nu sedan ni sagt mig att ni innehar de tusen punden, medgaf mr Blair. Det var temligen klart förut. En man som erbjuder tusen punds belöning för upptäckten af ett litet skrin och som deponerar dessa penningar kan svårligen begå inbrott i ett hus för att stjäla silfver. Hvad var det i skrinet ?

— Dokumenter, säger han. Han har alltid uttryckt den öfvertygelsen att skrinet är i slottet, men säkert skulle han ej kunna begå inbrott för att finna det.

— Det var ju ingen som såg det bäras in i slottet ? yttrade den främmande polis+jenstemannen.

— Endast en illa beryktad gosse vid namn Shad och som är i stånd att säga så många osanningar som helst när det gagnar honom. Han säger att det fördes in, och i detta fall vet jag ej hvarföre han skulle säga det om det ej var så. Jag kan ej säga huru saken förhåller sig, tillade han. Det är alldeles oförklarligt.

Mr Blair började tro så äfven.

— Hvar kan jag finna denne Shad? frågade han. Jag skulle vilja träffa honom — liksom tillfälligtvis, förstår ni.

Polisinspektorn visade honom till skogen, der Shad alltid uppehöll sig och gaf honom på samma gång en beskrifning öfver gentlemannen som han sannolikt ej skulle misstaga sig på, hvarefter mr Blair gick ut.

Här är det nödvändigt att berätta, att det första bruk squire Lester gjorde af den underrättelse lörd Dane meddelat honom rörande Lydney var att föra den till miss Bordillion och uppmana henne att låta all beröring med denne upphöra.

Denna lady var alldeles icke oförberedd härpå. Hon hade under någon tid märkt att hennes hus var det enda, hvars dörrar gerna öppnades för mr Lydney; hon började erfara vissa tvifvelsmål sjelf, och med en suek samtyckte438,

hon till mr Lesters uppmaning att hennes dörrar för framtiden skulle vara tillslutna för Lydney.

Det hade ej varit något tillfälle att utföra detta beslut, ty mr Lydney hade ej gjort något besök; men denna morgon, just medan mr Blair gjorde sitt besök på polisstationen, hände det att han infann sig vid hennes dörr.

— Ej hemma, sir, svarade Maria, miss Bordillions tjensteflicka, i det hon blef blossande röd vid denna osanning.

Men just i detta ögonblick hände det att miss Bordillion sjelf kom till fönstret, hvilket i det lilla huset var beläget straxt intill dörren. Mr Lydney såg på henne och derefter på tjensteflickan under det ett smålöje öfverför hans ansigte. Flickan blef förvirrad och försökte ett rättfärdigande. »

— Det är ej mitt fel, sir, att jag ej kan släppa in er; jag àtlyder endast den befallning jag fått.

— Har miss Bordillion befallt er att ej släppa in mig när jag kommer på besök ?

— Nåväl, ja, sir, det har hon gjort. Jag är mycket ledsen, sir, att nödgap vara så hård.

Han ref ett blad ur sin plånbok, skref derpå några få ord och skickade henne in med det.

"Tillåt mig träffa er på ett par minuter. Jag begär det såsom en ynnest."

Miss Bordillion tyckte att ett så kort samtal ej skulle ha något att betyda. Då hon såg detta ädla ansigte derutanför, tycktes hon förlora alla sina tvifvel på honom. Sällan hade hon sett någon till hvilken hon skulle velat sätta ett så obegränsadt förtroende, hade det ej varit för dessa tvifvelsmåls skull.

— Jag tackar er för det ni tillät mig komma in, började han då han inträdde och räckte ut sin hand, hvilken hon som vanligt fattade. Att jag ej står i gunst hos Daneshelds innevånare, deraf ha de sista veckorna lemnat439,

mig en pinsam erfarenhet; men jag hoppades att fördomen ej skulle sträcka sig till er. Ni har betraktat mig som en vän, miss Bordillion, och jag kommer nu i afsigt att behandla mig såsom en sådan. Säg mig, om ni kan, hvilka rykten äro i omlopp om mig och hvilken form de ha antagit.

Miss Bordillion råkade i en förlägen tveksamhet och en hög rodnad, framkallad af det obehagliga i hennes ställning, färgade hennes fina ansigte.

— Ni har sannolikt hört att mr Lester visat bort mig från sitt hus, forfor han då han fann att hon ej talade, och miss Bordillion böjde medgifvande på hufvudet. Jag bad att få veta anledningen till denna grofva förolämpning, men han vägrade fullkomligt att uppgifva den. Det tyckes mig att jag eger rätt att få veta hvad allt detta betyder, och derföre har jag kommit för att fråga er derom, miss Bordillion. Man kan ej försvara sig utan att få veta anfallets natur.

— Att obestämda rykten äro i omlopp som äro ofördelaktiga för er, kan jag ej påstå mig vara okunnig om, svarade hon slutligen. Men jag tror att det beror till stor del på er sjelf att nedtysta dessa rykten.

— På hvad sätt ?

— Det tyckes mig att ni borde förklara hvem ni är. Ni har sagt att ni är af god familj, en familj som är känd i England. För min del tviflade jag ej det ringaste på denna försäkran, och jag tror ej heller någon annan gjorde det. Men en lång tid har nu förflutit utan att ni varit mera meddelsam rörande detta ämne.

Ett småleende öfverför hans ansigte.

— Jag förmodar att man letat igenom peersmatrikeln, baronetmatrikeln och alla andra matriklar för att finna namnet Lydney, sade han.

— Någonting ditåt, tror jag, svarade hon. Ni måste förstå huru det förhåller sig, mr Lydney; hade ni ej nämnt440,

att er far tillhörde en god engelsk familj, skulle frågan ej ha uppstått. En amerikanares börd brvr sig ingen om att fråga efter.

— Hvem uppväckte först dessa tvifvel ?

— Jag vet ej.

— Lörd Dane sannolikt. Miss Bordillion, jag tycker att ni ej borde ha tillslutit era dörrar för mig.

— Jag kunde ej göra på annat sätt, sade hon, missnöjd med den vänning samtalet tog, men troende det vara bäst

att tala fullkomligt öppet. Jag kan ej trotsa societeten, ty för det första rättfärdiga omständigheterna det ej och för det andra skulle jag afbryta mina förbindelser med Danesheld Hall, med Lesters.

— Ah! svarade han betydelsefullt. Jag är anklagad, hör jag, bland andra afskyvärda synder för att hysa vissa planer på miss Lesters förmögenhet.

— Hvar har ni hört detta ? utropade hon öfverraskad.

— Man förmodar att jag arbetar af all makt på att förleda miss Lester till att låta enlevera sig och ingå giftermål med mig för att jag skall komma åt hennes fjortontusen pund, fortfor han utan att besvara frågan. Tillåt mig försäkra er, miss Bordillion, och jag gör det på min heder, att när helst jag gifter mig, skall det ej vara af ringaste vigt för mig om min hustru eger fjortontusen pund eller ej så många pence.

— Jag önskar att ni ej ville omnämna dessa saker, sade hon; det endast plågar mig att höra dem. Eör min egen del hyser jag förtroende till er; det är någonting i er personlighet som gör att jag litat på er från första ögonblicket jag träffade tillsammans med er och litar på er ännu. Men om ni tänker efter ett ögonblick, skall ni finna huru omöjligt det är för mig att sträfva emot den allmänna opinionens ström genom att fortfarande mottaga er här. Om ni vore mera öppen rörande er sjelf blefve det en annan sak. Vore jag i ert ställe, mr Lydney, sade441,

hon plötsligt i det hon räckte fram sin hand till tecken att han borde aflägsna sig, skalle jag ej längre qvarblifva i Danesheld.

— Detta bevisar hur mycket ni delar den allmänna fördomen, svarade han i det han hjertligt skakade hennes hand. Jag tadlar er ej, miss Bordillion, och naturligtvis kan jag ej besöka er vidare, men ni måste tillåta mig hoppas att den tid skall komma, då ni åter önskar mig välkommen.

Miss Bordillion kände en • betydlig lättnad, då han gått. I sin förvirring riglade hon dörren till rummet och ställde sig med ryggen mot densamma. En tanke var förherrskande hos henne — att han ej sagt ett enda ord, som spred ljus i saken. Han hade ej visat sig det ringaste förlägen, tvärtom, hans utseende var stoltare och mera sjelfständigt än någonsin.

Då han kommit ut, fann han miss Lester samtalande med tjenstflickan. Han närmade sig den unga ladyn, bad om några ögonblicks samtal och utan att vänta på ja eller nej nästan drog han henne med sig in i ett litet rum, der hon och Edith i fordna dagar brukade hafva sina lektioner.

— Maria, började han, i det han kallade henne, som han sällan förut gjort, vid hennes förnamn, jag ämnar sätta er vänskap, ert förtroende till mig på prof.

Mörka rykten äro i omlopp om mig, antydningar att jag ej är hvad jag syns vara, en gentleman, utan tvärtom en högst misstänkt personlighet, fullkomlig äfventyrare. Tror ni dessa rykten?

— Nej, svarade hon lugnt i det hon höjde sina ögon, fulla af förtroende, mot hans.

— Jag tackar er. Är det någon som jag är skyldig att vederlägga dessa rykten för, så är det för er. Och likväl kan jag ej göra det: tiden är ännu ej kommen. Yill ni vänta en kort tid utan att tvifla på mig?442,

Hon såg åter på honom och hennes ansigte var fullt af förtroende och hopp; han tog båda hennes händer och höll dem i sina.

— Bland annat så har man anklagat mig för att jag eftersträfvar miss Lesters kärlek för hennes förmögenhets skull. Miss Lesters kärlek torde jag aldrig vinna, men jag bakänner uppriktigt att hon vunnit min. Jag kan ej säga mera nu utom det, att då jag infinner mig hos mr Lester för att begära hans dotters hand, skall han finna att i förmögenhet och samhällsställning är jag åtminstone hans jemlike. Jag sårar er väl ej genom att säga så mycket? afbröt han, ty hon sträfvade att lösgöra sina händer.

Nej, han sårade henne ej: långt derifrån; men hon var verkligen mycket upprörd. Här stod han — denne äfventyrare som hvar och en kallade honom — och gjorde henne ett giftermålsanbud, och hon var endast alltför medveten om att hon älskade honom, hvad han än måtte vara.

— Till dess skall ni ju ha förtroende till mig? hviskade han i en ton af djupaste ömhet.

Hon svarade endast med blicken, men det var nog. Frestelsen för honom att luta fram sitt hufvud och kyssa hennes rodnande ansigte var stor nog; men William Lydney var en man med ära, i trots af allt hvad man sade om honom, och han motstod denna frestelse.

— Gud välsigne er Maria! Molnet skall snart passera förbi.

Tjensteflickan som väntade vid dörren och som ej underrättat miss Bordillion om samtalet mellan miss Lester och mr Lydney, hvilket hon naturligtvis borde ha gjort, framsade en ursäkt till mr Lydney då han passerade förbi.

— Jag var verkligen nödsakad att göra som jag gjorde, sade hon och syntes färdig att gråta.443,

— Naturligtvis var ni det; det var ej ert fel, svarade han vänligt och släppte några silfvermynt i hennes hand. Hvem är det?

— Denna fråga hade afseende på en främling som passerade förbi: en gentleman som såg skarpt på honom, mycket skarpt, tyckte mr Lydney. Det fanns dock ingenting förolämpande i denna blick.

— Jag hoppas han skall känna igen mig, sade mr Lydney godmodigt. Jag undrar hvem han är.

— Det är mylord Danes bankir, sir, var flickans svar. En af slottets betjenter gick förbi nyss med en kappsäck som han hemtat på jernvägsstationen; han sade mig att den tillhörde mylords Londonbankir, som kommit ned på besök; just då blef denne gentleman synlig och han sade att det var densamme. Tack så mycket, sir. Farväl, mr Lydney.

De sista orden, som uttalades högt, ty mr Lydney hade nästan kommit utom synhåll, nådde "bankirens" öron. Han vände sig om och tilltalade flickan.

— Jag tyckte ni-kallade den der herrn Lydney?

— Ja, sir. Det var mr Lydney. — Mr Blair såg efter honom tills han var ur sigte. Måhända motsvarade ej Lydney den föreställning han gjort sig om honom.

— Han ser ut som en gentleman, voro de ord, som undföllo honom och, som det syntes, ofrivilligt.

— Han är också en gentleman, om någon är det, utropade den unga flickan med värma.

— Det der är just en karl att taga unga landtflic-kors hjertan med storm, sade mr Blair för sig sjelf. Bent har rätt: det finnes en viss likhet med lörd Dane hos honom. Jag undrar —

Hvad mr Blair undrade blef aldrig uttaladt ens för honom sjelf. 444

XXIX.

Inbrottet.

Lörd Danes londonbankir förlängde sitt besök och gjorde sig helt populär. Det fanns knappt ett enda ställe som han ej besökte, ej ens Granny Beans gästfria boning, der han visste tillvinna sig denna gamla hexas tillgifvenhet genom att gifva henne present af tobak.

Mr Blair blef förtrolig med Bavensbird och hans hustru bland andra. Sailor's Rest var ett passande hvilställe på vägen till och från slottet, och Mr Blair fann behag i en viss fransysk likör som fanns der och tittade dagligen in för att få ett litet glas deraf. Ibland samtalade han med Ravensbird medan han drack det, ibland med dennes hustru, men han var mycket nyfiken rörande deras gäst, unga Lydney. Men med all mr Blairs slughet kunde han ej leta ut någonting som var af nytta för honom, hvarken för eller emot den unge mannen. Mylord Dane hade önskat att Lydney skulle köras på porten, sade Ravensbird en dag i förtroende; men han insåg ej huru han skulle kunna göra det: så länge amerikanaren betalade för sig och uppförde sig väl hade han ej skäl att göra sig af med en kund som han hade förtjenst på.

Ej en dag, knappt en timma passerade utan att mr Lydney infann sig på lagkarlen Apperlys byrå och frågade om

denne låtit höra af sig och när han skulle vara hemma. Hittills hade detta varit utan resultat.

Men på Lördagsmorgonen i samma vecka då mr Blair ankommit till Danesheld kommo nyheter från lagkarlen att ingen mera blef glad deråt än skrifvaren, unga Crofts, ty han hade blifvit, som han förklarade för sina vänner, sjuk och trött af att ständigt se dender Lydney springa.

— Han skall vara hemma i natt eller i morgon, sade skrifvaren. I alla händelser så tidigt att han kan börja sina göromål på Måndagsmorgonen.445,

— Är ni säker derpå? frågade mr Lydney ifrigt. Har ni hört någonting från mr Apperly sjelf?

— Huru kunde jag säga det om vi ej hört något? genmälte unga Crofts vresigt. Kanske, fortfor han sarkastiskt, kan mr James låta er få se brefvet om ni beder honom.

Med denna underättelse gick mr Lydney till Wilfred Lester. Wilfred mottog den med likgiltighet. Så ifrigt han i början längtat efter lagkarlens återkomst, så likgiltigt var det nu för honom. Hvad nytta kunde han ha af Apperly eller hvilken annan lagkarl som helst, då hans far vägrade att visa honom gåfvobrefvet? Under den sista veckan hade Lydney märkt att Wilfred Lester undvek honom och den unge amerikanaren gjorde sig sjelf den frågan om äfven han tagit intryck af de ofördelaktiga rykten som voro i omlopp om honom. Det var honom likgiltigt ; han glömde ej sitt löfte till Maria och trefjerdedelar af hans tid, dag och natt, användes att bevaka Wilfreds rörelser. Men smygskyttarne tycktes förhålla sig ovanligt stilla; ingenting inträffade.

Ingenting hördes heller af rörande det tilltänkta inbrottet i slottet. Den ena natten efter den andra, sedan slottets tjenstepersonal gått till hvila, släppte Bruff, som var den ende för hvilken hemligheten blifvit upptäckt, in en liten skara polismän i civila kläder och släppte ut dem igen mot dagningen. Mr Blair nndrade om det ej varit öfverflödigt af honom att komma och lörd Dane gick i en beständig oro.

Söndagsaftonen suto de tillsammans i matsalsn samtalande vid sina vinglas, då ett sakta ljud hördes vid fönstret. Lörd Dane reste sig upp, drog undan fönsterluckan och fann Shads ansigte på andra sidan rutan. Han. hade klättrat upp på stenfoten och stod och höll sig i fönsterramen.446,

— Hvad har ni här att göra? frågade lörd Dane i det han öppnade fönstret.

Shad, vig som en katt var i en handvänning inne i rummet och drog efter andan.

— De skola komma i natt, mylord. De ha nyss gjort upp det.

Mr Blair närmade sig, satte Shad på en stol och bad honom omtala hvad han visste. Innehållet deraf var att han sett konspiratörerna i skogen och hört nog för att bli öfvertygad om att inbrottet skulle ega rum denna samma natt. När han lemnade dem bundo de svarta flor vid sina hattar.

— Huru många såg du? frågade mr Blair.

—- Jag såg fyra: två stora och två små, svarade Shad. De tre voro desamma som jag förut omtalat för mylord; den fjerde, som var längst af dem alla, liknade — jag såg likväl ej hans ansigte, afbröt Shad. Hela tiden satt han på en trädstubbe med detder svarta framför näsan.

— Hvem liknade han? Tala ut.

— Nåväl, jag hörde honom ej tala och jag såg ej hans ansigte, men han var lik Will Lester.

— Nonsens! utbrast lörd Dane. Liksom Wilfred Lester skulle vilja deltaga i ett inbrott! Gossen är tokig, Blair, och har alltid varit ansedd så. Ni måste mena Lydney, tillade han skarpt till Shad.

Nu var gossen långt ifrån tokig: han hade alltför mycken slughet för att vara en dåre, och denna slughet hade han ständigt tillfälle att uppöfva. Det rörde ej Shad det ringaste om den tyste gentlemannen under floret var mr Lydney eller mr Wilfred Lester: hans åsigt var att det var den senare; men som detta påstående tycktes stöta lörd Dane, hvilken tydligen heldre ville att det skulle vara Lydney, fann han det klokast att låtsa gå in på denna mening.447,

— Nåväl, jag kan ej så noga säga, yttrade han i väl spelad enfald. Lydney är stor, han också, det förstås; och mannen var bred öfver bröstet och det är Lydney. Ja, mylord, han var mera lik Lydney. Det var damaskorna som kommo mig att tro det vara Wi 11 Lester; men jag såg en dag att äfven Lydney hade ett par sådana.

— Säkert var det Lydney; sade lörd Dane i mr Blairs öra. Och den senare nickade.

— Hvad hörde ni mer? frågade han Shad.

— Jag hörde ingenting mer, sir. De talade ej utom några ord om slöjorna, och jag smög mig hit för att underrätta mylord.

Mr Blair vände sig mot lörd Dane och de samtalade under ett par minuter i låg ton. Shad tillsades att aflägsna sig och hoppade derefter med mycken vighet ut genom fönstret. Innan han gick ansåg lörd Dane det lämpligt att gifva honom en liten varning.

— Gå nu hem och lägg dig, Shad. Om du stryker omkring slottet kan det lätt hända att man ger dig ett skott i stället för någon af tjufvarne. I händelse dessa män bli gripna tillfölje af den underrättelse du lemnat, skall du få en belöning sådan du aldrig i hela ditt lif kunnat drömma om. Gå nu hem så fort du kan.

Shad skyndade sig att lyda befallningen så fort han kunde. Men då han befann sig på vederbörligt afstånd från slottet, tog han af in på en biväg för att osedd ge luft åt sitt öfverflödiga mått af glädtighet och kunde ej ana att han så godt som störtade i armarne på en gentleman. Shad slängde med armarne under åtskilliga krumsprång och utbrast.

— Gå till sängs, säger mylord. Visst inte; jag vill se elden. Och som om jag ej skulle känna Will Lester fastän han hade ett svart flor framför ansigtet! Han —

Shad kände sig fängslad. Gentlemannen var mr Lydney som gått ut från Sailor's Best för att röka en cigarr.448,

— Hvad är"det ni pratar om Will Lester och svarta flor, Shad?

Shad började gråta. Han var på väg hem till sin mormor, sade han.

— Ni lilla skrymtare! utropade mr Lydney, tror ni att jag tänker slå er? Se hit, Shad; ni kan ej spela enfaldig för mig, derföre är det bäst att ni afstår från denna roll. Jag frågar er hvad ni menade när ni sade att Wilfred Lester hade en svart slöja öfver sitt ansigte och jag frågar för att få veta det. Om ni ej vill säga mig det tager jag er med mig till polisstationen, och ni skall få •äga det der.

— Jag törs ej omtala det för någon, svarade Shad.

— Jo, ni törs; ni kan omtala det för mig. Hvad slags lek är det som skall ega rum i natt? Jag vill yeta det.

Shad ville likväl ej ut med sanningen och mr Lydney frågade plötsligt:

— Har ni någonsin sett ett souvereign, Shad?

— Ja, jag har sett sådana, svarade Shad.

"— Skulle ni tycka om att ega en sådan?

— Oh! utbrast Shad darrande af förtjusning.

— Jag sade att jag skulle gifva er ett sexpencestycke om ni talade sanning rörande skrinet. Säg mig nu sanningsenligt hvad som skall komma att inträffa i natt, och jag skall gifva er en gyllene souvereign.

För denna frestelse skulle Shad ha sålt Danesheld och hvarenda en i detsamma, sig sjelf inbegripen. En souvereign, tjugo hela shillings, syntes för gossen vara en ofantlig rikedom. Men han var något villrådig. Om den stora expeditionen skulle utföras denna natt och mr Lydney gick sysslolös och rökade cigarr, kunde han ej vara med i densamma och hade blifvit orättvist misstänkt. Men han tvekade, oviss om ej upptäckten skulle ådraga honom förargelse.149,

Mr Lydney drog eld på en tändsticka, tog upp en sou-vereign ur fickan och höll den mot ljuset. Nu kunde ej Shad motstå längre och gaf mr Lydney del af hemligheten, eller så mycket deraf som han visste sjelf. "Det skulle ske inbrott i slottet denna natt, bordsilfret bortstjälas och mylord mördas."

Det är ej underligt att mr Lydney hade svårt att tro på denna underrättelse.

— Jag såg dem; de bundo svart flor för sina ansigten då, fortfor Shad. De vore Drake, Nicholson och Ben Beecher; Wilfred Lester satt der äfven. Mylord blef ond på mig för att jag sade det och påstod att det ej var Lester utan ni.

— Sade lörd Dane att det var jag? frågade mr Lydney.

— Åtminstone lät det på honom som om han ansåg det afgjordt att det var ni. Var det mr Lydney eller Will Lester? frågade han. Derföre sade jag, att jag ej bestämdt kunde påstå att det var någondera af dem, ty jag såg att det förargade honom då jag sade att det var Lester. Liksom jag ej skulle känna honom.

Efter några vidare frågor affärdades Shad och mr Lydney stod helt bestört och oroad af hvad han hört. Att Wilfred Lester deltagit med smygskyttarne i vissa nattliga expeditioner, som rörde villebrådsfångst, derom var han temligen öfvertygad; men att han skulle vilja deltaga i ett sådant brott var oförklarligt. Han måste antingen ha förlorat sina sinnen eller blifvit ytterligt likgiltig för hvad han företog sig.

Huru kunde han, Lydney, förekomma att detta egde rum, eller åtminstone förekomma att Lester deltog deri ? Det måste nödvändigt förekommas, ej blott för hans egen skuld, utan för hans familjs, och en djup rodnad uppsteg på mr Ijydneys panna då lian tänkte på den skam som deraf skulle drabba familjeu och hvilket förfärligt slag det skulle vara för den stackars unga hustrun. Under det han

tänkte härpå varseblef han några män som passerade förbi i riktning mot slottet till; de gingo ej tillsammans, utan en och en och voro civilklädda. Han igenkände någras ansigten och fann att de voro polismän som gingo upp på sin nattbevakning i slottet, såsom han hört berättas af Shad, hvilken hvarje natt följt dem i spåren. Allt hvad mr Lydney kunde göra var att följa dem; att i skogen söka efter Wilfred Lester vid denna tid skulle vara fåfäng möda, och han valde sin ställning så att hankunde öfverse vägarne till slottet samt stod der på vakt.

Emellertid gick slottets tjenstepersonal till hvila i lycklig okunnighet om att något inbrott förestod och att mr Bruff förblef uppe för att insläppa nattbevakningen. Mr Blair omtalade enskildt för polismännen att anfallet var att förvänta denna natt; ljusen släcktes ut och allt var redo.

De väntade och väntade: karlarne stodo på sin» bestämda platser, mr Blair och lörd Dane samtalade i hvisk-ningar och lyssnade med spändaste uppmärksamhet, Bruff var orolig. De väntade och väntade tills klockan slog ett.

— Det är underligt att de ej komma, mumlade då mr Blair.

Plötsligt hördes skott från den aflägsna skogen. Polismännen kommo fram från sina gömställen, lörd Dane och Bruff, ovana vid något sådant, rusade plötsligt ut i förstugan.

— Tillbaka, hvarenda en, hviskade mr Blair. De skola komma nu.

— De ha träffat på något motstånd och slåss nu i skogen, sade lörd Dane.

— Tillbaka på era platser, upprepade den främmande polistjenstemannen. Dessa skott äro en list for att draga skogvaktarnes uppmärksamhet från slottet, ifall någon af dem skulle vara nära detsamma. Jag väntade någonting dylikt.451,

De skola vara här straxt nu. Hvad ni än må få se eller höra, så låten ej höra något ljud förrän jn? gifver signalen.

De gingo tillbaka och allt blef åter tyst i slottet. De väntade och väntade ytterligare.

Mr Lydney väntade äfven der han stod derute och tyckte att tiden gick mycket långsamt. Han hörde stadsklockan

slå ett och hörde skotten i skogen. Det föll honom ej in att tillskrifva dem samma anledning som den främmande polistjenstemannen gjort och de oroade honom mycket: men han kunde ej lemna sin nuvarande post. Det var en kylig, mörk och obehaglig natt, första delen af den hade varit klar, men vädret hade ombytts.

Plötsligt nådde ett buller hans öra: det var dock ej annalkandet af våldsverkarne, utan en gosse som hördes springa öfver marken med all möjlig skyndsamhet. Mr Lydney såg åt detta håll och varseblef Shad.

— Jaså ni är här, i stället för att ha gått hem och lagt er!

— Hindra mig ej, sir, bad Shad, som knappt kunde draga andan. Jag är på väg till slottet för att säga något till lörd Dane. Jag vet att han är uppe och väntar.

— Hvad skall ni säga honom?

— Det är ej till slottet de ämna sig. Det är till Danesheld Hall.

— Hvad säger ni? utropade Lydney.

— De ämna göra inbrott der, de äro redan ditkom-na. Jag har vakat på dem hela natten och de gingo rakt till Danesheld Hall i stället för att komma häråt. De ha uttagit en ruta ur ett af fönstren.

Allt som varit mörkt blef nu klart för mr Lydney. Wilfred Lester ville bemäktiga sig gåfvobref oet — gåfvo-brefvet rörande hans penningar hvilket hans far vägrade att låta honom genomläsa.

Han hade fullkomligt rätt: låtom oss göra ett ögonblicks uppehåll i berättelsen för att säga det. Något in-452,

brott i slottet hade aldrig blifvit tillämnadt och det var Shad som misstagit sig. Wilfred Lester var till den grad missledd att han ansåg sig göra någonting hvartill han var fullt berättigad då han nattetid bröt sig in i sin fars hus för att hemta hvad som rätteligen tillhörde honom. Hade mr Apperly varit hemma och fått råda honom, torde något sådant aldrig ha inträffat, men mr Apperly var borta och hade i ett bref helt kort undanbedt sig allt deltagande i denna affär. Sålunda uppgjorde Wilfred planen för inbrottet och fick de tve ofvan uppräknade männen att förena sig med honom. Han försedde sig med nycklar, men ifall dessa ej passade, måste det tunga blyskrinet bäras bort och derföre fordrades det att de voro så talrika. Det behöfver väl knappt tilläggas att Wilfred var okunnig om männens afsigt att stjäla-, detta var deras egen privataffär. De hade ej gått så långt i brott förr, men tillfället syntes för gynnsamt för att förloras.

Lydney skyndade bort mot Danesheld Hall, men då han tagit ett par steg stannade han och fattade tag i Shad.

— Ni får ej gå till slottet, Shad: det är ej nödvändigt att underrätta lörd Dane om detta. Jag vill ej att ni går dit.

Shad såg på honom med sina listiga ögon.

—- De sitta uppe för att hålla vakt der, och om jag går och underrättar mylord om att ingen kommer skall han kanske betala mig för det.

— Ja, det vore just vackert gjordt! svirade mr Lydney, mötande list med list. Ni skulle narra dem att upphöra med sin vaksamhet i slottet; och huru vet ni att de ej skola begifva sig till slottet sedan de väl varit i Danesheld Hall? Skulle lörd Dane belöna pr för det?

Shad stirrade mei vidöppna ögon. Han hade ej tänkt på detta förut.453,

— Var ni lugn, Shad, det är allt hvad ni har att göra. Var fullkomligt tyst rörande denna natts tilldragelser och särskildt rörande Wilfred Lester. Om jag finner att ni är det, skall jag göra någonting bättre för er än skänka er en souvereign.

Han skyndade derefter så fort han kunde mot Danesheld Hall. Shad stod obeslutsam; men begäret att fa bevittna hvad som tilldrog sig var oemotståndligt och han följde mr Lydney i spåren.

Lydney tycktes ej hinna fram i god tid. Han stannade en stund för att rekognoscera; men allt var tyst som i grafven. Ingenting syntes, ingenting hördes; fönsterluckorna voro dragna framför fönstren; husets innevånare

slumrade, såvidt han at utseendet kunde döma i frid och ro. Hade Shad bedragit honom? frågade han sig sjelf, men spratt i detsamma till vid ljudet af ett pistolskott inifrån huset. Nästan i samma ögonblick sprungo några gestalter som han i mörkret ej kunde urskilja ut genom förstugudörren på husets front och rusade in bland buskarne på högra sidan. Lika hastigt som kanhända oförsigtigt rusade Lydney in i byggningen, under det förvirrade tankar om att bistå dels Wilfred, dels huaets innevånare korsade hans hjerna.

Shad hade ej ljugit. En fönsterruta hade blifvit utskuren på husets baksida, och Drake hade först inträdt samt sedan hjelpt in de andra. Sedan de väl kommit in, stannade de for att tända eld på ett ljus, lyssna och kanhända hemta andan. Som detta var det första inbrott de begingo, är det sannolikt att deras hjertan slogo med dubbel hastighet.

— Denna vägen, hviskade Wilfred Lester, som naturligtvis väl kände till det gamia husets inre, hvilket de ej gjorde.

Han förde dem in i förstugan i husets front, i ändan på hvilken, som man torde påminna sig, hans fars stu-454,

derkammare var belägen. Nyckeln var i dörren och de inträdde utan att störas samt började sina operationer. Wilfred Lester försökte sina n)rcklar i skrinet, Ben Beecher höll ljuset, Drake vaktade vid dörren och Nicholson gjorde ingenting. Skrinet gick lätt upp för en af nycklarne. Det var ej lätt för Wilfred Lester att komma åt gåfvobreivet; skrinet var fullt af papper och han blef helt förvirrad af den brådska hvarmed han måste genomleta dem. Några voro hopbundna med röd tråd, några förseglade och andra lågo öppna. De voro lagda temligen ordentligt, men det fordrade tid att se igenom deras innehåll. H;in kom till ett som hade öfverskriften 'Will Georg Lestt;r, Esquire", och frestelsen att öppna det och läsa dokumentet, om att han gjordes arflös till förmån för de andra barnen, kom öfver honom. Men han ville ej vara ohederlig: om ni kan törsta detta om en son som ransakar sin fars enskilda gömmor. Slutligen fann han det rätta papperet, och ett undertryckt skri af glädje bröt fram från hans läppar då han grep detsamma.

— Allt rätt, karlar! Jag har det nu ändtligen.

Männen hade utan tvifvel tyckt att sökandet räckt

länge, och det uppstod ett mummel af tillfredsställelse. Under det han lade papperen i ordning i skrinet, försökte Nicholson och Drake smyga sig ut ur rummet.

— Hvart gå ni? sade Wilfred. Stanna qvar der ni äro.

— Ni kan väl ej missunna oss ett stycke ost och bröd, herre, svarade Drake. Vi finna det i skafferiet medan ni gör i ordning här.

Wilfred vände sig mot den talande och yttrade i en ton af dämpad vrede:

— Drake, kom ihåg öfverenskommelsen. Ingenting far röras i detta hus, ej så mycket som en bit bröd. De böra ej kunna säga att vi kommit, hit som tjufvar för att plundra.455,

— Jag vill se igenom huset, svarade Drake med naturlig djerfhet. Och hvad det beträffar att ej röra en bit bröd, så ifall jag får se den —

— Jag skjuter den förste som ror något i min fars hus, hvad det än må vara, inföll Wilfred Lester i bestämd ton i det han tog upp en pistol ur fickan. Drake! Nicholson! se ni denna? Kommen ihåg öfverenskommelsen, säger jag. Jag har lofvat er en belöning för det ni bistån mig, och sedan jag försäkrat mig om gåfvobrefvet skall jag vara i stånd att betala den; men hvad som för öfrigt finnes i huset får ej röras.

Pistolen var utan tvifvel en öfverraskning för dessa män, och det var Rannolikt att Wiltred Lester fört den med sig i förkänslan at att något sådant skulle inträffa. Men de voro djerfva och kallblodiga män: de hade inlåtit sig i företaget med planer att se sig sjelfva till godo och det var ej lätt att få dem att uppgifva dessa planer. Drake och Nicholson började att hviska med hvarandra, under det Lester lade papperen i ordning så att ej något spår skulle synas af att skrinet blifvit undersökt.

— Se så, sade han, i det han tillslöt och låste skrinet, nu gå vi ut lika försigtigt som vi kommit in !

Detta var lätt nog att säga, men ej så lätt att verkställa. I det han tillslöt dörren till studerkammaren och lemnade nyckeln qvar i låset, såsom han funnit den, pekade han på dörren som ledde ut från husets front och hvilken låg alldeles framför dem.

— Nåväl, gån ut derigenom, hviskade han till sina följeslagare. Det är den lättaste vägen.

Han smög sig fram till dörren, lyftade upp dörrha-karne, öppnade den försigtigt på glänt osh såg sig om efter sina följeslagare. Dessa stodo qvar på samma ställe; Beecher satte ifrån sig ljuset på ett bord som stod vid väggen.456,

I detta ögonblick kastade mr Drake, den djerfvaste och mest förhärdade af de tre, bort skrymteriets mask, då han fann att det ej fanns annat medel att uppnå sitt mål, och svor på att han ej skulle gå sin väg tomhändt.

— Yi ha hjelpt er att vinna ert ändamål, mr Lester; om ni ej vill hjelpa oss att vitnia vårt, skola vi göra det sjelfva. Vi gingo in i detta hus med den föresats att sjelfva göra oss betalda och det är vår ensak. Ni har vunnit ert spel och vi skola försöka att vinna -vårt. Jag svär att jag ej går utan att medtaga någonting, om det också endast vore en silfversked.

Wilfred Lesters svar var att höja sin pistol och spänna hanen — ej för att skjuta på dem — men han hoppades att derigenom skrämma dem till att draga sig tillbaka. Ben Beecher, den bäste af de tre, trodde att lif skulle spillas och gick tätt intill Lester samt slog undan hans ann. Skottet braun af; kulan slog in i en dörrspegel samt gjorde ett förskräckligt buller.

— Dårar! utropade Wilfred Lester. Rädden er sjelfva och våren hastiga i rörelserna. Dårar! dårar!

Han rusade genom förstugudörren, lemnande den öppen för dem, ooh försvann bland buskarne på högra sidan, hvarifrån han lätt kunde uppnå vägen. Det var i detta ögonblick som William Lydney kom dit. Beecher och Nicholson viile springa efter, meu Drake hejdade dem.

— Visen er ej fega, yttrade han med en hes hviskning. Vi kunna ännu komma åt silfret. Om de varit försänkta i sömn här i huset, så ha de kanske ej vaknat af skottet. Låtom oss vänta för att se om så är förhållandet; vi få ändock tillräcklig tid att fly.

Han hade ej fullkomligt hunnit sluta förrän ett afbrott inträffade som de ej räknat på. Förstugudörren öppnades på vid gafvel och en långväxt man rusade in.457,

Först trodde de att unga Lester kom tillbaka. Men då skenet från ljuset föll på honom igenkände de mr Lydney.

— Ni olyckliga, missledda män! utbrast han upprörd. Hvar är Wiltred Lester?

Innan de kunde få fram ett svar fick Nicholson sigte på en person som stod i trappgången i hvit drägt och hvilken stirrade på dem gdnom ballustraderna. Denna person stod i krokig ställning och torde ha varit der någon stund. Ljudet af pistolskottet hade äfven gjort sin verkan: dörrar öppnades och stängdes.

— Det är för sent! ropade Drake. En kapplöpning nu, gossar.

— Wilfred Lester? frågade Lydney åter. Är han i huset eller ej.

— Nej, jag svär det, sade Beecher. Jag skulle ej vilja bedraga er, mr Lydney; han flydde straxt innan ni kom in.

Knappt gifvande sig tid att öfvertyga sig om denna försäkrans sanningsenlighet, rusade Lydney åter ut för att söka efter Wilfred Lester. De öfriga rusade äfven ut, huller om buller, Beecher sist; han dröjde för att blåsa ut ljuset. Han tillslöt dörren bakom sig med buller, då en röst från trapporna, hvilken han igenkände vara Tiffles, skrek: "tjufvar och mördare" samt andra allarmerande varningsrop.

XXX.

Mr Lydney gjord till fånge.

Utomordentligt öfverraskad blef polistjenstemannen vid Londons detektiva polis, mr Blair, då han fann att denn natt gick förbi utan att någon störde lugnet i slottet. Hans ädle värd, lörd Dane var lika öfverraskad, 457,

Först trodde de att unga Lester kom tillbaka. Men då skenet från ljuset föll på honom igenkände de mr Lydney.

— Ni olyckliga, missledda män! utbrast han upprörd. Hvar är Wiltred Lester?

Innan de kunde få fram ett svar fick Nicholson sigte på en person som stod i trappgången i hvit drägt och hvilken stirrade på dem gdnom ballustraderna. Denna person stod i krokig ställning och torde ha varit der någon stund. Ljudet af pistolskottet hade äfven gjort sin verkan: dörrar öppnades och stängdes.

— Det är för sent! ropade Drake. En kapplöpning nu, gossar.

— Wilfred Lester? frågade Lydney åter. Är han i huset eller ej.

— Nej, jag svär det, sade Beecher. Jag skulle ej vilja bedraga er, mr Lydney; han flydde straxt innan ni kom in.

Knappt gifvande sig tid att öfvertyga sig om denna försäkrans sanningsenlighet, rusade Lydney åter ut för att söka efter Wilfred Lester. De öfriga rusade äfven ut, huller om buller, Beecher sist; han dröjde för att blåsa ut ljuset. Han tillslöt dörren bakom sig med buller, då en röst från trapporna, hvilken han igenkände vara Tiffles, skrek: "tjufvar och mördare" samt andra allarmerande varningsrop.

XXX.

Mr Lydney gjord till fånge.

Utomordentligt öfverraskad blef polistjenstemannen vid Londons detektiva polis, mr Blair, då han fann att denn natt gick förbi utan att någon störde lugnet i slottet. Hans ädle värd, lörd Dane var lika öfverraskad,458,

Men när de fingo höra att det var i Danesheld Hall inbrottet skett, och ej i slottet, kunde inga ord uttrycka deras förvåning. Lydney hade varit der och blifvit igenkänd, så förmälde ryktet, och mylord Dane undrade om han misstänkt att det lackerade skrinet blifvit ditfördt för att vara i säkerhet och sålunda begått inbrottet för att bortstjäla detsamma: han kunde knappt misstänkas att ha gjort inbrottet för att bortstjäla miss Lester.

Mr Lester var alldeles förbryllad. Uppväckt af pistolskottet, kom han ut ur rummet och fann Tiffle skrikande på trapporna. Hon omtalade hvad hon sett: "fyra mördare i huset, af hvilka tre hade svärtade ansigten, men den fjerde icke, och denne var Lydney." Mr Lester och den manliga delen af tjenstepersonalen gjorde en rund genom huset. Ej det minsta tycktes ha blifvit taget, ingenting var skadadt utom den uttagna fönsterrutan och mr Lester trodde att stöld ej varit ändamålet med inbrottet.

Lörd Dane kunde ej förstå det alls. Han gick under loppet af morgonen i ett hällregn till mr Lester's och hörde den berättelse som denne gentleman afgaf. Lörd Dane sade ingenting om Lydney, ingenting om det väntade inbrottet i slottet; man torde erinra sig att mr Lester aldrig hört detta senare omtalas, derföre var hela saken för honnm en hemlighet. Mr Blair hade ett längre samtal med Bent, hvarunder den senare skakade på hufvudet och ville ej tro att Lydney varit med för att göra någon skada. Han hade sett och talat med honom denna morgon. Mr Blair sade för sin egen del ej många ord: sanningen var att den värde polistjenstemannen var förbryllad. På lörd Danes bestämda uppmaning skulle man för närvarande hålla tyst med det väntade inbrottet i slottet, och helt visst stod detta ej i något sammanhang med inbrottet i Danesheld Hall. Lörd Dane förbjöd de tre männens gripande; han talade med all den myndighet som tillkom grefskapets lord-lieutnant, och naturligtvis kunde459,

man ej göra några invänningar häremot. Om denna också ej blifvit gifven, torde följden i alla fall blifvit densamma, ty polisen, som för sin enskilda räkning efterspanade dessa män, fann att alla tre försvunnit. Lörd Dane skulle gerna ha sparat dessa och, metaforiskt taladt, hängt Lydney.

Lagkarlen Apperly hade ej hållit sitt löfte. Måndagen kom utan att han hördes af. Mr Lydney var "alldeles Öfver sig gifven" härför, som unga Crofts uttryckte sig, och sprang in och ut på kontoret.

Tidigt på eftermiddagen var det en förberedande undersökning på Danesheld Hill. Mr James, lagkarlen Ap-perlys

ställföreträdare och som skött magistratssekreterarebefattningen alltsedan dennes afresa, hade kommit för att höra hvad Tiffla hade att förkunna i saken. Lörd Dane, som kommit på besök med sin vän Londonbankiren, beslöt att stanna qvar och äfven höra på, hvarjemte mr Bent fått en vink af squire Lester att han om han ville kunde infinna sig. Polisinspektorn var den siste som visade sig, och han åtföljdes af William Lydney. Mr Lesters ansigte rodnade af harm då han såg den sistnämnde.

— Jag trodde att han borde komma och derföre förde jag honom med mig, hviskade Bent. Det är blott rätt och billigt att en misstänkt persoü får höra hvarföre han anklagas. Dessutom hade jag ett annat skäl dertill.

Squire Lester nödgades derföre underkasta sig hans närvaro, ehuru detta stred mot hans afsigter. Lydney såg så litet ut som en person hvilken gjort inbrott som man gerna kun tänka sig: mylord Dane sjelf egde ej en mera lugn sjelfbeherrskuing, och mr Blair som såg allt utan att synas se något kunde ej underlåta att märka detta.

Lady Adelaide var närvarande. Ytterst nyfiken rörande nattens tilldragelser, för att ej säga förfärad, såg hon ej något skäl hvarföre hon ej skulle höra hvad som komme att bli upplyst, lika väl som andra. Mr Lester ansåg att hon gjorde bäst i att draga sig tillbaka; men lady Ade-460,

laide svarade att hon ville stanna qvar. Maria fick sitta i ett hörn af rummet der både hennes far och lady Ade {+-+} laide kunde ge akt på henne, ehuru de annars ej hade för vana att lemna mycken uppmärksamhet åt sin dotter. Hon satt lutad öfver något broderi, och hennes darrande fingrar kunde knappt föra nålen. Lady Adelaide gjorde ingenting utom att då och då utbyta några ord med lörd Dane. Gentlemännen voro alla stående, utom mr James; han satt vid ett bord med en penna i handen och ett bläckhorn framför sig samt gjorde sina anteckningar.

Tiffle kom in, nigande till höger och venster samt händerna i kors öfver hvarandra under hela tiden som hon aflade sin berättelse.

— Jag gick till sängs förliden natt, sir, började hon särskildt vändande sig till sin herre, men var ur stånd att kunna sofva; ju mer jag försökte att tillsluta mina ögon, dess mera envist hölls jag vaken. Straxt efter det klockan slog ett, tyckte jag mig höra ett buller i nedra våningen; jag hörde det två gånger; jag satte mig upp i sängen och lyssnade en stund samt trodde att jag misstagit mig. Det var säkert tjugo minuter derefter som jag åter blef oroad och denna gång hörde jag dämpade röster. Jag blef obeskrifligt ängslig; jag steg upp och gick utför trapporna tills jag kunde se ner i förstugan. Jag trodde att jag skulle svimma; mitt hjerta stod i halsgropen.

— Hör ej till saken, afbröt mr James. Hvad såg ni?

— Gentlemän, jag såg detta. Jag såg tre bofvar i förstugan med svarta ansigten och straxt derefter aflossa-des ett pistolskott, hvars rök förblindade mig. Sedan såg jag en fjerde karl som rusade ut genom förstugudörren; åtminstone såg jag hans rockskört. Om någonsin ett fruntimmer var nära att svimma, så var det jag vid detta tillfälle, gentlemän; men jag ville ej svimma: jag hade en familj att beskydda och det gaf mig mod. Jag såg fortfarande ner och varseblef en man rusa in igen, och jag är461,

ledsen att säga — Tiffle sänkte härvid sin röst — att denne man var mr Lydney.

Det uppstod en paus?

— Hvad inträffade sedan ? frågade lörd Dane i ifrig ton.

— Ingenting, mylord, undantagandes att mr Lydney stod ett ögonblick och samtalade med de andra tre och derefter rusade de bort alla fyra, den ene försökande att komma fore den andre, och en af dem blåste ut ljuset och lemnade förstugan i mörker. Alltsammans passerade på mindre än en minut.

Mr Lydney såg på Maria. Det arbete hon höll på med hade fallit ned i hennes knä och hennes bleka ansigte var lyftadt. Han smålog mot henne: det liknade ej en brottslig mans småleende.

—- Ni hör! utbrast squire Lester otåligt till honom.

— Jag hör, var svaret.

— Kan ni erbjuda en förklaring ?

— Jag svär att det var han, utbrast Tiffle innan han fick tid art svara. Om han förnekar det, så ljuger han. Jag såg honom lika tydligt som jag ser honom nu. Jag kände ej igen de andra, emedan deras ansigten voro betäckta med något svart, men hans var det ej.

— Jag inträdde i ert hus förliden natt, mr Lester, mea endast' en gång, sade Lydney med märkbart lugn. Om någon gick ut ur detsamma innan jag kom in, såsom er tjenarinna intygar, var det icke jag.

Det uppstod en allmän förvåning öfver att han medgaf så mycket.

— Jag råkade att vara nära Danesheld Hall i det ögonblicket, fortfor Lydney. Jag hörde knallen af pistolskottet; jag såg dörren till förstugan öppen och jag rusade in, i ögonblickets ingifvelse, samt träffade på de tre kar-

lame. Min hufvudtanka var att lemna bistånd om sådant behöfdes.462,

— Om detta är ert bästa försvar så är det ett matt, yttrade mr Lester i kärf ton. Kan ni ej rättfärdiga er bättre ?

— Tillåt mig fem minuters enskildt samtal med er, och jag skall rättfärdiga mig fullkomligt, var den unge mannens svar. Ni får sjelf döma, mr Lester.

Mr Lester afslog denna begäran med vrede. Han var ej van att bevilja enskilda samtal åt personer som begingo nattliga inbrott. Hade Lydney något att säga måste han säga det nu.

— Vi vilja ej höra några halfva förklaringar, tillade han. Om ni ej vill offentligt förklara hvarföre ni var nära mitt hus vid en sådan timma och hvarföre, då ni var inne i det, ni ej väckte mig, så vet jag hvad jag bör tro. Säg rent ut inför lörd Dane och dessa gentlemän, eller säg det ej för någon.

— Då — tror jag att jag ej har annat val än vara tyst, svarade mr Lydney, tvekande medan han öfverlade. Ickedestomindre är jag oskyldig. Ja; för närvarande kan jag ej annat än vara tyst.

Lörd Dane tog ett steg framåt.

— Ni har kallat er en gentleman! anmärkte han i en ton som var anmärkningsvärdt hånfull.

Detta tycktes uppväcka Lydneys harm. Han gick fram till lorden och yttrade i fust ton:

— Jag är åtminstone lika mycket gentleman som mylord sjelf. Komma vi att jemföra vår rang och våra rättigheter, torde jag möjligtvis taga företrädet framför er.

Den ytterliga kallblodighet hvarmed detta yttrades kom lörd Dane att skratta. Man stirrade på Lydney och kom till den slutsats att han verkligen måtte vara en mycket dålig karl.

Emellertid satte mr James, efter squire Lesters diktamen, upp anklagelseakten mot William Lydney, såsom misstänkt att ha begått inbrott i Danesheld Hall.463,

— Jag är ledsen öfver att göra det om ni ej är brottslig, sade mr Lester till honom i en ton full af hån. Det skall bli ett officielt förhör med er i morgon inför de öfriga magistratspersonerna; till dess måste ni bli qvar i vakten.

— I vakten — hvar? utropade mr Lydney i det han såg sig omkring. Sqniren svarade med mycken artighet:

— Mr Bent skall taga omsorg om er. Det finnes rum för gäster i stationshuset.

— Men, mr Lester, detta är en sak som man väl ej bör skämta med, invände Lydney. Ni kan väl ej på allvar tro att jag gjort inbrott i ert hus ?

— I alla händelser skall det nu komma att visa sig, var svaret. Bent, fången är i ert förvar,

— Men, mr Lester —

— Tyst, sir! ;ifbröt squiren. Jag vägrar att höra mera.

Mr Lydney förblef tyst, ej endast för att lyda befallningen utan af fri vilja. Det var utan tvifvel en svår belägenhet hvari han befann sig, och han insåg ej huru han skulle draga sig ur den utan att förråda Wilfred Lester.

— Ni skall väl åtminstone taga borgen? anmärkte han.

— Nej, sade mr Lester mycket lugnt. Det är ingenting mera, Bent.

Detta var en vink åt mr Bent att begifva sig bort med sin fånge. Denne senare närmade sig likväl helt plötsligt lady Adelaide och miss Lester.

— Utseendet är emot mig nu; men jag ber er tro att jag har ett godt skäl för att ej nu säga något till mitt eget rentvående. Ännu en liten tid, och hvad som är mörkt skall bli ljust. Hysen förtroende till mig.

Han tilltalade dem båda på samma gång, men det var tydligen till Maria som de sista orden egentligen voro ställda. Hon höjde sina ögon, fulla af förtroende mot honom, och en hel verld af uppriktighet, af sanning låg i hans ömma småleende då han vände sig ifrån henne.464,

— Jag är färdig, mr Bent. Ni behöfver ej fängsla mig: jag skall följa er utan motstånd.

De gingo ut tillsammans. En viss obehaglig känsla hade bemäktigat sig de som voro qvar i rummet, Lady Adelaide blickade upp som ur ett drömmeri.

— Jag får förklara att ban förskräcker mig, utropade hon.

— Hvem förskräcker er, lady Adelaide? frågade lörd Dane.

— Denne unge raan, Lydney. När han gick fram emot er och höjde på hufvudet med denna lugna, stolta blick, var han så lik Dane'rna att jag blef helt bestört — ni sug det kanhända. Han har alldeles samma sätt som lörd Dane hade, och Harry Daue äfven, ehuru i mindre grod.

— Han har oförskämdhet nog för alla Daner sammanlagdt, anmärkte lörd Danè. Särskildt var han oförskämd då han gick fram och tilltalade er och miss Lester! Jag kände mig böjd att gå fram och slå honom i ansigtet.

Sällskapet bröt upp. När mr James kom tillbaka till byrån, öfverraskades han af att se sin chef hemma. Lagkarlen hade anländt omkring en timma förut, och nyheten derom hade spridt sig i Danesheld. Mr Jam s gaf honom bbind andra underrättelser en kortfattad berättelse om Lydr.eys senaste missdåd och hans nuvarande häktande.

Deras eoskilda samtal blef häftigt afbrutet af madame Bavensbird. Hon hade ej fästat ringaste afseende vid mr Crofts' försäkringar att hans b^da förmän ville på inga vilkor blifva störda, utan hon gick helt oförskräckt in med sin sidenparaply drypande af regn. De båda gentlemännen råkade just då att skratta af hjertans grund.

— Kunde jag ej tro det! blott prata oeh skratta tillsammans! Se så, monsieur Apperly, var nu god och sätt på er en hatt och följ mig!465,

— Hör man på bara, svarade lagkarlen, som var mycket road af att prata med mrs Ravensbird, men vid passande tillfällen. Jag är alltför sysselsatt.

— Men jag har kommit för att hemta er, utbrast Sophie och stampade med sin vackra fot. Det är ej en minut att förlora. Gentlemannen som bor hos oss har väntat på er alltsedan ni reste och han vill ej vänta en minut längre, nu då han vet att ni kommit hem. Han är mycket sjuk. Han är dertill mycket hetlefrad af sig?

— Hvad vill han mig? vill han att jag skall uppsätta hans testamente? Jag kan ej gå dit i sådant regn, sade mr Apperly till hälften skrattande. '

— Ni skall komma med mig om det ock haglade, monsieur, utropade Sophie i så myndig ton att mr Apperly blef helt öfverraskad. Det är af mera vigt än ni tror och ni får ej vägra eller dröja. Det är en timnvi sedan han först hörde att ni var hemkommen; det är två timmar sedan han skickade ut unga mr Lydney för att fråga om ni var kommen.

—- Skickade han ut unga Lydney? frågade lagkarlen. Ah! han har haft nog att göra för egen räkning denna eftermiddag: mr Bent har honom i säkert förvar i stationshuset.

— Mr Bent har mr Lydney i — hvad säger ni? utbrast Sophie.

— Han är i polisvakten, mrs Ravensbird. Unge Lydnej' var en af dem som gjorde inbrott i squire Lesters hus förliden natt! Den ende af hein sällskapet som hittills blifvit igenkänd; derföre är han i polisvakten.

Under åtskilliga utrop lemnade mrs Ravensbird rummet och skyndade nedåt gatan i regnet mot Sailor's Rest, lemnande sin paraply efter sig. Lagkarlen tog den, jemte en annan för sin egen räkning samt följde henne.

En annan person var ute i regnet denna eftermiddag: det var Maria Lester. Instinkten sade henne att hennes

bror Wilfred varit med, under förflutna nattens tilldragelser, att William Lydney, trogen sitt löfte till henne, blott varit tyst för att ej störta honom. Hvarföre Wilfred gjort något sådant kunde hon ej säga; hennes farhågor voro obestämda, men nästan outhärdliga.

Hon smög sig ut framemot skymningen, då sannolikt ingen skulle sakna henne, och sprang hela vägen till sin brors hem. Luften klarnade upp innan hon nådde detta; regnet upphörde och en lång strimma liksom af guld kantade molnen i vester.

Edith satt ensam inne och skenet från en flammande brasa belyste hennes ansigte, hvilket började se allt friskare ut. Maria kastade en ängslig blick omkring rummet.

— Hvar är Wilfred? frågade hon.

— Han har rest till Great Cross, svarade Edith.

— Rest till Great Cross! upprepade Maria. Jag — jag ville säga honom några ord.

— Han skall snart vara tillbaka, sade Edith bekymmerslös!. Hvarföre vill ui ej sitta ner, Maria ?

Maria satte sig med en dämpad suck.

— Hvilken skön brasa ni har, Edith! anmärkte hon mekaniskt under det hennes tankar sväfvade långt borta.

— Huru Sally hushållar med kolen, kan jag ej begripa, sade Edith i det hon förtroligt lutade sig intill Maria. Hon lägger in hela korgar fulla, som om kostnaden ej vore af ringaste vigt. Det tjenar ingenting till att jag säger något; ni känner Sally. Jag förstår ej huru hon kan skaffa hälften af de saker hon skaffar, såvida — den tanken har ibland fallit mig in — min tant Margaret ej förser henne med penningar. Men jag inser ej hvar tant Margaret sjelf skall få sådana ifrån.

— Hvarför har Wilfred farit till Great Cross ? frågade Maria utan att lemna någon uppmärksamhet åt allt detta.467

— För att träffa någon lagkarl, sade han. Innan han gick härifrån hade han ett besynnerligt yttrande — att vi nu snart skulle vara rika. Han har varit underlig hela dagen.

— På hvad sätt ? frågade Maria.

— .Han har varit så orolig — nervös, skulle jag säga, om jag talade om en qvinna, svarade den stackars hustrun, När personer knackat på dörren, har han sett efter hvilka de voro; två gånger har han reglat dörren till rummet och ställt sig med ryggen mot den. Jag frågade honom hvad han fruktade, hvarföre han var orolig, men kunde ej få någon förklaring af honom. Han har visat sig rädd för sin egen skugga.

Rysliga bekräftelse! Marias hjerta var nära att sprängas. En sak förvånade henne: att mrs Lester ej med ett ord vidrörde tilldragelsen i Danesheld Hal'.

— Sally har äfven varit tråkig i dag. Hon har knappt velat öppna dörren för folk, utan svarat dem från fönstret. Jag hörde henne tala så vresigt till Wilfred på morgonen. Jag tycker att hon borde ej vara så vresig mot honom då han ej befinner sig väl.

— Kanske Wilfred ej haft god nattro, stammade Maria. Gick han tidigt till sängs?

— Det kan jag ej upplysa er om, Maria. Jag gick till hvila klockan nio, föll genast i sömn och vaknade ej förrän på morgonen. Sally säger att det är en god sak för mig att kunna sofva så mycket och att min svaghet derigenom skall försvinna.

Maria reste sig för att taga afsked, och i betraktande af det ringa hon erfarit torde det varit lika bra att hon ej kommit. Hon hade smugit sig hit nästan som en brottsling i hopp att vinna några underrättelser, någon liten visshet, antingen den nu var god eller dålig.

Efter att ha sagt farväl till Edith tog hon vägen ut igenom köket. Sally sysslade med sin herrskarinnas the-468,

servis och höll ryggen vänd mot miss Lester på ett föga artigt men för Sally mycket vanligt sätt.

— Mrs Lester tyckes vara något bättre, Sally, anmärkte Maria.

— Hon skulle vara bättre om man läte henne vara i fred, svarade Sally vresigt.

— Hvart har min bror rest? frågade Maria, ty hon hade ej vetat om hon skulle tro på resan till Great Cross eller ej.

Sally uppfattade den ton af fruktan hvarmed detta uttalades; hon såg oron i ögat.

— Om någonting ej vidtages med honom, skola vi allesammans bli olyckliga. Han är nära att bli vansinnig, och om han ej kommer bort ifrån Danesheld, så —

Qvinnans paus var mera betydelsefull än några ord kunde ha varit.

— Oh; Sally , säg mig sanningen! Jag kan verkligen ej uthärda detta pinsamma tvifvel. Var han ute under förliden natt?

— Ja, han var ute, miss Lester; jag skulle ej säga det om det ej vore nödvändigt att säga det, till någon, så att något kan bli gjordt. Jag har öppnat mitt hjerta för miss Bordillion, men det har ej gjort något godt och nu ha sakerna kommit på sin spets. Han gick ut i går qväll under det jag var uppe och hjelpte miss Edith med af-klädningen, ty hon är så svag ännu, stackars barn. När jag kom ner igen hade han gått; det var omkring klockan nio. Jag väntade här i kölden, ty jag hade låtit det slockna i spiseln, ända till klockan var nära två på morgonen; då kom han med mr Lydney. Jåg såg hans hatt denna morgon, miss Lester, och på den kunde jag märka att han varit med i Danesheld Hall i natt.

— Såg hans hatt! stammade Maria.

— Dender gamla tingesten som han bär på hufvudet, ty han har minsann ingen annan. Det hade varit svart469,

flor fästadt med knappnålar på insidan af den, fortfor qvinnan. Det var nu bortrifvet; men en knappnål och en bit af floret satt ännu qvar.

Maria förde upp sin darrande hand till sin fuktiga panna som värkte förfärligt. Det var föga mindre än hon befarat, men likväl var hon nära att svimma då hon hörde sina farhågor besannas.

— Jag tog ur nålen oeh brände upp florstycket, till-lade Sally. Och jag försäkrar att vid hvarje knackning på dörren i dag hjertat sutit i halsgropen på mig, af fruktan att det kunde vara rättvisans tjenare. Om han skulle bli gripen för detta, miss Lester, skulle det göra slut på hans hustru: hon skulle ligga i kyrkogården inom en vecka derefter. Ännu har hon ej hört någonting om saken.

— Har han verkligen rest till Great Cross?

— Ja, jag tror att han gjort det. Jag förmodar att han >ej vågar uppehålla sig i Danesheld; här hemma visade han i d ig en ovanlig fruktan! Jag har ej sagt ett ord till honom; förhållandena ha nu blifvit för allvarsamma för mig.

— Hvad kunde ha föranledt mr Lydney att följa honom? frågade Maria i tveksam ton.

Sally kastade hufvudet tillbaka med ett slags skratt.

— Jag hör att de anklagat honom för att ha deltagit i inbrottet. De dårarne som ej kunna inse att mr Lydney är oskyldig härtill! Jag skulle kunna berätta dem något om jag ville öppna min mun. Han har tills nu just varit min herres räddande engel, haft uppmärksamhet på honom natt och dag för att hålla honom qvar på rätta vägar! Mr Lydney var här hos honom en timma efter det han fört honom hem oeh gick ej förrän klockan närmare tre. Han var ute för att söka rätt på honom förliden natt, så mycket hörde jag; men kunde ej finna honom förr än det.470,

redan var för sent. Ja, mr Lydney var i Danesheld Hall, men endast för att få min herre derifrån.

— Han sade mig att han skulle försöka taga vård om honom, sade Maria.

— Och han har tagit vård om honom på ett sätt att sällan någon tagit sådan vård om en annan, svarade Sally. Men hvad har det tjenat till då det skulle sluta på detta sätt?

Maria stod darrande.

— Hvad är att göra, Sally? Mr Lydney kan ej lida för honom, förstår ni.

— Det står ej i min makt att säga hvad som skall göras, svarade Sally. Jag har varit till hälften vansinnig 6edan jag fick höra att han blifvit anklagad. Jag tror att han är ädelmodig nog att gå i fängelse heldre än att förråda mr Wilfred; men er bror är äfven ädelmodig på sitt sätt, miss Lester, och hvad jag befarar är att i samma ögonblick han kommer hem från Great Cross och hör hvad som händt, skall han gå direkte till polisstationen och omtala sanna förhållandet, så att mr Lydney må bli frigifven. Så har nu detta blifvit följden af min dårskap!

— Er dårskap? upprepade Maria.

— Ja, miss Lester. Jag var svag nog att uppmuntra dem i deras giftermålsplan , och sade dem att jag skulle tjena dem lika bra som två andra tjenare. Förhållandet var att jag tog deras parti mot squire Lesters och hans vackra hustrus grymhet, ty jag har älskat mr Wilfred som om han varit mitt eget barn allt sedan jag vårdade honom som liten. Det är rätt åt mig. Men jag trodde aldrig att det skulle sluta på detta sätt.

— Sally, vet ni hvarför han — min bror — gjorde det? — hvad hans mål var?

— Jag vet det ej, svarade qvinnan. Jag förmodar att de skulle alla få sina andelar af bordsilfret ocli hvad annat de kunde komma öfver.471,

Det tycktes ej vara mycken tröst att hemta på någondera sidan och Maira aflägsnade sig. Aftonen började bli allt mörkare. I hvarje träd fruktade hon en fiende, i hvarje krökning af vägen ett försåt: äfven nu kunde rättvisans tjenare söka efter hennes bror. Några timmar hade förflutit sedan "William Lydney blifvit förd till polisstationen och han hade kanhända omtalat sanningen.

När hon nådde hemmet, stod en betjent och höll dörren öppen för hennes far som skulle gå ut. Mr Lester syntes ytterst uppretad. Maria hade aldrig sett honom sådan sedan den gång då han visade ut Lydney.

— Sätta i frihet en fånge som af mig är anklagad för inbrott! utropade han. Huru kunde Bent våga att göra det? Jag vill ha honom bunden med rep.

Han passerade förbi Maria i raseri utan att lemna uppmärksamhet åt henne.

— Hvad är det? frågade hon betjenten.

— Det har kommit ett rykte, miss, att den der karlen blifvit försatt i frihet; den der Lydney var mannens svar. Min herre har gått för att se huru det förhåller sig och befalla dem taga honom tillbaka igen. Han och lörd Dane tillsade Bent i dag att de ej ville höra af någon borgen.

Med en förfärlig hjertklappning rusade Maria efter sin far. Mr Lester hörde fotstegen och vände sig om — vände sig för att se henne springa efter honom med likblekt ansigte.

— Pappa! pappa! utropade hon knappt vetande hvad hon sade eller hvad hon borde säga, hör mig ett ögonblick. Fullfölj ej vidare denna sak. Om de ha frigifvit mr Lydney, eller om de ämna frigifva honom, så låt det stanna dervid. Yi ha ej förlorat något i huset, pappa; fullfölj det ej vidare.

— Frigifva Lydney! ej fullfölja saken! upprepade mr Lester, stirrande på henne. Hvad menar ni?472,

— Han är ej brottslig, pappa; han är ej hvad ni tror honom vara.

— Era skäl för detta påstående, unga lady? var mr Lesters sarkastiska fråga.

— Jag — jag har ej några skäl att gifva, svarade hon förvirrad, utom mitt eget hjertas öfvertygelse.

— Er dårskaps öfvertygelse, utropade mr Lester. K borde känna blygsel tillochmed att låta denne mans namn komma öfver era läppar. Jag skall förfölja honom till — döden, tillade mr Lester, användande ett nog starkt uttryck i ögonblickets hetta.

— Oh, pappa, gör det ej, gör det ej! utropade hon, vidrörande hans arm, liksom för att hålla honom tillbaka, och ubristande i tårar. Låt saken talla i glömska. Ni vet ej hvad ni äiunar göra, eller hvilka förskräckliga hemligheter som deraf kunna komma i dagen. Har det aldrig fallit er in att någon annan kan ha varit delaktig i detta, i stället för mr Lydney?

— Hvad menar ni? frågade han bestört, ej så mycket af orden som af hennes besynnerliga sätt. Har ni blifvit vansinnig?

— Jag vågar ej säga hvad jag menar — jag vågar ej säga det. Men, pa;>pa, om ni fäster något afseende vid er egen heder och lycka, skall ni ej beifra denna sak.

Hon vände tillbaka mot huset då hon slutat och snyftade bittert. Mr Lester blickade efter henne förargad och bestört.

En misstanka att hon var fästad vid denne äfventyrare, Lydney, uppstod hos honom. Men mr Lesters ögon voro förblindade och han hade ej en tanke på möjligheten att hon ville skona någon annun, eller att hans egen son Wilfred kunde ha deltagit i föregående natts händelser. 473

XXIX.

Den döde vid lif.

I sjukrummet på Sailor's Rest — ty så hade de börjat kalla det rum som den sjuke främlingen så länge innehaft — satt mr Home i en feberaktig väntan. Han var ej den man som var van vid att bli motsagd eller vänta på sina befallningars utförande; han hade med otålighet väntat på mr Apperlys återkomst till Danesheld, och nu, då han var återkommen, hade mr Home fordrat att få tala med honom.

Lagkarlen kom slutligen, åtföljd af mrs Ravensbird. Han hade hunnit upp henne just vid ingången till Sailor's Rest. Ej ett ord yttrade hon tili honom då hon visade honom in i rummet och stängde dörren efter honom. Ravensbird var stående bredvid soffan, på hvilken den sjuke mannen satt. Båda hade ryggarne vända mot dörren. Lagkarlen var fullt öfvertygad att det var ett testamente han skulle uppsätta, enär han blifvit efterskickad med sådan skyndsamhet. Han steg fram för att komma midt emot den sjuke och talade under det han gick.

Jag är ledsen att höra att ni är allvarsamt sjuk, sir, började han. Mr Home, tror jag.

Sjuklingen lyftade på hufvudet och fäste sin blick på honom. Hans ädla anletsdrag, något tunna till följe af sjukdomen, hans genomträngande ögon och hans silfverhår erbjödo en ståtlig anblick. Han var fortfarande en vacker man. Mr Apperly såg på honom och drog sig derefter ett par steg tillbaka, i det hans ansigte uttryckte en med förskräckelse blandad förvåning.

—- Gode Gud! utbraBt han i det han for med handen öfver sin panna. Det — det — kan det vara? Det är kapten Dane! återkommen till lifvet.474,

— Nej, sir, svarade sjuklingen, det är ej kapten Dane. Jag är lörd Dane. Och det har jag varit alltsedan min fars död.

Lagkarlen var i yttersca grad förvirrad. Han vände sig från den sjuke mannen till Ravensbird, från Ravensbird till den sjuke mannen.

— Är det en dröm? utbrast han.

— Det är ej en dröm, sade Ravensvird. Det är min gamle herre, numera mylord Dane. Jag är stolt öfver att ha vetat det alltsedan dagen efter skeppsbrottet.

Har äfven ni anat det, läsare ? Det var verkligen Harry Dane. Fallet utför klipporna hade ej dödat honom och ni skall straxt få veta huru han blifvit räddad. Han hade alltsedan uppehållit sig i Nya Verlden, der han nästan uteslutande var stadd på resor, och hade varit fullkomligt okunnig om att den som nu kallades lörd Dane ej var hans bror Geoffrey.

— Och man tror er — er — ligga i familjegrafven, sir — mylord, utbrast mr Apperly. Gud hjelpe mig! afbröt han på sitt fordna häftiga sätt. Om ni verkligen är lörd Dane, hvem är då han — den andre lörd Dane i slottet.

— Om jag verkligen är lörd Dane, upprepade sjuklingen. Hvad menar ni, Apperly? Jag är min fars son.

— Ja, ja, naturligtvis; men dessa plötsliga förändringar förvirra mig, utropade den bestörte lagkarlen. Hvem är han på slottet, frågar jag? Jag kan ej samla mina tankar. Blef ni verkligen ej dödad, mylord?

— Om jag var dödad, har jag kommit till lifs igen, sade lörd Dane i en ton som skulle vara skämtsam. Han på slottet är Herbert Dane och har egentligen ej varit något annat. Jag är rädd att han ej tycker ora att bli neddragen från sin ställning efter att ha innehaft den så länge. Men nu —475,

— Och huru blef ni räddad? afbröt lagkarlen, som ännu ej var fullt i ståud att fatta ställningen.

— Jag blef räddad af öfverste Monoton och reste ombord på hans yacht till Amerika. Ända tills jag led skeppsbrott på denna kust för någon tid sedan, hade jag ej den aflägsnaste aning om att jag hade rätt till mina förfäders rang och förmögenhet, eller med andra ord att min bror Geoffrey var död. Detta kan för närvarande vara nog förklaradt för er, Apperly; nu till den affär för hvilken jag skickat efter er, ty den är mycket angelägen. Men först och främst — ställer ni er på min sida eller på Herbert Danes, i" händelse det skulle bli rättegång emellan oss ?

— Det kan ej uppstå någon rättegång, om ni menar att den skulle röra era lagliga rättigneter, svarade lagkarlen utan betänkande. Lörd —• jag menar mr Herbert — skulle ej en enda timma hålla stånd mot er.

— Men jag menar ej att det skulle röra mina lagliga rättigheter, var det lugna svaret. Svara nu på min fråga, Anperly, och kom ihåg att hvarje minut är dyrbar. Vill ni handla i egeaskap af min laglige rådgifvare, eller i egenskap af hans som ni kalla lörd Dane ?

— Naturligtvis i egenskap af er rådgifvare, mylord; det är min naturliga rättighet. Med lörd — med Herbert Dane har jag ej stått på mycket hjertlig fot, eller snarare han har ej gjort det med mig; och numera använder han hufvudsakligen mr Lesters advokat.

— Godt. Hade ni valt motsatsen, skulle sakerna för mig blifvit svåra nog att fullfölja. Det är fråga om det der förlorade skrinet, Apperly. Det måste bli tillrät-taskaffadt.

— Unga Lydney's skrin? frågade lagkarlen. Han har väsnats förfärligt för att få det tillbaka, har jag hört.

— Det är ej hans, det är mitt.476,

— Ert, mylord! utropade mr Aoperly efter en paus. Då är hemligheten med den utlofvade belöningen förklarad. Att en person sådan som Lydney kunde erbjuda den, förvånade Danesheldsboarne ej litet.

— Hvad menar ni? En person sådan som Lydney? utropade lörd Dane i skarp ton.

— Ja, naturligtvis har man anat hvad slags karl det är — ehuru han råkade vara mylords reskamrat och tillika med mylord blef räddad vid skeppsbrottet. Men hans bana är afbruten nu och han är i säkert förvar. Bent har fört honom med till stationshuset.

— Fört mr Lydney till stationshuset! utropade Ravensbird, medan lörd Danes ögon antogo ett stolt uttryck då de

fästades på lagkarlen i afvaktan på en förklaring.

— Det har någon tid gått vissa rykten om att han skulle ha något gemensamt med smygskyttarne, sade mr Apperly; men nu har han råkat riktigt illa ut. Han och tre till med svärtade ansigten gjorde inbrott i mr Lesters hus förliden natt, för att stjäla bort bordsilfret; men de blefvo lyckligtvis störda innan de kunde fullborda detta. Lydney var den ende som blef igenkänd och han har tagits i förvar.

— Huru vågar ni beskylla honom för någonting sådant i min närvaro ? utropade lörd Dane med ansigtet blossande af vrede. Ni vet ej hvad ni säger, mr Apperly. Vet ni hvem han är?

— Nej! mylord. Jag vet ingenting om honom, utom att hans namn är Lydney — som han uppgifver. Danesheldsboarne anse honom vara en äfventyrare.

— Han skall bli Daneshelds herre, sir; det kan jag säga er, svarade lörd Dane med rörelse. Ja, stirra ni, men det är sannt. Han är min egen laglige son och skall bli lörd af Dane inom en ej aflägsen tid, ty jag fruktar att mina dagar äro räknade.477,

—- Den ena hemligheten på den andra! utropade mr Apperly, hvars ansigte uttryckte den högsta grad af förvåning. Han uppträder här under namnet William Lydney.

— Han är min egen son, säger jag er — Geoffrey William Lydney Dane. Geoffrey är hans första namn, men vi ha kallat honom William; min hustru, en dame af franskt ursprung, sade alltid att hennes läppar ej kunde uttala numnet Geoffrey. Och ni påstår att han är i polisvakten! Nåväl! Den saken skall snart komma till rätta, slöt lörd Dane i det han lutade sig tillbaka på soffan och lugnade sina upprörda känslor.

— Helt visst var han i mr Lesters hus med de andra ; han förnekar det ei, invände lagkarlen i sin förvirring.

— Då, sir, , var han der för något godt och lagligt ändamål, utropade lörd Dane med värdighet. Jag känner ingenting om saken; han har ej anförtrodt mig den; men så n^cket kan jag ansvara för. Bah! Tala om att William Dane skulle begått inbrott, en af de bästa, hederligaste män som finnes, och dertill blifvande peer af England! Ni måste vara från förståndet!

Att döma af Apperlys förvirrade utseende syntes det ej osannolikt att hans förstånd var borta. Han behöfde en hel dag på sig för att fatta detta.

— Ännu en gång får jag be er lyssna på hvad jag har att säga, återtog sjuklingen. Detta skrin, som förorsakat så stor uppståndelse, tillhörde ursprungligen min mor, lady Dane. Initialerna till hennes namn såsom flicka stodo der, Yerena Vincent Verner; hon var, som ni torde minnas, general Vincents nièce, och hon fick hans namn. Det är ej ringaste tvifvel underkastadt att Herbert Dane igenkände skrinet då det stod på stranden; han hade sett det många gånger och visste att min morbror, unga Verner, bade af en nyck låtit ditsätta ett raalteserkors. Detta skrin hade jag qvarlemnat i Canada när jag kom öfver till England på det sista besöket. Herbert Dane måste då478

han igenkände det på stranden, ha blifvit oroad af några obestämda farhågor, som föranledde honom att föra skrinet till slottet. Han torde ha tänkt att hans offer kommit till lifs igen för att anklaga honom.

— Hans offer? utbrast Apperly.

— Ja, hans offer. Det var han som kastade mig utför klippan; mr Herbert Dane. Ej med afsigt, jag medger det, men han lät denne min trogne vän och tjenare (pekande på Ravensbird) bli misstänkt oeh anklagad för det. Jag vet ej hvad han kan ha fruktat, och det gör föga till saken; han tog skrinet och behåller det. Mitt hufvudsakliga ärende till er, Apperly, är nu att fråga er om ni har bekant att det finnes några gömställen i slottet der sådana saker kunna undandöljas.

— Ja, det finnes sådane, svarade lagkarlen utan betänkande. Gamle lörd Dane — er far — visade dem en gång för mig. I väggfördjupningen i dödsrummet — såsom ni brukade kalla det. Der finnes en hemlig fjeder, och då man rör vid den glider en ruta undan som leder till åtskilliga små gömställen.

— Då finnes mitt skrin der! utropade lörd Dane. Unga Beecher omtalade för William, att han hört att sådana

funnos i slottet, men jag betviflade det. Det är derföre jag väntat på er, ty jag var öfvertygad att ni skulle veta det. Det är besynnerligt att min far aldrig nämnt något om dessa gömställen för mig.

— Jag tror att han ogerna gjorde någon antydan om att de funnos till: det var en gammal sägen att en af lorderna Dane varit i komplott med smugglare, svarade mr Apperly. Det var en tillfällighet, som gjorde att han underrättade mig om saken. Jag visade stället för den nuvarande lorden sedan han tillträdt godset.

— Bra. Huru skola vi bära oss åt för att få detta skrin, Apperly?479

— Han har kanske förstört det, svarade lagkarlen.

— Jag tror ej det. Han bör ej kunna öppna det, derföre att han ej har nyckel till låset, som är fullkomligt säkert. "William hade nyckeln i sin plånbok då han blef räddad. Och att bryta upp det torde förorsaka för mycket buller till att han skulle anse det rådligt, då det är fråga om en sak som blifvit stulen.

— Hvad fanns uti skrinet? frågade mr Apperly.

— Var god spara detaljfrågorna till senare och sysselsätt er med hufvudfrågan, yttrade lörd Dane i något befallande ton. Huru skola vi få detta skrin ur slottet?

— Jag ser endast ett sätt, mylord: att ni ger er tillkänna. Så fort ni visar er i slottet, är ni dess herre.

— Men jag skulle vilja ha tillbaka skrinet först, om det ges någon möjlighet dertill, anmärkte lörd Dane. Jag önskar att jag hade en skicklig tjensteman af den detek-tiva polisen här! De finna reda på allting.

— Det finnes nu en sådan i Danesheld, sade mr Apperly. Hvad hans göromål här är, vet jag ej, men jag såg honom i eftermiddag passera förbi min byrå och igenkände honom: han har en gång haft göromål för min räkning.

Lagkarlen talade utan kännedom om de nyligen timade händelserna, eller att polistjenstemannen nära en vecka varit i slottet; Eavensbird lyssnade, likaledes okunnig om att mr Blair, den store Londonbankiren, kunde vara den gentleman som åsyftades.

— Skulle ni ej kunna skicka honom till mig ? sade lörd Dane.

— Jag skall försöka, svarade mr Apperly. Han har måhända rest igen och om han är qvar vet jag ej hvar jag skall söka honom.

— Gå ut och försök, bad lörd Dane. Jag måste ha detta skrin, och dessutom torde han behöfvas för min sons480,

räkning. Gå genast, sir, tillade han i myndig ton. Säg honom ej hvad det är fråga om utan lemna det åt mig.

Lagkarlen hade ej annat val än att lyda. Han var oerhördt nynken oeh frestelsen att titta in i mrs Ravens-birds rum och utbyta några ord med henne var oemotståndlig. Motivet var hvarken stort eller godt men det skulle bli belönadt. Ingen annan än mr Blair stod och samtalade med mrs Ravensbird. Lagkarlen skulle denna dag öfverhopas af öfverraskningar.

— Det är mylord Danes bankir, mr Blair, sade Sophie i det hon kastade en betydelsefull blick på mr Ap-perly då hon uttalade titeln. Han har varit på besök hos mylord i slottet.

Mr Apperly hade hört att mylords bankir besökte honom; men — denne person skulle vara bankiren? Han såg på polistjenstemannen, och då denne märkte att han var igenkänd, gaf han honom helt lugnt ett tecken i det han lade fingret på sina läppar.

Mr Blairs göromål på slottet var slut. Som Lydney på squire Lesters befallning var i polisvakten, måste Bent nu sysselsätta sig med denne afventyrares affärer. Mr Blair och lörd Dane hade motsatta åsigter rörande vissa småsaker och skiljdes åt med köld. Mr Blair hade på vägen till stationen gått in på Sailor's Rest för att säga ett afskedsord och taga ännu ett litet glas. Lagkarlen tog honom afsides, sade att en af hans klienter som för tillfället uppehöll sig på värdshuset hade behof af en detektiv polistjenstemans tjenst och frågade mr Blair om han ville följa honom.

— Jag måste förbereda er på att ni skall komma att handla emot lörd Dane, ehnru jag ej kan närmare beskrifva på hvad sätt, anmärkte lagkarlen. Skola era personliga känslor tillåta er detta.

— En polistjensteman måste handla utan afseende på sådana, var mr Blairs svar. Lörd Dane begärde en de-

481,

te k tiv polistjensteman från staden och jag skickades ner. Mitt göromål tör hans räkning är slutadt, och om någon annan behöfver mitt biträde hvarken vill eller kan jag vägra, om jag också kommer att handla emot lörd Dane eller hvilken annan lörd som helst. Jag står till er tjenst.

De gingo uppför trapporna tillsammans. Lörd Dane stod vid kaminen, samtalande med Ravensbird; den senare skulle blifvit förvånad öfver att se bankiren förvandlad till en polistjensteman, om det legat i hans natur att bli förvånad öfver någonting. Mr Apperly anmärkte belåtet att han snart funnit sin man och presenterade honom som mr Blair.

— Sir, sade peeren i det han vände mot honom sitt fina ansigte, jag har behof af råd och bistånd. Jag har blifvit förorättad af Herbert Dane — lörd Dane, som han kallas — hos hvilken jag hör att ni varit på besök. Kan ni hjelpa mig?

— Jag vet ej, var mr Blairs svar. Jag kan upplysa er om något är att göra, ifall ni meddelar mig alla omständigheterna. Mr Home, tror jag?

— Nej, sir. Då jag hehöfde ett tillfälligt namn, kallade jag mig Home; men det skall läggas bort nu. Jag är lörd Dane.

Polistjenstemannen kom på den tron att gentlemannen framför honom var under inflytande af någon mani och behöfde en vaktare snarare än en polistjensteman. Han blickade på mr Apperly.

— Mylord har rätt, anmärkte den senare. Han är den sannskyldige lörd Dane.

— William Henry lörd Dane, ende öfverlefvande sonen af den sist aflidne lörd Dane, hvilken ni torde ha hört omtalas, fortfor peeren. Ni ser förvånad ut, mr Blair; jag trodde att polistjensteman ej kunde bli förvånade af någonting. Ni har sannolikt hört omtalas att kapten William Henry Dane en månskensnatt blef StÖr-

ifø Qvinnan Ed. 31482,

tad utför en klippa, vare sig det nu skedde af uppsåt eller af en olyckshändelse, och förlorade lifvet, samt att haDS kropp, som några veckor efteråt kastades upp ur hafvet, blef begrafven i familjegrafven ?

— Jag har hört detta, svarade mr Blair. Bruff, hof-mästaren på slottet, är en mycket sällskaplig man och har varit road af att berätta mig åtskilligt ur familjens historia — allt på god tro: han är stolt öfver att få berömma medlemmarne af familjen Dane.

— Nåväl, sir — men haf godheten tag plats medan ni lyssnar, afbröt peeren i det han pekade på en stol midt emot hans egen plats på soffan. Jag, William Henry Dane, dog ej af detta fall: jag blef räddad och förd öfver till Amerika på en väns yacht. I detta land har jag sedandess bott, alltjemt troende att peeren som efterträdde min far och herrskade här på Dane Castle var min äldre bror, Geoffrey Dane. Sir, den som kastade mig utför klippan var Herbert Dane, nu kallad lörd Dane.

Polistjenstemannen höjde ögonen något, men afbröt ej.

— Jag fick af en händelse se engelska tidningar, fortfor lörd Dane. Jag visste att min mor var död, att min far var död, och att "Geoffrey, lörd Dane", såsom det hette, efterträdt honom.; men det föll mig aldrig in att misstänka att det var någon annan än min bror Geoffrey. Hade jag vetat att det var Herbert och att jag sjelf var den rätte lörd Dane, skulle första och snabbaste ångare ha fört mig öfver Atlanten. Jag hade icke stått på god fot med min broder Geoffrey; icke dessmindre skref jag till honom efter det han, som jag förmodade, ärft lordska-pet. Jag fick icke något svar på detta bref, och jag vredgades deröfver och ville icke skrifva ånyo. Ack! huru benägna vi äro

att hysa dylika känslor! Straffet hinner oss dock förr eller senare. Efter många års förlopp, och då jag fann att min helsa började försvagas, fann jag det riktigt att återvända hem. Jag hade aldrig hört talas om483,

lord Danes giftermål, och min son var direkte arfvingen efter mig. Vi foro som passagerare med "The Wind"; min stackars betjent drunknade, men jag och min son räddades från vraket, hvilket allt ni kanske hört —

— Er son, afbröt mr Blair, för första gången afbrytande honom.

— Ja, sir, min son, svarade berättaren häftigt. Den gentleman som idag blifvit sänd i fängelse af George Lester — är min son.

— Han, William Lydney? svarade polistjensteman-nen liksom betviflande uppgiften.

— Han, och ingen annan, sir. Han är the Honou-rable William Dane, en af edra blifvande pärer.

— För f-n! utropade mr Blair, förvånad för en enda gång i sitt lif.

— William hade lyckligtvis sin plånbok på sig då vi räddades. I densamma lågo kreditbref och andra papper, så att vi ej ha haft något obehag i penningeväg. Och nu undrar ni naturligtvis hvarför jag ej genast gifvit mig tillkänna. Jag vill säga er det. Under flera timmar var jag så sjuk och uppskakad, att jag måste hålla mig lugn och undvika öfverretning. Innan detta var öfver fann jag till min gränslösa förvåning och ledsnad, att det var Herbert Dane som ärft egendomen och titeln, i stället för min bror. Jag trodde det nödvändigt att vara försigtig; jag var fortfarande mycket sjuk, fruktade öfverretning, som är så skadlig för det onda hvaraf jag lider, och hoppades att skrinet skulle bli uppkastadt på stranden. Mitt tidiga giftermål, sir, skedde i hemlighet. Jag gifte mig i Canada, första gången jag var ute, med en dotter till en fransk köpman som bosatt sig der. Hon vigdes vid mig i hemlighet, som jag nyss sade, utan att hennes fader visste derom, ty hans hat emot engelsmännen var så stort att hvarje försök att erhålla hans bifall skulle varit hopplöst. Min hustru lefde utan att miss-484,

tänkas i sin faders hus oeh aflägsnade sig derifrån emellanåt på plausibla skäl. Under en sådan bortovaro föddes William och döptes till Geoffrey William Lydney. Hennes fader dog, efterlemnande åt henne en mycket stor förmögenhet, och kort derefter dog hon; hennes förmögenhet blef min sons. Jag blott meddelar de vigtigaste tilldragelserna, min herre — afbröt sig lörd Dane — ty vi ha ingen tid att tala om biomständigheterna. Jag hade intet särskildt skäl att dölja mitt giftermål för min egen familj, ehuru jag visste att de skulle komma att tadla mig mycket derför att min hustru var köpmansdotter. Då jag slutligen kom hem omtalade jag mitt giftermål och att jag var enkling för lady A.delaide Errol, som jag då önskade att gifta mig med. Jag talade ej om för henne att jag hade en son; men jag ämnade att omtala allt för henne och min familj innan äktenskapspreliminärerna blifvit af-gjorda — detta hade också blifvit en nödvändighet. Nåväl — jag blef kastad öfver klippan, det vill säga Herbert och jag brottades med hvarandra och ett olyckligt slag af honom — jag är säker på att det icke var med afsigt — kastade mig öfver klippan. Jag anträffades af min vän kapten Moncton, fördes ombord på hans yacht och följde med denna till Amerika. Detta må vara nog om det förflutna; jag behöfver ej vara vidlyftig i det ämnet; men nu kommer jag till hufvudfrågan. Detder skrinet som blef uppkastadt på stranden är bestämdt i slottet: huru kan jag få det derifrån?

Mr Blair drog sin stol några tum närmare lörd Dane: hans värf började nu.

— Herbert Dane måste ha igenkännt detta skrin. Min mor gaf mig det då jag första gången gick ut med mitt regemente till Canada, och just då jag lade mina papper och bästa dyrbarheter deri, stod mr Herbert Dane, då en ung gosse omkring tio år gammal, bredvid och hjelpte mig. Jag minns att korset på skrinet som stod485,

öfver de tre initialerna särskildt fästade hans uppmärksamhet, och min mor omtalade för honom huru hon en gång lånat skrinet till en sin bror samt att hon återfick det försedt med denna prydnad. Sir, skrinet är värdefullt som en familjrelik, om ej för något annat; men dess nuvarande innehåll är för mig ovärderligt för min sons skull.

— Ursäkta mig afbröt mr Blair; men skulle mylord vilja underrätta mig hvad det innehöll då ni hade det ombord.

— Det innehöll åtskilligt, sir. Papper och doku-menter rörande min och min sons förmögenhet i Amerika. Mitt

testamente låg äfven deri. Allt detta kan ersättas; men det torde vare mindre lätt att ersätta de papper som rörde mitt giftermål och min sons börd. Och ifall denna börd blefve ifrågasatt, om den ej kunde bevisas, skulle mr Herbert Dane bli min laglige arfvinge och lagligen uppnå den ställning han så länge orättvist innehaft. Detta skrin har varit orsaken till mitt qvar-dröjande här, fortfor lörd Dane. Yar öfvertygad om att jag aldrig haft för afsigt att återvända hem på annat sätt än öppet och under mitt rätta namn, men då vi blifvit räddade i lifräddningsbåten — hvarför vi ha unga Lester att tacka — fingo vi veta att vi blifvit drifna till kusten vid Danesheld. Jag gaf William en vink att vara lugn; jag kände mig så sjuk; efteråt erfor jag, som jag förut nämnt, att den nuvarande lorden på Dane Castle var Herbert Dane. Sedermera kom hans stöld af skrinet.

— Kunde han möjligtvis då ha vetat hvad skrinet innehöll, yttrade mr Blair eftertänksamt. Jag undrar hvad motiv han hade att taga det?

— Jag vet ej. Jag försöker förklara saken sålunda att åsynen af skrinet förskräckte honom; att någon obestämd farhåga uppstod hos honom att det förflutna skulle

komma i dagen — jag menar den andel han hade i min förmodade död. Jag vet ej hvad motivet annars kan ha486,

varit: en man som gnages af ett hemligt samvetskval är alltid mer eller mindre rädd, och åsynen af skrinet måste lifligt ha erinrat honom om mig. Kanhända lady Adelaide Lester för honom omtalat mitt tidiga giftermål och att han fruktat att en arfvinge efter mig kunde framträda och bestrida honom hans rättigheter.

— Mylord talade om ett bref som ni skrifvit till er bror: tror ni ej att mr Herbert Dane mottagit det och sålunda vet att ni är vid lif?

— Jag kan ej säga det. Vill ni, nu då ni erfarit så mycket af min historia — och dessa båda (pekande på Ravensbird och mr Apperly) kunna styrka att jag är den ji.g ger mig ut för att vara — vill ni nu med råd och dåd bistå mig så att jag kan komma i besittning af skrinet ?

— Visserligen vill jag det.

— Godt. Vill ni äfven laga så att min son blir frigifven ?

— Ja, jag tror att jag är i stånd till det. Men på det vilkor att han enskildt berättar mig orsaken till hans närvaro förliden natt i mr Lesters hus, tillsammans med de tre andra männen.

— Jag känner ingenting derom, sade lörd Dane högdraget; men jag vet att William har den mest ädla och redbara karakter. Hela sin tid har han användt med att vaka öfver mr Lesters son, hvilken blifvit så illa behandlad, med att försöka hålla honom på rätta vägar, stackars yngling; jag vågar påstå att det var för hans skull han var ute förliden natt. Jag skall skrifva några rader till honom och säga att han kan förtro sig till er. Kan han göra det ? frågade lörd Dane: jag menar så vidt saken rör den olycklige unge Lester ?

— Med all säkerhet. Jag skall lyssna till hvad han har att säga som en vän, ej som en detektiv polistjenste-man. Kanhända är det bäst att jag går dit genast, medan487,

jag tänker öfver den andra saken, rörande hvilken jag skall lemna mylord mitt råd när jag kommer tillbaka.

Under tiden satt William Lydney — om vi fortfarande få kalla honom så — och väntade i fångrummet på stationshuset. Obenägen att oroa sin far med underrättelsen om sitt inspärrande, hade han ej gjort något annat än afsändt bud till mr Apperly. Dörrens hastiga öppnande lät honom hoppas att lagkarlen slutligen kommit; men det var endast lörd Danes bankir, mr Blair, som kom,

— Jag medför ett bref från lörd Dane, började mr Blair i det han lade ett sammanviket papper i hans hand.

William såg först på brefvet och derefter på den nykomne.

— Från hvem, sade ni r

— Från den rätte lörd Dane, svarade mr Blair i låg ton. Och jag tror att jag nu har äran tala med den blifvande

lorden. Er far ber er i denna biljett ha förtroende till mig — han har haft det. Kanhända står det i min makt att befalla ert frigifvande.

— Men hvad kan ni ha att göra dermed? utbrast fången. Ni är en vän till — till honom i slottet — hans bankir i London.

— Ni bar uppträdt i Danesheld under falsk flagg, mr Dane; det har äfven jag gjort. Jag är ej lörd Danes bankir — och huru det ryktet kommit ut är mer än jag kan säga. Jag är en temligen framstående tjensteman af den detektiva polisen. Er far har begärt mitt bistånd och jag är färdig att äfven bistå er. Men framför allt måste ni säga mig hvad som var orsaken till att ni förliden natt var i mr Lesters hus med sådana följeslagare.

— Jag kan ej förklara det; jag kan ej säga er någonting rörande den saken, svarade mr Lydney hastigt.

— Ni var ej i sällskap med dem ? — ej i förening med dem?488,

— Jag! utbrast William Dane lika högdraget som en medlem af denna familj någonsin talat. Ni antydde nys» att ni kände min rang: jag försäkrar er att jag glömmer den ej och hoppas att aldrig göra något som skall vanhedra den.

— Vill ni säga mig skälen hvarföre ni ej vill anförtro er till mig?

— Ingenting hindrar mig derifrån. Det är emedan jag ej skulle kunna förklara sanningen utan att kompromettera andra.

— Just så: ni syftar på unga Lester, mr Dane. Men nu ger jag er mitt löfte att hvadhelst ni än må säga, skall det ej skada honom. Jag har ej vistats här i Danesheld utan att taga reda på dess sqvallerhistorier; det hör till mitt yrke att göra det; jag vet derföre och misstänker nästan lika mycket om denne missledde unge man som ni kan ha att säga mig. Jag förmodar att han var ledaren af det der företaget, ej ni. Men att han kunde så glömma sig, som gå att stjäla sin fars bordsilfver, förvånar mig.

William Dana insåg att det bästa han kunde göra var att anförtro hela sanningen åt den erfarne man som stod framför honom. Och han gjorde så. Den staekars misskände Wilfred Lester — man fällde vida hårdare omdömen om honom än han förtjenade, förklarade hans vän ifrigt — hade ej brutit sig in i sin fars hus för att stjäla bordsilfret utan för att få det gåfvobref som tillhörde honom; det var just derigenom att han ville hindra de andra från att stjäla något ur huset som upptäckten skedde.

— Dessa fakta borde anförtros åt squire Lester, anmärkte mr Blair. För hans egen sons skull kan han ej fullfölja saken.

— Jag är ej säker på att squire Lester skulle anse det såsom ett ytterligare skäl att fullfölja saken, svarade William Dane. Han är full af bittert agg mot sin son.489,

Nej, jag vill heldre stanna der jag är än förråda Wilfred Lester. Han räddade mig och min fars lif.

— Ni tyckes taga er fångenskap ofantligt lätt, anmärkte mr Blair, i det han betraktade det lugna oeh vackra ansigtet.

— En man med lugnt samvete tager de flesta förhållanden lätt. Beträffande anklagelsen mot mig så behöfver jag endast peka på Sailor's Rest och säga: der finnes den verklige lörd Dane, hemkommen för att öfvertaga de rättigheter som lagligen tillkomma honom, och ni må erfara att jag är hans son.

— Kom med mig, sade mr Blair.

Han gick förut till kontoret, der Bent satt oeh skref. Den senare såg frågande på mr Blair då han såg fången komma ut. Att han nemligen gynnade unga Lydney var sannt, men ej till den grad, att han ville visa honom en sådan ynnest då han var anklagad.

— Jag ämnar befria er från er fånge, anmärkte mr Blair lugnt. Denne gentleman har gifvit mig tillfredsställande bevis på sin oskuld och han måste bli satt på fri fot.

— Hvad har ni för myndighet att åberopa? frågade Bent efter ett ögonblicks förvåning.

— Er pligt är att lyda mina ordres, var det afgörande svaret.

— Men huru skall jag kunna försvara det för lörd Dane och squire Lester? utropade den olycklige polisin-spektorn.

— Hänvisa dem till mig, sade mr Blair. Passera sir.

Han höll dörren öppen under det han talade och bugade sig för ex-fången då han passerade. I denna bugning uttrycktes en sådan vördnad att det ådrog sig polis-

inspektorns uppmärksamhet. Mr Lydney såg sig tillbaka skrattande.

— Allt rätt Bent. Den tid torde komma då ni skall inse detta. 490

XXXIII.

Gömställena i slottet.

Naturligtvis hade nyheten om mr Lydneys häktande spridt sig öfver hela Danesheld. Det uppväckte derföre ej ringa bestörtning att se honom gå vid lörd Danes bankirs sida; allmänna tron var att bankiren måste ha gått i borgen för honom. En hel folkhop följde dem längs gatan, och en mycket tjenstvillig person skyndade att framföra nyheterna till squire Lester.

Just som mr Blair och hans följeslagare skulle taga af inåt Sailor's Rest, hvem skulle komma om ej lörd Dane. Att beskrifva hans förvåning då han såg Lydney står ej i vår makt. Han stod en full minut för att öfvertyga sig om att hans ögon ej bedrogo honom, derefter gjorde han ett tecken åt mr Blair, hvilken han blef nästan öfverraskad att få se. Lörd Dane var icke i sitt bästa humör, ty den felslagna beräkningen med polistjenstemannens besök på Danesheld förargade honom. Följaktligen hade hans skilsmessa från tjenstemännen icke varit så hjertlig som helsningen vid ankomsten.

— Hvad är meningen med detta? frågade han högdraget ; hvem har vågat befria denne man ?

Mr Blair gick ned ifrån trottoaren. Lydney lyftade lätt på hatten och lörd Dane, som tog denna rörelse, afsedd att vara en höflighetsbetygelse, för att vara ett hån, gick långsamt framåt.

— Mylord, yttrade mr Blair, vissa omständigheter ha kommit till min kunskap, hvilka göra det onödigt att hålla mr Lydney häktad. Jag har ansett det vara min skyldighet att sätta honom på fri fot.

—- Hvad menar ni? frågade lörd Dane; omständigheter ?

— Ja. Mr Lydney är oskyldig.491,

— Jag tror ni är från förståndet! utropade lörd Dane långsamt. Oskyldig! Har det väl funnits tydligare be vi» på ett brott? Besinnar ni att då ni på detta sätt befriar honom, trotsar ni oss alla? — mig, mr Lester, polisen — sjelfva lagen.

— Jag är ledsen öfver att ha varit nödsakad göra er emot, men då de omständigheter som jag talar om blifvit förklarade — — —

— Omständigheter förklarade! afbröt lörd Dane som var för ond för att lyssna vidare. Hvilka omständigheter kunna förklara, att rättvisan gäckas, att en brottsling lössläppes ur fängelset? Huru vågade Bent medgifva det?

— Bent hade intet annat val, sade mr Blair. Då jag ger en befallning har han icke rätt att sätta sig deremot.

— Jag skall se om han har rätt att vara mig olydig, röt lörd Dane. Jag skall befalla honom att åter häkta tjufven, så vidt han ej vill bli skild från tjensten.

— Jag måste tillstå — med all skyldig aktning för mylord — att det skulle vara fåfäng möda att göra det. Så länge jag är här är jag chef för polisen på platsen och Bent är min underlydande.

Lörd Dane fann sig slagen på alla håll. Aldrig, sedan han blef lörd Dane, hade han blifvit till den grad trotsad.

— Hvad har ni vidare att göra i Danesheld? frågade han plötsligt. Ni lemnade mitt hus för mer än en timma sedan för att bege er till stationen.

— Sannt. Men på vägen till stationen träffade jag tillsammans med en lagkarl här på platsen vid namn Apperly och hvilken hade ett uppdrag att gifva mig. Lörd Dane, tro mig, jag har ej befallt denne unge mans tongifvande för att förarga er — hvarföre skulle jag göra det? — utan emedan jag erfarit att man misstagit sig rörande grunderna till hans arresterande; några af oss torde verk-492,

ligen kunnat råka rätt illa ut om han blifvit qvarhållen. Men jag måste tillönska mylord en god afton, ty jag har angelägna göromål som vänta på mig.

Han vände sig om med en helsning och lemnade lörd Dane ensam. Att så kunna trotsa honom, grefskapets lörd och styresman! Mylord Dane började verkligen tro att alla sociala institutioner måste vara uppoehnedpåvända.

Han begaf sig till polisstationen och Bent kom ut emot honom. Den bästa ursäkt polisinspektorn kunde erbjuda var, att han hade ingenting att säga, så länge mr Blair var i Danesheld.

En politisk diner, som länge varit påtänkt, hölls denna afton i Danesheld och naturligtvis skulle lörd Dane och squire Lester deltaga deri. Ingendera af dem var vid lynne. Fången Lydneys frigifvande var ett odisputabelt faktum, men som mr Lester ej varit i stånd att träffa Bent visste han ej huru det i sjelfva verket förhöll sig härmed.

Under det diner'n som bäst pågick kunde man se mr Apperly med hastiga steg styra kosan mot Dane Castle. Hans ändamål var att helsa på mr Bruff, och liksom om ödet» ville gynna denna artighet fann lagkarlen mr Bruff stående barhufvad i porten för att på sitt vanliga sätt hemta frisk luft.

— God afton, sir; jag hörde att ni återkommit, sade han hjertligt. Jag hoppas att ni ej kommit för att träffa mylord, mr Apperly? Han har gått till dinern.

— Jag kom för att träffa er, Bruff, var svaret. Jag ville be er taga en promenad med mig.

— En promenad! upprepade mr Bruff.

— På begäran af lörd Dane. Tag er hatt och följ mig. Säg ingenting derinne.

Bruff skyndade efter sin hatt och lagkarlen gick så hastigt han kunde tillbaka mot Danesheld. Den korpu-lenta hofmästaren kunde knappt följa honom.493,

— Mylord är väl ej sjuk? utropade han, troende att antingen måste det vara- något sådant eller ock fråga om ett vad. Hvad kan han vilja mig?

— Han är mycket sjuk, svarade mr Apperly allvarsamt. Jag fruktar, Bruff, att han aldrig blir frisk mera.

Bruff tvärstannade; en tanka genomkorsade hans hufvud'.

— För himlens skull, säg mig det värsta, mr Apperly! Han är väl icke död, eller hur?

— Nej, nej, nej; kom med; han är lika mycket vid lif som jag eller ni. Han har skickat mig att hemta er, Bruff, och det är ingen tid att förlora. Jag sade sjuk, ej död.

— Det var tanken på den andra natten som kom mig att frukta det, svarade Bruff i det han påskyndade sina steg. Mylord hade tagit sig en promenad uppåt klipphöjderna — det var en vacker månljus natt för omkring en vecka sedan — och jag uppfångade en skymt af hans ansigte, då han kom tillbaka in. Det var likblekt och så besynnerligt förvirradt, att jag knappt kunde känna igen honom. Han liknade en man, som —

— Sett en vålnad, afbröt lagkarlen.

— En vålnad! upprepade Bruff föraktfullt. En man som lider af någon dödlig sjukdom, ämnade jag säga. Himlen gifve, att han måtte öfvervinna det onda.

— Jag föreställde mig att ni ej hyste så särdeles stor ömhet för mylord.

— Ej så stor tillgifvenhet, som jag hyste för den öfriga familjen, svarade Bruff, isynnerhet för den gamle lorden och mr Harry. Jag har aldrig tyckt mycket om mr Herbert, men de öfriga äro döda och han är lörd Dane. Han är en god herre.

— Om någon af den gamla familjen kunde uppstå ur sin graf, sknlle ni då anse er bunden att tjena honom eller den nuvarande lorden ?494,

— I så fall skulle den nuvarande lorden ej vara lörd Dane, svarade Bruff efter en minuts öfverläggning. Men hvad tjenar det till att framkomma med ömöjligheter, mr Apperly.

De togo nu af inåt Sàilor's Eest. Bruff visade sitt missnöje.

— Är mylord så sjuk att de ha fört honom hit! Det hade ej varit längre till hans eget hus, om de alls behöfde flytta honom.

— Kom med, yttrade lagkarlen, utan att svara.

Han ledsagade Bruff uppför trappan oeh in i sjuklingens rum. Bruff kastade en orolig blick omkring sig. Han såg Lydney, Ravensbird, mr Blair och en person på soffan, som han blott kastade en flyktig blick på. Att han förmodat den ene gentlemannen sitta arresterad i polisvakten för inbrott och den andre vara på en jernvägs-vagn halfvägs till London gjorde honom för ögonblicket ej särdeles förvånad.

— Hvar är mylord? ropade han ängsligt.

— Der, svarade mr Apperly. Lörd Dane gick fram från soffan och ställde sig småleende framför Bruff. Denne ryggade af häpnad tillbaka mot väggen. Det hade under hela hans lif väckt hans förakt om han hörde någon som Både sig tro på spöken. Nu var han ej rätt säker på att han ej sjelf trodde sig se ett sådant.

— Känner ni ej igen mig Bruff? Jag är verkligt kött och blod.

— Ni — är — mr Harrys lefvande afbild, utropade Bruff, idet han betraktade än den ene än den andre, förvånad och nästan rädd. Men det kan ju ej vara han.

— Jo, Bruff. Mr Harry blef ej dödad, då han föll utför klippan och han lefver ännu. Jag trodde ni skulle känt mig bättre.

Ack! denna rost trängde som en hemlandston till hans öra. Kunde han ha misstagit sig på andra tecken,495,

på rösten kunde han det ej. Tårarne stego upp i hans ögon och hans händer darrade af sinnesrörelse, då han knäföll framför lörd Dane.

— Mylord! min rätte och sannskyldige lörd! Jag känner igen er, yttrade han, under det tårarne strömmade utför hans kinder. Gamle Bruff har lefvat länge nog nu, då han får se en af den verkliga familjen herrska på Dane Castle.

Lörd Dane fattade hans hand och bad honom stå upp.

— Jag skall ej herrska der länge, Bruff, inom en kort tid skall jag vara der man förmodar mig vara — i familjegrafven. Men, tillade lörd Dane idet han lade handen på sin sons skuldra, jag hoppas ni skall tjena en annan lika trofast och redligt som ni skulle tjenat mig. Denne skall snart bli lörd på Dane Castle.

— Han skulle bli — ?

— En annan Geoffrey, Bruff; Geoffrey William Lydney Dane; han är min ende son. Var honom trogen för hans far och farfars skull.

— Det borde jag kunnat ana, svarade Bruff, i det hans ögon glänste af förnöjelse; första gången han kom till slottet såg jag att han var född att befalla. Miss Dane förklarade att han var lik mylady — ja, det gjorde hon verkligen.

— Lik min mor! Ja, denna likhet har fallit mig i ögonen, men han har de Dane'ska dragen. Bruff, jag önskar en tjenst af er. Vill ni göra mig den ?

— Ja, mylord, allt för er och de edra, vore det ock att offra mitt lif för er.

— Men först och främst bör ni veta, Bruff, att det är nödvändigt att utöfva ett svek mot honom på slottet, er nuvarande herre.

— Jag kan ej hjelpa det, var den gamle tjenarens Bvar. Och hvad det beträffar att han skulle vara min496,

herre, så känner jag ingen annan herre än ni, mylord, eftersom ni är vid lif.

— Godt! Jag tycker ej om svek sjelf, men det torde Tara ursäktligt att möta svek med svek. Han har länge nog utöfvat det. Ni har ej frågat mig hvem det var, som kastade mig utför klippan.

Bruff frågade det ejheller. En dunkel misstanka uppstod hos honom.

— Det var Herbert Dane. Men det skedde dock utan svek. Det svekfulla dervid ligger deruti att han sedermera narrat enhvar genom att ge sig ut för oskyldig och omedveten om hur det tillgick. Detder är nu förbi, men något annat återstår. Hvar är det der skrinet, Bruff ?

— Det förlorade skrinet? sade Bruff skakande på hufvudet. Mylord, det vet jag ej; jag har aldrig vetat det.

— Det var mitt skrin, Bruff, och min mors före mig. Jag har all anledning tro att Herbert Dane gömt skrinet på slottet. Mr Blair — gentlemannen som ni ser här — föreslår att ni skulle försöka skaffa det derifrån i afton, under det er herre är borta på diner'n. Hans åsigt är. värd att lyssna till, ty han är tjensteman vid den detek-tiva polisen.

Bruff blef eldröd i ansigtet. Denne Londonbankir, som varit så vänlig mot honom och uppmanat honom att tala om allt möjligt, skulle vara tjensteman vid detektiva polisen. Hvad allt kunde han ej ha sagt i sin oförsigtighet? Och hvad skrinet beträffade, så kunde han både nu och då nästan ha varit färdig att svära på, att det ej fanns i slottet.

De började lemna honom några upplysningar, hufvudsakligen mr Apperly. Denne omnämnde de hemliga gömställen, som funnos i slottet och som kunde öppnas i väggfördjupningen i dödsrummet. Bruff stirrade förvånad under det han lyssnade.497,

Ingen tid var att förlora. Bruff och mr Apperly begåfvo »ig till slottet, Ravensbird följde dem på afstånd med en handkärra. Det var bättre att ej uppdraga åt någon främmande att utföra denna tjenst.

Bruff skaffade sig nyckeln och förde mr Apperly igenom don obegagnade korridoren på baksidan af huset till dödsrummet. Ingen såg dem inträda eller misstänkte det; och Ravensbird, som satt på sin handkärra väntade lugnt på en undangömd plats utanför. Fjedern i väggfördjupningen, som den aflidne lörd Dane en gång visat mr Apperly, fann man utan svårighet och då man tryckte på densamma, gled ena sidan i väggfördjupningen sakta tillbaka.

Ett litet rum, sju fot i fyrkant, låg derinnanför. Det var tomt utom på ett enda föremål, som stod i midten — det förlorade skrinet.

— Ah, utropade mr Apperly.

När Bruff betraktat skrinet tillräckligt länge — ty han hade fortfarande hyst starka tvifvelsmål rörande möjligheten af att det kunde finnas der — gjorde han inom sig det löftet att hädanefter aldrig känna sig fullkomligt säker på något.

— Jag skall säga er en sak, sade han till lagkarlen: han måste ha ställt hit det sjelf, straxt efter sedan det blifvit inburet och medan jag följde ut rajölnurdräugarne. Men huru han kunde ha styrka att rubba det, kan jag ej begripa.

— Jag undrar hvart denna leder? utbrast lagkarlen, pekande på en liten mörk dörr i ett hörn. Till hvalfven under slottet förmodar jag.

Nära Ravensbird hade mr Blair ställt sig i händelse af någon öfverraskning från polisens sida, som kunde göra hans myndighet önskvärd. Ingenting sådant inträffade likväl. Skrinet lades på kärran, afundsjukt öfvertäckt för att dölja det för nyfikna förbigåendes blickar, och bortdrogs af

J£u Qvimias Ed. 32498,

Ravensbird, under det mr Blair och lagkarlen följde efter. Bruff qvarstannade på slottet, ty ännu måste han vara qvar i den skenbare lordens tjenst.

Då man hunnit med skrinet till Sailor's Rest, burit upp det för trapporna oöh egaren, den verklige lorden, öfvertygat sig om att det var orördt och oskadadt, såg han på sin son, med hjertat uppfylldt af tacksamhet. Från detta ögonblick var han den verklige arfvingen till Dane och skulle blifva erkänd som sådan! De behöfde nu ej längre lefva under antagna namn.

— Men kom ihåg, William, att ej ge er sjelf tillkänna; jag vill göra detta i ert ställe och välja tiden derför, sade, lörd Dane. För i afton åtminstone är ni William Lydney.

— Godt! sade sonen skrattande. Dröj en hel vecka, om ni behagar. Jag tycker rätt mycket om ett skämt.

Den unge mannen tog sin hatt under det han talade för att gå och söka upp Wilfred Lester. Han hade ej sett honom på hela dagen och var ur stånd att qväfva en känsla af obestämd oro med hänseende till honom.

Han valde vägen förbi Danesheld Hall, ej derför att det var den kortaste, utan emedan ingen annan väg var så förtjusande för William Lydney. Då han hunnit in på skogsstigen, hörde han röster och igenkände Wilfreds och hans Bysters. Han var hemkommen från Great Cross och Maria hade i sin pinsamma oro åter gått ut för att möta honom. Hon erbjöd honom litet penningar, allt hvad hon kunnat sammanskrapa; hon besvor honom att lemna trakten tills faran vore öfverstånden. Wilfred hyste stor tillgifvenhet för Maria och kände sig plågad af att hon skulle misstänka honom. Hennes enträgna böner besvarades nekande, det ena ordet ledde till det andra och slutligen brast Maria i tårar och hviskade att han skulle vara vänligare om han visste att hon skulle få uppoffra sig för hans skull och gifta sig med lörd Dane.499,

— Åh, verkligen! sade Wilfred, och just i detta ögonblick var det som mr Lydney kom till stället. Wilfred hade ej hört talas om hans arrestering och Maria trodde att han var ute mot borgen. Hon kände blygsel öfver att han funnit henne i tårar och mr Lydney stod stum af förvåning.

— Ja, ni må väl undra, sade Wilfred ti!I honom. Nu ha de befallt henne gifta sig med lörd l)an<> och genom detta arrangement blir Danesheld qvitt oss båda två.

— Oh, Wilfred! inföll hon med djupt rodnande kinder.

— Jag ämnade mig till er, Lester, yttrade mr Lydney, i hopp att kunna taga dem ur sitt bryderi. Jag har något att tala med er om.

— Godt, ni kan gå tillbaka i mitt sällskap, svarade Wilfred hastigt, glad öfver utsigten att bli qvitt Maria och hennes misstankar. Skulle ni vilja följa min syster, Lydney; sjelf vill jag ej gå längre. Jag skall vänta på er här.

På detta sätt utan alla ceremonier bortvisad, kunde Maria ej göra annat än aflägsna sig. Mr Lydney följde henne.

— Låt mig dela er sorg, började han i låg, förtrolig ton. Kanhända torde jag vara i stånd att mildra den.

Dessa ord framkallade åter alla hennes farhågor och starka sinnesrörelse.

— Ni är sjuk — eller upprörd, återtog han, då han märkte att hon i sjelfva verket var urståndsatt att tala. Hvilketdera är det?

— Båda delarne, svarade hon, idet hon vände sig mot honom. Ack! skall ej heller ni säga mig sanningen om sista nattens tilldragelser? Detta tvifvel dödar mig.

'— Menar ni sanningen i fråga om mitt eget uppträdande förliden natt?500,

— Nej, nej! jag har aldrig tviflat på er. Jag vet att ni är en at' de pålitligaste vänner man kan ega ; jag vet att ni idag offentligt lidit för en annans fel och att ni ädelmodigt vägrat omtala sanna förhållandet derför att den andre ej skulle bli misstänkt. Det var Wilfred som var i Danesheld Hall i natt och Tiffle tog miste på er och honom.

— Nej, så var det icke; Tiffles ögon äro för skarpa att bedragas. Det var mig hon såg.

— Om ni blott visste huru förfärliga mina tvifvelsmål och farhågor äro, tror jag att ni ej skulle vilja skämta med mig, mr Lydnej, sade hon. Ni bad mig en gång ha förtroende till er, och jag har det obegränsadt, liksom till en bror. "Vill ni ej i utbyte hysa en smula förtroende till mig? Jag har hört att Wilfred var en af dem som bröto sig in. Hvad var hans motiv.

Då han hörde att hon visste så mycket, sade han henne alltsammans och beskref tilldragelserna sådana de inträffat.

— Hvad var hans ändamål? frågade hon. Det är omöjligt att det kunde ha varit att bemäktiga sig bord-silfret — såvida han ej blifvit alldeles vansinnig.

— Andamålet var visserligen ej att bemäktiga sig bordsilfret. Det var just derigenom att han ville försvara husets egendom mot de öfriga som allt blef upptäckt. Har ni glömt något annat som Wilfred ville komma i besittning af? fortfor han.

Ett plötsligt ljus uppgick för Maria.

— Ah! gåfvobrefvet! Det var för att bemäktiga »ig det som han bröt sig in. Fick han det?

—• Ja. Mr Lester har ej någon aning om förlusten, och det är väl att så ej är, ty det skulle hjelpa honom att gissa sig till den sannskyldige geruingsmannen.501,

— Jag inser alltsammans, mumlade hon. Och ni påtager er hans förbrytelse för att skydda honom! Huru skola vi någonsin kunna vedergälla er detta ?

Ett egendomligt småleende sväfvade öfver hans läppar.

— Jag torde någon gång komma att begära en vuder-gällning, sade han; men låt mig emellertid be er nedtysta alla era farhågor. Det finnes en person, fullt lika mäktig som er vän lörd Dane, hvilken intresserar sig för Wilfred. Han vill se honom fri från alla sina bekymmer, detta inberäknadt, och jag är säker på att han skall lyckas.

— Menar ni er sjelf?

— Nej. Jag är blott en agent för honom. Tro mig, allt skall bli bra.

— Men huru skall ni fria er sjelf? Ni kau ej låta döma er för honom! Ni är endast ute mot borgen !

William Lydney skrattade.

— Min sak står betydligt bättre än hans, sade han, och jag är helt och hållet frigifven, ej på vissa vilkor. Xom ihåg, Maria, en sak: att ännu är Wilfred ej misstänkt i Danesheld för att ha gjort detta; ni måste vara försigtig och ej låta en antydan derom undfalla er. Den bästa planen är att sjelf glömma det. Tror ni att ni kan det ? till-lade han vändande sig emot henue.

— Jag önskar att jag kunde det.

— Nej, men är det så särdeles svårt när ni har mig att förtro er till? hviskade han sakta. Jag hoppas att ni skall ha vigtigare saker att anförtro mig än denna under vår vandring genom lifvet.

Dessa ord framkallade en liflig rodnad på hennes kinder och en viss beklämning i hennes hjerta. Äfven nu under denna oskyldiga promenad med honom hade hon fullt medvetande om det förakt som skulle drabbat henne ifall man sett henne promenera i hans sällskap. Hon visste ej hvem eller hvad han var; hon hade blott sin egen öfvertygelse om hans värde och heder att hålla sig till.502,

Men Maria Lester var ej den som kunde trotsa verldens opinion.

. — Inom en mycket kort tid — inom ett par timmar kanhända — skall jag kunna tala med squire Lester. Vill ni gifva mig tillåtelse att göra det?

— Att tala med honom? frågade hon utan att förstå meningen.

— Ja om er. Som jag hör att lörd Dane vill påskynda sitt frieri, måste jag göra detsamma och be att ni måtte få tillåtelse välja mellan oss båda.

Han tog hennes hand i sin. I trots af hennes tvifvelsmål erfor hon en känsla af outsäglig sällhet; kanhända det var detta som gjorde att hon ej hörde fotsteg bakom sig.

Det var lörd Danes fotsteg. Mylord hade obemärkt aflägsnat sig från diner'n då bordet afdukades. Han var vid dåligt iynne och valde den ensligaste vägen till sitt hem. Stället der dinern hölls låg nära jernvägsstationen.

Att beskrifva hans förvåning och förtrytelse, då han fann att den man som vände sig om för att se på honom var den som så nyss varit fången, och den unga damen vid hans sida miss Lester, är knappast möjligt. Maria uttalade i känslan af det brydsamma i sin belägenhet någon förvirrad förklaring om att hon nvss lemnat Wilfred. Lörd Dane uttryckte högdraget sin afsigt att ledsaga henne hem och gjorde en rörelse för att taga hennes arm, hvilket mr Lydney förekom genom att utan ceremonier taga den under sin egen.

— Ursäkta, lörd Dane, men jag är fullkomligt i stånd att taga vård om miss Lester.

— Släpp miss Lester, sir, skrek lörd Dane passione-radt. Maria, inser ni ej huru ni förnedrar er?

Mellan dem båda var hennes belägenhet allt annat än angenäm och hon blef ytterst förvirrad. Hon försökte att draga sin arm undan, men mr Lydney höll den fast. Det203,

nästan plågade henne att se ett bekymmerslöst småleende på hans ansigte. Lörd Dane vände sin vrede mot Maria.

— Jag börjar sätta tro till det förnärmande rykte som går i Danesheld, att denne man, denne äfventyrare, denne inbrottstjuf vunnit gehör bos miss Lester, då han uppmanat henne att glömma sociala band och all qvinnlig blygsamhet samt förena sina öden med hans!

— Efter mylord inkommit på detta ämne, så får jag väl erkänna att jag verkligen hyser den förhoppning att vinna miss Lesters hjerta och hand, svarade han kallt. Skulle jag lyckas, skall hon åtminstone finna sällhet. Det torde hända att jag bättre kan bereda hennes lycka än mylord skulle kunna göra.

— Maria! utrooade lörd Dane med gnistrande ögon, kan ni lugnt fördraga denna oförskämdhet? Jag kan det ej. Tillåt mig erinra er om att det är en grof förolämpning mot er, den blifvande lady Dane.

—• Nej, det är det icke, sade William Lydney, under det Maria nästan önskade att jorden skulle öppna sig och befria henne från sin ytterst obehagliga ställning. Det är just mitt allvarliga hopp att hon en gång skall, bli lady Dane.

Maria blef bestört, lörd Dane betraktade yttrandet som ett oförskämdt hån och skulle ha velat slå honom till jordon. Men man hade nu uppnått Danesheld Hall, och då Maria såg att porten var öppen frigjorde hon sin arm och skyndade in. Mr Lydney gick skogsvägen tillbaka, hvilken var den genaste till Sailor's Rest. Wilfred Lester skulle visserligen derigenom få vänta, men mr Lydney hade något att säga sin far som han ej ville uppskjuta med. Lörd Dane gick hemåt i den mest uppretade sinnesstämning och gjorde inom sig det löftet att följande morgon skulle innevånarne i Danesheld se sig befriade från denne farlige man. 504

XXXIII.

Som man sår får man skörda.

Då Maria i blind ifver rusade in* i Danesheld Hall, sprang hon emot lady Adelaide och mr Apperly. Lagkarlen hade kommit med en något hemlighetsfull begäran att hon skulle följa honom för att träffa en gentleman som låg sjuk i Sailor'8 Rest. En gammal vän till henne, sade han. Lady Adelaide samtyckte och var nu på väg dit. En

misstanka hade uppstått hos henne att den hemlighetsfulle främlingen var ingen annan än lörd Irkdale.

Hon tillrättavisade Maria i skarp ton för det hon kom så sent, (som hon misstänkte från miss Bordillion's), och frågade hvem som följt henne hem.

Maria hade ingen annan ressurs än att säga att det var mr Lydney, ty Wilfreds namn vågade hon ej nämna.

Lady Adelaide drog föraktligt på ögonbrynen och gick ut.

— Vore miss Lester min egen dotter så visste jag huru jag skulle behandla denna sak, anmärkte hon till lagkarlen. Som det nu är tvår jag mina händer. Om hon vill förlora sin samhällsställning, som hennes bror gjort, så hvarför icke. Huru ni lagkarlar och polismän kunnat tillåta karlen att komma ut mot borgen kan jag ej förstå.

— Det förefunnos allvarsamma tvifvelsmål rörande hans brottslighet, har jag hört, lady Adelaide. Men hvad det der ryktet angår — att han söker vinna miss Lester till hustru —

— Jag tror att ju mindre ni syftar härpå i min närvaro, sir, dess bättre är det, afbröt hon högdraget.

— Jag ber er om förlåtelse, lady Adelaide; jag ville blott säga att miss Lester skulle kunna göra ett vida sämre parti.

— Hon skulle kunna — hvad för slag? utbrast lady Adelaide utom sig af förvåning.505,

— Göra ett vida sämre parti, upprepade mr Apperly lugnt.

Lady Adelaide drog schalen omkring sig med en rörelse af otålighet, föraktande att svara.

— Jag misstänker att det är min bror, lörd Irkdale, som spelar mig detta spratt att kalla ut mig på en så oläglig tid! yttrade hon häftigt. Det skulle just vara likt honom.

Denna gång var det lagkarlens tur att ej svara.

Den ende person lady Adelaide såg då hon inträdde i sjuklingens rum på Sailor's Rest var William Lydney. Han närmade sig liksom för att mottaga henne. Harmen glödde på hennes kinder och i hennes ögon.

— Är det ni, sir, som vågat kalla mig från mitt hem ?

— Det var jag som skickade efter er, Adelaide.

Rösten kom trån en person bakom Lydney och hon

spratt till vid ljudet af denna röst. Der, framsträckande sina händer till helsning, stod Harry Dane, om hon någonsin sett honom — Harry Dane som troddes ligga i grafhvalfvet i Danesheld. . Hon gaf till ett anskri, hon vacklade och skulle ha fallit om ej William Lydney skyndat fram att stödja henne. Han drog sig derefter lugnt tillbaka och lemnade dem ensamma.

Förkrossad af blygsel och ånger, med ansigtet begrafvet i soffkudden, satt lady Adelaide sedan åtskilliga förklaringar egt rum. I första ögonblickets öfverraskning uttalade hon ord som uppenbarade för lörd Dane hvad han redan af Ra ^ensbirds och Sophies meddelanden misstänkt — att hon hade igenkännt både honom sjelf och Herbert Dane den der fatala natten, och att den högtidliga ed hon svurit var falsk.

— Under flera år efteråt var mitt lif en förbannelse, snyftade hon i förtviflan; en ryslig fruktan för upptäckt plågade mig oupphörligt. Hade jag blifvit anklagad för mened och straffad derför skulle jag ej ha lidit mera än506,

jag nu lidit; alltid har den fasansfulla tilldragelsen stått för mig i mina drömmar.

Han satt på något afstånd från henne och lyssnade,

— Och detta var ej allt. Jag har betraktat mig som till eu viss grad delaktig i er död; ty hade jag genast omtalat hvad jag såg, torde ni kunnat räddas, så tänkte jag. Men i min blinda dyrkan för Herbert Dane omtalade jag ingenting. Ack! inom få timmar skulle jag komma att ångra detta. Men det var för sent då och jag aflade den ed

som var så olycksbringande för min frid.

— En tung hemlighet att bära, Adelaide!

— En hemlighet som utgjort mitt lifs förbannelse, var det passionerade svaret. Under dagens buller, i midnattens tystnad och mörker har en ryslig scen alltid stått framför mig — striden mellan er och Herbert på klipphöjderna samt min derpå följande falska ed. Inser ni ej hvilken förfärlig anklagelse som kunnat hemställas mot mig om sanningen blifvit känd ? — delaktighet i brottet. Under hvardagslifvet i hemmet, under samtalen med mina vänner, alltid har tanken härpå plågat mig och kommit mig att darra. Oh, himmel! vet ni hvad hemlig fruktan vill säga, Harry? — oupphörlig, aldrig upphörande fruktan för att man skall upptäckas såsom skyldig till något förfärligt brott? Sedan jag insomnat har denna fruktan midt i natten väckt mig upp och kommit mig att skrika sora om jag legat i någon ryslig dröm. De ha brukat säga hemma att jag var utsatt iör maran; min man trodde det. Liksom en tung börda på ryggen tynger ned kroppen, så har det förflutna tyngt ned min själ.

— Har Herbert bundit er vid tystlåtenhet?

— Aldrig. Han vet ännu ej i denna stund att jag igenkände hvarken honom eller er. Han torde ha misstänkt det; jag kan ej säga. Jag har knappt haft någon gemenskap med honom sedan den tiden.507,

— Min förmodade död har sålunda ej bragt er lycka, Adelaide ?

En suck af qval var det enda svaret. Lycka? Hennes lif hade varit, som hon sade, en förbannelse. Hennes hemliga fruktan, samvetsqvalen (det var ej ånger) hade gjort henne till den elaka qvinna hon var — kall, grym, sjelfvisk — hatfull i sin sjelfviskhet.

— Hade ni ej uppfört er som ni gjorde, Adelaide, skulle dender händelsen aldrig egt rnm.

Visste hon det ej ? — bättre än han. Hon höll upp sin hand liksom för att hindra minnet att tränga till henne.

— Det är förbi, Harry, det är förbi.

— Ja, det är förbi, medgaf han, och torde väl tåla vid en efterräkning, nu då det romantiska vikit för lifvets verklighet. Jag är äldre än mina år och fortares långsamt at ett obotligt ondt; ni är gift och moder till många barn.

Hon lyfte på hufvudet.

— Hvem säger att ni är döende?

— Jag säger det, läkarne säga det, mitt värkande bröst säger det. Ingenting är mera bedrägligt än min skenbara styrka: den är bedräglig som ni var, Adelaide.

Hon gjorde en bedjande rörelse med handen, det var alltsammans.

— Hvarföre bedrog ni mig? återtog lörd Dane. Hvarje tanke af ert lif, såsom jag sedermera erfor, var full af bedrägeri mot mig. Det kom sig af er uteslutande kärlek för Herbert. Ni vägrade sedan att gifta er med honom, och jag undrar ej derpå då ni ansåg honom som en mördare. Upphörde er kärlek till honom med den der qvällens händelse?

— Kan kärlek upphöra lika hastigt som den kommer? frågade hon. Jag är ej säker på att den fullkomligt lemnat mig då han kom tillbaka efter tio års trån-508,

varo. Om jag varit falsk i andra saker, så har jag åtminstone ej varit det i denna enda: jag kunde ej hjelpa det.

— Men midt under denna kärlek gifte ni er med George Lester!

— Hvad annat återstod mig att göra ? Det tycktes mig mera drägligt än att bli landsförvisad till Skotland. Han har varit en öfverseende man.

— Ofantligt öfverseende, har jag hört, svarade lörd Dane. Mer öfverseende än han varit mot den stackars Katherine Bordillions barn.

Det redliga, stränga ansigtet var vändt mot henne och hennes eget öfvergöts af en brännande rodnad. Om den

behandling hon låtit dessa barn undergå aldrig kommit för hennes begrundande förr, så kom den nu med all dess fräckhet och skamlöshet.

— Vill ni ej säga mig huru ni blef räddad? frågade hon i det hon försökte tysta ned ämnet.

— Och huru jag upptäckte det bedrägeri som slutade med denna katastrof, svarade han, tydligen ej böjd att skona henne. Kan ni låta ert minne gå så långt tillbaka som till den tiden?

— Som om det ej alltid under dessa tio år skulle gått tillbaka till den tiden!

— Jag fick höra att ni — Adelaide Errol, som jag så högt älskade — bedrog mig; att under det ni låtsade er hysa tillgifvenhet endast för mig, egnades er verkliga kärlek åt Herbert Dane. Jag fick höra att ni brukade ha möten med honom på klipphöjderna. Jag satte ej tro till berättelsen och vredgades på den som berättade den. Men då jag med öfverste Monoton gick genom kapellruinerna, fann jag en rosett af röda band och i midten besatt med perlor. Jag kände igen den såsom buren af er föregående dag vid middagen och visste att ni måste ha varit ute med Herbert Dane på aftonen. I detta ögon-509,

blick blefvo mina ögon öppnade och jag beslöt att utforska förhållandet. Minns ni huru oväntadt jag kom till diner'n, då min far trodde att jag dinerade ombord på "Pearl"', minns ni min tystnad? Jag grubblade på den oförrätt som tillfogades mig hela eftermiddagen och var ej ens lifvad för Monotons sällskap. Då diner'n var slut lemnade jag slottet för att gå ombord på yachten och säga farväl; men jag gick först uppåt höjderna och dit följdes jag af en man som bar en packe handelsvaror på sin rygg. Han tog ned den och bad mig köpa. Jag vägrade — vresigt nog, det medger jag, ty jag var ej vid det lynne att jag kunde visa mig vänlig, och karlen blef högljudd och oförskämd. Jag hotade med att tillkalla mm fars betjening; han skyndade sin väg och jag fortsatte min till kapellruinerna och gick in der. Jag ville ha bevis på hvad jag hört och väntade på er och Herbert Dane.

Lörd Dane gjorde en paus och betraktade henne; men endast en svag klagan kom från hennes läppar.

— Han kom. Han kom smygande upp till ruinerna, och i min sinnesrörelse gaf jag oafsigtligt något tecken till min närvaro; jag hade annars ämnat att vänta till senare för att få saken afgjord med honom. Han hörde ljudet och yttrade i hviskande ton: "Är det ni, min älskade?" Kan ni undra på, Adelaide, att dessa ord beröfvade mig all sans? Jag sprang ut och förebrådde honom sin nedriga falskhet: det kom till handgemäng och han skuffade mig utför klippan.

— Gjorde han det med afsigt? frågade hon i det hon för ett ögonblick lyfte upp sitt ansigte.

— Nej; jag tror det ej. I vår passion voro vi båda, som jag tror, omedvetnt» om att klippkanten var så nära. Jag förlorade medvetandet i fallet; oeh han skyndade utan tvifvel så fort han kunde derifrån.510,

— Men huru blef ni räddad? frågade hon. Mitchel, kustvakten, lemnade er som död, och flodvattnet höll på att inbryta.

— Jag räddades genom en af dessa försynens skic-kelser som komma direkte från himlen, svarade lörd Dane vördnadsfullt. Öfverste Monoton, som fann sig gäckad i sitt hopp att få se mig ombord och var angelägen att bjuda mig farväl, satte ut från sitt fartyg i en liten båt och kom i land just på det ställe der jag låg, i afsigt att söka mig hemma. Märk väl att han föga kände till kusten och tog miste på denna lilla landningsplats och den större längre upp som jag på morgonen visat honom. Han fann mig liggande der känslolös, och i stället för att förlora tid med att uppsöka det rätta landningsstället, förde han mig med tillhjelp af den sjöman han hade med sig i båten och de rodde tillbaka till yachten. Rörelsen väckte mig till lif igen. Moncton ville att vi skulle segla tillbaka in i hamnen; men jag som var sjuk till kropp och själ föredrog att resa öfver med honom. "Ej tillbaka! ej tillbaka!" upprepade jag; "res vidare, res vidare!" Mitt hufvud var förvirradt af de oförrätter jag lidit, min arm och sida voro svårt skadade, de lyssnade till min enträgna begäran och seglade vidare. Jag ville ej att Moncton skulle skrifva. "Låt dem tro mig vara död", sade jag till honom.

— Men hvarföre?

— Ja, hvarföre må ni väl fråga. Hvarföre säga vi dåraktiga saker när våra passioner beherrska oss? Jag tyckte att hela verlden var emot mig; att himlen vändt sig ifrån mig, och i min bitterhet — i min sjelfviskhet kände jag en viss tillfredsställelse af att kunna taga denna hämnd.

— Men att lemna oss på detta sätt! mumlade hon förebrående i det hon tänkte på alla de qval som kunnat besparas henne.511,

— Denna qväll var vändpunkten i mitt lif likaväl som i ert, var lörd Danes betydelsefulla svar. Det öppnade mina ögon för det faktum att hon, som var den enda jag på jorden älskade, blott dref gäck med mig — att medan hennes löjes pilar afskjötos på mig var Herbert Dane föremål för hennes hjertas kärlek. Han skröt häröfver under striden. Att bosätta mig i ett främmande land tycktes mig vara det bästa jag kunde göra; kanhända var jag romantisk nog att njuta af det ögonblickliga qval min förmodade död torde förorsaka lady Adelaide, och England hade plötsligt blifvit förhatligt för mig.

Huru förhatligt hon nu fann sitt föregående bedrägeri vara, visste hon blott sjelf — förhatligt och nesligt.

— Men jag kunde aldrig tro att det ej blef observe-radt och följaktligen bekant att yachten tog upp mig, återtog lörd Dane. Derföre var jag lugn i afseende på mina föräldrars oro, och de kunde vänta på bref från mig. Då vi slutade vår resa låg jag i en svår feber, en lång nervfeber, som höll både min själ och min kropp fängslade. Jag skall skrifva till dem när jag blir frisk, sade jag till Moncton, och jag förbjöd honom att skrifva. Sjukdomen höll mig fjättrad vid sängen under månader och var som jag tror resultatet af den stöt mitt hufvud fått i förening med mitt själslidande. Jag uppsköt att skrifva från den ena tiden till den andra, som en sjuk kan uppskjuta; de skrefvo ej till mig, och jag skref ej till dem. Det var mycket orätt af mig, och jag blef allvarsamt straffad derför. En natt, när veckor om ej månader förlidit, drömde jag mycket om mina föräldrar. På morgonen föll det mig in att det varit orätt af mig att ej skrifva — att min tystnad var en oförsvarlig otacksamhet. "Jag skall skrifva i dag", sade jag. Och jag skref. Det vill säga, jag hade mitt papper oeh mitt bläck framför mig och hade hunnit midt på första sidan då en vän kom in med ett Londo-nerveckoblad i handen. "Jag är rädd att det är någon-512,

ting här som rör er, Dane", sade han, och jag tog tidningen i min hand. Sådana besynnerliga sammanträffanden har man sett exempel på förr, Adelaide — nyheter från hemmet, som följa på en dröm om hemmet. Tidningen underrättade mig om mina föräldrars död.

— Om bådat? De dogo ej samtidigt.

— Om bådas. Den egentliga nyheten som tidningen omtalade var min fars död; men det anmärktes dervid hvilken kort tid som förflutit sedan hans hustrus död. I slutet omnämndes med några få ord "Geoffrey's, nu lörd Danes" tillträde af titeln och godset, och jag antog naturligtvis att det var min bror som afsågs. Jag skref genast, men har aldrig fått uågot svar.

Hon såg hastigt upp.

— Nej, jag fick ej något svar. Det gjorde mig ledsen; jag misstänkte att Geoffrey ännu hyste den gamla bitterheten mot mig och jag så att säga tillät honom hysa den och tvådde mina händer. Med ett ord, jag brydde mig ej stort om antingen jag fick höra något vidare från England eller ej. Jag blef qvar på andra sidan oceanen, utan att ha någon förbindelse med mitt fädernesland, samt tillbragte min tid med att besöka aflägsna trakter i Nya Verlden. Jag reste öfverallt och drömde ej om att det var Herbert som var familjens hufvud. Erinringen af mig kan ej ha varit angenäm för honom, slöt lörd Dane efter en paus af tankfullhet.

Lady Adelaide skakade på hufvudet.

— Andra undrade hvarföre han reste utomlands då han tillträdt arfvet och förblef borta under så många år. Jag kuude ha sagt dem att åsynen af det gamla stället var odräglig för honom.

— Ja, svarade lörd Dane. Och han torde ha kännt sig säkrare då han ej kunde nås af engelsk lag. Fruktan för att det kunde upptäckas hvilken andel hau haft i Harry Danes död måste ha förorsakat honom mången sömn-213,

lös natt: "uppsåtligt mord" stod det i allmänna åklagarens rapport om händelsen.

Det uppstod en paus. Hon satt alltjemt med sänkta blickar.

— Mottog Herbert brefvet — det enda jag skref till Geoffrey? Det var adresseradt till lörd Dane.

— Jag vet ingenting derom. Jag har knappt haft någon gemenskap med honom sedan dender förfärliga qväl* les. Jag skulle tro att han ej mottog det.

— Hvarföre tror ni det?

— Emedan — att döma till hans känslor efter mina egna — upptäckten att ni var vid lif måste ha varit den största lättnad himlen kunde gifva honom, och han skulle ha skyndat att godtgöra det förflutna. Åtminstone förefaller det mig så. När anlände ni ,till Danesheld ? fortfor hon. I dag?

— Den sista September, när det stormupprörda hafvet kastade mig i land på min egen kust. Var icke detta underbart ? Hade det ej varit för er styfsons ansträngningar med lifräddningsbåten, skulle jag aldrig mera hu fått återse Danesheld.

— Sista September! upprepade hon full af förvåning. Var det ni som blef räddad? Är det ni som legat här sedandess under namn af Home ?

— Just det.

— Men hvarföre har ni gjort det?

— Jag har haft mina skäl derför. Möjligtvis är ett af dem min grannlagenhet att ej alltför hastigt vilja från-rycka lörd Dane hans titel och inkomster.

Det låg ett grymt gäckeri utbredt öfver hans ansigte under det han talade. Lady Adelaide Lester blef bestört då hon insåg fulla betydelsen af dessa ord. Hon hade ej tänkt på detta förut.

i'n Qvinnas Ei. • 33514,

— Ja, det är sannt; då ni är här kan Herbert ej rara rätta innehafvaren, sade hon långsamt. Ni — måste — vara — lörd Dane!

— Jag är lörd Dane. Herbert är det icke och har aldrig varit det.

— Men hvarföre har ni då ej återvändt för att antaga er titel?

— Jag visste ej att jag hade en titel att antaga. Förstod ni ej hvad jag sade — att jag trodde lörd Dane vara min bror Geoffrey?

— Jag förstår, jag förstår; mitt hufvud är fullkomligt förvirradt. I detta hänseende skall det bli ett svårt slag för honom.

— Utan tvifvel. Jag hör att det går ett rykte om att han söker vinna Maria Lesters band. Ett vackert barn!

Jag kan endast tänka mig henne sådan hon var i de gamla tiderna.

— Huru har ni fått höra det? utropade lady Adelaide.

— Jag får höra de flesta saker, var det bekymmers-lösa svaret. Gynnar ni hans förhoppningar?

— Jag hvarken gynnar eller missgynnar dem. Jag vill ej medla i något slags giftermålsförslag för Herbert Dane. Maria hyser ej någon böjelse för honom; hon van-slägtas liksom sin bror och har råkat i bekantskap med dender Lydney, som måste ha varit er reskamrat från A-merika. Men ni måste vara försigtig, Harry: jag såg honom i ert rum när jag kom in. Han har befunnits vara en dålig menniska: en äfventyrare, en tjufskytt, en in-brottstjuf, och han eftertraktar Maria för hennes penningars skull. Han gjorde inbrott i vårt hus förliden natt.

— Verkligen, svarade lörd Dane lugnt. Allvarsamma beskyllningar mot en Dane.

— Mot en Dane! Ja, naturligtvis skulle de det vara; men jag talar ej om en Dane.615,

— Jag gör det. William Lydney är en Dane af födseln.

Lady Adelaide satt med öppen mun oah orörlig af förvåning. Lörd Dane gick fram och vidrörde hennes arm.

— Ni torde minnas att jag underrättade er om mitt tidiga giftermål. Jag sade er ej att jag hade en son i detta giftermål, men det var min afsigt att underrätta er derom, Adelaide, innan jag gjorde er till min hustru. Det är han som ui och andra i Danesheld tagit för en äfventyrare. Han är min egen son — Geoffrey William Lydney Dane.

— Men då — då — skall han säkert — bli lörd Dane! yttrade hon när hon samlat sina tankar.

— I samma ögonblick denna svaga kropp upphör att andas, skall han vara Daneshelds lörd.

— Min Gud! utropade lady Adelaide. Och jag som kallat honom — jag vet ej hvad jag kallat honom. Allting utom en gentleman. Vi ha alla gjort det.

— Alldeles. Han kan skratta åt pratet. Nu behöfver ni ej fråga hvarföre polisen bröt emot er mans order och frigaf honom.

— Och han är verkligen er son! Men när ni anförtrodde mig hemligheten af ert giftermål, hvarföre talade ni ej om honom?

— Jag förmodar att jag ansåg det bättre att så småningom omtala dessa förhållanden. Naturligtvis skulle jag omtalat det för er innan vårt giftermål. I pekuniert afseende kunde ingen skilnad uppkomma, ty gossen hade sin egen stora förmögenhet och behöfde ingenting mera från mig. Jag väntade då aldrig att få ärfva titeln och lät ej den aflägsnaste tanke derpå få insteg hos mig. Min bror hade lika god helsa som jag och ämnade väl någon gång gifta sig.

— Er son är då rik ?516,

— Mycket, oberäknadt hans tillgångar på fädernesi-dan. Han skulle vara ett bättre parti än kusin Herbert för Maria Lester.

— Skall ni stämma honom till rätta? frågade hon i låg ton.

— För hvad? Tjufskytte eller inbrottsstöld. %

— Oh, Harry, skämta ej! Det förefaller mig som ett hån mot mitt elände. Jag menade — men det är detsamma!

Hon hade tänkt på Herbert. Hon lutade åter sitt ansigte ned mot soffkudden och brast i tårar för första gången under samtalet.

— Som vi så måste vi skörda, sade lörd Dane. Bedrägeri medför förr eller senare sitt eget straff.

Plötsligt reste hon sig upp och kastade sig på knä för honom. Hon såg upp med ögonen badande i tårar.

— Harry, ni skall tiga med min olycksaliga hemlighet! Ni skall ej förråda mig! Jag bönfaller derom vid den kärlek ni en gång hyste för mig.

— Hemlighet? upprepade han i det han knappt förstod hvad hon menade.

— Att jag igenkände er och Herbert dender qvällen. Oh, jag hörde några af de ord ni sade och visste att tvisten uppkommit för min skull? Himlen är barmhertig; var ni det äfven! Jag skulle heldre vilja dö här på platsen än ha den skammen att verlden skulle veta af min mened.

Ej förrän han gaf henne detta löfte, ville hon stiga upp eller låta honom resa upp sig.

—- Från denna stund skall det bli begrafvet i glömska, svarade han, liksom många andra saker som röra det förflutna.

Hon svepte sin schal omkring sig och satte på sig sin hatt för att gå. Lörd Dane undrade hvar hans son517,

var; han ville att han skulle följa henne hem, men hon skakade på hufvudet oeh afböjde detta: hon ville gå ensam.

— Yill ni visa mig den tjensten, Adelaide, att under de nästa timmarne behålla hvad ni erfarit fullkomligt för er sjelf? Jag föredrar att på mitt eget sätt göra mig känd ; till dess är jag mr Home.

— Hon nickade bifall och gick nedför trapporna med slöjan dragen tätt framför sitt förvirrade ansigte. Mrs Ravensbird mötte henne vid ändan af trappan.

— Oh, mylady! Jag skulle ha förberedt er om jag vågat, hviskade hon. Jag hoppas att ni ej blef alltför öfverväldigad af upptäckten!

— Har ni vetat det länge, Sophie ?

— Sedan andra dygnet efter hans ankomst, mylady. Han tog af sig skärmen, som blott var en förklädnad, och gaf sig tillkänna för Ravensbird. Naturligtvis kunde det ej hemlighållas för mig, då jag i alla fall skulle kännt igen honom. Och att tänka att jag letade i mitt minne efter något ansigte i Frankrike som liknade unga mr Dane's, då jag kunde ha funnit det så mycket närmare i min aflidna ladys!

Lady Adelaide vände sig ifrån den pratsjuka värdshusvärdinnan och gick bort allena — allena med sin förödmjukelse och smärta.

XXXIV.

En man mä ej gifta sig med sin mormoder.

Lörd Dane — det menas Herbert, men vi måste låta honom få behålla sin titet litet längre — satt i frukostrummet i slottet med sin syster. Måltiden var längesedan slutad och han syntes vara i en begrundande, obeslutsam sinnesstämning. Han hade en sak att uträtta denna dag 517,

var; han ville att han skulle följa henne hem, men hon skakade på hufvudet oeh afböjde detta: hon ville gå ensam.

— Yill ni visa mig den tjensten, Adelaide, att under de nästa timmarne behålla hvad ni erfarit fullkomligt för er sjelf? Jag föredrar att på mitt eget sätt göra mig känd ; till dess är jag mr Home.

— Hon nickade bifall och gick nedför trapporna med slöjan dragen tätt framför sitt förvirrade ansigte. Mrs Ravensbird mötte henne vid ändan af trappan.

— Oh, mylady! Jag skulle ha förberedt er om jag vågat, hviskade hon. Jag hoppas att ni ej blef alltför öfverväldigad af upptäckten!

— Har ni vetat det länge, Sophie ?

— Sedan andra dygnet efter hans ankomst, mylady. Han tog af sig skärmen, som blott var en förklädnad, och gaf sig tillkänna för Ravensbird. Naturligtvis kunde det ej hemlighållas för mig, då jag i alla fall skulle kännt igen honom. Och att tänka att jag letade i mitt minne efter något ansigte i Frankrike som liknade unga mr Dane's, då jag kunde ha funnit det så mycket närmare i min aflidna ladys!

Lady Adelaide vände sig ifrån den pratsjuka värdshusvärdinnan och gick bort allena — allena med sin förödmjukelse och smärta.

XXXIV.

En man mä ej gifta sig med sin mormoder.

Lörd Dane — det menas Herbert, men vi måste låta honom få behålla sin titet litet längre — satt i frukostrummet i slottet med sin syster. Måltiden var längesedan slutad och han syntes vara i en begrundande, obeslutsam sinnesstämning. Han hade en sak att uträtta denna dag518,

— att ta bort Lydney; men han insåg alldeles icke på hvad sätt det skulle gå till. Miss Dane, luftigt klädd som vanligt i ljusa färger, bland hvilka ljusrödt var det öfvervägande, var sysselsatt med att mata en kanariefogel, hvars bur hängde i fönstret. Hon var i ett litet bryderi för egen räkning, ty hon hade gjort något som torde

misshaga hennes bror och måste nu omtala det.

— Bäste Geoffrey, jag har något att säga er, började hon. Ni blir väl ej ond r

— När blef jag ond på er, Cely? var svaret.

— Nåväl då, jag har skrifvit till mr Lydney och bedt honom komma hit.

Lörd Dane vände sig häftigt mot henne.

— Ni har skrifvit till Lydney ocli bedt honom komma hit? upprepade han i det han knappt kunde tro sina öron.

— Ja visst; det skedde i går afton, Geoffrey. När jag hörde att polisen lössläppt honom, skref jag och bad honom helsa på mig denna morgon. Och ifall de qvarhållit honom i polisvakten, Geoffrey, skulle jag ha åkt till stationen och gjort ett morgonbesök hos honom, just för att visa min aktning för honom samt låta Danesheld veta huru mycket jag harmats öfver de misstankar man hyst emot honom. Jag frågade honom en dag om han var rik

— rik nog att försörja en hustru, och han skrattade och sade: "Ja och dertill en förgyld vagn med sex hästar för, att köra henne i." Han är berättigad till aktning, Geoffrey, och jag skall visa honom sådan.

Hon hade yttrat allt detta mycket hastigt och lörd Danes försök att afbryta henne misslyckades. Men han talade nu med beslutsamhet.

— Ni skall sannerligen ej mottaga honom i mitt hus, Cecilia.

— Ah, men jag måste, bäste Geoffrey, ty just nu kommer han der på vägen, svarade hon. Ni får höra honom ringa inom en minut.519,

En ringning hördes verkligen straxt derefter. Lörd Dane gick ut ur rummet, mumlande nägra föga artiga ord om. att hon var en "liten toka", samt skyndade nedför trapporna. William Lydney var allaredan i stora förstugan, och lörd Dane kom just i rattan tid för att se Bruff göra en djup bugning för honom. En bugning för en in-brottstjuf!

— Hvad har ni här att göra, sir? frågade han den inträdande.

— Jag kommer till följe af en inbjudning från miss Dane, svarade Lydney artigt. Mitt besök gäller ej mylord.

— Jag är herre i detta hus, sir, och der är dörrn, var det högdragna svaret. Gå ut.

Han höjde sin hand liksom för att ge kraft åt befallningen. Bruff skyndade hastigt emellan dem.

— Oh, mylord, gör det ej! bad han i en sinnesrörelse som han ej kunde undertrycka. Ni skulle komma att ångra det efteråt. Denne gentleman torde ha lika stor rättighet som mylord att — att — inträda i slottet.

Innan lörd Dane hann skjuta Bruff åt sidan — ifall han hade för afsigt att göra det — inträdde mr Blair, hvilken följt Lydney till slottet. Efter att ha kastat en forskande blick på de närvarande gick polistjenstemannen fram till lörd Dane.

— Sir, sade han i låg ton, vill ni bevilja mig ett gamtal innan ni företager något vidare med denne gentleman ?

— Sir! Sir! upprepade lörd Dane, förvånad öfver detta tilltal. Det var många år sedan han hört sig kallas "sir".

— Jag talar med full öfverläggning, var mr Blairs •var. Jag har underliga nyheter att meddela er.

Lörd Dane såg sig omkring — kastade obeslutsamma blickar än på den ene än på den andre, som om han blifvit fattad af någon panisk förskräckelse. Polistjensteman-520,

nen stod lugn och orörlig, Lydney med värdig hållning» men ett visst medlidande uttryckt i hans ansigte, Bruff ytterst förvirrad, men visande stor vördnad för den unge mannen. Lörd Dane märkte allt detta och hans sjelfbe-herrskning öfvergaf honom. En aning om någon öfverhängande olycka uppsteg inom honom, men han kunde ej gissa till dess verkliga natur.

— Stig hitin, sade han till mr Blair i det han gjorde en rörelse åt Bruff att öppna dörren till matsalen. Då den gamle hofmästaren skyndade att iyda såg han samma uttryck af förfäran i sin herres ansigte som den der qvällen

då lorden passerade förbi honom i porten efter att ha varit i klosterruinerna. Då de kommit in bad lörd Dane polisofficern taga en stol.

— Jag har kommit för att förbereda er på en utan tvifvel ytterst ovälkommen öfverraskning, började mr Blair i det han nästan var i saknad af ord för att meddela den underliga nyheten, och jag har blott ett par minuter på mig för att göra det, ty en person kommer straxt efter, hvars åsyn torde göra er högeligen bestört. Men ni är sjuk!

— Nej, svarade lörd Dane bitande sig i de darrande läpparne. Fortsätt!

— Ni blef öfverraskad öfver att jag tilltalade er med ordet "sir" och det var helt naturligt. Jag är ledsen öfver att det skall ha fallit på min lott att underrätta er om den förändring som förestår er; men jag måste göra min skyldighet, huru obehagligt det än är. När jag frigaf William Lydney ur polisvakten, frågade ni af hvad anledning, med hvad rätt jag gjorde det. Jag kunde då ej förklara saken för er, men jag har kommit för att göra det nu, och jag kan endast bedja er bära det som en man.

Lörd Dane svarade ej. Han stod med korslagda armar och sitt bleka ansigte vändt mot talaren. Att han endast med stor ansträngning tillkämpade sig ett yttre lugn var tydligt.521,

— För omkring tio år sedan, fortfor mr Blair, drabbades Danefamiljen af en olycka. Kapten Harry Dane ljöt döden, som man förmodade till följe af ett fall utför klipporna under en brottning med en annan person. Ända tills för ett par dagar sedan visste man ej eller ens anade hvem denne andre var; men det har slutligen blifvit upptäckt att det var ni.

Mr Blair gjorde en paus. Lörd Dane's ångest var forfarlig. Allt hvad han under åratal hemligen fruktat hade nu inträffat. Lady Adelaide klagade öfver den börda hon haft att bära, men hennes var lätt i jemförelse med hans. En beständig oro hade plågat honom. I hans fantasier om dagen, hans drömmar om natten var alltid denna rysliga fruktan med: fruktan att allt skulle bli upptäckt, att han skulle nedryckas från sin höga ställning for att ansvara för mordet på sin kusin Harry och kanhända bli straffad som en missdådare, ljuta döden på schavotten. Att polistjenste-mannen var kommen för att arrestera honom och nu ville förbereda honom på detta slag, derom hyste han ej ringaste tvifvel. Svetten bröt fram från hans panna i stora droppar och han höjde bedjande sina händer mot mr Blair.

— Det var ej uppsåtligt mord, yttrade han i sin ångest. Om ni arresterar mig derför, gör ni mig orätt, ty jag är oskyldig. Vi voro i ordvexling och det öfvergick till strid; han slog först, det var han som angrep mig. Vi kommo för nära kanten af klippan i vår ifver och han föll utför, men jag hade ej för afsigt att störta honom utför. Jag var lika oskyldig i att afsigtligt förorsaka hans död som ni. Kunde Harry Dane tala till er från andra verlden, skulle han säga detta.

— Ni har ingen orsak att bli så häftigt upprörd, afbröt mr Blair. Om ni blott hörde mig till slut —

— Jag har anat att någonting dylikt skulle hända mig, fortfor lörd Dane i en drömlik ton utan att ens höra522,

mr Blairs afbrott. För några qvällar sedan uppenbarade sig Harry Dane för mig.

— ih, gjorde han det? utropade mr Blair. Hans vålnad, förmodar jag? Hvar?

— Ja, ni kan skämta med det, ni, alldeles som jag alltid skämtat öfver sådana berättelser. Vålnader! syner! öfvernaturliga uppenbarelser! Sådant kan låta höra sig för barn och qvinnor, men ej för män. Ickedestomindre säger jag er, att jag, Geoffrey Dane, vid fullt medvetande såg min kusin Harry. Jag passerade genom klosterruinerna och såg dervid i en af fönsteröppningarne Harry Danes ansigte blicka in på mig. Det var klart månsken. Jag igenkände dragen lika tydligt som jag igenkände dem under hans lifstid.

Lörd Dane slutade plötsligt. Det hördes ett buller i förstugan af många röster. Han trodde att rättvisans handtlangare voro komna för att gripa honom, och innan mr Blair hann förklara hvad det var, hade han öppnat dörren på glänt och blickade ut.

De personer han såg liknade dock föga poliskarlar. Midt i förstugan stod en lång gestalt, hvars ädla och vackra

anletsdrag han alltför väl kände igen. Det var nemligen Harry Dane. "Ar det en lefvande varelse eller en gengångare ?" tänkte Herbert Dane då han förstulet blie-kade ut. Ravensbird var der, lagkarlen Apperly var der, och Bruff, hvars tårar strömmade nedåt kinderna.

— Förstår ni det nu? hviskade mr Blair. Det var ej er kusins vålnad ni såg den der qvällen, det var honom sjelf. Han dog ej af fallet utför klippan; han blef räddad af sin vän öfverste Monctou och förd ombord på hans yacht, seglade med den öfver till Förenta Staterna och har varit der alltsedan, den verklige lörd Dane, ehuru han ej visste det sjelf. Ni hotas ej med någon anklagelse för mord, mr Dane; men ni förlorar er ställning och förmö-523,

genhet, ty han, lörd Dane, har kommit tillbaka och tager dem i besittning.

Herbert Dane drog ett djupt andedrag.

— Och denne, fortfor han pekande på Lydney när hans sinnesrörelse tillät honom tala, hvem är han ?

— Lörd Danes son: Geoffroy William.

Herbert Dane torkade svettdropparne från sin panna. Han gick ut och de stodo ansigte mot ansigte, betraktande hvarandra.

— Herbert!

— Harry!

Inom ett ögonblick voro deras bänder slutna tillsammans och allena drogo de sig tillbaka in i matsalen, lörd Dane stödd på Herberts arm.

— Först och främst, Herbert, låt mig säga att jag förlåter er —-

— Det var ej med afsigt gjordt, afbröt Herbert Dane med stark sinnesrörelse. Jag kastade er ej utför klippan med vett och vilja; jag visste ej att vi voro så nära klippkanten förrän ni fallit utför, Harry, jag svär det.

— Det var ej den saken jag syftade på, förklarade lörd Dane. Dervidlag har jag lika mycket behof af er tillgift som ni af min, ty jag tror att det var jag som var den anfallande. Men ni borde ha kommit för att se efter huru det var med mig eller sändt hjelp till mig sedan jag fallit.

— Jag trodde aldrig annat än att ni måste ha blifvit dödad och i min feghet fruktade jag upptäckt och straff. Hvad hjelpen beträffar, så såg jag att en af kust-vaktarne var dernere.

— Hvad jag har att tillgifva er för är det bedrägeri ni utöfvade mot mig tillsammans med Adelaide. Jag förlåter er derför, liksom jag förlåtit henne.

— Hon var hvarken värd er eller mig, Harry; jag har lefvat for att erfara det. Hon gäckade mig efteråt,524,

liksom hon gäckat er. Många tusen gånger har jag i mina qval och samvetsförebråelser önskat att jag låtit er vinna henne. Det hade varit väl för oss alla.

— Visste ni eller misstänkte att jag ännu var vid lif? frågade lörd Dane.

— Aldrig. Huru skulle det varit möjligt ?

— Mottog ni ej något bref från mig? Jag afsände ett till lörd Dane då mina föräldrar voro döda, naturligtvis i den tron att lörd Dane ej var ni utan min bror Geoffrey. Bet skulle ha uppenbarat min tillvaro.

— Jag mottog det aldrig, eller hörde någonsin af det. Intet sådant bref anlände till slottet så vidt jag vet. Då jag rest utomlands uppstod först någon oregelbundenhet i befordrandet af mina bref och jag visste att några kommit bort; jag blef ond på Cecilia för detta, men hon sköt skulden på mrs Knox. Harry, hade någon underrättelse kommit till mig om att ni lefde, skulle jag ansett detta som en himlens tröst.

Orden buro sin egna prägel af sanning, och lörd Dane kunde ej tvifla längre.

— Men ni spelte mig ett fult spratt, Herbert, med det der skrinet, återtog han. Hvad föranledde er att taga det och

dölja det?

— Jag kan ej säga er det, var det hastiga svaret; jag förstår mig ej sjelf. När jag såg skrinet på stranden — ert skrin — greps jag af en onämnbar fruktan. Hvad det var som jag fruktade vet jag ej. Jag har under dessa tio åren fruktat upptäckt oupphörligt, och i den paniska förskräckelse som kom öfver mig befallde jag att skrinet skulle föras till slottet och gömde det. När det sedan blef ett sådant larm efter det, tyckte jag att jag betett mig som en dåre i mina farhågor, men det var då för sent att lemna det tillbaka. Ej heller trodde jag att denne unge Lydney hade rätt att göra anspråk på det. Ni skall få tillbaka skrinet, Harry; det finnes välbehållet i slottet.525,

— Jag tror ej det, tänkte lörd Dane. Men nu, Herbert, kommer en annan fråga: hvarföre har ni förföljt min son på detta sätt?

—x Jag visste ej att han var er son. Jag kunde ej tro att han var er son mera än min. Jag trodde honom vara hvad han syntes vara — en misstänkt personlighet som hade umgänge med krypskyttar —

— Umgänge med krypskyttar! afbröt lörd Dane i föraktlig ton. Han sökte efter skrinet — det var orsaken som först föranledde honom sällskapa med krypskyttarne; sedan var han hos dem för att hålla reda på Wilfred Lester, som hejdlöst rusade mot sin ruin. Hvilken annan än Wilfred Lester tror ni det var som gjorde inbrott i faderns hus ? Min son William gick dit för att taga honom derifrån.

— Wilfred Lester! — inbrott i faderns hus! Var det han som gjorde det?

— Han oeh ingen annan. Ej för att begå vanlig stöld, utan för att komma åt det gåfvobref som fadren vägrade honom.

Herbert Dane svarade ej. Så småningom blef det förflutna klart för honom.

— Herbert, jag förmodar ni ej tycker om moraliserande mera än jag gör, sade lörd Dane; men jag måste fråga er om det aldrig fallit er in att det kunde komma en vedergällning? Har ni märkt huru säkert våra gerningar medföra sin egen naturliga frukt? Vi plantera ett ekollon och en stor ek uppstår; vi så ett hvetekorn och det växer, går i ax och mognar. Just så är det med verlden: som vi så, måste vi skörda. Ni och Adelaide Errol tillfogade mig en bitter oförrätt. Det var ej en ögonblicklig oförrätt — en sådan som man kan begå i passionens upp-brusning, utan öfverläggning; men det var en beräkuad, långvarig oförrätt — ett bedrägeri som ni utförde under månader, den ena dagen öfverläggande om huru ni bäst526,

skulle kunna förblinda och bedraga mig den nästa. Hvad har detta uppförande slutligen medfört åt er? Adelaide ville ej ha er. Hentu» straff började då hon gifte sig med squire Lester. Sedan bragte hon genom 6in orättvisa behandling Lesters och Katherine Bordillions son till förtviflan. Detta ha jag och min son att tacka för att vi blefvo räddade, ty ingen annan än en person hvars lif var värdelöst för honom sjelf skulle ha satt ut lifrädd-ningsbåten den der förfärliga natten; och här äro vi nu, jag för att draga ner er från er ställning, William för att beröfva er er brud — ty att Maria Lester skall välja William det är ej tvifvel underkastadt. Inser ni ej att Försynen har sin hand med i detta?

Herbert Dane insåg det. Han erinrade sig Lydneys uttryckta hopp att Maria skulle bli lady Dane och kände sig helt förvirrad.

— Jag har kommit för att qvarstanna, Herbert, återtog lörd Dane. Slottet måste från denna dag ha mig till herre, och ni skall vara min ärade gäst. Vi skola bli förtroligare vänner än förr, Herbert. Men låt mig cu presentera min son för er i sin rätta karakter.

Lörd Dane öppnade dörrarne under det han. talade, i afsigt att ropa in sin son. Men hvad han såg föranledde honom att ändra sin afsigt och i stället sjelf gå ut. Nästan alla slottets underlydande stodo samlade der. De äldre igenkände honom och ett sorl af glad rörelse uppstod; somliga knäföllo, alla hade tårar i ögonen.

— Jag sade att ni skulle känna igen mig, yttrade han småleende i det hans egna ögon fylldes af tårar och han tryckte hand med sin fars gamla tjenare. Jag skulle ha varit hos er för längesedan, hade jag ej trott att min bror

Geoffrey herrskade här.

— Länge lefve lörd Dane! Himlen vare lof för att han återkommit bland oss! Länge lefve den verklige lörd Dane! skallade det från en mängd röster.527,

— Det blir ej så länge, fruktar jag, mina kära gamla vänner; allas vår grymme fiende har redan lagt sin hand på mig. Men jag skall lemna en i mitt ställe, tillade lörd Dane, i det han lade handen på sin sons skuldra och ställde sig vid hans sida. Mina vänner, hvem är han lik?

— Han är lik en Dane, svarades.

— Ja, han är lik en Dane. Ni ha endast kännt honom som William Lydney: ni torde ha hört honom anklagas för att vara en äfventyrare. Mina gamla vänner, Danesheldsboarne visste litet hvem de anklagade. Han är min son, er blifvande lörd, Geoffrey Dane.

Geoffrey Dane räckte fram sin hand och de slöto den i sina såsom de slutit hans faders.

— Men mitt namn är äfven William Lydney, sade han skrattande. Jag har ej helt och hållet gått under falsk

flagg-

— Det är ingenting falskt hos honom, inföll lörd Dane med rörelse. Han är en äkta Dane af den gamla stammen: redlig, uppriktig, öppen. Tjena honom tr.oget, och han skall vara trogen mot er och beskydda er. Herbert — lörd Dane vände sig mot denne — här är han! Huru är det möjligt att ni ej kände igen honom ?

— Cecilia sade att han var lik lady Dane, anmärkte Herbert då han tog Geoffrey Danes hand. Jag skrattade åt henne, men jag hoppas vi för framtiden skola undvika misstag.

— Ni skall låta mig gå upp till henne nu, eller hur? frågade den unge mannen med ett glädtigt skratt.

— Nåväl, ja; men akta er! svarade Herbert och kunde dervid ej sjelf hålla sig från skratt. Cecilia vill gerna tro att ni är förälskad i henne.

— Åh verkligen! sade lörd Dane. Nåväl, hon och Maria Lester få afgöra frågan sinsemellan.

De blefvo afbrutna af miss Dane sjelf. Hon stack in hufvudet genom dörren för att rekognoscera. Under det528,

hon satt deruppe och darrade af fruktan för den tvist som förestod mellan hennes bror och mr Lydney, hade Bruff gått upp och omtalat för henne de underbara nyheterna.

— Eår jag ej komma in? frågade hon. Man säger att Harry kommit tillbaka som lörd Dane. Hariy, är det verkligen ni?

Han gick emot henne med utsträckta armar; han gaf henne några hjertliga kyssar och hon brast i tårar. Hon och Harry hade varit så kära för hvarandra som bror och syster.

— Och William Lydney ? sade hon då hon återhem-tat sig. Bruff sade att han — men jag förstår det ej; jag tror att gamle Bruff måste b a drömt.

— Att William Lydney är någon helt annan, sade han i det. han närmade sig henne med ett småleende. Jag måste presentera mig såsom er kusin, miss Dane.

— Ah, kusin! utropade hon. Ja, naturligtvis måste ni vara det, om det är sannt hvad Bruff sade — att ni ar Harrys son. Det vill säga er far är min kusin.

Hon framsade någon otydlig ursäkt om att hon lemnat sin kanaiiefågel utom buren och derföre måste gå upp. Hon sprang uppför trapporna, gick in i sitt rum och tog fram en lagbok samt slog upp en sida som började med: "En man må ej gifta sig med sin mormoder."

Men låtom oss återvända till mr Blair. Denne gentleman försvann från slottet så fort han förberedt dess förre herre på den förändring som skulle inträffa, begaf sig till Danesheld Hall och bad att få träffa squire Lester.

Mr Lester samtyckte beredvilligt nog. Han satt i sin studerkammare försjunken i ett dystert grubbleri och blef nästan glad öfver afbrottet. Lydneys frigifvande och polisens olydnad hade förargat honom mycket, och så mycket mer derföre att han ej begrep orsaken. Det förhållande hvari han stod till sin son började äfven bli allt mera pinsamt för honom. Han kunde ej qväfva all natur-529,

lig känsla för Wilfred, och det fanns Ögonblick då han undrade huru hans hustru var beskaffad som kunde vänta något sådant.

— Lörd Danes bankir! utropade han, upprepande de ord betjenten nyttjat för att anmäla honom. Ja, jag vill se honom. Visa in honom.

Denna tillåtelse tycktes knappt vara erforderlig, ty bankiren var redan i rummet och betjenten lemnade dem ensamma.

— Jag stör er tidigt mr Lester, men den angelägenhet som fört mig hit måste vara min ursäkt. Inuan jag sysselsätter mig med den, så tillåt mig att lemna er följande upplysning. Jag är ej lörd Danes bankir, eller någon bankir alls; jag är en af de högsta tjenstemännen vid detektiva polisen.

— Åh bevars! utropade mr Lester.

— Jag kom hit till Danesheld i en viss affär, och det är af vigt för mig att icke vid sådana tillfällen bli känd för hvad jag verkligen är. Låtom oss emellertid förbigå detta: jag endast nämner det för att öfvertyga er att då jag gaf befallning om unge Lydneys frigifvande, så hade Bent, på hvilken ni var så ond, intet annat att göra än att lyda mig.

— Var det ni som satte honom på fri fot ? Hvad i all verlden kunde förmå er att göra det? fortfor mr Lester skarpt. Karlen är en så stor skurk som någonsin gick i två skor. Gjorde ni det för att skydda honom för följderna af hans brott?

— Ingalunda; min pligt är att bringa brottslingar under lagens arm och icke att skydda dem för densamma. Jag frigaf honom derföre att han icke var skyldig till brottet. Hör på mr Lester; vid anfallet på ert hus fanns en anförare som uppgjort planen dertill och förledde de andra, stackars karlar, att för penningar följa honom, och

Sn Qvi*»o» Bd. 34530,

på denne anförare hvilar enligt min åsigt nära nog hela felet.

— Det är just min åsigt; anföraren är den brottslige, och denne var Lydney.

— Mr Lester, var öfvertygad om att jag känner förhållandena, eljest skulle jag ej ha kommit till er. Anföraren var icke mr Lydney.

Mr Blairs röst hade antagit en låg, högtidlig ton, och i hans ansigte låg, der han satt med händerna på knäna och ansigtet framåtlutadt, en blick af allvarligt medlidande. Squiren tyckte icke om dessa tecken.

— Anföraren var Wilfred Lester.

Mr Lester rusade upp för att högljudt och vredgadt taga sin sons försvar och slog dervid omkull bläckhornet bredvid sig. Squiren visste knappt hvad han sade, men mr Blair satt med hela sitt yrkes lugn qvar tills utbrottet gått öfver.

— Jag är glad öfver att höra ett erkännande från edra läppar, mr Lester, — att det varit ert missnöje med honom som gjort honom vansitjnig. Det var emellertid er son som bröt sig in i ert hus, det var han som beslutade och utförde expeditionen. Ni kan erhålla tillräckliga bevis, i fall ni så vill; men ni kan vara säker' om, då ni vet hvem jag är, att jag ej skulle komma till er och berätta något, hvarpå ni icke helt och hållet skulle kunna lita.

Mr Lester som icke längre skulle kunna betvifla mr Blairs ord, satt i sin stol alldeles förkrossad vid tanken på att vara fader till en person som nattetid bröt sig in i andras hus.

— Men hvad var hans motiv ? Ingen stöld begicks.

— Ingen stöld i ordets vanliga betydelse, och den pistol som ni hörde aflossas riktades af honom mot en af karlarne, hvilken syntes böjd att göra affärer för egen räkning. Något blef dock taget.531,

— Hvad var det? frågade mr Lester seende omkring ig liksom for att öfvertyga sig om att stolar och bord voro på sina platser.

— Har ni undersökt er kassakista ?

— Nej.

Mr Lester vände sig om och betraktade kistan.

— Jag förmodar att han ville skaffa sig besittning at ett visst dokument i afseende på penningar som han tror sig berättigad till, men hvilka ni behåller. Och jag tror att han lyckades.

Efter ett ögonblicks förvåning drog mr Lester hastigt ett par nycklar ur fickan och låste upp kassakistan. Dokumentet var verkligen försvunnet.

— Ni inser nu er sons motiv, återtog mr Blair. Jag försvarar honom ej, kom ihåg det, men åtskilliga personer kunna anse honom ha egt rätt att genomläsa sitt eget dokument, hvilket likväl ni nekade honom.

— Ämnar ni att häkta honom? frågade mr Lester, hvilken nu tog sig högst bedröfligt ut, såsom de flesta göra, då de blifvit öfvertygade om ett mindre hederligt uppförande, och han visste med sig att sådant hade det varit hvilket han hela tiden iakttagit mot Wilfred.

— Att häkta honom hör icke mig till. Ifall ni vill det så kan ni sända en begäran derom till inspektor Bent. Er son må bli straffad, men jag tror ej att han skulle bli den som finge bära föraktet. Det finnes icke en enda domare som icke skulle rygga tillbaka för att döma honom.

— Jag ämnar ej låta häkta honom, svarade mr Lester häftigt. Ni behöfver icke hålla predikningar.

— Om jag icke vore öfvertygad att squire Lester är en god man i botten och blifvit ledd (han vet bäst sjelf genom hvad inflytande) att handla orätt, skulle jag ej för honom ha uppenbarat den brottslige, fortfor mr Lester och såg honom stadigt i ögonen. Jag visste att han skulle rygga tillbaka för att bringa offentligt straff öfver en per-532,

son som är hans son och borde vara hans arfvinge, samt derigenom ge vidare näring åt skandalen i Danesheld.

— "Vidare näring åt skandalen! upprepade mr Lester. Jag har aldrig förorsakat någon skandal, så vidt jag vet,

— Min goda sir, svarade polistjenstemannen, om ni blott visste hvilka hårda yttranden man fäller om er från den ena ändan af staden till den andra, skulle ni ej säga det. "Wilfred är, oaktadt allt hvad han gjort, populär och högaktad i jemförelse med er.

— Ni talar i djerf ton, yttrade mr Lester.

— Det tillhör mitt yrke. Men om ni vill betrakta det förflutna mindre fördomsfullt än ni sannolikt varit van att göra, skall ni måhända komma till samma slutsats som jag sjelf — att hade "Wilfred Lester varit på annat sätt behandlad af sin far, skulle han aldrig ha förspillt sitt goda namn.

Mr Lester ref sig i pannan med en blandad känsla af förtrytelse och förvirring.

— Och nu kommer jag till William Lydneys andel i den der händelsen —

— Ja, William Lydney! afbröt squire Lester som i detta namn fann en afledning för sin harm. 1 Ni kan ej söka försvara hans uppförande. Han hade ej något gåfvobref att hemta.

— Var god lyssna, mr Lester. Det kom tillfälligtvis till William Lydneys kunskap på söndagsnatten att er son då var i skogen med två eller tre andra personer, och att de bundo svarta flor framför sina ansigten. Omständigheterna förde honom på den tron att de ämnade göra inbrott i Dane Castle. Ja, ni ser förvånad ut, squire Lester, men jag har ingen tid till förklaringar. Han. Lydney, ställde sig på vakt i hopp att öfverrumpla dem och rädda er son. I elfte timman fann han att de brutit sig in på Danesheld Hall i stället för på slottet, och han

skyndade hit; men han kom ej i tillräckligt god tid för533,

att kuzina vara till någon nytta, undantagande att han fick Wilfred i säkerhet hem. Han lät sig foras i polisvakten för att ej förråda sin vän; för Wilfreds skull gick och gällde han för att vara en mycket tvetydig personlighet: under det man tadlade honom för det han umgicks med illa beryktade personer, vakade han endast öfver och skyddade Wilfred Lester. Mellan dem båda har uppstått vänskap.

— Wilfred har alltid haft anlag för att söka dåliga sällskaper, anmärkte squire Lester.

— Om han aldrig råkar i sämre sällskap än unga Lydneys, så lider han ingenting deraf, svarade mr Blair med ett skratt.

Det var någonting i tonen som ådrog sig mr Lesters uppmärksamhet.

— Hvem är då Lydney?

— Derom kan ni fråga honom sjelf nästa gång ni träffar honom. Men det är ej många som lugnt skulle vilja uppbära det tadel som en annan förtjenar, tillochmed gå i fängolse för honom.

— Lydney måste ha haft sin bevekelsegrund derför, invände mr Lester.

— Eller bevekelsegrunder — ja visserligen. Wilfred Lester räddade hans lif, och hans handlingssätt torde ha varit föranledt af tacksamhet. Men oberäknadt detta är det troligt att han skulle vilja göra ganska mycket för en person som är så nära beslägtad med miss Lester.

Denne hänsyftning kom mr Lester att förlora tålamodet.

— Lydney är en skurk, sade han. Han har under-gräft min dotters moraliska grundsatser. Kan ni försvara honom för det sir?

— Jag tror mig göra bäst i att låta hönom försvara sig sjelf, sade mr Blair i det han reste sig för att taga afsked. Hans mission i Danesheld var slutad.534,

— Vore jag lörd Dane skulle jag skjuta honom.

— Vore ni lörd Dane så tror jag att ni ej skulle det, sade mr Blair skrattande och i en ton som gjorde den egentliga meningen af hans ord fullkomligt obegriplig for squire Lester.

XXXV.

Sallys onkel.

Straxt efter det mr Blair lemnat Danesheld Hall inträdde tre gentlemän som nysiS stigit ur ett åkdon. Då betjenten insläppte dem, såg han frågande på den ene, William Lydney; den andre var mr Apperly, den tredje en person med befallande utseende och aftärda drag, en främling.

— Jag önskar träffa mr Lester, sade den senare.

Betjenten bugade sig och visade vägen till mr Le-

sters arbetsrum, Han lade handen på låset och vände sig om.

— Hvem får jag anmäla, sir?

— Lörd Dane.

— Jag — jag ber om förlåtelse sir, stammade mannen öfyerraskad. J.ig frågade hvem jag skulle anmälaj?

— Lörd Dane, upprepades tydligt, och betjenten undrade hvad det kunde vara för en gammal galning som hade kommit in. Mr Apperly följde honom in, men William Lydney hade försvunnit, då mannen såg sig omkring efter honom.

Squire Lester gick förvirrad fram och tillbaka i rummet, ty mr Blairs meddelande hade varit allting annat än angenämt för honom, då han hörde en anmälan och såg en främling inträda. Han förmodade att något misstag

skett, eller att lörd Dane skulle komma efter. Han gran- 534,

— Vore jag lörd Dane skulle jag skjuta honom.

— Vore ni lörd Dane så tror jag att ni ej skulle det, sade mr Blair skrattande och i en ton som gjorde den egentliga meningen af hans ord fullkomligt obegriplig for squire Lester.

XXXV.

Sallys onkel.

Straxt efter det mr Blair lemnat Danesheld Hall inträdde tre gentlemän som nysiS stigit ur ett åkdon. Då betjenten insläppte dem, såg han frågande på den ene, William Lydney; den andre var mr Apperly, den tredje en person med befallande utseende och aftärda drag, en främling.

— Jag önskar träffa mr Lester, sade den senare.

Betjenten bugade sig och visade vägen till mr Le-

sters arbetsrum, Han lade handen på låset och vände sig om.

— Hvem får jag anmäla, sir?

— Lörd Dane.

— Jag — jag ber om förlåtelse sir, stammade mannen öfyerraskad. J.ig frågade hvem jag skulle anmälaj?

— Lörd Dane, upprepades tydligt, och betjenten undrade hvad det kunde vara för en gammal galning som hade kommit in. Mr Apperly följde honom in, men William Lydney hade försvunnit, då mannen såg sig omkring efter honom.

Squire Lester gick förvirrad fram och tillbaka i rummet, ty mr Blairs meddelande hade varit allting annat än angenämt för honom, då han hörde en anmälan och såg en främling inträda. Han förmodade att något misstag skett, eller att lörd Dane skulle komma efter. Han gran-öS5

skade främlingens hållning och anletsdrag och kände sig egendomligt upprörd.

— Jag — jag tyckte han sade lörd Dane, yttrade han i sin förvirring.

— Ja, detta gjorde han, svarade den okände och höll ut sin hand. Känner ni icke igen mig, Georg? Hvem annan än jag skulle väl vara lörd Dane?

Mr Lester ryggade tillbaka ytterligt förvånad,

— Harry Dane dog icke, Georg, och han har i elfte timman kommit tillbaka för att göra sin rätt gällande. Jag skulle ha varit hemma redan för tio år sedan om jag kunnat drömma om att det var Herbert som nu representerade familjen Dane. Jag trodde aldrig annat än att det var min broder Geoffrey.

Mr Lester som nu var utsatt för öfverraskning satte sig alldeles förbluffad ned och beredde sig att lyssna på förklaringen. Den lemnades ganska kortfattadt, ty lörd Dane ville så fort som möjligt inkalla sin son.

— Har er son följt med er hem? Är han i Danesheld? frågade mr Lester.

— Han är här, här i huset. Jag skickade honom till salongen medan jag besökte er. Händeken är — ehuru jag tror det vara förtidigt att säga det — han har blifvit förälskad i er dotter.

—- Hvar kan han ha sett henne? undrade mr Lester.

— Jag har ingenting emot. saken, fortfor lörd Dane. Kanhända icke ni heller skall ha det, ehuru ett rykte går att ni lofvat henne till Herbert. Hon skall i alla fall bli herrskarinna på Dane Castle, som ni finner. Enda skilnaden är att hennes man blir den verklige lorden och icke den falske.

Eget nog tänkte mr Lester ej för ett ögonblick på sanningen — på Lydney. Han hade kanske gjort det i ett mera lugnt ögonblick, men steget från en smygskytt och misstänkt inbrottstjuf till en blifvande peer af Eng-636,

land var alltför stort för att mr Lester skulle kunna tänka derpå. Lörd Dane ringde på klockan och befallde att den gentlemau som följt med honom skulle infinna sig.

Betjenten gick till salongen och uträttade ärendet. Mr Lydney hade sutit der ensam, men just som betjenten talade såg han Maria uppträda på verandan. Han gick ut till henne. Huru älsklig var hon icke i sin täcka morgondrägt af tunnt lilasfärgadt musslin.

— Åh, mr Lydney! utropade hon, i sin förskräckelse och förvirring släppande några blommor som hon plockat. Hvad för er hit? Huru kan ni våga att återvända? Pappa skall blott åter visa ut er!

— Jag hoppas att det ej skall ske. Han kunde visa ut William Lydney, men jag tror att han ej skall göra det med Geoffroy Dane.

Hon såg öfverraskad upp på honom, och underligt var icke det.

Han tog hennes båda händer i sina och höll henne framför sig. Hans gråa ögon strålande af kärlek, logo mot. hennes rodnande kinder.

— Lörd Dane är nu hos mr Lester och ber — åtminstone är detta troligt — om er hand. Vill ni lofva mig att blifva lady Dane, Maria? Lofva mig detta nu.

Den lätta rodnaden öfvergick till en glödande, och hon sökte att draga sig ifrån honom, men han höll henne endast så mycket lastare.

— Eller skulle ni heldre vilja blifva min hustrur fortfor han med triumferande ömhet. Maria, ni får ej gå utan att gifva mig svar. Mill älskade, jag skall aldrig mera göra dig ledsen eller bedraga er. Ni trodde' på den okände William Lydney. Han var en man insvept i dunkel, och han kunde icke förklara sig. Jag sade er dock att ert förtroende icke var bortkastadt. Jag är Geoffrey Dane. Min fader, kapten Harry, dog icke då han föll utför klippan. Han har kommit för att utfå hvad som är537,

haus rätt. Han är lörd Dane. Det är han som är med er fader. Maria, vill ni nu gifva mig ert löfte?

Hon fattade ej fullt meningen, måhända hon ej förstod den alls, men det låg sådan sanning och kraft i hans röst, att Maria slöt sina ögon och suckade med en känsla af djup sällhet. Han tog henne i sina armar och tog från hennes läppar såsom sin rättighet de kyssar han så länge längtat efter. Båda voro omedvetna om att Tiffl.es gröna ögon blickade ut genom dörren ocli fullt uppfattade tilldragelsen.

Det hela dröjde ej en minut; dessa förstuliia ögonblick af sällhet göra det sällan: ödet måtte vara afundsjukt på dem. Ladv Adelaide trädde fram och Maria drog sig undan bakom en tropisk växt, nära att dö af förskräckelse öfver den scen af vrede som kunde komma. Om något kunde ha ökat hennes förvåning så var det att se lady Adelaide med utsträckta händer gå emot William och höra henne kalla honom Geoffrey. De gingo nu vidare för att höra kallelsen till lörd Dane. Han fattade hennes hand och förde henne med sig. Lörd Dane, som var otålig öfver dröjsmålet, ringde ånyo.

— Hvad kan uppehålla Oeoffrey? frågade han litet förtretad. Jag vill se honom. I ekonomiskt afseende gör er dotter ett förmånligare parti med honom än hon skulle ha gjort med Herbert, Ueoffrey eger en omätlig förmögenhet efter sin mor, ocli jag har ej lefvat upp hälften af mina inkomster. Sålunda är min son rik, äfven oberäknadt de inkomster han kommer att åtnjuta som lörd Dane.

— Det är ett högst smickrande oeh förmånligt anbud för henne, utbrast den tacksamme mr Lester. Och om Maria blott vill taga sitt förnuft tillfånga — på senare tiden har här i Danesheld vistats en mycket dålig personlighet med ett högst inställsamt väsende oeh — men hvad vill det säga ? afbröt åter mr Lester och rusade vredgad upp då han såg Lydney inträda. Ni här! Ni djerfve538,

mfyi! Huru vågar ni intränga — jag ber er om förlåtelse, lörd Dane, men det är just demne person jag ville tala om — Lydney —

Mr Lester stannade midt i talet, ty lörd Dane hade lagt sin arm under den "djerfve mannens" och ledde fram honom.

— Ett ögonblick, George Lester. Ni får tala öm Lydney sedan jag presenterat för er min son, Geoffrey Dane.

Mr Lesters bestörtning var oerhörd.

— Unn er son! utropade han.

— Min egen son. Ah, Lester, ni och andra i Danesheld ha förtalat och smädat honom, ha beskyllt honom för alla möjliga brott; men Maria tog honom för hvad han var — en man af heder. Jag tror att ni får ge henne åt honom i trots af mr Herbert Danes tidigare anspråk.

Mr Lester svarade ej. Han såg äu på Maria, som nästan mot sin vilja blifvit indragen i rummet, än på Geolfrey Dane. Huru kunde han någonsin ha misstagit sig på detta ädla ansigte. Sanningen att säga hade han från första stund fått ett gynnsamt intryck deraf, hvilket varade till dess omständigheterna och Herbert utplånade detsamma.

— Maria må sjelf välja, sade han i hjertlig ton.

Geolfrey Dane smålog, Maria slog ner ögonen och lörd

Dane började tala till henne i en hviskande ton. Den senare reste sig plötsligt, yttrande att nu då allt var klart, måste han gå.

— Hvart r frågade mr Lester.

— Hvart! Naturligtvis måste jag visa mig ute med min son, göra några visiter, liksom jag gjort en här, och förbereda folk på min levée i eftermiddag, svarade lörd Dane. Man skulle annars kunna tro mig vara en vålnad, liksom Herbert gjorde för några nätter sedan. Det var.539

den enda gång jag vågat mig ut; men jag längtade efter litet frisk luft och jag aflägsnade mig så långt från värdshuset, som till ruinerna. Då jag der blickade in genom ett af fönstren, såg jag Herbert och jag vet att han tog mig för en andeuppenbarelse. Medan han gick ut, smög jag mig omkring till den närmaste dörröppningen och gick in. Hade jag ej sednare visat mig för honom i kroppslig måtto, skulle han ännu ha trott att det var en ande han såg. Är ni färdig, William? Vi gå först till Wilfred Lester's.

— Till Wilfred Lesters! upprepade ofrivilligt denne missledde unge mans far.

— Ja, sir till Wilfred Lesters, svarade lörd Dane, talande i en ton, som kanhända honom sjelf omedvetet var sträng. Om ock hans eget kött och blod öfvergifvit honom, skola vi ej göra det. Jag har för afsigt att föra honom och hans hustru till slottet idag och jag tänker behålla dem der tillsvidare som mina och Williams gäster. Danesheld skall se att Wilfred har åtminstone en verksam vän. Ack, den lilla vackra Edith! Hon brukade vara mera beredvillig att skänka sina kyssar åt kapten Harry Dane än ni var, miss Maria. Jag har hört glunkas något om svält, George Lester; jag har hört något om — om —, men det är bäst att ej fortsätta, afbröt lörd Dane sig sjelf. Gud vare lof, att jag kommit hem för att godt-göra allt.

Då han derefter gått ut och skulle stiga upp i åkdonet kom miss Bordillion. De underbara nyheterne, som spridt sig nästan öfver hela Danesheld, hade framträngt äfven till henne.

— Det är således verkligen sannt! utropade hon och tårar fyllde hennes ögon, då hon fattade sin forne väns, Harry Danes händer. Jag trodde att man omtalade en dröm.540,

— Jag sade er att den tid kunde komma, då ni åter skulle önska mig välkommen i ert bus, sade William, då hon vände sig till honom. Jag hoppas er dorr skall vara öppen för Geoffrey Dane, mis? Bordillion, ehuru den var stängd för William Lydney.

— Och hur är det med Maria? frågade hon.

— Jag hade allvarsamt tänkt på att rymma bort med Muria, yttrade han skrattande, men mr Lester har förklarat att det ej behöfs. Han säger att jag kan få henoe utan detta.

Miss Bordillion blickade efter åkdonet då det rullade bort och på den unge arfvingens småleende ansigte, der hau satt midt emot sin fur.

— Mitt omdöme trodde honom, mitt hjerta talade för honom: jag visste att han ej var någon äfventyrare, yttrade hon.

Lady Adelaide hade ej visat sig. Nej, modet felade henne. Hon var uppfylld af blygsel och äfven fortfarande af fruktan; hon sökte ensamheten på sitt eget rum. Tiffle, som väntat på lägligt tillfälle, kom in och gjorde ett afbrott i hennes ensamhet.

— Det gör mig ondt, mylady, att ha någonting obehagligt att förkunna, men det är min skyldighet mot familjen, började hon med siu inställsamma ton. Jag stannade nyss i orangeriet för att tala med trädgårdsmästaren och då fick jag se — men det är en mycket ömtålig sak att omtala för mylady, och jag försäkrar att jag varit röd ända ut i fingerspetsarne sedan dess.

— Gå på, Tifflë, utan onödigt prat. Hvad är det?

— Mylady, den der Lydney var der, han och miss Lester. Han hade fått henne ända intill sig och kysste henne. Kysste hunnes läppar, mylady!

— Mycket ledsamt; men som miss Lester skall bli hans hustru, Tiffle, så är det ingenting att tala om.541,

—- Hans hustru! utropade Tiffle med af förvåning stirrande ögon. Och följa honom — förlåt, mylady —en öfverbevisad brottsling!

Tiffle! sade lady Adelaide i en skarpt förebrående ton, i det hon stolt pekade åt dörren. Var god kom ihåg att ni talar om miss Lester.

Tiffle gick ut, förödmjukad att ej säga förkrossad och mötte en piga som sade att Shad begärde få träffa henne.

— Träffa mig? — den lilla oförskämd» huggormen, svarade Tiffle i högsta grad vredgad. Den der Granny Bean besvärar mig alltid med sin rheumatism. Hon gick likväl ut och Shad gick fram till henne och yttrade i låg ton.

— Granny sade att jag skulle gå hit och tala om för er att lörd Dane har kommit tillbaka.

— Kommit tillbaka? Hvarifrån? frågade Tiffle. Hvar har han varit?

— Ej han på slottet: han är ej lörd Dane numera. Den andre har kommit till lif igen —• han som föll utför klippan för några år sedan, han har tagit sin boning på slottet och kör bort den andre. Granny bad att jag skulle säga er, att Lydney —

— Nåväl! afbröt Tiffle otåligt. Tala fortare.

— Att Lydney varit här förklädd för att se efter om visst folk gjorde något orätt, men ej för att hjelpa dem deri, som man trodde. Han är son till den andre; hans namn är Geoffrey Dane och han skall sedan bli lörd Dane.

Tifllo blef alldeles tillintetgjord vid denna underrättelse, och då hon erinrade sig sitt förflutna uppförande med afsende nå Lydney, föll hon baklänges och var nästan afsvimmad.

Aldrig hade man förr sett eller hört talas om en sådan levöe som den hvilken denna dag hölls på Dane Castle. Nutidens hof har sina levéer, men till dem ega uteslutande sådana personer tillträde, som ha att fröjda sig åt lyckans542,

solskensdagar. Ingen fattig får der tillträde. Med levéen på Dane Castle var förhållandet olika.

Nyheten om Harry Danes återuppståndelse .hade spridt sig i Danesheld tillika med den om hans återinflyttning i sitt gamla hem och återtagandet af sina förfäders rang samt om den mottagning han skulle ha. Det var hans önskan att alla skulle komma dit, höga oeh låga, rika och fattiga. De fattiga fiskrarne roro bjudna såväl som adelsmännen ; krypskyttarne och smugglarne voro särskildt anmodade att infinna sig. I nedre ändan af salen voro slottets betjenter uppställda, i sitt vackra silfverbroderade och purpurfärgade livré. Bruff och Ravensbird stodo

bakom lörd Dane; det var svårt att saga hvilken af dem såg mest stolt ut.

Alla gästerna syntes ifriga att välkomna lörd Dane och betyga honom sin vördnad. Han stod med händerna utsträckta och hade en vänlig blick, ett vänligt ord för alla. Hans son stod på hans högra sida och han presenterade honom särskildt för hvar och en. Herbert Dane var der, Wilfred Lester äfven; båda behandlades af honom med märkbar aktning. Det skulle ej bli lörd Danes fel om den stackars Wilfreds bekymmer ej nu vore förbi och man måste erinra sig att allmänheten ingenting visste om hans andel i sista söndagsnattens tilldragelser. Man såg att squire Lester skakade hand med sin son och man trängdes om hvarandra att göra detsamma.

— Ab, mylord! utropade mr Wild, läkaren, då äfven han i sin ordning helsade lörd Dane, det var ej rätt af er att låta en främling sköta er på Sailor's Rest. Doktor Green har varit blott två år på platsen oeh jag har vuxit upp här; er far ansåg mig skicklig nog för sig.

Lörd Dane lade sin hand på talarens skuldra.

— Wild, yttrade han, skrattande, jag utnämner till min ordinarie läkare hädanefter. Ej derför att jag kommer att lefva så länge för att använda er: ni får låta min son543,

bli sjuk, då jag är död, och utöfva er skicklighet på honom. Nå, karl, inser ni ej skälet hvarför jag tillkallade en fremling istället för er? Ni skulle vid första anblicken ha igenkänt mig som Harry Dane och gått att sprida ut hemligheten kring hela Danesheld. Det skulle ej då ha passat för mina planer.

Mr Wild skakade på hufvudet.

— Det har gjort mig ledsen likväl att ni tillkallade en fremling.

När salen var full, lemnade mr Dane — nu ej längre mr Lydney — sin fars sida, för att blanda sig in i hopen. Det första ansigtet han fick se, var inspektor Bent's och detta ansigte såg ej alls belåtet ut. Hade han vetat att unga Lydney skulle förvandlas till mr Dane, skulle han säkert ha behandlat honom mindre familiert.

— Jag hoppas, sir, att ni ej hyser agg till mig för det förflutna. Hade jag haft den ringaste aning om —

— Hysa agg till er för det förflutna! afbröt unga Dane. Hvilken föreställning! Jag trodde er ha bättre förstånd, Bent, eller trodde åtminstone att ni skulle anse mig ha bättre. Jag tror mig vara er ganska mycket förbunden. Ni kunde ha gjort ställningen vida värre för mig.

Den tacksamme inspek-torn fattade den hand som räcktes honom. Det torde här böra nämnas att mr Blair hade afrest med middagståget och Bent tyckte sig åter vara en vigtig person. Mr Dane gick vidare och träffade på Ben Beecher i ett aflägset hörn stående bakom betjeningen och utan att våga träda fram.

— Är det ni, mr Ben Beecher, som kommit att helsa på mig i mitt eget hus ? utropade han i samma hjertliga ton, och i sjelfva verket hade han just sökt efter mannen. Här har jag bättre utrymme att välkomna er, än jag hade på Sailor's Rest. Hvarför kommer ni ej fram till mylord? Er far har redan haft en öfverläggning med honom.544,

— Sir, huru kunde ni bedraga och förblinda oss på det sättet som ni gjorde, genmälde Ben Beecher i förebrående ton. Om vi kunnat drömma om att ni var lörd Dane eller så godt som en lörd, så skulle vi aldrig ha låtit er känna våra hemligheter. Det finnes ingenting som rör oss, hvilket ni ej känner, tillochmed det aldra värsta.

William Dane brast i skratt.

— Jag är just glad att jag det gör, Beecher. Det är den lindrigaste olycka som kunnat drabba er.

— Ja, det kan vara ett skämt för er, sir, men ni kan blott ;>å ert vittnesmål få obs allesammans transporterade i morgon dag.

— Nå, tror ni, att jag ämnar göra det?

— Hör på, sir! yttrade karlen, i det han sänkte tonen; jag vill gå ed på att vi förleddes till detta dumma företag af unge Lester, han —

— Tyst, Beecher, afbröt mr Dane hastigt i varnande ton. Det der är förflutet och vi skola aldrig ens syfta derpå. Det har blifvit öfverronskommet på alla sidor att glömdt skall vara glömdt.

— Skall detta tillämpas pä alla, mr Lydney ?

— Mr Dane, rättade William halft på skämt, i det han ville bringa mannen i godt lynne igen.

— Jag önskar likväl att det likväl aldrig varit mr Dane. Ni känner ju allt om vår jagt, sir! — och om våra gömställen! — ocb om — ja, ni känner ju allt.

— Jag ämnar ej minnas att jag vet det, Beecher. Det förflutna är förbi. Men jag vill ha ert löfte att ni i framtiden går på rätta vägar.

— På rätta vägar? upprepade Beecher tvekande.

— Vid vårt första möte i skogen, hvilket ni måhända ej glömt, sade jag er att det ej angick mig om ni hela dagen ströfvade omkring med bössa i ena handen och giller i den andra i D«ne'ska skogarne, ty då voro de ej mina. I sjelfva verket voro de mina eller åtminstone min545,

fars, men innehades då af den som blott innehade namnet lörd Dane. Jag sade er också att om de voro mina, skulle förhållandet vara helt annorlunda. Ni måste sjelf inse att så är, Beecher. Nu är det min skyldighet att skydda egendomen och jag skall äfven göra det. Jag värderar mera en hederlig och ärlig man än alla fasaner i England; icke destomindre respekterar jag och skall upprätthålla jagtstadgan. Kan ej ni och jag den oaktadt fortfarande vara vänner?

— Vänner! upprepade karlen med en djup sinnesrörelse.

— Jag sade vänner. Det blir ert fel om vi ej blifva det. Ni kan väl ej förmoda att jag tänker på något sätt begagna mig af det förflutna, såvidt det ej kan ske för ert eget bästa. Ni sade en gång, Beecher, att om ni och era kamrater blifvit vänligare behandlade, skulle ni ha varit andra menniskor än hvad ni nu äro. Om ni från denna dag skulle börja att bli andra menniskor! Jag skall hjelpa er. Tror ni, Beecher, att jag kommit hem för att göra er skada? Det är ej genom att göra menniskor ondt i denna verlden som vi förhjelpa hvarken dem eller oss sjelfva till en bättre ställning.

Beecher svarade ej, men hans ansigte visade den sinnesrörelse han erfor.

— Ni skall få en passande sysselsättning för er och bli väl betald. Jag vill att mina underlydande skola egna sina bästa krafter åt min tjenst, och å min sida skall jag alltid vara för dem en omtänksam vän. Ja, Beecher, detta är min uppriktiga mening. Jag önskar att vi skola bli vänner i ordets bästa bemärkelse, i det vi göra våra in -tressen gemensamma. Vill ni ej lofva mig det, Beecher?

Mannen räckte blygt fram sin hand.

— Ja, det vill jag, sir; jag är trött vid det lif jag föt, och så äro de andra äfven; dessutom har den sista

En Qvinnas Hd. 35546,

affären gjort oss helt förskräckta. Jag vill göra allt hvad ni önskar från denna dag.

— En öfverenskommelse som jag hoppas vi aldrig skola bryta, sade William Dane i det ban hjertligt skakade den framräckta handen.

En som denna dag var angelägen visa det han fann sig väl i omständigheterna var mr Herbert Dane. Han var klok nog att göra så. Det är sannt, han hade plötsligt blifvit frånryckt sin ställning och sin förmögenhet, men i verkligheten hade han aldrig haft rätt hvarken till den ena eller den andra — han hade omedvetet varit en usurpator. Lörd Dane hade för afsigt att anslå en ganska betydlig inkomst åt Herbert. Med ett ord, sakerna kunde ha blifvit värre för ex-lorden. Dessutom hade han ju blifvit befriad från den rysliga förebråelsen att ha varit orsak till sin kusins död, och blott den omständigheten borde bereda honom en oerhörd lättnad.

— Ni måste ha blitvit förvånad då ni fann hvem det var som lifräddningsbåten fört i land, anmärkte han vid ett

samtal med Ravensbird under loppet af eftermiddagen.

— Förvånad är alldeles för litet sagdt, sir, svarade Ravensbird. Min första tanke sedan jag återhemtat mig från min öfverraskning var att jag varit en komplett idiot som kunnat till den grad misstaga mig att jag tog den drunknade mannen för min herre. Han började ansätta mig med en massa frågor aftonen efter sedan han blifvit räddad, och dervid erfor han, sir, att det var ni och ej hans bror som herrskade på slottet. Straxt ryckte han af sig ögonskärmen, satte sig upp i bädden och frågade om jag kände honom. Ni kan tänka er min öfverraskning. Det blef derefter en öfverläggning mellan oss om saken skulle omtalas för Sophie eller ej; mylord var rädd att hon skulle sprida ut hemligheten, men jag ansåg att det kunde ej hjelpas, ty hon skulle säkert känna igen honom547,

Att hon lyckades att binda sin tunga och bevara hemligheten kunde man knappt tro henne om, men hon gjorde det likväl. Mylord hotade henne också med en hel mängd straff om hon yppade saken.

— Eavensbird, sade Herbert Dane uppvaknande ur ett drömmeri hvari han försjunkit, var ni vittne till striden på klippan dender qvällen? — ty jag antager att lörd Dane för er omtalat sanna förhållandet rörande den.

— Det har han gjort, sir; men ej för att jag skulle upprepa den igen, svarade mannen vördnadsfullt. 3ag var ej vittne till striden; jag var ej på klipphöjderna den qvällen.

— Och likväl ville ni ej yppa hvar ni varit då ni var frånvarande från Sailors Rest.

Det var min envishet, sir; något annat skäl hade jag ej. Jag höll då på med'mitt frieri. Sophie hade lofvat att komma ut och möta mig och vi promenerade omkring bakom slottet.

•— Hvem misstänkte ni på den tiden?

— Nåväl, sir — om jag måste säga det — jag misstänkte er. Naturligtvis var jag ej säker på min sak; min opinion vägde upp och ner. Jag ansåg det nästan säkert att ni varit i gräl med honom; men å andra sidan tycktes ni bestämdt misstänka mig, och deraf började jag tro att det varit mannen med packlådan. Med ett ord, jag var ej säker på min sak förrän mylord kom hem. Sophie misstänkte äfven från första stund er och trodde att lady Adelaide skonat er på min bekostnad; men jag gjorde allt hvad jag kunde för att afleda denna misstanke, ty den skulle ha ledt till misstroende och jag var ej sjelf säker på saken.

— Jag för min del misstänkte att ni varit pa klipp-höjderna vid tillfället, Kavensbird, och åsett striden. Låt det vara glömdt. Jag är mera glad öfver att se honom548,

tillbaka vid lif än jag någonsin var öfver att jag fick tillträda arfvet.

Då levéen var förbi samlades man till diné i slottet — endast en familjediné, vid hvilken medlemmarne af familjerna Dane och Lester samt Margaret Bordillion voro närvarande. Man undvek obehagliga ämnen, men William försökte ge mr Lester ocli hans hustru en vink om Tiffl.es uppförande. Ej ens lady Adelaide skulle varit så ihärdig i sin förföljelse mot Wilfred Lester, hade ej hushållerskan ständigt svärtat ocb förtalat honom för henne.

Det första mr Lester följande morgon gjorde var att skicka bud på Sally. Han steg tidigt upp om morgnarne och qvinnan infann sig innan frukosten var förbi i Danesheld Hall. Åtskilliga saker hade fallit mr Lester i minnet och öfvertygat honom om mycket som han nu kände en djup blygsel öfver. Han kunde ej göra det förflutna ogjordt ; men han kunde kanhända hjelpa till att för framtiden tysta skandalen, om han lemnade ut litet kontanta penningar till Wilfreds fordringsegare. Som en förberedelse, måste han af Sally erfara hvilka skulderna voro. Mr Lester mottog henne ensam i frukostrummet.

Han inledde ämnet i en kall, stolt ton för att bättre dölja sina känslor — liksom om det vore en utomordentlig ynnest och nedlåtenhet af honom att alls taga notis om "denna sak. Sally uppräknade skulderna, såvidt hon kände till dem. Det fanns deribland ej några som nyligen blifvit gjorda.

— Ni har fått en mängd saker utan svårighet på senare tiden har jag hört, anmärkte mr Lester. Tilloehmed vin har man sagt mig. Jag kan ej förstå huru ni erhållit kredit.

— Jag har ej haft kredit, svarade Sally.

— Ej haft kredit?

— Nej; sir. Jag betalte kontanta penningar.649,

— Men hvar fick ni penningar? frågade han stirrande' på henne.

— Af en person som man skulLe velat slita i stycken som tjuf ooh landstrykare, var Sallys svar. Han gjorde sig till min vän och sade att jag måste förena mig med honom för att utföra ett litet bedrägeri mot min herre och herrskarinna — ty mr Wilfred var stolt och vägrade att mottaga penningehjelp. Han lemnade penningarne och jag sade att jag hade en onkel och att jag fått dem frän honom. Så sannt jag här står, sir, tror jag att det är honom vi ha att tacka för att miss Edith ännu är vid lif.

— Och han var —? frågade mr Lester tvekande.

— William Lydney, Nu då jag vet att hans far är kapten Harry Hane är jag ej så förvånad. Naturligtvis har saken blifvit uppgjord mellan dem. Men det är ej många som skulle ha gjort hvad denne unge man gjorde. Mr Wilfred rusade rakt mot förderfvet — ja, sir, ni är hans far, men jag kan ej taga tillbaka mina ord — då var det han som räddade honom och uppbar förakt och smädelse för hans skull. Man talar om de ädla Danerna, men jag vill bli hängd om det någonsin funnits en så ädel medlem af familjen som denne unge man!

Orien hade knappt lemnat hennes läppar förrän ett häftigt buller, liksom om ett par personer slagits och grälat, hördes utanför dörren. Mr Lester öppnade den förtretad, förmodande att det var hans barn. Till hans ytterliga förvåning, stodo Shad och Tiffle der, inbegripna i fullt slagsmål.

Orsaken var följande: Shad liade infunnit sig vid ingången på baksidan af huset, synbarligen mycket rädd och upprörd, samt begärt att få träffa miss Tiffle. Flickan, till hvilken han vände sig, svarade honom snäsigt att han kunde gå och söka upp henne. Förhållandet var att Tiffle, som var vid mycket dåligt lynne, hade låtit åtskilliga af tjenstefolket känna verkningarne häraf och särskildt den550,

tjensteflicka som Shad träffade på. Shad, djerfvare än förr, gick in i korridorerna och såg sig omkring tills han uppnått stora förstugan och dar varseblef Tiffle med örat lu-tadt intill nyckelhålet af en dörr. Tiffle hade fått lust att höra hvad hennes herre hade att säga Sally, ty hon kände en viss oro tillfölje af sin sista motgång. Shad smög sig sakta bakom henne och fattade tag i henne. Tiffle som blef ytterst förfärad, ty hon trodde sig nu upptäckt i sitt spioneri, vände sig om; men då hon såg hvem det var, öfvergick hennes fruktan i en ursinnig vrede och hon började slå gossen i ansigtet och rycka honom i håret. Shad, oförberedd på ett sådant mottagande, började dock snart besvara slag med slag.

— Hvad är meningen med detta? frågade mr Lester. Tiffle!

Tiffle blef genast ödmjuk, så mycket mer som hennes sluga ögon i detsamma uppfångade en skymt af lady Adelaide, hvilken nu äfven närmade sig platsen.

— Jag ber tusen gånger om förlåtelse, sir, och my-lady, utbrast hon. Denne fördömde pojke kom och skrämde mig just då jag skulle gå in i frukostrummet för att 8öka mylady. Lilla miss Ada —

— Ni skulle ej gå in tjöt Shad kännande svedan af' det sista slaget; ni stod vid dörren och lyssnade.

— Hvilka osanningar han uppdukar! utropade Tiffle i det hon höjde blicken mot taket. Jag skulle ej ha brytt mig om att han skrämde mig, men det förargade mig att se honom uppträda så djerft i en gentlemans hus. Yar lugn, du unge orm —

— Yar ni lugn, Tiffle, afbröt mr Lester i myndig ton. Huru kom ni in, Shad ?

— Jag kom till dörren och frågade efter mrs Tiffle, snyftade Shad, och flickan bad mig gå in och söka upp henne —551,

— Frågade efter mig — du l utbrast Tiffle indignerad; en sådan oförskämdhet!

— Hvad skulle jag göra? sade Shad. Granny är död, och jag är rädd att stanna derhemma. Hvem skulle jag vända mig till?

Dessa ord åstadkom några ögonblicks lugn i stormen. Mr Lester ställde några frågor till gossen.

— Jag är säker på det snyftade Shad. Hon sitter tillbakalutad i sin stol med ansigtet blått, munnen öppen och ögonen stirrande. Jag undrade på att hon ej skrek åt mig att stiga upp; när jag derefter gick fram till henne, såg hon ut som jag beskrifvit. Och när jag nu kom för att omtala detta fick jag stryk.

— Ursäkta, sir, vore det ej bäst att jag ginge tillbaka med honom och såge efter huru det verkligen förhåller sig? frågade Tiffle, nu mjuk som vax och talande i den förtroligaste ton.

— Ni kan göra så om ni behagar, svarade mr Lester. Men stig hit in för en minut, Tiffle. Shad, sitt ner, tillade han pekande på en stol som stod i förstugan.

Då de voro inkomna i arbetsrummet, dit lady Adelaide följt efter, sade mr Lester helt kort till Tiffle att han och hans lady beslutat skiljas vid henne: hon skulle lemna dem inom en månads tid.

— Att skil — skil — skiljas vid mig! upprepade Tiffle i det hon vände sitt bestörta ansigte mot lady Adelaide. Hvad har jag gjort?

Mr Lester ville ej ingå i enskildheter, och lady Adelaide iakttog en högdragen tystnad. Sanningen var att hon sjelf ryggat tillbaka för detta åliggande och derför lemnat det åt sin man. Han gaf Tiffle en vink om att hennes ränker oeh falskhet blifvit uppdagade och att hon derför ej längre var lämplig för deras tjenst. Som om detta ämne redan vore tillräckligt afhandladt, frågade han552,

henne derefter lugnt om det ej fanns någon slägtskap mellan henne och Shad.

Det lilla tålamod Tiffle hade qvar efter den underrättelse hon fått försvann alldeles vid denna fråga. Den gjorde henne vild. Hon hade ej något svar tillhands, men förnekade saken något obestämdt men i så ovärdiga ord, att de endast uppväckte mr Lesters förakt. Hon rusade derefter ut ur rummet och fattade tag i den olycklige Shad, hvars ansigte hon att börja med klöste med sina naglar.

XXXVI.

Orättvisor godtgjorda.

Lörd Dane sökte göra alla lyckliga. Herbert Dane valde Paris till vistelseort. Han tyckte om den glada staden och vid Danesheld var han nu ej längre fästad genom några slags band. Miss Dane återvände till det lilla huset med miss Knox och var outsägligt lycklig vid tanken på den förtjusande klädning hon skulle komma att bära såsom brudtärna *vid vigselceremonien; då hon ej kunde bli William Danes hustru, var hon åtminstone lycklig af att blifva Marias brudtärna. Wilfred Lester erhöll genom lörd Dane en befattning i London hvilken han skulle tillträda på våren och under tiden qvarstannade han och hans hustru som lörd Danes gäster. Mr tester hade utbetalt de tolfhundra pund som gåfvobrefvet afsedde, då han ej längre kunde skydda sig med den falska förevänningen att de redan voro betalda.

— Jag skulle låta Apperly yrka på räntorna lika väl som på kapitalet, Wilfred, om jag vore i ert ställe, anmärkte lörd Dane, som var böjd att behandla hela denna affär på det allvarsammaste sätt. Han får behålla 552,

henne derefter lugnt om det ej fanns någon slägtskap mellan henne och Shad.

Det lilla tålamod Tiffle hade qvar efter den underrättelse hon fått försvann alldeles vid denna fråga. Den gjorde henne vild. Hon hade ej något svar tillhands, men förnekade saken något obestämdt men i så ovärdiga ord, att de endast uppväckte mr Lesters förakt. Hon rusade derefter ut ur rummet och fattade tag i den olycklige Shad, hvars ansigte hon att börja med klöste med sina naglar.

XXXVI.

Orättvisor godtgjorda.

Lörd Dane sökte göra alla lyckliga. Herbert Dane valde Paris till vistelseort. Han tyckte om den glada staden och vid Danesheld var han nu ej längre fästad genom några slags band. Miss Dane återvände till det lilla huset med miss Knox och var outsägligt lycklig vid tanken på den förtjusande klädning hon skulle komma att bära såsom brudtärna *vid vigselceremonien; då hon ej kunde bli William Danes hustru, var hon åtminstone lycklig af att blifva Marias brudtärna. Wilfred Lester erhöll genom lörd Dane en befattning i London hvilken han skulle tillträda på våren och under tiden qvarstannade han och hans hustru som lörd Danes gäster. Mr tester hade utbetalt de tolfhundra pund som gåfvobrefvet afsedde, då han ej längre kunde skydda sig med den falska förevänningen att de redan voro betalda.

— Jag skulle låta Apperly yrka på räntorna lika väl som på kapitalet, Wilfred, om jag vore i ert ställe, anmärkte lörd Dane, som var böjd att behandla hela denna affär på det allvarsammaste sätt. Han får behålla253,

Marias tj or ton tusen pund; William behöfver dem ej; men han borde hetala er fullt.

Wilfred skrattade. Han tyckte att han gerna kunde vara ädelmodig nu och följde ej rådet att göra anspråk på räntan.

Giftermålet påskyndades. Lörd Danes helsa aftog dagligen och han önskade se sin son gift innan han dog. Maria gjorde ingen invänning; den dag då hon kunde lemna Danesheld Hall var af henne efterlängtad.

I början af nya året randades denna dag. Sophie klädde bruden: det fanns ingen annan i hela Danesheld som var i stånd dertill, sade hon med sin natio-nala fåfänga. Lörd Dane följde med till kyrkan, men hade ej krafter nog att deltaga i déjeuner'n som intogs efter vigseln.

Det var en storartad déjeuner, som hölls på Danesheld Hall. Alla vänner och slägtingar voro närvarande utom Herbert Dane, som ej velat lemna Paris för den orsaken. BrufF paraderade som hofmästare och väckte mycken beundran hos squire Lesters mindre upphöjda tjena-repersonal. Ravensbird var äfven der, men mera som åskådare än uppassare; lady Adelaide visade en stor glädtighet, men denna glädtighet liknade mera en falsk än en verklig. Hon hade erfarit ett sorgligt misstag och undrade hvar tröst skulle finnas.

När frukosten var slutad, bröllopskakan gjort sin rund och kyrkoherden, mr James, höll på med ett tal till bruden och brudgummen, öppnades dörren sakta af en storväxt mager främling med militäriskt utseende och bronstärgade anletsdrag som kom in och ställde sig att helt lugnt betrakta sällskapet, hvilket i sin ordning betraktade honom.

— Hvilken är Edith? frågade han slutligen men utan att röra sig från stället.554,

Allas ansigten uttryckte förvåning vid dessa ord af en främling, och Ediths ej minst. Plötsligt hördes ett svagt anskri och miss Bordillion reste sig och skyndade fram till honom.

— Ni måste vara min bror. Oh, Henry, hvad ni blifvit förändrad! Jag är Margaret.

Hon hade rätt: det var öfverste Bordillion. Han hade nyss landstigit efter att ha gjort återresan från Indien och ännu ej meddelat sig med någon.

Man var ifrig att tränga sig fram for att helsa honom välkommen. Edith satt förvirrad: hon hade skiljts från honom som liten flicka och kunde knappt tro att denne man med det åldriga utseendet var hennes far. Öfverste Bordillion såg sig omkring — kanhända sökande den yngsta och vackraste — samt gick fram till Maria.

— Ni är Edith!

— Oh, pappa, pappa, nej — det är jag! sade Edith, då småleendet på hans ansigte anslog en sträng i hennes minne. Hon kände att det var hennes far och kunde ej beherrska sin sinnesrörelse utan brast i gråt. Jag är Edith.

— Och ni? frågade öfverste Bordillion Maria sedan han några ögonblick egnat sig åt sin dotter.

— Jag är Maria Lester.

— Nej, det är ni icke, sade brudgummen; ni är Maria Dane.

Det uppstod ett skratt på den stackars Marias bekostnad. Öfverste Bordillion tycktes ej förstå.

— Är ni Wilfred? frågade han den siste talaren.

— Nej, sir. Jag är Geoffrey Dane, lörd Danes son.

— Jag ser; ni har en Danes ansigte och gestalt, anmärkte öfversten. Men jag visste ej att det fanns en son. Men hvad är orsaken till denna festliga samling ? Er klädning ser ut som en bröllopsklädning, min vän, yttrade han i det han vidrörde Marias slöja oeh krans.555,

Man skyndade att upplysa honom orsaken till samlingen.

— Då kan jag förstå hvad de sade mig på stationen nyss — att jag skulle komma för sent anmärkte öfverste Bordillion. Det skulle jag verkligen ha gjort, om jag kommit för att gifva bort bruden.

Han satte sig ner vid bordet ibland dem. Han var af en ytterst öppenhjertig natur och talte utan ceremonier om sina egna angelägenheter inför hvar och en.

— Jag har lemnat tjensten, sade han, och kommit hem för att här framlefva mina återstående dagar. Ni och jag kunna bo tillsammans, Margaret.

— Oh, ja, ja! svarade hon men drog en suck då hon erinrade sig hvilket fattigt hem hon hade att välkomna honom.

— Det var en ledsam affär att den der banken skulle gå öfverända utbrast en af gästerna. Det ruinerade er fullkomligt, eller hur, öfverste?

— Jag trodde så till en början. Det antogs att det ej skulle bli en enda skilling öfver till någon, men saken utföll på annat sätt. Yi ha fått tillbaka mer än femtio procent af våra förluster. De ha återbetalt mig mer än tretiotusen pund.

— Mer än tretiotusen pund!

— Ja; det var första dividenden.

Mer än tretiotusen pund! Den stackars ruinerade öfverste Bordillion! Squire Lester satt och stirrade på honom. Margaret kastade en förstulen blick på Wilfred och Edith samt lade handen på sitt eget klappande hjerta.

— Då måste ni ha egt m^r än sextiotusen pund, öfverste! utropade en äldre gentleman som kännt öfverste Bordillion från fordna dagar. En vacker förmögenhet!

— Hvad skulle vi släpa ut oss i Indien för om ej för att samla förmögenhet? frågade öfversten. Jag försäkrar er att så fort jag kunde uttaga min dividend —556,

— Tretiotusen pund, säger ni ?

— Något mer. Så fort jag uttagit min dividend vidtog jag arrangementer för att återvända hem och godtgöra min ärade vän squire Lester. Det har fallit på hans lott att hittills bisträcka sin son och svärdotter med hvad de behöft för sitt uppehälle, och jag tänkte det vara hög tid att jag tog min andel i kostnaderna.

Om någonsin en rodnad af blygsel färgat en mans ansigte färgades i detta ögonblick George Lesters deraf. Huru hade han bisträckt dem? Låtit dem hungra, nära nog låtit Edith dö af svält och Wilfred rusa ohejdadt mot sin undergång! Hvar och en i rummet kände sig obehagligt stämd och lady Adelaide blickade på Edith med ett bedjande uttryck i sitt ansigte, ett uttryck som tycktes säga: "af förbarmande, blottställ mig ej." Så förstod Edith detsamma, och ett ljuft, älskligt, lugnande småleende besvarade denna blick. Men Cicilia Dane vände uppmärksamheten ifrån detta ämne. Hon hade skakat på sina lockar och kastat forskande blickar på öfverste Bordillion i det lion frågat sig sjelf om han vore för gammal och medtagen eller om hon kunde öfverse med dessa brister och taga honom till man.

— Minns ni ej mig — har ni ej ett ord för mig? sade hon i det hon plötsligt närmade sig honom.

— Ne-ej, svarade öfverste Bordillion något brydd. Såvida ni ej är — miss Harkaby.

Cecilia Dane uppgaf ett rop af förtrytelse. Miss Harkaby hade varit en lady om tretiofem års ålder när löjtnant Bordillion reste till Indien; hon var fullt sextio nu. Öfversten hade ej beräknat den tid som förflutit.

— Oh, huru grymt af er! Och ni som var så vänlig och artig såsom Henry Bordillion. Jag minnes er väl, ehuru jag var blott en liten flicka. Jag trodde ej att ni. »kulle ha glömt Cely Dane.Den stackars Cecilia utbrast i tårar, under det de öfriga i rummet ej kunde återhålla sitt skratt.

*

Ej många dagar efteråt egde en liflig rörelse rum i Dane Castle. En massa menniskor, iklädda sina högtidskläder, hade samlats på vägen fram till slottst. Det var kanske lika mycket af nyfikenhet som de samlats der för att se bruden och brudgummen återvända från den tur de straxt efter bröllopet företagit och hvarifrån de blifvit återkallade tillfölje af lord Danes tilltagande svaghet.

Åkdonet blef snart synligt. Det var en resvagn med fyra hästar för och det Dane’ska vapnet på vagnsdörrarne. Då William Dane fick syn på det samlade folket blef han helt förvånad.

— Hvad kan meningen vara med detta? utropade han. Se, Maria!

Under det hon blickade ut och undrade, kastades en vacker blomsterbukett in genom vagnsfönstret och föll ned i hennes knä. Hon vände sig om och såg mrs Ravensbird.

— Tack, Sophie, tack! sade hon i det hon böjde sig framåt och smålog. William, de ha samlats här för att ge oss en hyllning, det är jag säker på.

— Ja, och jag är mycket tacksam derför.

— Tacksam! För detta! Jag skulle heldre ha velat komma hem i fred och lugn.

— Det är som jag hoppas ett tecken till att min far är bättre, fortfor han lugnt. Åtminstone ej så sjuk som jag fruktat.

— Ack ja! Förlåt min tanklöshet, William. Se, der står er vän, Ben Beecher.

William Danes ögon foro forskande omkring tills de uppfångade Ben Beecher’s. Han smålog och nickade åt honom och Ben rodnade af stolthet.På något afstånd från den öfriga hopen stodo två personer, en qvinna i en mycket brokig drägt och en gosse i nya kläder af korderoj. William Dane fattade sin hustrus hand och pekade åt detta håll.

— Se dit, Maria!

— Shad och Tiffle! utropade Maria. Hvad hon är utstyrd! Jag undrar på att hon har denne gosse med sig.

— Hvad det beträffar så misstänker jag skarpt att Shad har mera rätt att vara med henne än med någon annan, sade mr Dane.

— Hvad menar ni, William?

Han blott skrattade utan att ge henne någon förklaring. Åkdonet körde sakta fram till portarne och Tiffle skyndade fram för att vara tillreds vid nedstigandet ur vagnen. Granny Bean hade lemnat ett bref, hvari hon anförtrodde Shad åt Tiffles ömma omvårdnad, och den vänninna som skref detta bref åt Granny hade yppat en sak som denna anförtrott henne: att Shad och Tiffle stodo i det närmaste förhållande till hvarandra. Danesheldsboarne hade nyss fått veta om detta förhållande och sedan Tiffle i början förnekat saken gjorde hon slutligen ingen hemlighet deraf.

Då mr Dane räckte sin hustru handen för att hjelpa henne ur åkdonet kom Tiffles gula hufvudbonad emellan. Aldrig hade ett falskare småleende sväfvat på detta falska ansigte än som nu syntes derpå.

— Här äro vi för att önska mylord all lifvets lycka och detsamma åt mylords lady! yttrade Tiffle i det hon gjorde

en djup nigning. Ehuru jag blifvit mycket misskänd och illa behandlad, hyser jag ej något agg för det, och jag sade till Shad att vi skulle sätta på oss våra högtidskläder och gå upp för att frambära våra gratulationer med de andra vid detta betydelsefulla tillfälle; och det få vi nu göra. Långt lif och lycka åt lord och lady Dane!Dessa sista voro de första tydliga ord William Dane kunde uppfatta af hennes tal, och han spratt till då han hörde benämningarne “lord“ och “lady“.

— Jag är ej lord Dane ännu, sade han i skarp ton.

— Det skall åtminstone ej dröja länge, svarade Tiffle; men jag borde ha sagt den blifvande lord och lady Dane. Vi tillönska dem helsa och lycka!

— Den blifvande lord och lady Dane få då tacka er, svarade han i kall ton i det han vände sig bort ifrån henne. Men Tiffle var ej så lätt afvisad.

— Jag har slagit upp min bostad i det lilla hus som Granny Bean hade och har samlat så pass mycket att jag kan lefva ett oberoende lif, fortfor Tiffle. Och om jag kan tjena mylord och mylady på något sätt, skall jag vara lycklig att få göra det.

— Har ni öfvertagit Shad, likasom ni öfvertagit huset? frågade mr Dane.

— Ja, sir, det har jag. Jag blyges ej för att erkänna att han är slägt till mig, svarade hon.

— Det bästa som kunde hända Shad vore att han blefve satt in i en förbättringsanstalt sade mr Dane, och det som dernäst skulle vara bäst vore att skicka honom till en handtverksskola. Jag lofvade gossen att jag skulle göra någonting för honom och det skall jag göra. Han måste ryckas undan detta vagabondlif.

— Stor tack för era afsigter, sir, men jag kan ej ha nöjet antaga dem, yttrade Tiffle som råkat i raseri vid ordet förbättringsanstalt. Shad är ej mera vagabond än annat folk och jag har adopterat honom till min nevö och arfvinge.

Han var nära att utbrista i skratt vid denna förklaring, hvarefter han vände sig mot folkhopen och tackade för den hyllning som bevisades honom och hans unga hustru. Det var en scen som var värd att måla. Det ståtliga gamla slottet med dess fladdrande flagga; hopen afödmjuka underhafvande som stodo samlade der för att visa sin hyllning och tillgifvenhet, och den vackre unge lorden mottagande denna hyllning med blottadt hufvud och det ädla, öppna ansigtet belyst af den nedgående solens strålar. Det var ett vackert ansigte med dess vänliga, allvarliga, tankfulla ögon, dess uttryck af intelligens i förening med godhet. Då dessa menniskor betraktade det, kände de att de framdeles skulle ega en vän i sin herre.

Lord Dane var denna afton bättre. Han var fri från plåga och gick nästan lika rak som förr då han närmade sig för att mottaga dem. Det syntes att han samlat alla sina krafter för att välkomna dem till hemmet. Men William darrade för den stora förändring som försiggått med honom på de få sista dagarne. Döden kunde nu ej vara långt borta och den unge mannen gjorde sig sjelf förebråelser för att han varit borta äfven dessa få dagar.

Lord Dane hade samlat åtskilliga gäster till sig för att förena sig med honom i att önska de nygifta välkomna. Der voro Lesters, miss Dane, öfverste och miss Bordillion.

Lord Dane, som ansträngt sig öfver sina krafter och som nu kände sig trött, drog sig tillbaka till sitt rum för att hvila några minuter före dinér’n.

— Jag trodde att mylord var här, sade Bruff i det han såg sig omkring, då han kom för att tillsäga att diner’n var färdig.

— Han har ej kommit ner ännu, Bruff, anmärkte William. Ni gör bäst i att säga till honom.

Bruff gick, men kom straxt derefter tillbaka igen och gjorde ett tecken åt William att komma ut ur rummet.

— Jag kan ej komma in i mylords rum, sir, hviskade han. Dörren är reglad och han svarar ej.

William var der inom ett ögonblick. Som Bruff sagdt, var dörren reglad innanföre. William satte sina läppar intill

nyckelhålet.— Min älskade far, är ni färdig? frågade han i klar, tydlig ton. Vi vänta på er för att dinera.

Det följde ej något svar. William Dane vände sitt ansigte, som blifvit helt blekt, mot tjenaren.

Han har ej brukat regla sin dörr, eller hur?

— Nej, sir, aldrig. Kanhända han sköt regeln för nu på det han ej skulle bli störd i sin hvila. Han har kanske tänkt att ni eller hans betjent skulle komma in.

De öfriga af sällskapet som börjat känna några obestämda farhågor kommo upp. Miss Dane blef mycket upprörd.

— Säg blott ett ord, lord Dane, om också blott för att öfvertyga oss om att ni ej ligger afsvimmad, bad hon i darrande ton. Harry, Harry, tala!

— Jag skall bryta upp dörren, sade William hastigt. Gjorde ni ej bäst — han såg på Maria och de öfriga — att gå till förmaket?

Dörren blef uppbruten och lörd Dane befanns liggande utan medvetande på sin säng. Läkare blefvo tillkallade och han återvaknade till sans och talförmåga. Men slutet var ej långt borta.

Kanhända anade man dock ej detta, ty han tycktes vara fullkomligt kry under aftonens lopp. Lady Adelaide Lester låg på knä vid bädden, djupt sorgsen och upprörd. Bekännelsen tycktes hvarken ha beredt henne sinnesfrid eller säkerhet. Det bedrägeri hon utöfvat mot Harry Dane och den falska ed hon svurit tyngde fortfarande på hennes samvete, och hon kände sig ej säker på att någon tillfällighet skulle förråda henne. Det var i sjelfva verket föga om ens någon sannolikhet härtill; men ett fruktande samvete ser faror öfverallt.

Det hände sig så att de voro ensamma några ögonblick, hon och den döende mannen. Hon blickade plötsligt upp emot honom och yttrade i sin rysliga förtviflannågra ord till honom om de svåra själsqval som marterade henne.

— Aek, Adelaide, det är ert eget fel, svarade han ömt och medlidsamt i det han lade sin hand på hennes. Ni begär frid — frid; men ni har ej utsått frid.

Ingen visste det bättre än hon sjelf. En sakta snyftning hördes från henne.

— Min älskade — jag tror att jag förr sagt det till er — som vi så, få vi skörda. Det kan ej vara på annat sätt; det är en af Guds lagar. Beså er stig med rosor när ni går genom lifvet, och ni skall ha välsignelse deraf, kringströ törnen på densamma och de skola slutligen vända sig emot er och stinga er.

— Med rosor? upprepade hon, som om meningen vore dunkel för henne.

— Ja, med rosor; när vi under vår vandring genom lifvet utöfva de pligter vår Frälsare ålagt oss — kärlek, godhet, sjelfuppoifring - då beströ vi vår lefnadsstig med rosor. Adelaide, min älskade, ni måste börja ett nytt lif: det är ännu ej för sent; ni har styrt alldeles orätt kurs och måste ändra den. Oh, barn, huru vågar ni väl hoppas på frid i andra verlden om ni ej söker frid i denna?

— Om jag kunde, om jag kunde! Oh, Harry, om jag ku nde.

— Ni kan börja från idag. Det fordras arbete i början — det behöfs mycket tålamod; men ni skall finna att slutet blir godt om ni ihärdigt fortfar att sträfva till målet. Kasta bort er hårda sjelfviskhet, och blif istället god, menniskoälskande och förbarmande; då skall ni ej längre vara olycklig. Adelaide, det är det uppdrag jag på min dödssäng gifver er.

Efter några timmar fladdrade slottsflaggan på half »tång. William Henry, den sjuttonde baronen af Dane, hade gått till sina förfader.

Man lade honom i familjegrafven vid sidan af den okände främling som blifvit begrafven i hans ställe. Herbert kom hem till begrafningen. Aldrig hade ett så stort liktåg blifvit sedt vid någon begrafning i Danesheld. De gingo till grafven genom den knarrande hvita snön, men himlen strålade klar öfver deras hufvuden. Geoffrey William, den adertonde baronen af Dane, gick ensam närmast kistan i kraft af sin ställning. Herbert följde honom med squire Lester, och de öfriga gingo som slumpen fogade.

Mr Apperly uppläste testamentet efter deras återkomst till slottet. Alla hade blifvit hågkomna. Herbert Dane erhöll ensam en stor summa, motsvarande tolfhundra pund om året; Cecilia fick ett årligt anslag af trehundra pund. Lady Adelaide var ej heller glömd, och femtusen pund voro skänkta åt Wilfred Lester, råsom “en gärd af tacksamhet för det han räddat mitt lif och ett annat som var mig ännu dyrbarare — min älskade son Geoffrey Williams.“ Tusen pund voro testamenterade åt Bruff och tvåtusen pund till “min trogne vän och tjenare Richard Ravensbird;“ en lika summa — tvåtusen pund — var skänkt till lika fördelning mellan slottets tjenare. Det öfriga af hans enskilda egendom öfvergick till hans son.

— Hvilken rik man han var då han dog! utbrast mr Wild, som äfven blifvit ihågkommen med en gåfva som minne af den aflidne.

— Han var någonting bättre än det — han var en god man.

Mr Wild hade ej trott att någon skulle höra honom och vände sig om vid dessa ord. De kommo från den unge lorden och tårarne glänste i hans allvarliga ögon då han yttrade detta.

— Ja, utan tvifvel, sade läkaren. Han var häftig i sin ungdom, men lefde länge nog for att lära den sanna visheten. Måtte vi alla finna den innan vi dö!

— Amen, sade lord Dane.

*